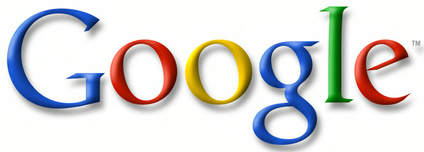
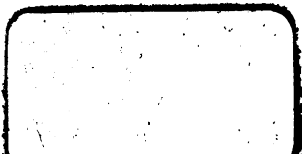
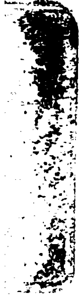
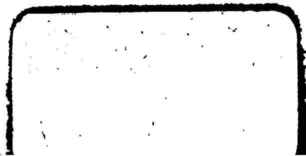

Google

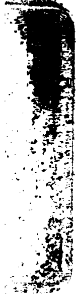

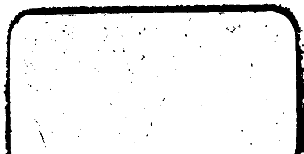

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICORUM

LIBRI QUATUOR.

PRIORUM EDITORUM ET INTERPRETUM
NOTIS SELECTIS
ACCEDUNT
RUHNKENII, PIERSONI, GEORGII D'ARNAUD,
NECNON JOANNIS TOUPII
ANIMADVERSIONES.

EDIDIT,
NOVA FERE INTERPRETATIONE
SUISQUE NONNULLIS ANNOTATIONIBUS
ILLUSTRAVIT,
INDICES TRES ADDIDIT,

JOANNES SHAW, S. T. B.
COLL. BEATÆ MARIÆ MAGDALENÆ
APUD OXONIENSES SOCIUS.

EDITIO SECUNDA.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCLXXIX.

S.G.

REVERENDO ADMODUM IN CHRISTO PATRI

THOMÆ,

EPISCOPO LINCOLNIENSI,

LITERARUM ELEGANTIORUM,

QUAS IN COLLEGIO BEATÆ MARIÆ MAGDALENÆ

FELICITER EXCOLUIT,

JUDICI, PATRONO,

HANC ALTERAM APOLLONII EDITIONEM

EO, QUO PAR EST, STUDIO

D. D. D.

JOANNES SHAW.

PRÆFATIO

PRIMÆ EDITIONI PRÆMISSA.

DE ipso Auctore præfari supervacaneum esset: qui de Apollonio rite judicare velit, si quisquam præter ipsum scriptorem consulendus sit, Quinctilianum & Longinum adeat. Ab hoc noster ἄπτωτος dicitur; ille ait Auctorem nostrum opus haud contemnendum edidisse, sed æquali quadam mediocritate. Si itaque summam classem non attigerit, eum tamen non infimo loco ponendum & Critici summi testantur, & ipse Virgilius calculo suo confirmat, qui multa ex Argonauticis mutuatus est.

Quid igitur in hac editione peractum sit, amice lector, breviter ut possim, exponam.

Quod ad textum attinet secutus sum Hœlzlinum, novissimum Apollonii editorem; qui, omnibus summa cum cura collatis exemplaribus, (opus sane post Stephani editionem, qui in hoc præcipue versatus est ut textum accuratissimum redderet, pene supervacaneum) nihil mihi sine manuscriptorum librorum auctoritate, quos nullos nancisci poteram, mutandum reliquit; pauca admodum quæ optarem mutare. Invenies igitur nullas lectiones tanquam genuinas in textum temere & ex conjectura receptas, sed ut verisimiles tantum, & quas pro arbitrio vel admittas vel rejicias, in notis duntaxat memoratas. Quæ porro apud unumquemque editorem alicujus nominis varie leguntur, horum omnium mentionem feci.

Confido

Confido autem, erudite lector, te nullo modo existimaturum me quod jam actum est egisse, poetam nostrum nova fere interpretatione illustrando. Ut in hac re præcipue laborarem, persuasit mihi quæ apud Hœlzlinum legitur explicatio: si ea explicatio dici possit, quæ ipso Auctore plerumque sit obscurior, quæque sæpissime vel per se ipsa nequeat intelligi. Hic enim veterem Hartungi interpretationem nihili habendo, & præ modestia sua non assis æstimando (ut ipse in Prolegomenis loquitur) sensum ab Apollonii mente plane abhorrentem lectoribus suis plurimis in locis obtrusit. Adeo ut audacter possim profiteri plus sæpe facere Apollonium ad illustrandum Hœlzlinum, quam facit Hœlzlinus ad illustrandum Apollonium. Fuit profecto Hartungus ille fidus adeo interpres ut verbum verbo de Græca lingua in Latinam transferret, neglecto interim utriusque idiomate. Sed quantum vel hoc præstat licentiæ qua usus est Hœlzlinus? Ego sane ut planum & simplicem Authoris sensum elicerem, omni interpretationis fuco vacuum, summum studium adhibui; nec interdum ab Hartungo mutuum accipere dedignatus sum, nisi quando linguæ Latinæ vim faceret. Habes igitur, nî fallor, quod hactenus maxime erat desideratum, interpretationem fidam satis, nec tamen, ut spero, prorsus inelegantem.

De notis quas ad finem operis adjeci, monendum te imprimis volo, me quicquid ad explicandum Apollonium aliquo modo apud Stephanum, Hartungum, Holstenium, & Hœlzlinum, idoneum duxerim, id libenter transcripsisse. Plurimas autem Hœlzlini notas penitus exulâsse, non erit cur mirabere. Nihil enim aliud mihi visa est efficere longe major pars earum an-

notationum

notationum quas ille congesserat, quam ut his locis, quæ per se ipsa luce essent clariora, densissimas offunderent nebulas. Observationes, quas huc, illuc, interspersas, nullo nomine distinctas, inter reliqua ab aliis annotata reperies, non omnes me habent auctorem. Occasionem enim jam ultro oblatam lubens arripio agnoscendi quantis me beneficiis devinxerit Franciscus Upton, S.T.B. Collegii Exoniensis apud Oxonienses socius, qui mihi Apollonii editionem Stephanicam, in quâ notulæ erant eruditionis plenæ, & animadversiones nonnullæ in Scholia a doctissimo viro Joanne Upton, præbendario Roffensi, non ita pridem defuncto conscriptæ, amicissimè commodavit; quæ sane magno mihi erant adjumento, dum vel iis conjecturis quæ antea mihi ipsi in mentem venerant, novas vires adderent, vel ea corrigenda suggererent, quæ alioquin a me nunquam fuissent excogitata. Iis cum per incuriam typographi nomen Auctoris non sit affixum, visum est ad calcem hujusce præfationis singulas libro & versu notatas indigitare.

Notas Sanctamandeas sua manu conscriptas & in bibliotheca Bodleiana conservatas, quas multas leges in libro primo, vix ad secundi dimidium pertingere mecum haud injuria dolebis. At indigne omnino de egregii illius viri industria & ingenio judicabimus, si arbitremur eum opus tam feliciter inchoatum, nisi ob causam aliquam gravissimam infectum reliquisse, præsertim cum Authorem suum per minus jucundas poematis partes jam comitatus esset. Huic damno, quamvis deflendo, medelam afferunt doctissima & amplissima quæ in Apollonium leguntur Scholia, quæ fere sola videntur complecti id omne quod ab aliis interpretibus possit observari.

Hæc

P R Æ F A T I O.

Hæc ſunt, lector benevole, de quibus te admonitum velim. Quod reliquum eſt, mihi ſummæ erit lætitiæ, ſi tibi inter legendum vel aliqua ex parte facem prætulero, aut quidpiam elaboravero, quod Apollonii votis aliquatenus reſponderit, ut nempe carmina ſua

Εις ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτερα εἶεν ἀειδειν.

Notæ Uptoni ſunt. i. 1, 4, 54, 76, 89, 191, 252, 496, 525, 526, 565, 865, 916, 932, 1003, 1129, 1168, 1229, 1236, 1246, 1281, 1305. ii. 2, 98, 140, 231, 238, 354, 367, 445, 654, 676, 704, 754, 818, 896, 906, 931, 1126. iii. 29, 42, 62, 106, 135, 137, 279, 453, 464, 844, 845, 966, 1010, 1039, 1066, 1354. iv. 103, 121, 125, 264, 317, 482, 670, 829, 907, 961, 1215, 1311, 1384, 1398, 1515, 1717, 1723.

PRÆFATIO

SECUNDÆ EDITIONI PRÆMISSA.

CUM voluerunt viri doctissimi, prelo Oxoniensi merito præpositi, ut altera instituerctur Apollonii editio, quænam illi accesserunt subsidia, paucis exponendum est.

Totum opus sedulo recensui, errores exagitavi, loca plurima emendavi. Præter variorum editorum notas selectas, ad finem operis subjeci quicquid ad illustrandum auctorem nostrum scripserunt viri, Græce doctissimi, Ruhnkenius, Piersonus, & Georgius D'Arnaud, qui, sciolorum ineptiis sæpissime deprehensis, læsum & obscuratum Apollonii sensum pristino splendori restituerunt. Ut vero omnia ad amussim fierent, nec deesset aliquid quod lectori vel esset adjumento vel voluptati, animadversiones suas mecum communicare non dedignatus est verus ille & genuinus Græcæ linguæ instaurator Joannes Toup, cujus in explicandis veterum scriptis adeo apud literatos omnes jamdiu inclaruit acumen, ut nostro parum indigeat præconio. ---- Vale, lector amice, &, si inter eruditorum horum hominum sententias, meam aliquando, levem fortasse & futilem protulero, erroribus ignoscas, & studia tenuiora æquo animo accipias.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
Μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
Χρύσειον μετὰ κῶας εὔζυγον ἤλασαν Ἀργώ.
Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσω

A Te auspicatus, Phœbe, veterum præclarè gesta virorum
Memorabo, qui in os Ponti, et per saxa
Cyanea, regis mandato Peliæ,
Aureæque studio pellis, Argo bene compactam egerunt remis.
Tale enim oraculum audierat Pelias, ut se deinceps

Ver. 1. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε] Quod felix faustumque sit, et secundum usum solennem poetarum, à diis incipit. Verbis autem Horatianis commodè exprimere posses

Tu carminis esto
Principium.

Sic autem Virgilius. *A Te principium.* Ecl. 8. Uptonus.

Ib. Ἀρχόμενος] ἀπὸ πρακτικοῦ ῥήματος ἡ μετοχὴ ἐσχημάτισται. πρακτικὰ δέ ἐστιν ὅσα δρᾶσιν καὶ πάθος ἐμφαίνουσιν, οἷον βιάζομαι, δωροῦμαι, σφαγιάζομαι· οὕτω καὶ τὸ ἄρχομαι τὸ μέν τι σημαίνει, ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι (ἔθος γὰρ ἀπὸ θεῶν προοιμιάζεσθαι· ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα) τὸ δέ τι σημαίνει, ἐξουσιαζόμενος ὑπὸ σοῦ, οἷον ἐνθουσιῶν· παραπλησίως γὰρ τοῖς μαινομένοις οἱ ποιηταὶ ἐνθουσιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρξάμενος κεῖσθαί φασι τὸ ἀρχόμενος. ὁ οὖν λόγος, ἀρξάμενος ἀπὸ σοῦ εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα. Schol.

4. Μετὰ κῶας. Sic Theocritus Idyll. 13. v. 16.

Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει ΜΕΤΑ
ΚΩΑΣ Ἰήσων.

μετὰ utcunque explicari solet per διὰ vel ἕνεκα. Vide autem M. Casaub. de linguâ Anglicâ vetere, sive Saxonicâ. p. 301. ubi de præpositione μετὰ et hunc locum citat, vertitque, *after the golden fleece.* Upt.

Ibid. Εὔζυγον] ἤγουν εὐκαθεδρον. Ἀργώ. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου υἱοῦ. ταύτην δὲ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. ἄλλοι δὲ λέγουσι Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναὶς ἐκλήθη. Schol.

5 Τοίην γὰρ Πελίης] τὸ τοίην τίθεται καὶ ἀνταποδοτικῶς καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὰς παραβολάς· "οἵη γὰρ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν." καὶ ἀναφορικῶς "ἀλλὰ καὶ ὡς τοίη περ ἐοῦσα." νῦν δὲ δύναται μὲν ἐπὶ θαυμασμοῦ κεῖσθαι τοῦ κατὰ ἀναίρεσιν λόγου· δύναται δὲ καὶ κατὰ ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα. Schol.

Μοῖραν μὲν στυγερὴν, τοῦδ' ἀνέρος, ὅν τιν' ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων,
Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
Ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
Εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
Ῥέζε θεοῖς· Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
Αἶψα δὲ τόνδ' ἐσιδὼν ἐφράσατο, καί οἱ ἄεθλον
Ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος· ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
Ἠὲ καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ

Horribile maneret fatum, *fore nempe*, ut illius per viri consilia, quemcunque viderit
E populo uno indutum calceo, occideretur.
Nec diu post, tuo congruenter oraculo, dum Jason
Hiberni alveum Anauri transiret pedes,
Alterum quidem sub limo eripuit, alterum verò infra
Dereliquit ibi calceum detentum in proluvie.
Ibat autem ad Peliam illico, interfuturus
Sacro epulari, quod ille patri Neptuno et cæteris
Faciebat Diis; Junonis vero Pelasgicæ nullam curam habebat.
Hunc autem *Pelias* statim ut vidit, agnovit, eique certamen
Instruxit valde luctuosæ navigationis, ut in mari
Aut inter externos saltem homines, reditu excideret.
Priores sane perhibent poetæ, quemadmodum navis

7. Ἐννεσίῃσι.] Flor. αἰνεσίῃσι.

9. Χειμερίοιο ῥέεθρα, &c.] De hâc historiâ consule Hyginum. lib. 1. fab. 12. ibique vide interpretes. consule etiam Spanhemium in Callim. pag. 202. et Apollodorum pag. 48.

Ibid. Ἀναύρου] Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαῤῥον· οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται. Schol.

Ibid. Errat Schol. vult enim poeta fluvium Thessaliæ, ita nominatum.

11. Προχοῇσιν] τῶν ποταμῶν αἱ συμβάλλοντες τόποι τῇ θαλάσσῃ, προχοαὶ λέγονται· ὡς Ὅμηρος, ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι. Schol.

14. Ἥρης δὲ Πελασγίδος] Ὁμηρικῶς τὴν Ἥραν Πελασγίδα εἶπεν ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς χώρας. Πελασγοὶ γὰρ ἐλέγοντο οἱ τὴν Θετταλίαν κατέχοντες, ὥς φησιν Ὅμηρος, "νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον." ἀφορίζων αὐτὸ τῆς Πελοποννήσου, ἣν Ἀχαϊκὸν Ἄργος καλεῖ. Schol.

Ἄργον

Ἀργὼ Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
Ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
Πλαζόμενοι. Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.
Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅγ' ἐπιπρὸ

Ab Argo Minervæ fuerit fabricata consiliis.
Sed ego nunc genus et nomina proloquar
Heroum, longique itinera maris, quæque gesserint
Errabundi. Musæ modo sint carminis antistites.
Principio igitur Orphei meminerimus, quem quidem olim ipsa
Calliope dicitur, postquam cum Threicio concubuisset
Oeagro, prope speculam Pimplæ genuisse.
Atqui eum perhibent rigidas in montibus rupes
Et amnium fluenta mulsisse carminum voce.
Fagi autem agrestes, illius adhuc signa cantionis,
In litore Thraciæ Zones frondentes,
Ordine incedunt confertim, quas ille longo tractu

23. Πρῶτά νυν Ὀρφῆος] Ἡρόδωρος δύο εἶναι Ὀρφεῖς φησιν, ὧν τὸν ἕτερον συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. Φερεκύδης ἐν τῇ ς', Φιλάμμωνά φησι καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι· εἶναι δὲ Ὀρφέα κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης· κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας. ζητεῖται δὲ διὰ τί Ὀρφεὺς ἀσθενὴς ὢν συνέπλει τοῖς ἥρωσιν; ὅτι μάντις ὢν ὁ Χείρων, ἔχρησε μὴ δύνασθαι τοὺς Σειρῆνας παρελθεῖν αὐτοὺς, Ὀρφέως μὴ συμπλέοντος. οὕτως Ἡρόδωρος. Schol.

25. Πιμπληΐδος] Πιμπλειὰς χωρίον κατὰ Πιερίαν. οἱ δὲ, ὄρος Θρᾴκης· οἱ δὲ, κρήνην καὶ κώμην τῆς Πιερίας. Schol.

27. Θέλξαι] ἀπατῆσαι καὶ τέρψαι. τάσσεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης· νῦν δὲ ὑπερβολικῶς κεῖται. Ἀοιδάων δὲ ἐνοπῇ, τῇ τῶν ᾠδῶν εὐρυθμίᾳ. οὐκ εὖ δέ· ἡ γὰρ ἐνοπὴ καὶ ἐπὶ θορύβου τίθεται. Schol.

29. Θρηϊκίης Ζώνης] Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος· καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὥς φησι Νίκανδρος. Schol.

30. Ἑξείης στιχόωσιν] στιχηδόν εἰσι καὶ ἑξῆς πυκναί. Schol.

Θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
Δέξατο Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδόν· ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πιρεσιὰς ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων·
Ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
Ἄμφω συμφορέονται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανεν

Deduxit usque a Pieriâ, testudine delinitas.
Orphea sane talem suorum adjutorem certaminum,
Æsonis filius, Chironis consiliis fretus,
Adscivit, Pieriæ Bistonum regnatorem.
Venit autem Asterion sponte suâ, quem quidem Cometes
Genuit, vorticosi apud aquas Apidani,
Prope montem Phylleïum, Piresiarum incola,
Quà quidem magnus Apidanus, et divinus Enipeus
Ambo conferuntur, è longinquo in unum profluentes.
Larissâ verò relictâ, post illos Polyphemus venit

31. Πιερίηθεν] Πιερία ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ διέτριβεν Ὀρφεύς. φησὶ δὲ Ἡρόδωρος ὅτι παρῄνεσεν ὁ Χείρων τῷ Ἰάσονι, ὅπως τὸν Ὀρφέα σὺν τοῖς Ἀργοναύταις παραλάβῃ. Schol.

36. Ἀπιδανοῖο] Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεύς, ἀμφότεροι Θεσσαλίας ποταμοί. Schol.

37. Πιρεσίας] Legendum putant H. Stephanus, & L. Holstenius Πιρεσίαν sive Πιρεσίην, vel ut retineatur Πιρεσιάς, accentu tantum mutato, ut nimirum sit accusativus pluralis, cujus est nominativus versu 584, & quidem cum ει.

Ibid. Φυλληΐου] τὸ δὲ Φυλλεῖον, ὄρος Μακεδονίας. ἡ δὲ Πιρεσία χώρα ἢ πόλις, ἧς ἐγγὺς ἦν τὸ Φυλλεῖον. Schol.

40. Λάρισαν δ' ἐπὶ τοῖσι] Λάρισαν τὴν Θεσσαλικὴν λέγει, ἣν ἔκτισεν Ἀκρίσιος ἢ τις ὠνομάσθη ἀπὸ Λαρίσσης τῆς Πελασγοῦ, ὥς φησιν Ἑλλάνικος· εἰσὶ δὲ Λάρισσαι τρεῖς· ἀρχαιοτάτη μέν, ἡ Ἀργεῖατις, ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις· δευτέρα δέ, ἡ ἐν τῷ Πελασγικῷ τῆς Θεσσαλίας, ἣν Ὅμηρος Ἄργισσαν φησί, πλησίον τῆς Γυρτώνης, ἧς νῦν ὁ Ἀπολλώνιος μέμνηται. ἔστι δὲ καὶ περὶ Τροίαν, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει, φῦλα Πελασγῶν. Τὸν δὲ Πολύφημον, Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος· Ἰσοκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων, Ποσειδῶνος. Schol.

Ib. Malè confudisse videtur Scholiastes duos Polyphemos. Nam qui in Colchos navigavit Elati filius fuit, teste Orpheo, v. 166, & Val. Flacc. lib. 1. v. 457, & sequentibus. Cyclops verò ejusdem nominis, filius quidem erat Neptuni, sed in Colchos non navigavit. Eos bene distinguit Eustathius ad Il. α'. v. 264, quem vide. Sanctamandus.

Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
Ὁππότε κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
Ὁπλότερος πολέμιζε· τοτ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
Γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τὸ πάρος περ.
Οὐδὲ μὲν Ἴφικλος Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
Μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
Πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος ἐϋρρήνεσσιν ἀνάσσων

Elati filius, qui quidem olim apud præpotentes Lapithas,
Quando contrà Centauros Lapithæ armabantur,
Junior militârat: deinde ingravescebant ei
Membra, manebat tamen, sicut et antea, animus bellicosus,
Neque quidem Iphiclus Phylacæ diu relictus erat,
Avunculus Æsonis filii: sororem enim uxorem habuit
Æson Alcimeden Phylacæ natam, cujus eum impulit
Conjugium et affinitas, ut inter turmas militares numerari vellet.
Nec verò Admetus, Pherarum ovibus abundantium rex,

41. Λαπιθάων] οἱ δὲ Λαπίθαι ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης ὀνομάσθησαν. Schol.

44. Μενέν δ' ἔτι θυμὸς &c.]
—— nec tarda senectus
Debilitat vires animi, mutatque vigorem. Æn. 9. 611.

45 Οὐδὲ μὲν Ἴφικλος] Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρετος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐπισημειωτέον δ' ἄξιον ὡς οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον. Τὸ δὲ οὐ δηρὸν, ἀντὶ τοῦ τάχιστα· ὁ τρόπος ἀντίφρασις· ἰστέον δὲ ὅτι Φερεκύδης μὲν συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα· Ἡρόδωρος δὲ Πολυφήμην φησὶν εἶναι τὴν Ἰάσονος μητέρα, θυγατέρα δὲ Αὐτολύκου. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν, Θεογνήτην τὴν Λαοδίκου μητέρα Ἰάσονος γεγονέναι φησὶν, Schol.

46. Κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν] διὰ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον δηλοῖ τὸ ἐγεγαμήκει· ἤτοι ἀπὸ τῶν ὠπῶν ἐσχηματισμένης τῆς λέξεως, ὅ ἐστιν ὀφθαλμῶν· ὁ ὁρᾷν καὶ ἐπιτηρεῖν· ἢ ἀπὸ τῆς ὀπὸς τῆς φωνῆς, διὰ τὰς τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίας. ἀφ' οὗ καὶ ὄαρες αἱ γυναῖκες. Schol.

48. Πηοσύνη καὶ κῆδος] Juxta interpretes *conjugium et affinitas*. Sed non ferenda est hæc ταυτολογία. Interpres Nicandri, teste Constantino, dicit πηὸς tria significare, et inter cætera φίλον simpliciter. Ita quidem tollitur ταυτολογία. verùm parum bene pietas aut amor fratris erga sororem amicitia dicitur; quare vix dubito legendum κῦδος. Hujus *affinitas et propria gloria* in causâ fuere cur expeditionem susciperet. Sanct.

49. Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος] αἱ Φεραὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἀδμήτου πατρός. Εὐρρήνεσσι δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυπροβάτοις. Schol.

Μίμνεν

Μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο·
Οὐδ᾽ Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι, Ἑρμείαο
Υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, Ἔρυτος καὶ Ἐχίων.
Τοῖσι δ᾽ ἐπὶ τρίτατος γνωτὸς κίε νεισομένοισιν
Αἰθαλίδης· καὶ τὸν μὲν ἐπ᾽ Ἀμφρύσοιο ῥοῇσιν
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
Τὼ δ᾽ αὖτ᾽ ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.
Ἤλυθε δ᾽ ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κόρωνος
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ᾽ οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ

Manebat sub speculâ montis Chalcodonii:
Nec Alopæ manebant, manubiis divites, Mercurii
Filii, apprimè docti dolos, Erytus et Echion.
Quos proficiscentes tertius frater secutus est
Æthalides: et hunc quidem ad Amphrysi fluenta,
Myrmidonis filia, Phthiotica peperit Eupolema:
Illi verò prognati erant Antianirâ, Meneti filiâ.
Venit autem, opulentâ relictâ Gyrtone, Coronus
Cænei filius: strenuus ille quidem, sed suo non magis strenuus patre.
Nam Cæneum, tametsi adhuc viventem, celebrant poetæ

50. Χαλκωδονίοιο] τὸ δὲ Χαλκωδόνιον ὄρος ὑπεράνω Φερῶν. Schol.

51. Οὐδ᾽ Ἀλόπῃ μίμνον] Θεσσαλίας πόλις ἡ Μαγνησίας. Πολυλήϊοι δὲ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ λητου τοῦ σιτοφόρου πεδίου, ἢ ἀπὸ τῆς λείας· ὅπερ βέλτιον. ἐπιφέρει γὰρ, δεδαῶτε δόλους. ἱστοροῦνται δὲ ἄυπνοι εἶναι δεινοὶ καὶ φιλέπονοι. Schol.

54. Αἰθαλίδης] κύριον, πατρωνυμικοῦ τύπον ἔχον. Ἀμφρύσσοιο. γράφεται καὶ διὰ τοῦ β, ὡς Διονύσιος. ἔστι δὲ ποταμὸς Θεσσαλίας. προπαροξύνεται δὲ, ὡς ἐν τῇ ῃ τῆς καθόλου. Schol.

Ibid. Ἀμφρύσσοιο] Nihil opus duplici σ, nam φρυ est semper longa. Upt.

57. Γυρτῶνα Κόρωνος] ἣν Ὅμηρος φησὶ Γυρτώνην, ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας ἢ Περραιβίας. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. Ὁ δὲ Κόρωνος υἱός ἐστι Καινέως. μυθολογοῦσι δὲ τὸν Καινέα πρότερον γεγονέναι γυναῖκα, εἶτα Ποσειδῶνος αὐτῇ πλησιάσαντος, μεταβληθῆναι εἰς ἄνδρα. τοῦτο γὰρ ᾔτησε, καὶ ἀτρωσίαν. ἤρισε δὲ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ ἐνικήθη. οὗτος ἐκέλευε τοὺς παριόντας ὀμνύναι τὸ δόρυ αὐτοῦ. ἔνθα ἡ παροιμία, τὸ Καινέως δόρυ. τινὲς δέ φασι Καινέα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις, οὐ Κόρωνον. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε, λέγοντος· "ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτῃσι τυπεὶς ᾤχετο Καινεὺς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν." τοῦτο δὲ αὐτῷ συνέβη διὰ τὸ μήτε θύειν τοῖς Θεοῖς, μήτε εὔχεσθαι, ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ δόρατι. Διὸ Ζεὺς ἐφορμᾷ αὐτῷ τοὺς Κενταύρους, οἵτινες κατὰ γῆν αὐτὸν ὠθοῦσιν. Schol.

59. Καινέα.] Vide Schol. Hom. Il, α΄. v. 264. ibi verò rectè legitur

Καινέα γὰρ ΤΟΝ ΠΡΟΣΘΕΝ ἐπικλείουσιν ἀοιδοί.

Κενταύροισιν

Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
Ἤλασ' ἀριστήων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
Οὔτε μιν ἐγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
Ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος, ἐδύσετο νειόθι γαίης
Θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
Ἠδὲ καὶ Εὐρυδάμας Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.
Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος
Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' Εὐρυτίων τε καὶ ἀλκήεις Ἐριβώτης·

A Centauris interiisse, cum solus eos et seorsim ab aliis
Ducibus pepulisset: illi verò, e diverso facto impetu,
Neque eum ulterius incurvare possent, nec sauciare:
Sed infractus, inflexus, subiit terram,
Percussus densis desuper cum impetu cadentibus abietibus.
Quin etiam venit Mopsus Titarensis, quem super omnes
Latonæ filius edocuerat omina alitum;
Nec non Eurydamas Ctimeni filius, qui ad lacum
Xyneïum, Ctimenam Dólopum urbem incolebat.
Quin etiam Actor filium Menœtium ex Opunte
Commovit, ut cum viris principibus ad arma iret.
Secuti vero sunt Eurytion, et fortis Eribotes,

Obrutus immani cumulo sub pondere Cæneus
Æstuat arboreo &c.
Ov. Met. lib. 12.

63. Ἄρρηκτος] Infractus. Ovidius, *Imperfossus ab ictu.*

65. Μόψος Τιταρήσιος] Ἀμπύκου υἱὸς ὁ Μόψος τοῦ Τιταίρωνος, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Schol.

67. Ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος] Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλίας. τινὲς δὲ πόλιν παρακειμένην τῇ Βοιβηΐδι λίμνῃ. ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἴρηκε Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐστιν ἡ πόλις. οἱ δὲ φασι Ξυνιάδα ὑπάρξαι διὰ τὸ ξυνὴν εἶναι τὸ κοινόν. ταύτην δὲ κοινὴν εἶναι Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας. Schol.

68. Κτιμένην Δολοπηΐδα] Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Ὅμηρος, "ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων." Schol.

69. Ἐξ Ὀπόεντος] Ὀποῦς πόλις τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ἠλείου. Ὅμηρος, "οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε." Μενοιτίου δὲ τῆς Σθενέλης Πάτροκλος. Schol.

71. Καὶ ἀλκήεις Ἐριβώτης] ἰσχυρός. παραγώγως δὲ ἐσχημάτισαι παρὰ τὴν ἀλκὴν, ὡς φωνήεις παρὰ τὴν φωνήν. Ἡρώ-

Υἷες

Υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ᾽ Ἴρου Ἀκτορίδαο.
Ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος, ἐϋκλειὴς Ἐριβώτης·
Ἴρου δ᾽, Εὐρυτίων· σὺν καὶ τρίτος ἦεν Οἰλεύς,
Ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
Εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνωσι φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ᾽ Εὐβοίης Κάνθος κίε· τόν ῥα Κάνηθος
Πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
Νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος, αἶσα γὰρ ἦεν
Αὐτὸν ὁμῶς Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων
Πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηϊωθῆναι.
Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακῶν μήκιστον ἐπαυρεῖν·

Filii, alter Teleontis, alter Iri Actore prognati;
Teleontis videlicet, famâ celebris Eribotes,
Iri verò Eurytion: quibus tertium ſe addidit Oileus,
Inſignis ſtrenuitate, et ad invadendos a tergo
Hoſtes apprimè doctus, ſicubi inclinâſſent aciem.
Ex Eubœâ porrò venit Canthus, quem Canethus,
Abantis filius, amandârat nec invitum: non ſane
Reverſurus erat Cerinthum; ſanctum enim fato erat
Ut ipſe, ſimul ac Mopſus vaticiniorum peritus
Divagati in Libyæ finibus, deciderent.
Adeo non *licet* hominibus ſe a maximo malo (morte ſcilicet) eripere;

δωρος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς τοῦτον Εὐρυβάτην καλεῖ, καὶ φησιν αὐτὸν Τελέοντος υἱόν. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ, Μενοίτιος καὶ Ἶρος. τούτων δὲ υἱοὶ, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ Εὐρυτίων. Schol.

75. Καὶ ἐπαΐξαι] ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. προσθετέον μὲν τὸ μετόπισθεν, λείπει δὲ ὁ καὶ, ἵν᾽ ᾖ, καὶ ὅτε κλίνωσι φάλαγγας, εἰς φυγὴν τρέψειαν. Schol.

76. Φάλαγγας] Quid ſi legamus φάλαγγες, *cùm acies ſe in fugam vertunt.* nam κλίνειν paſſim apud Homerum eſt *in fugam vertere.* Upt.

77. Κάνθος κίε] τὸν Κάνθον καὶ ὁ Κλέων καταλέγει. ἔστι δὲ Κανήθου υἱὸς, ἀφ᾽ οὗ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ· ἦν δὲ Ἄβαντος παῖς, ἀφ᾽ οὗ οἱ Εὐβοεῖς Ἄβαντες. Schol.

81. Δηϊωθῆναι] κοινότερον νῦν δηϊωθῆναι τὸ φθαρῆναι. ἐξῆς δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς δυσφορῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν ἡρώων, ἐπιφωνεῖ, ὡς οὐκ ἀνθρώποισιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐδέν ἐστι μέγιστον κακὸν οὗ ἄνθρωπος οὐκ ἐπιτυγχάνει. ἔδει οὖν διὰ τοῦ α, ἀπαυρεῖν. ἢ ὅτι οὐδὲν κακὸν μέγιστον ὃ μὴ ἀνθρώποις εὐχερὲς ἐπαυρεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν. Schol.

82. Credit Hœlzlinus Schol. interpretari μήκιστον per μέγιστον. Contendo ego culpam librarii fuiſſe, et reponendum apud Schol. μήκιστον. οὐκ ἐπιτυγχάνει, Steph. ἀποτυγχάνει. Niſi verba ſunt corrupta hunc ordinem eſſe puto, ὡς μήκιστον ἀνθρώποις (τὸ) οὐκ ἐπαυρεῖν κακῶν. *quàm longè diſtat ab hominibus mala non percipere.* Si quid

Ὁππότ

Ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
Τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
Μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ Κλυτίός τε καὶ Ἴφιτος ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,

Quandoquidem etiam illos in Libyâ sepeliverunt,
Tam longè a Colchis, quàm inter soles
Occiduos et ortivos patet aspectus.
Post hunc verò Clytius et Iphitus accesserunt,
Æchaliæ rectores, effrænis Euryti filii,

mutandum, ita legerem, ὡς οὐκ ἀνθρώπους γε κακῶν μήκιστον ἀπαυρεῖ. *quomodo ne longissima quidem distantia homines è malis eripit.* Sanct.

Forsan verò sine ullâ mutatione sensus satis manifestus eliciatur. Inter alia significat ἐπαυρέω *pœnas luo, plector,* ut apud Hesiodum

Πολλάκι καὶ συμπᾶσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.

& apud Homerum ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Erit igitur ἐπαυρεῖν κακῶν *pœnas luere propter calamitates, vel plecti calamitatibus.* Subaudiendum verò ἐκ vel ἕνεκα. Ordo, ὡς οὐ μήκιστον ἀνθρώποις ἐπαυρεῖν κακῶν. *Quare non longè distat ab hominibus plecti calamitatibus, malis,* &c. Alium in interpretatione sensum affixi, subaudiendo ἔξεστι, vertendoque μήκιστον in μέγιστον, ut vult Scholiastes.

85. Ὅσσον τέ περ. Notat in Apollonio Julius Scaliger imperitiam regionum, his verbis, *Quis dicat à Colchis tantùm distare Libyam, quantùm medium terrarum orbis ab ortu atque occasu?* Atqui nec dixit hoc poeta, & vult aliud. Cujus sic ordinanda oratio. ὅσσον ἑκὰς ἡλίου δύσιες καὶ ἀνατολαὶ ἐν μέσῳ εἰσορῶνται. & refellitur ille Scholii verbis, πρὸς δύσιν, licèt hoc quoque crassius sit dictum. Non certè respicit poeta ad illum latissimum et cogitabilem horizontem qui unicus est, nec statuit Afros esse Colchis ἀντίχθονας, quod fieret, si linea ducta ab alteris ad alteros contingeret centrum terræ. Sic enim philosophus de longissimo intervallo nos docet Meteorologicorum. 2. 12. πλεῖστον ἀπέχει κατὰ τόπον τὰ κείμενα πρὸς ἄλληλα κατὰ διάμετρον. Contra 11 tantùm miliaribus Germanicis distarent Afris Colchi, si loqueretur noster περὶ ὁρίζοντος αἰσθητοῦ. Sed quid juvat verba perdere? Est hoc loquendi genus παροιμιῶδες, et è medio petitum, quo etiam utitur rex Psalta psalmo 103. ubi non sane dimetitur nobis cœli aut terræ spatia, sed asseverat peccata nostra à nobis per dei miserationem longissimè removeri, hoc est, διαγράφεσθαι, μὴ λογίζεσθαι. Comicus in Ranis, ubi Euripides de Æschylo, εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν, οὐράνιον γ᾽ ὅσον. Hœlzlinus.

Ibid. Δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ] τοσοῦτον φησὶ κεχωρισμένους τῆς τῶν Κόλχων χώρας, ὅσον τῶν ἀνατολῶν αἱ δύσιες ἀφεστήκασιν. ἐπεὶ ἡ μὲν Λιβύη πρὸς δύσιν, ἡ δὲ Κολχὶς πρὸς ἀνατολήν. Schol.

87. Οἰχαλίης ἐπίουροι] οἱ τῆς Ἀντιόπης παῖδες. Οἰχαλίαν δὲ οἱ μὲν νεώτεροι ἐν Εὐβοίᾳ φασὶν εἶναι, Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει καταλέγει, "οἵ τ᾽ ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·" οἱ δὲ ὁμωνύμους φασίν. Schol.

Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον ἑκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
Δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω,
Οὐδ' ὁμόθεν· νόσφιν γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
Ἀφραδίῃ· Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,
Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἤλυθε Βούτης,
Παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμμελίης τε Φάληρος.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
Γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας,
Ἀλλά ἑ τηλύγετόν περ ὁμῶς καὶ μοῦνον ἐόντα,
Πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.

Euryti, cui arcum dedit longè-jaculator; ſed nullam percepit utilitatem
Dati, nam adverſus ipſum ſuâ ſponte contendit datorem.
Poſt hos profecti ſunt nati Æaco; ſed neque unà ambo,
Neque de eodem loco; in diverſas enim ſedes abierant proſugi
Æginâ, poſtquam Phocum fratrem ſuum interemerant
Præ imprudentiâ. Telamon quidem in Atticâ habitavit inſulâ;
Peleus verò, ab eo ſejunctus, in Phthiâ domicilium habuit.
Poſt hos è Cecropiâ bellicoſus acceſſit Butes,
Filius fortis Teleontis, nec non haſtæ peritus Phalerus,
Quem Alcon præmiſit pater ſuus: nec ſane alios
Senectutis filios habebat, vitæque curatores;
Illum tamen, licèt à ſeneſcente genitum, et inſuper unicum exiſtentem,
Dimiſit, ut inter intrepidos emineret heroas.

90. Τὸ δὲ οὐ μὲν, ἀντὶ τοῦ οὐ μήν. Schol.

91. Οὐδ' ὁμόθεν] οὐδ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. ἀπῳκίσθησαν γὰρ διὰ τὸν Φώκου φόνον. καὶ ὁ μὲν ἐν Σαλαμῖνι κατῴκησεν, ἣν ἔφη νῆσον Ἀτθίδα· ὁ δὲ ἐν Φθίᾳ, ὁ Πηλεύς. Schol.

95. Τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπίηθεν] ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Κεκροπία γὰρ λέγεται ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Κέκροπος τοῦ βασιλεύσαντος. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Τελέων οὗτος, ὁ Βούτου πατὴρ παρὰ τὸν πρότερον ἠριθμημένον τοῦ Ἐριβώτου πατέρα. Schol.

96. Ἐϋμμελίης δὲ, ὁ πολεμικὸς, ἀπὸ τῆς μελίας. Schol.

97. Ἄλκων] Ἄλκωνα τὸν Φαλήρου πατέρα Πρόξενος φησὶν υἱὸν Ἐρεχθέως. φυγεῖν δὲ αὐτὸν λέγει ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῆς θυγατρὸς Χαλκιόπης εἰς Εὔβοιαν· ἐξαιτοῦντος δὲ τοῦ πατρὸς, οὐκ ἐκδοῦναι τοὺς Χαλκιδέας. Schol.

99. Τηλύγετον] τὸ δὲ τηλύγετον ἐνταῦθα οὐ τὸν μονογενῆ, (προσκεῖται γὰρ καὶ μοῦνον ἐόντα) ἀλλὰ καταγηράσαντι αὐτῷ γενόμενον. οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῶν παίδων εἰσὶ προσφιλεῖς. Schol.

Θησέα

Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κεινὴν ὁδόν· ἦτέ κεν ἄμφω
Ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
Τῖφυς δ' Ἀγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι

Thesea verò, qui supra omnes Erecthei nepotes celebratus erat,
Tænariâ sub terrâ vinculum improvisum cohibuit
Pirithoum sequentem irrito itinere; ambo certè
Faciliorem laboris exitum omnibus imposuissent.
Tiphys verò Agnei filius, à Siphensi discessit gente
Thespiorum, tam gnarus surgentem prædiscendi

101 Θησέα δ'] Θησεὺς καὶ Πειρίθους, ὁ μὲν ἐκ Διὸς, ὁ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος· οἷς ἐφαμίλλως ἐποιοῦντο τὰς πράξεις. καὶ ὁ μὲν Θησεὺς τῆς Ἑλένης ἐρασθεὶς ἔσχεν συμπράττοντα αὐτῷ τὸν Πειρίθουν· ὁ δὲ Πειρίθους τὴν Περσεφόνην ἁρπάσαι βουληθεὶς ἀναγκαίως ἔσχε τὸν Θησέα ἑπόμενον. καὶ δὴ διὰ Ταινάρου εἰς Ἅδου κατελθόντες, καὶ ἐπί τινος πέτρας καθεσθέντες, αὖθις ἀναστῆναι οὐ δεδύνηνται. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, τὸν μὲν Θησέα ἀνέσωσεν, ὡς μὴ ἑκόντι κατελθόντα· τὸν δὲ Πειρίθουν εἴασεν, ἐπειδὴ προαιρέσει ἰδίᾳ κατῆλθεν. ἐπεστράτευσαν δὲ κατὰ τὸν Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν, Θησέως ὄντος ἐν ᾅδου· καὶ πορθήσαντες, εἷλον αἰχμάλωτον Αἴθραν τὴν Θησέως μητέρα. Schol.

102. Ταιναρίην] Φερεκύδης ἐν τῇ θ φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐρμιδίαν τὴν Δαμασίκλου· τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος· ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν. Schol.

Ibid. Ἀΐδηλος juxta Schol. Homeri est ἀφανιστικὸς, ἀδηλοποιὸς, κακὸς, ἐπιβλαβὴς. vid. Il. β'. v. 155. et Il. ε'. v. 880. nemo non videt posteriores interpretationes loco huic convenire, quare verte *malum*. versu verò seq. κεινὴ est κενή. quod tantundem valet ac ἀπέρηντος. vide Soph. Electr. v. 1026. ἀπέρηντος verò ὁδὸς est *iter quod infelicem habet exitum*. Latinè optimè dixeris, *infectum iter*. Sanct.

Legendum verò conjicit Spanhemius κοινὴν ὁδὸν, quo sane epitheto via ad inferos sæpius designatur, ut apud Soph. Electr. v. 137. Ἀΐδα παγκοίνου λίμνης. *Inferos omnibus communis paludis*. et apud Euripidem κοινὸν ἐς Ἅδην. Quanquam, ait ille, ne quid dissimulem, allatam ibi criticorum glossam, κεινὴν pro κενὴν adstruere videatur Maro, noto versu,

Perque domos Ditis *vacuas*, et *inania* regna.

103. Κεινὴν ὁδὸν] γράφεται καὶ κείνην. κεινὴν μὲν ἤγουν κενὴν καὶ ματαίαν, κείνην δὲ ἀναφορικῶς. τὴν δὲ ἀνδρίαν ἑκατέρου τῶν ἡρώων διασαφῶν ὁ Ἀπολλώνιος, φησὶν ὅτι εἴπερ συνέπλευσαν ἀμφότεροι τοῖς Ἀργοναύταις, ἔπαυσαν ἂν αὐτοὺς μεγάλων μόχθων. τίθησι δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ συμπλεῦσαι αὐτούς. Schol.

106. Ἐσθλὸς μὲν προδαῆναι, &c.

Ventos et varium cœli *prædiscere* morem. Georg. I.

Ibid. Προδαῆναι] προμαθεῖν, ἀρίστη γὰρ αὕτη τέχνη κυβερνήτου· ὁ δὲ λόγος, ἀγαθὸς μὲν καὶ ἡμέρας τοῦ ἡλίου, νυκτὸς δὲ πρός τινα τῶν ἀστέρων τὸν καιρὸν τοῦ πλοῦ τεκμήρασθαι. Schol.

Κῦμ' ἁλὸς εὐρέης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
Καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
Αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
Ὦρσεν Ἀθηναίη· μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.
Αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν Ἀρεστορίδης κείνης ὑποθημοσύνῃσιν.
Τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
Ὅσσαι ὑπειρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
Ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι
Πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ Ταλαὸς καὶ Ἀρήϊος, υἷε Βίαντος

Undam lati maris, quàm venti procellas
Navisque cursum ex sole et stellâ conjectandi.
Ipsa hunc Tritonia ad principum cœtum
Impulit Minerva: ivit igitur ad eos illius cupidos.
Ipsa enim citam etiam navem elaboravit; et cum ipsâ Argus
Arestoris filius fabrefecit, ipsius consiliis.
Idcirco omnium præstantissima erat navium
Quotquot remigiis periculum fecerunt maris.
Phlias etiam post hos Aræthyreâ advenit
In quâ opulentus degebat, Bacchi gratiâ
Patris sui, Asopi fontium accola.
Ab Argis insuper Talaus et Areïus, filii Biantis

109. Τριτωνὶς] Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. Schol.

115. Ἀραιθυρέηθεν] πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὁρίοις τοῦ Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦς ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλυεὺς ὀνομάζετο, ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν. Schol.

117. Ἐφέστιος] ὁ ἐφ' ἑστίᾳ, cui originem dederim ab ἕζω, quia ad focum sedetur plurimum. *Focos* igitur *amare* Æn. 3. est ἀγαπᾷν ἑστίαν, *sedibus illis acquiescere.* Hœlzlinus.

Ibid. Ἀσωποῖο] Ἀσωπὸς ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ. ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὸν, διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς Καλλίμαχος φησιν. Schol.

118. Ἀργόθεν αὖ Ταλαὸς] Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης γίνεται Μελάμπους, ὥς φησι Δηελχίδας· κληθῆναι δ' αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον· τοὺς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ, ἀσκίους ὄντας. ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλαις ἠοίαις λέγεται ὡς ἄρα Μελάμπους ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ· θύοντος δ' ἐκείνου, δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸ θε-

Ἤλυθον,

Ἤλυθον, Ἴφθιμός τε Λεώδοκος· οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος Ἡρακλῆος
Πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας,
Τὴν ὁδὸν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσης
Φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἂμ μέγα τῖφος·

Adfuerunt, nec non fortis Leodocus, quos peperit Pero
Nelei filia : pro quâ gravem ſuſtentavit laborem
In Iphicli ſtabulis Melampus Æolo ſatus.
Nec verò fortem magnanimumque Herculem
Audivimus Jaſonem ejus appetentem contempſiſſe.
Sed poſtquam delata ad eum eſſet fama de congregatis heroibus,
Nuper ex Arcadiâ Lynceïum Argos tranſgreſſum,
Illo itinere, in quo vivum geſtabat aprum, qui in ſaltibus
Lampiæ, et vaſtâ Erymanthiâ palude conſuerat pabulari,

ἐρέποντα. ἀναιρεθεὶς δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμποδος· τὰ δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτραφέντα καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν μαντικήν· φωραθέντα δ' ἐπὶ κλοπείᾳ τῶν βοῶν Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν. ἐπειδὴ γὰρ τὸ στέγος ἔμελλεν ὅσον οὔπω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, καταμεμαθηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμωτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν τῇ θεραπαίνῃ. ὁ δὲ Ἴφικλος μαθὼν τὸ πρόῤῥημα, αὐτός τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι. Schol.

122. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ] Singularem, inquit Clarkius, habet vim duplex iſta negatio quæ ſermone Romano comprehendi nequit.

Ibid. ὁ ἑξῆς λόγος οὕτως. ἐπειδὴ ἤκουσε πλεῖν τοὺς Ἀργοναύτας ὁ Ἡρακλῆς, νεωστὶ διεληλυθὼς τὸ Ἄργος, καθ' ἣν ὁδὸν ἐκόμιζε τὸν κάπρον ζῶντα ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου ὄρους, ὅπου κατὰ τὰς βήσσας ἐνέμετο Λαμπείας τε καὶ Ἐρυμάνθου, ἦλθεν ὡς Ἰάσονα. Schol.

125. Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης] περισπωμένως ἀντὶ τοῦ νεωστί· ὀξυτόνως δὲ τὴν γῆν. Λυγκήϊον. ἀπὸ Λυγκέως τοῦ βασιλεύσαντος Ἄργους. ἐὰν δὲ Λυρκήϊον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείου ἀκουστέον, ἀφ' οὗ Ἴναχος καταφέρεται ποταμός. Schol.

126. Βήσσης] Pythionicarum 10. ſine diſcrimine ponuntur κόλπος, βῆσσα, πτυχή. videtur itaque βῆσσα eſſe locus montani lateris arboroſus aut frutectoſus, paſtoribus aliiſque pervius. a βαίνειν. Hœl.

127. Λάμπεια] ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ποταμὸς ῥεῖ Ἐρύμανθος. Τῖφος, ὁ κάθυγρος τόπος. περὶ δὲ τοῦ κάπρου καὶ Ἡρόδωρος φησὶν, ὅτι ἐπὶ τὰς πύλας τῶν Μυκηνῶν κομίσας αὐτὸν ἀπέθετο. Schol.

Ibid. Schol. Λάμπεια ὄρος, &c. Ut et Strabo. Pauſanias aptè μοῖρα ὄρους Ἐρυμάνθου. Sic enim ſonat Lampeia mons aut ὄρος, ut lacus Mœotis.

Τὸν

Τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
Δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
Αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος
Ὡρμήθη· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
Πρωθήβης, ἰῶν τε φορεύς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἐπὶ δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη
Ναύπλιος· ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο. Ποσειδάωνι δὲ κούρη
Πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
Ἴδμων δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον

Eum quidem in primo Mycenſium foro,
Vinculis illigatum, è magnis depoſuit humeris;
Ipſe verò ſuâ ſponte, clam Euryſtheo,
Impetum exeundi cepit: unáque Hylas ivit, bonæ frugi pediſſequus,
Peradoleſcens, pharetræ geſtor, et cuſtos arcûs.
Poſt hunc ivit divini Danai proles
Nauplius: erat nimirum Clytonei e Naubolo progeniti:
Naubolus rurſum Lerni: Lernum ſane novimus
Prœto Nauplii ſatum: at Neptuno puella
Longè antea Amymone Danai filia miſta, peperit
Nauplium, qui ſupra omnes inſtructus erat arte navigandi.
Idmon verò ultimus acceſſit eorum, quotquot habitabant

quorum neutrum ἀσόλοικον. Plinius igitur Lampéum montem dixit, et Lampen urbem. Poſſit igitur legi Λαμπεύης, et verti, Lampéis. Hœlz.

129. Ἰλλόμενον] Ἰλλόμενον δὲ, δεδεμένον. Διὰ δὲ τοῦ ἀπεθήκατο, τοῦ βαστάζοντος ἐπιδείκνυται ἡ δύναμις, ὅτι ὑψηλῶς. Schol.

131. Ὕλας] Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Τρύοπος. οὕτω Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους ἀντὶ Θειοδάμαντος καλεῖ. Schol.

Ibid. Schol. Τρύοπος. Stephanus Δρύοπος. Mox ἀντὶ ex conjecturâ poſt Θειομένους ponit Hœlzlinus, ut ipſe in notis docet, quod quidem omnino admittendum. Sanct.

132. Φορεὺς] ὁ φέρων. Φύλακος, Ἰωνικῶς ὁ φύλακος ἀπὸ τοῦ φύλαξ, ὥσπερ καὶ τὸ μάρτυρος, ὀξυτονητέον τὴν προτέραν. Ἡρωδιανὸς δὲ τὴν παραλήγουσαν ὀξύνει. Schol.

134. Ναύπλιος] ἀπόγονος τοῦ Ἀρχαίου τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ, καὶ Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ. Schol.

136. Προίτου δὲ λέγει, τοῦ Βελλεροφόντου ἐχθροῦ. Schol.

139. Ἴδμων — Phœbeïus Idmon

Ἄργος·

Ἄργος· ἐπεὶ δεδαὼς τὸ ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν,
Ἤιε μή οἱ δῆμος ἐϋκλεΐης ἀγάσαιτο.
Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλά μιν αὐτὸς
Γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσιν
Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν Πολυδεύκεα Λήδη
Κάστορά τ' ὠκυπόδων ὦρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν (τοὺς δ' ἥγε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο

Argos; quandoquidem ipse edoctus licèt fatum suum ex auguriis,
Ivit tamen, ne sibi gloriâ populus quicquam detraheret.
Non sane erat ille reverà Abantis filius: sed illum ipse
Genuit gloriosis adnumeratum Æoli nepotibus
Apollo: ipse etiam artes hariolandi edocuit,
Volucresque observandi, et ignita signa inspiciendi.
Insuper etiam Leda Ætolica fortem Pollucem,
Castoremque velocium equorum callentem excitavit
Ex Sparta: quos illa in Tyndari ædibus

Cui genitor tribuit monitu præ-
noscere Divûm
Omina, seu flammas, seu lubrica
cominus exta,
Seu plenum certis interroget
aëra pennis
Val. Flac. l. 1. 228.

Ibid. Ἴδμων δ' ὑστάτιος] Χαμαιλέων φησὶ τὸν Θέστορα Ἴδμονα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κεκλῆσθαι διὰ ἐμπειρίαν. ἄλλοι φασὶ καὶ Θέστορα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. Ἡνίοχος δὲ ἦν Ἀμφιάρεω. ὁ δὲ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοθόης Θέστωρ· τούτου δὲ, Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου. οὗτος δὲ Ἀ[illegible]τος φησὶ τομιωθῆναι τὸν Ἴδμονα· συμμαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἡρόδωρος. Schol.

143. Αἰολίδῃσιν] Αἰόλου γὰρ τοῦ Ἕλληνος Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας, Κρηθέως δὲ Αἴσων, Αἴσονος δὲ ὁ Ἰάσων. Ἄβας δὲ Μελάμποδος ἦν τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου. Schol.

146. Αἰτωλὶς] εἰκότως Αἰτωλὶς ἡ Λήδα, ἐπεὶ Αἰτωλὸς ὁ Θέστιος. καὶ εἴρηκεν ἀπὸ τῆς χώρας, ὡς εἴ τις τὸν Συρακούσιον, Σικελόν. ὁ δὲ Ἴβυκος Πλευρωνίαν φησίν· Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν. ἦν δὲ Θεστίου θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰτωλίας, Ἄρεως υἱοῦ καὶ Ἀνδροδίκης. Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου, ἐκ πατρὸς, ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὔμηλος καὶ Παντειδυίας μητρὸς, ἱστορῶν ὅτι τῶν ἵππων ἀπολομένων, ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα ὁ Γλαῦκος, καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυίᾳ ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεστίῳ· τὴν δὲ Λήδαν, οὖσαν Γλαύκου, κληθῆναι Θεστίου· Αἰτωλὶς δὲ ἤτοι διὰ τὴν χώραν, ἢ ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ ἥρωος. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ β, ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίῳ γενέσθαι φησίν· ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ θυγάτηρ καὶ Ἀλθαίας αἰνίττεται λέγων, τοὺς τότε θυγάτηρ Γλαύκου μηχανᾶται. φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκη Διὸς· τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω. Schol.

Τηλυγέτους

Τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν) οὐδ' ἀπίθησεν
Νεισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι Λυγκεὺς καὶ ὑπέρβιος Ἴδας
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
Ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν· εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήιος ὦρτο νέεσθαι,

Uno dilectos partu fuerat enixa) nec diffidebat
Abeuntibus: digna enim meditabatur Jovis concubitu.
Apharete verò procreati, Lynceus et violentus Idas
Arenâ prodierunt, summo confisi robore
Utrique: Lynceus verò perspicacissimâ præditus erat
Acie oculorum, si modò verè afferit fama virum illum
Facilè etiam deorsum sub terrâ despicere.
Cum his Periclymenus Nelei filius excitatus est ad eundum,

149. Τηλυγέτους] νέου ἀντὶ τοῦ ἀγαπητοὺς· Ὅμηρος δὲ τοὺς ἐν γήρᾳ γενομένους· Schol.

Ibid. Ὠδῖνι] Recentiores Græcorum, ut annotavit Hœlzlinus, in quibus Dionysius et Theodoretus, felici quâdam audaciâ dixerunt ὠδῖνας rerum aliarum, verbi causâ, πηγῶν, νεφῶν.

152. Ἀρήνηθεν] Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησὶν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις· Πείσανδρος Πολυδώραν· Θεόκριτος Λαοκόωσαν. οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις. Ἀρήνη δὲ πόλις Πελοποννήσου πλησίον Πύλου. καὶ Ὅμηρος, "οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν." Πύλος δὲ αὕτη ἡ Νέστορος, ἡ καὶ ἀμμώδης. Schol.

156. Σὺν δὲ Περικλύμενος] Νηλεὺς εἶχε παῖδας, ἐκ μὲν Χλωρίδος, Νέστορα, Περικλύμενον, Χρόμιον· ἐκ δὲ διαφόρων γυναικῶν, Ταῦρον, Ἀστέριον, Λυκάονα, Δηίμαχον, Εὐρύβιον, Ἐπιλέοντα, Φράσιν, Ἀντιμένη. ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶ, καὶ Ἀλάστορα. καὶ ὁ ποιητὴς, "δώδεκα καὶ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν," ὅτι Νηλέως παῖς Περικλύμενος, δῆλον. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς, "Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον." τοῦτον δὲ ὡς ἔγγονον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν (Νηλεὺς γὰρ Ποσειδῶνος) ἄλλοις τε ἐκόσμησε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ εἰς πάντα μεταβάλλεσθαι. ὡς καὶ ὁ Εὐφορίων, "ὅς ῥά τε πᾶσιν ἔικτο, θαλάσσιος ἠΰτε Πρωτεύς." ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν Ἡρακλῆς εἰς μυῖαν μεταβληθέντα ἐν τῷ πρὸς Πυλίους πολέμῳ, κατὰ συμβουλὴν Ἀθηνᾶς τῷ ῥοπάλῳ πλήξας ἐμπαγέντα, ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ. Ἡσίοδος δὲ μεταβληθέντα εἴς τινα τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδειξάσης. φησὶ δὲ οὕτως, "Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον, ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων παντοῖ'· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι, μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα· ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα παντοῖ' οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν βουλῇ Ἀθηναίης." Schol.

Πρεσβύτατος

Πρεσβύτατος παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ, ττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν Ἀμφιδάμας Κηφεύς τ' ἴσαν Ἀρκαδίηθεν,
Οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον·
Υἱε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
Ἀγκαῖος· τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε
Τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηράσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἀμ πόλιν ὄφρα κομίζῃ,
Παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
Βῆ δ' ὅγε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος ἀμφίτομόν τε

Maximus natu filiorum, quotquot ex Pylo nati erant
Neleo, inter viros Deo. Neptunus verò ei vires
Immenſas dedit, et quodcunque optaret
Inter præliandum, id ut fieret, (eam formam indueret) re belli arctâ preſſus.
Inſuper Amphidamas et Cepheus exierunt Arcadiâ,
Qui Tegeam, et hæredia tenebant Aphidantis:
Ambo ſati Aleo: quos tertius ſecutus eſt proficiſcentes
Ancæus: illum utique pater Lycurgus amandavit,
Utriuſque illorum frater major natu: ipſe ſiquidem ut jam
Seneſcentis curam haberet Alei, in civitate relinquebatur:
Filium verò ſuum fratribus comitem dedit.
Ivit verò ille Mænaliæ urſæ pellem, ancipitemque

162. Οἳ Τεγέην] Τεγέα πόλις Ἀρκαδίας. κλῆρον δὲ, τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀφείδαντος. ὁ γὰρ Ἀλεὸς ἱστορεῖται Ἀφείδαντος υἱὸς εἶναι τοῦ Ἀρκάδος. Ἀφείδας δὲ ὁ Ἀρκάδος, ἀρχαῖος ἥρως ἐβασίλευσε Τεγέας· ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀρκαδία. δύο δὲ εἰσὶ Κηφεῖς· ὁ μὲν, Ἀλεοῦ, οὗ μνημονεύει Ἀπολλώνιος· ὁ δὲ ἕτερος οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος ἐν τῷ περὶ Ἀρκαδίας. Schol.

Ibid. Κλῆρον. Pauſanias l. 8. Ἀφείδας δὲ τὴν Τεγέαν καὶ τὴν προσεχῆ ταύτῃ ἔλαχεν.

164. Ἀγκαῖος] Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίοχος. τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρκάσιν, ὥς φησιν Ἀριστομένης. μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τούτου τοῦ Λυκούργου, τὸν "Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεϊ γε, στεινωπῷ ἐν ὁδῷ" — [sic: "Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησε."] καὶ ἄγεται μωλεία ἑορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχήσας κατὰ τὴν μάχην εἷλεν Ἐρευθαλίωνα. μῶλος δὲ ἡ μάχη. Schol.

167. Ὄπασσεν] ἔδωκεν ἐποίησε. Euſtathius ad Ulyſſeæ 1.

168. Βῆ δ' ὅγε Μαιναλίης] Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, οὗ πατὴρ Λυκάων. Schol.

Δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ
Πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
Αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
Ἔμμεναι· Ἠλείοισι δ' ὅγ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν
Ὄλβῳ κυδιόων, μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
Αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
Πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν Αἰγιαλοῖο.

Dextrâ vibrans ſecurim ingentem: arma enim ipſi
Avus paternus Aleus in intimo abſconderat horreo,
Si forte quoviſmodo hunc etiam digreſſu prohiberet.
Ivit verò et ipſe Augeas, quem fama refert Sole
Natum fuiſſe: ille in Aleos regnabat
Ob divitias ſe glorioſè efferens; miréque avebat Colchicam terram
Ipſumque Æetam videre, Colchorum principem.
Aſterius porro cum Amphione, Hyperaſii filii,
E Pellenâ advenerunt Achaicâ, quam olim *urbem* Pelles
Avus condidit in ſuperciliis Ægiali.

170. Καλιῇ] ἀντὶ τοῦ οἰκίᾳ. κυρίως δὲ ἡ ἐκ κήλων κατεσκευασμένη. κῆλα δὲ τὰ ξύλα. ξυλίναις γὰρ ἐχρῶντο τὸ παλαιὸν οἰκίαις, λίθων μηδέπω ἐπινοηθέντων. Schol.

172. Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης] οὗτος λόγῳ μὲν ἦν Ἡλίου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, Φόρβαντος, ἐκ τοῦ Νηλέως Ὑρμίνης. οἱ δέ φασιν ἀπὸ τῆς Νυκτέως. οἱ δὲ αὐτὴν Ἐπόχου θυγατέρα φασίν. ἐδόκουν δὲ ἀκτῖνες ἀπολάμπειν αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. τούτου τῶν βοσκημάτων ὁ Ἡρακλῆς τὴν κόπρον ἐκάθηρεν. Schol.

176. Ἀστέριος δὲ] Ἀστέριον τὸν Ἀστερίωνα λέγει. ἀπὸ Ὑπερασίου βασιλέως τῆς Ἀχαΐας καὶ πόλις Ὑπερασίη. Ὅμηρος, οἵθ' Ὑπερησίην. Schol.

177. Πελλήνης] ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ι. ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τοῦ α γράφεται, Παλλήνη. Ἀχαΐς δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ὡς ἡ Παλλήνη. Schol.

178. *Αἰγιαλοῖο*] *litoris*. Αἰγιαλὸς dicitur hic ὀνομαστικῶς, quod nec Strabo ignoravit, et dextrè docuit Pauſanias in aditu libri 7. Eſtque Αἰγιαλὸς ἡ Ἀχαΐα, nomine vetere. Quid autem ſit ἐπ' ὀφρύσι, ſane piεte oſtendit idem ἀφηγητὴς eodem libro extremo, Πελληνεῦσιν ἡ πόλις ἐστὶν ἐπὶ λόφου, &c. Hœlzlinus.

Tutius verti poſſe credo αἰγιαλοῖο *litoris*, licet aliter exiſtimet Hœlzlinus: provinciam enim ſatis indicaverat Apollonius verſu ſuperiore Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος. Novi ſanè quod Achaïa Αἰγιαλεία dicta eſt, ſed nuſquam memini me legiſſe Αἰγιαλὸν dictam. Conſtantinus tamen Plinium

Ταίναρον

Ταίναρον αὖ τ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
Ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο

Relicto verò Tænaro, post hos venit Polyphemus,
Quem quidem Neptuno, aliorum velocissimum,
Europa, Tityi prævalidi peperit, nata.
Hic vir vel super maris cærulei currebat
Fluctus, nec celeres tingebat pedes: sed paululum extremis
Plantis madefactus, aquosâ ferri solitus erat viâ.
Insuper etiam alii duo filii Neptuni advenerunt;
Nempe, oppido illustris Mileti

authorem citat, sed analogia refragatur; nam sive ab Αἰγιαλεὺς sive ab Αἰγιαλὸς nomen illud derivatur, Αἰγιαλὲς dici non potest. Loca cum a nominibus propriis nomen accipiunt, nonnulla derivatorum formam non induunt, cætera omnia induunt. Sanct.

179. Ταίναρον] ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς, ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Ποσειδῶνος. Schol.

Ibid. Πολύφημος sine dubio est glossa scioli cujusdam, qui Εὔφημος quod in textu erat epithetum esse credidit, non nomen proprium. Postea, ut fieri solet, glossa in textum recepta. vide Pindarum Pyth. 4. ubi bene multa de hoc Euphemo. Sanct.

181. Εὐρώπη Τιτυοῖο] τοῦ Ἐλάρης παιδός. οὗτος δὲ ἐν ᾅδῃ τετιμώρηται, διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην καταισχῦναι τὴν Λητώ. ὡς καὶ Ὅμηρος, Τιτυὸν γαίης υἱόν. ὁ δὲ Εὐφορίων Ἀρτέμιδος φησὶν αὐτὸν ἀφθῆναι, καὶ διὰ τούτου τιμωρεῖσθαι. Schol.

183. Οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας.

—celeres nec tingeret æquore plantas. Æn. 7. 809.

184. —— διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ. Cum per διερὸν plerumque intelligitur, τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς, supplet Hœlzlinus ὡσεὶ, *quasi pratum uvidum transcurreret*.

Ibid. Διερῇ πεφόρητο] Διερὴ κυρίως ἡ ἐκ Διὸς γινομένη κάθυγρος γῆ. ἐξ οὗ καὶ διαίνω τὸ βρέχω. εἴληπται παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, "αἱ δ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν," καὶ τὰ ἑξῆς. Schol.

185. Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε] ὁ μὲν Ἀγκαῖος, υἱὸς (Ἀστυπαλαίας γὰρ ἦν τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος) Ἐργῖνος δὲ, ἀπίστου. Κλυμένου γὰρ ἦν τοῦ Πρέσβωνος καὶ Βουζύγης τῆς Λύκου. Schol.

186. Μιλήτοιο] ὁ δὴ Μίλητος ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος ἦν. οἱ δέ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Α-

Νοσφισθεὶς Ἐργῖνος, ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης
Παρθενίης Ἀγκαῖος ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
Ἠ' μὲν ναυτιλίης ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκείης Μελέαγρος ἀνήλυθε, Λαοκόων τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός· οὐ μὲν ἰῆς γε
Μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς

Relicto, Erginus, et ſede Junonis Imbraſiæ
Partheniæ Ancæus ferox; qui ſe ambo ſcientes,
Rei vel nauticæ, vel militaris, gloriabantur.
Poſt hos verò Oenei natus, Calydone digreſſus,
Fortis Meleager acceſſit, et Laocoon,
Laocoon Oenei frater; non tamen ex unâ
Matre, ſed illum mulier operaria peperit: hunc ſane Oeneus

ρείας τῆς Κλεόχου. ἐκλήθη δὲ Μίλητος, ὅτι ἐκρύβη ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐν μίλακι. οἱ δέ φασιν ὑπὸ Σαρπηδόνος τοῦ Διὸς Μίλητον κτισθῆναι, ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὴν πρότερον λέγουσι Πιτυοῦσαν, οἱ δὲ Ἀστερίαν, εἶτα Ἀνακτόρειον, εἶτα Μίλητον. καὶ Ἀριστόκριτός φησιν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος, καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. τὸν δὲ Κλέοχον ἀνελέσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον, ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος. καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας.

187. Ὁ δ' Ἰμβρασίης] τὴν Σάμον φησίν. Ἴμβρασος γὰρ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. ὁ δὲ Ταῤῥαῖος οὕτως, "Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἀπὸ Παρθενίας τῆς Σάμου γυναικὸς ὠνομάσθη." Schol.

188. Παρθενίης Ἀγκαῖος] Ἀριστοτέλης φησὶ περὶ Ἀγκαίου, ὅτι φιλογέωργος ὤν, καὶ φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρὺς ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, χαίρων ἐτρύγα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου. ὁ δὲ ἔφη, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου. τούτων ἔτι λεγομένων, ἧκέ τις ἀγγέλλων ὡς ὑπερμεγέθης σῦς λυμαίνεται τὸν ὄρχατον. ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε· καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν· ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τι πρατιόντων. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ η φησὶ τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν, ἀποθανεῖν. Schol.

191. Ἀλκείης] Scribit Holſtenius Ἀλθαίης ex Orpheo, et Ovidio, Met. lib. 8. legendum verò ἀλκήεις, *fortis*. vide v. 71, et Schol. ibid. Upt.

193. Ἀλλά ἑ θῆσσα] θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν· ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων· καὶ ὥσπερ τὸ Κρὴς παρῴκηται τὸ Κρῆσσα, οὕτω καὶ τὸ θὴς θῆσσα. Schol.

Ἤδη

Ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν.
Ὧ δ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
Ἡρώων· τοῦ δ' οὔτιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω
Νόσφιν γ' Ἡρακλῆος ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
Αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσιν.
Καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης Ἴφικλος ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου πάϊς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο.
Τοὔνεκ' ἔην πόδα σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὔ κέ τις ἔτλη

Quòd jam ætatis esset altioris, rectorem filio misit.
Sub hoc verò *magistro*, ille adhuc adolescens fortitudine eximiis immiscebatur catervis
Heroum: nec aliquem eo præstantiorem puto,
Hercule excepto, accessisse, si modo unum amplius
Ibi manens annum educatus fuisset inter Ætolos.
Atque eâdem viâ avunculus ipsum, eximiè quidem jaculi peritus,
Eximiè etiam in pugnâ statariâ callens (hostibus) obviam ferri,
Iphiclus patre natus Thestio, comitatus est discedentem.
Unáque ibat Palæmonius, Lerni Olenii natus,
Lerni quidem nomine gaudens, stirpe verò Vulcani;
Idcirco erat pede debilis: corpus verò ipsi nemo ausus est

201. Θεστιάδης Ἴφικλος] Scholia hìc Iphiclum et Althæam germanos faciunt. Scholia verò ad v. 146 Althæam et Ledam sorores dicunt, etsi de matris nomine disconveniant. Ita Leda et Iphiclus erunt etiam germani, quod firmatur ex hoc loco, et altero Theocriti. Nam ut hìc Iphiclus dicitur Θεστιάδης, ita ab illo Leda dicitur κούρη Θεστιάδος Idyll. 22. v. 5. ita patris nomen fuerit Θεστίας. At Schol. ad v. 146 Thespium vocat: quare vel in illo, vel in poetis prædictis depravatissimè nomen id legitur. Sanct.

Ibid. Ἴφικλος] Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Δηϊδαμείας τῆς Περιήρους.

202. Ὠλενίοιο] Ὤλενοι τῆς Ἀχαΐας δύο. Ὅμηρος, "οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον" Schol.

204. Hœlzlinus vult τοὔνεκα poni pro οὕνεκα, *propterea quòd*. Frustrà verò hìc se torquet; ita enim fit ridicula sententia, et a poetæ mente alienissima. *reverà eum procreavit Vulcanus, propterea quòd erat claudus*, ut nîl dicam de voce, quæ talem sensum non habet. τοὔνεκα est τοῦ ἕνεκα. *fuit*, inquit poeta, *Vulcani filius, ac propterea claudus*. Sanct.

Ibid. Σιφλός] ἀντὶ τοῦ κεκακωμένος. οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ἐπιμωμητὸν ἀπέδοσαν. σίφλος δὲ ὁ μῶμος. Schol.

Ἠνορέην

Ἠνορέην τ' ὀνόσασθ'· ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν
Πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν Ἴφιτος Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
Ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων
Ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπεδέξατο δόμοισιν.
Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
Οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια

Vel fortitudinem vituperare; qui etiam adnumeratus erat
Omnibus principibus, Jaſoni gloriam allaturus.
E Phocenſibus verò ivit Iphitus, Ornyti filio
Naubolo ſatus: hoſpes verò ei fuerat antea,
Cum Delphos adivit, ad conſulendum oraculum
De navigatione; tunc enim ſuis eum accipiebat in ædibus.
Zetes præterea et Calais ab Aquilone ſati, exibant,
Quos Erecthei nata, Aquiloni peperit, Orithyia

207. Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων] οἱ Φωκεῖς ἐκλήθησαν ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ. τὸν δὲ Ἴφιτον γενεαλογοῦσι Ναυβόλου καὶ Περιμηδείης τῆς Ἱππομάχου. ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ μαντεῖον, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τῶν μαντειῶν οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ σεσῆφθαι τὸν δράκοντα.

211. Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε] τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θρᾴκης, ὡς Ἀπολλώνιος· Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ, ἐξ Ὑπερβορέων. καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν α Δηλιακῶν, ἐξ Ὑπερβορέων αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν πλοῦν. τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλισσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι, καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησί. περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστὶ, Φερεκύδης φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠρειθυίας. Χοιρίλος δὲ ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς, τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαντα Βορέαν, ὃν Στρυμόνιος φησιν, ἔχειν δὲ τὸν ἄνεμον. ἡ δὲ Ὠρείθυια, Ἐρεχθέως θυγάτηρ· ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην, κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Φινεὺς δὲ Κλεοπάτραν τὴν Ὠρειθυίας πρώτην ἔγημεν· μετὰ ταύτην δὲ Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, ἥ τις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὲ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. οἱ δὲ, ὅτι ὁ πατὴρ ἐτύφλωσεν αὐτοὺς, διαβαλλούσης τῆς μητρυιᾶς πρὸς αὐτόν. Κέκροπος δὲ Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου, Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς· ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν τῷ Ἰλισσῷ, ἠράσθη αὐτῆς· ἐξ ἧς ἔτεκε. Schol.

Ἐσχατιῇ

Ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
Καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
Κλείουσιν, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
Λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
Τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
Σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας (μέγα θάμβος ἰδέσθαι)
Χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν Ἄκαστος

In extremâ intempeſtâ Thraciâ, quò iſtam
Thracius Aquilo præcipitaverat è Cecropiâ,
Cum ante Iliſſum ſe in choro circumagebat:
Cumque ipſam procul abſtuliſſet, quò ſaxum Sarpedonium
Celebratur, fluvii juxta fluenta Ergini,
Et tenebroſis cooperuiſſet nubibus, pudicitiam delibavit.
Illi quidem extremis ſublati pedibus, utrinque umbroſas
Quatiebant alas, mirabile viſu,
Aureis guttis pellucidas; circum autem humeros
Summo ex vertice et collo, huc, illuc,
Cæruleæ, vento perflante, jactabantur comæ.
Nec verò ipſius natus, cupiebat Acaſtus

214. Κεκροπίηθεν] ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο πρότερον.

216. Σαρπηδονίην ὅθι] πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Σαρπηδόνος τοῦ τῆς Θρᾴκης βασιλέως, ἀδελφοῦ Πόλτυος. τὰ δὲ ἐφεξῆς προσέθηκεν· ἐπεὶ ἔστιν ἑτέρα ἐπὶ Σαρπηδονία πέτρα τῆς Κιλικίας. Schol.

Ibid. Πόλις τῆς Ἀττικῆς. Pro πόλις ſcribit Sanctamandus ὄρος, quippe Apollonius ipſe hìc πέτρην vocat. vide Schol. etiam ad v. 211.

Ibid. pro Ἀττικῆς ſcribe Ἀστικῆς: hæc enim Thraciæ regio ad Æmum, de qua ad Scymnum dixi. L. Holſtenius.

218. Λυγαίοις] σκοτεινοῖς, καὶ μελανωμένοις. λύγης γὰρ τὸ σκότος, ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἐστὶ πυκνὸν καὶ δασύ. Schol.

219. Ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν] τοῖς σφυροῖς, ἢ τοῖς ἀστραγάλοις. Ἐρεμνὰς δὲ, ἤτοι κατὰ συγκοπὴν ἐρεβεννὰς, τοῦτ' ἔστι καταπληκτικάς· σκοτεινὰς κυρίως, ἐξ οὗ μελαίνας. Schol.

221. Φολίδεσσι] ταῖς στίξεσι, τοῖς ποικίλμασι τῶν πτερῶν. Schol.

222. Κράατος ἐξ ὑπάτοιο] ἄκρας κεφαλῆς. ὁ δὲ λόγος. ἔσειον ἐρεμνὰς πτέρυγας κινούμενοι, καταπληκτικὰς τοῦ ἰδέσθαι. Schol.

224. Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς] Ἄκα-

Ἰφθίμα

Ἴφθιμος Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
Μιμνάζειν, Ἄργος τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
Ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
Τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
Ἔμμεναι· ὡς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

In ædibus fortis Peliæ patris ſui
Deſidere; nec Argus Deæ ſubminiſter Minervæ;
Sed ipſi quoque ibant ut adnumerarentur catervis.
Tot ſane Jaſoni curarum ſocii congregabantur;
Quos omnes principes Minyas accolæ
Vocabant, quia de Minyæ natarum
Sanguine plurimi iique præſtantiſſimi ſe gloriabantur
Ortos: quandoquidem ipſum Jaſonem procreavit mater
Alcimede, quam peperit Clymene, Minyæ filia.

στος Πηλέως υἱὸς ἔγημεν Κρηθηΐδα, ἢ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. ἡ δὲ, Πηλέως ἐρασθεῖσα, αὐτῇ, ὡς ἀπετύγχανε δεομένη, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει, ὡς πειρασθέντα αὐτῆς. ὁ δὲ, ἐξαγαγὼν τὸν Πηλέα, ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον, καταλέλοιπεν αὐτὸν ἄοπλον ἐν τῷ Πηλίῳ, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρῇ. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς, ἢ ὥς τινες, Χείρων, ἔδωκεν αὐτῷ ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. ᾗ τά τε ἐπιόντα τυγχάνων τῶν θηρίων ἀνῄρει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐπανελθὼν, τήν τε Ἀκάστου γυναῖκα, καὶ αὐτὸν, ὥς φασι τινὲς, ἀνεῖλε τὸν Ἄκαστον. εἰ δὲ ἐπὶ κινδύνοις αὐτοὺς ἔπεμπεν ὁ Πελίας, διὰ τί ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξήρχετο; καὶ οὗτος μὲν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός· Δημάρητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελίας τὴν Ἀργὼ ἀραιοῖς γόμφοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτούς. ὁ δὲ Ἄργος τοὐναντίον πεποίηκεν. τὸ δὴ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκτονος ὁ Ἄκαστος ἐπέβη. διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς φησὶν Ἀθηνᾶς ὑποθημοσύνῃσι γνῶναι αὐτήν.

226. Ἄργος τε θεᾶς] διὰ τὸ τὴν Ἀργὼ κατασκευάσαι Ἀθηνᾶς προνοίᾳ. Schol.

229. Ed. Steph. et Flor. περιναιετάοντας. malè.

230. Ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν] ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας. καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός· Στησίχορος Ἐτεοκλυμένης φησίν· Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου. Ἡσιόνης δὲ τῆς Δαναοῦ καὶ Διὸς γίνεται Ὀρχομενός· ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Ὀρχομενὸς καλεῖται. Ὀρχομενοῦ δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς οἰκεῖ ἐν Ὀρχομενῷ· ἀφ' οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. ἐκ δὲ Μινύου καὶ Κλυτοδώρας γίνονται Πρέσβων καὶ Περικλυμένη καὶ Ἐτεοκλυμένη· ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενὸς καὶ Διοχθώνδης καὶ Ἀθάμας. ὁ δὴ Σκήψιος Δημήτριος φησὶ τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι. Schol.

233. Ed. Flor. Μινυΐδος.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπαρτέα πάντ' ἐτέτυκτο,
Ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι·
Δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκταὶ
Κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
Πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δὲ, φαεινοὶ
Ἀστέρες ὣς νεφέεσσι, μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
Ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν ἀΐσσοντας.
Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
Ἡρώων γαίης Παναχαιΐδος ἔκτοθι βάλλει;
Αὐτῆμάρ κε δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν
Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρας ἐγγυαλίξῃ.
Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.

Poſtquam verò ſervis omnia parata erant,
Quibus naves procinctæ perarmari intus ſolent,
Quandocunque impulerit viros neceſſitas ut ſuper mare navigent,
Tunc ſane iverunt ad navem per urbem; ubi litora
Celebrantur Pagaſæa Magneſiaca: undiquaque verò civium
Turba ſupervenientium ſimul cucurrit: illi tamen, ad inſtar ſplendentium
Inter nubes ſtellarum, præfulgebant: et in hunc modum ſingulus
Dixit, aſpiciens cum armis irruentes.
Jupiter domine, quænam Peliæ mens eſt? quò tantam catervam
Heroum univerſâ terrâ Græciâ emittit?
Eodem die infenſis concrement flammis ædes
Æetæ, quo pellem ipſis ultro dare recuſaverit.
Sed inevitabile eſt iter, laborque ineſſicax euntibus.

238. Παγασαὶ] Ἀκρωτήριον Μαγνησίας. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. ὁ δὲ Σκήψιος, ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιῤῥεῖσθαι τοὺς τόπους. ἔστι δὲ καὶ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Schol.

240. Ἀστέρες ὣς νεφέεσσι] πρὸς τὸ φαιδρὸν καὶ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνδρείαν ἀπιδὼν, ἀστέρας μὲν τοὺς ἥρωας φησὶ, νεφέλας δὲ τὸν δημοτικὸν ὄχλον. Schol.

242. Πόθι τόσσον ὅμιλον] οὐχ ὑγιῶς τὸ πόθι. ἔστι γὰρ τοῦ ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικόν. Schol.

243. Παναχαιΐδος] Παναχαιΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν φησὶν, ὅτι αὕτη πρώτη ἐκλήθη Ἀχαΐα, ἀπὸ Ἀχαιοῦ τοῦ Ξούθου. τὸ δὲ, ἔκτοθι βάλλει, ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλει. Schol.

244. Δόμους] τὴν χώραν, τὴν γῆν συνεκδοχικῶς. Πυρὶ δῃώσειαν. συμφλέξειαν, ἢ πολεμήσειαν, καταστρέψειαν. Schol.

246. Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα] ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός· κατ' ἀνάγκην γάρ ἐστιν. οὐδὲ ἄπρακτος ὁ ἆθλος. ἀνύσουσι

Ὣς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
Πολλὰ μάλ' Ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
Εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.
Ἄλλη δ' εἰς ἑτέραν ὀλοφύρετο δακρυχέουσα.
Δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν ὀψέ περ ἔμπης
Ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.
Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος· ἦ τέ οἱ ἦεν
Βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς
Νειόθι γαίης κεῖτο κακῶν ἔτι νῆις ἀέθλων.
Ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη,

Hunc ad modum loquebantur huc, illuc, per urbem: at mulieres
Frequentissimè Dîs in cœlum sublatis manibus,
Orabant, reditûs gratum impertirent exitum.
Alia verò cum aliâ ejulabat, lachrymis effusis.
Et o infelix Alcimede, te etiam malum, quamvis serò, tamen
Affecutum est; nec ad finem perduxisti ætatem, rerum secundarum splendore arridentem.
Æson autem insignitè miser est: ei certè fuisset
Melius, si antea linteo ferali involutus,
Sub terrâ fuisset depositus, malorum adhuc inscius certaminum.
Vellem quoque ut et Phrixum, pessum eunte Helle virgine,

γὰρ ῥᾳδίως, οἷον εὐκατορθώτως. ἢ οὐ φυκτὰ καὶ οὐκ εὔπλοα, διὰ τοὺς ἐν μέσῳ κινδύνους. Πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν. ἤγουν ἐν τῷ πλῷ ὁ κίνδυνος. ἢ κατὰ κοινοῦ τὸ οὐ, ἵν' ᾖ, ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, οὐδὲ ὁ πόνος ἄπρακτος. πρὸς τὸ, αὐτῆμαρ δὲ δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ, οἱ δὲ οὕτως, ἄπρηκτος, δύσπρακτος, δυσεργὴς, δυσκατόρθωτος. Schol.

249. Νόστοιο τέλος θυμηδὲς] θυμήρες. καὶ τοῦτο ὡς πρὸς γυναικείαν φύσιν. ἄγαν θαυμαστῶς πρὸς τὰς φύσεις καὶ τοὺς λόγους ἀμφοτέρων ἀνέπλασεν. τοῖς μὲν γὰρ ἀνδράσιν, ἐπεὶ θρασυτέρα ἡ φύσις, ἄνυσιν καὶ τέλος τῶν μελλόντων εἰσάγει· ταῖς δὲ γυναιξὶν, ἐπεὶ ἀσθενέστεραι, εὐχὰς καὶ ἱκεσίας ποιεῖ. τοιαῦται γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν πραγμάτων αἱ γυναῖκες. Schol.

251. Δειλὴ Ἀλκιμέδη] ἐπίπνει. ὁ δὲ νοῦς, εἰ καὶ ὀψὲ, ὅμως δ' οὖν ἦλθε καὶ σοὶ κακὸν, Ἀλκιμέδη. λείπει δὲ ἡ διὰ πρόθεσις. καὶ οὐ διετέλεσας λαμπρῶς τὸν βίον αὐχοῦσα ἐπὶ τοιούτῳ υἱῷ. Schol.

252. Βιότοιο] Forsan βιότοιον, nî subaudiatur πέρας aut tale aliquid. Upt.

253. Ἦ τέ οἱ ἦεν] πρὸ τοῦ τὸν ἆθλον ἐπιστῆναι. Schol.

255. Κακῶν] ἤτοι τῶν ἰδίων, ἢ τῶν μελλόντων ἐπιπλεῖσθαι τοῖς Ἀργοναύταις.

256. Ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον] λέγεται γὰρ, ὅτι τῆς Ἕλλης καταπεσούσης, ἀγωνιῶντι τῷ Φρίξῳ κατὰ Διὸς βουλήσει ἐφθέγξατο θαρσύνων αὐτὸν ὁ κριὸς, διασώσει

Κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ᾽ ἐπικλύσαι. Ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
Ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
Ἀλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.
Αἱ μὲν ἄρ᾽ ὡς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
Ἤδη δὲ δμῶές τε πολέες δμωαί τ᾽ ἀγέροντο·
Μήτηρ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν βεβολημένη· ὀξὺ δ᾽ ἑκάστην
Δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας

Ater fluctus unà cum ariete obruiſſet: ſed vocem etiam
Humanam emiſit inauſpicatum prodigium, ut ærumnas
Alcimedæ in poſterum et infinitos dolores imponeret.
Talibus iſtæ in primo egreſſu proſequebantur diſcedentes.
Jamque ſervi multi et ancillæ conveniebant,
Mater verò ipſum, dolore animum transfixa, complectebatur; nec erat aliqua quam vehemens
Non ſubiit triſtitia: quibus pater exitiali ſub ſenectute
Obvolutim in lecto coopertus, aggemebat.
Jaſon verò, poſtquam eorum lenierat triſtitiam,

αὐτὸν εἰς τὴν Σκυθίαν. τοῦτο δὲ αὐτῇ τῇ Ἀλκιμέδῃ ἔμελλε κακὸν γενέσθαι, τοῦ υἱοῦ ἐκεῖσε στελλομένου. ὅτι δὲ ἐλάλησεν ὁ κριὸς καὶ Ἑκαταῖος φησίν. ἔνιοι δέ φασιν αὐτὸν ἐπὶ κριοπρώρου σκάφους πλεῦσαι. Διονύσιος δὲ ἐν β, κριὸν φησι Φρίξου τροφέα γενέσθαι, καὶ συμπεπλευκέναι αὐτῷ εἰς Κόλχους. διὸ καὶ μεμυθεῦσθαι τὰ περὶ τοῦ κριοῦ θυσίας αὐτόθι. Schol.

257. ——Ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
Ἀνδρομέην &c.

Vide lib. 2. v. 1150. et Schol. ibidem.

260. Ἐπὶ προμολῇσι] τῇ ἐξόδῳ τῶν ἀριστέων. ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν. ἐντεῦθεν καὶ τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσιν. Schol.

262. Βεβολημένη] λύπῃ βλαβεῖσα, ἢ δυσθυμοῦσα. Ὀξὺ δ᾽ ἑκάστην. μετενήνεκται ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἀφήν· ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ, "ὡς δ᾽ ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξύ." Ἄχος δέ ἐστι σύγχυσις ψυχῆς, λύπη ἐπιτεταμένη. σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ποιητήν, "ἡ δ᾽ ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο." Schol.

264. Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι] ἄγαν περιεσφιγμένος, ὡς πάντα τὰ μέλη ἐκτυπῶσαι ἐκ τῆς σφίγξεως. Ὅμηρος, "ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος." ἐντυπὰς δὲ λέγεται καὶ ὁ περιβεβολημένος κατὰ τῆς ὄψεως οὕτως, ὡς καὶ τὸν τύπον διὰ τοῦ ἱματίου θεωρεῖσθαι. Schol.

Ibid. Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι] Perperam hæc de veſte Magneſiâ cujus meminit Pindarus Pythion. 4. interpretatur Hœlzlinus. Deſcribit enim ſenem lecto incumbentem et ſtragulis opertum poeta: ac pulchrè ἦθος expreſſit; nam irâ aut dolore perciti, dum in lecto ſunt, ſtringunt plerumque circa ſe ſtragula, atque ἐντυπὰς καλύπτονται. Sanct.

Θαρσύνων, δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
Πέφραδεν· οἱ δαὶ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.
Μήτηρ δ' ὡς τὰ πρῶτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδὶ,
Ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη
Οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
Μύρεται· ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
Ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει·

Animosque addiderat, servis arma bellica afferre
Jussit; qui silentio ea et vultu demisso attulerunt.
Mater verò, ut initio circumjecerat brachiis filium,
Sic retinebat effundens confertim venientes lachrymas, puellæ instar,
Quæ secretò amanterque canam nutricem complexa
Lamentatur; cui nulli jam alii suppetunt curatores;
Sed sub novercâ vitam odiosam trahit,

Pulcherrima hæc senectutis virium inopis imago. Similiter ferè Homerus Il. ω'. 161.

Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος·
&c.

167. δαὶ in Flor. δὲ.

Ibid. Κατηφέες] κατάστυγνοι διὰ τὴν λύπην. ἠείροντο. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἤειρον. Schol.

268. Ἐπεχεύατο] ἀντὶ τοῦ ἐπέθηκεν, ἐπέβαλεν. Schol.

269. Ἀδινώτερον] ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ, "μελάντερον ἠΰτε πίσσα." τὸ γὰρ συγκριτικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου. Ἠΰτε κούρη. ἀκαταλλήλως τὴν παραβολὴν τέθεικεν. ὑποτίθεται γὰρ γραῦν μὲν τὸν Ἰάσονα; κόρην δὲ τὴν μητέρα. ἤδει δὲ, φησὶ, καὶ τὸ ἐναντίον ταῦτα τάξαι. ἀλλ' ἐροῦμεν ὅτι προσφόρως ὑπόκειται ὁ Ἰάσων, οὐ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γηροκομίαν τῇ μητρί. καὶ γὰρ ἡ γραῦς τὴν κόρην ἀνατρέφει, ὡς ἡ μήτηρ, πρός τε τὸ ἀφερέπονον, διὰ τὴν ἡλικίαν (καὶ γὰρ τὸ γῆρας καὶ ἡ βραχεῖα ἡλικία παρεοίκασι) καὶ πρὸς τὸ χρήζειν τῆς τρεφούσης. μητρυιὰ δὲ ὥσπερ ἀπηνὴς ἐπικειμένη ἐστὶν ὁ Πελίας. Schol.

Ibid. Ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον —
Hæret inexpletum lachrymans.
Æn. 8. 559.

271. Ἧι οὐκ εἰσὶν] Τοῦτο καὶ πρὸς τὴν Ἀλκιμέδην, ἡ οὐκ εἰσὶν ἄλλοι παῖδες. τὸ δὲ κηδεμονῆες κατὰ πλεονασμὸν, ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες. οὕτω δὲ λέγονται οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι κηδεσταὶ καὶ κηδόμενοι. Schol.

272. Βίοτον βαρὺν] λείπει τὸ οὖσα, ὑπὸ μητρυιὰν οὖσα, κακὴν ζωὴν διάγει. τίθεται γὰρ τὸ βίοτος καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὡς νῦν· καὶ ἐπὶ τοῦ πλούτου. τὸ δὲ ἡγηλάζει, καὶ ἡγηλάσκει κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος κεῖται. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ διατρίβειν καὶ ἐνέχεσθαι, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀναστρέφεσθαι. ἐπὶ γὰρ τῶν μυιῶν φησὶν Ὅμηρος, "αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι." καὶ, "ὅπῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει." Schol.

Ibid. Ex Etymologiâ satis constat vocem ἡγηλάζειν primâ notione significare *ducere*; nam et ἄγειν βίον dicunt Græci, et eos imitati Latini, *vitam ducere*. Volunt tamen Etymologi compositam vocem esse ex ἄγειν

Καὶ ἐ

Καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιζεν·
Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρέχθει·
Ὧς ἀδινὸν κλαίεσκεν ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα
Ἀλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν.
Αἴτ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξειπόντος ἄκουσα
Δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμὴν,
Αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
Ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶν,
Τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἶον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
Ἐκ σέθεν· ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.

Quamque nuper crebris convitiis insectata est:
Illi verò lamentanti cor intus distringitur ærumnâ,
Neque potest ebullire tantum doloris quantum nititur;
Ita assiduè flebat filium suum ulnis amplexa
Alcimede, eo in hunc modum effata est, præ mœstitiâ.
Vellem illo die, quo enunciantem audivi
Misera ego Peliam regem vitiosum mandatum,
Statim animam efflâssem, curarumque fuissem oblita,
Ut ipse me charis tuis sepeliisses manibus
O nate mi. Hoc enim solum adhuc restabat quod optarem
A Te. de aliis enim omnibus nutritionis præmiis nihil conqueror.

et ἑλκεῖν: ita significaret, *ducere cum vi quadam:* et sic propiùs accedatur ad vim vocis vertendo, *trahit,* nam et *trahere vitam* dicunt Latini. Sanct.

Nota verò hic spondæum in quinto pede, quo non dubito quin in animo habuit poeta vitæ talis ærumnam, lento semper et odioso gressu procedentis, artificiosè describere.

275. Ἐκφλύξαι] Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. φλύζειν δὲ κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους, ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. παραλαμβάνεται δὲ τὸ ὀρεχθεῖν, ὡς ποιεῖν· ἔστι δὲ μύκημα φωνῆς ἀνάρθρου. Ὅμηρος, "πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθεον." δεῖ δὲ μᾶλλον ἀκούσαι ἐπὶ τοῦ στένειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ταραχύνεσθαι. Ὅμηρος, "ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρέχθων." ἔοικε δὲ τὸ μὲν περισπώμενον εἶναι διὰ τοῦ ο, τὸ δὲ βαρύτονον διὰ τοῦ ι, ἐρέχθω. Schol.

Ibid. Ἐκφλύξαι] Continetur hâc voce et plenitudo et erumpendi conatus. Ut enim angusti vasa orificii plena humore vix guttatim effluunt, sic gravis mœrore animus ægrè exoneratur. Sophocles in Electra, οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει. Quædam enim mala sunt μείζω ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Herodotus lib. 3. τὸ γὰρ δεινὸν ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου, ait Aristoteles ῥητορικῶν 2. 8. Hœlzlinus.

283. — ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.

Νῦν

Τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
Τλῆθι φέρειν, θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ἠδὲ θεοπροπίῃσιν (ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
Ἔχρη) ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
Μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ.
Κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξώρτο νέεσθαι.
Οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων

Quorum sortem, utcunque animum mœsta, tamen
Audeas sustinere; fiduciam verò colloces in conspiratione Minervæ
Et vaticiniis (valdè enim fausta cecinit
Phœbus;) deinde verò et procerum auxilio.
Tu itaque nunc ibi cum famulis placidè
Te contineas intra ædes, nec obscæno navem omine prosequaris;
Ibi verò deducent sodales ancillæque abeuntem.
Dixit: et ulterius ex ædibus erupit, profecturus.
Qualis verò ex suaviter olenti æde progreditur Apollo,

299. Ἀνιάζουσά περ] ὁ περ σύνδεσμος τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γε, καὶ δή· "μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών." οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπέδωκεν. ἐν γὰρ τῷ, ἀγαθός περ ἐὼν, τὸν περ μεταλαμβάνει εἰς τὸ δή. καὶ ἐνταῦθα γοῦν τὸν περ μεταλαμβάνει εἰς τὸ δή. ἀγαθὸς δὴ ὤν. καὶ, "φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον," φυγόντι δή. ἢ τὸ ἑξῆς οὕτως, τὴν μοῖραν κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσα, ὅμως τλῆθι φέρειν. Schol.

302. Ἔχρη] ἀντὶ τοῦ ἐχρησμῴδησε περὶ τῆς ναυτιλίας. Ἀτὰρ μετέπειτά γε. ἐπὶ δὲ τοῖς προειρημένοις τῇ τε Ἀθηνᾷ καὶ ταῖς θεοπροπίαις ἔτι θάρσει, καὶ ἐπὶ τῇ τῶν ἀριστέων ἀρωγῇ, τοῦτ' ἔστι βοηθείᾳ. Schol.

303. Ἀλλὰ σὺ μὲν] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, "Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα." Schol.

304. Μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις, &c.

Ne, quæso, ne me lacrymis, neve omine tanto
Prosequere in duri discrimina Martis euntem
O mater. Æn. 12.

— μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ.
Il. ω'.

Ibid. Μηδ' ὄρνις] πάλιν τὸ Ὁμηρικὸν "μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις ἀεικελίη." Schol.

305. Κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν] τὸ κεῖσε, εἰς τὴν Κολχίδα, ἢ εἰς τὸν λιμένα. τὸ δὲ ὁμαρτεῖν, ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν, ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ὁμοῦ τυχεῖν. ἔται δὲ ἀντὶ τοῦ ἑταῖροι. οὐκ ἔστι δὲ συνώνυμος ἡ λέξις, κατὰ ἀποκοπὴν δὲ ἐξενήνεκται. προῦτος δὲ Ὅμηρος κέχρηται λέγων, "κασιγνήτοι τε ἔται τε." διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ πλήρους ἐκφέρεται. "οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι." Schol.

306. Προτέρωσε] Ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν. Ὅμηρος, "οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον." Schol.

307. Οἷος δ' ἐκ νηοῖο] οἰκεία ἡ παραβολή. ὅ, τε γὰρ Ἰάσων νέος, καὶ ὁ Ἀπόλλων νέος. Schol.

Ibid. Οἷος δ' ἐκ, &c.

Δῆλον

Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅγε Πυθὼ,
Ἢ Λυκίην εὐρεῖαν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
Τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Κεκλομένων ἄμυδις· τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα,
Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν· οὐδ' ἔτι φάσθαι

Per Delum divinam, aut Clarum, aut Delphos,
Vel Lyciam ſpatioſam, ad Xanthi fluenta;
Talis ille per turbam populi inceſſit. Excitatus eſt verò clamor
Eorum ſimul adhortantium: illi autem obviam facta eſt vetula,
Iphias, Dianæ ſoſpitatricis urbium ſacerdos,
Manumque ejus dextram oſculata eſt: nec tamen fari quid

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo. Virg.

308. Δῆλον ἀν' ἠγαθέην] Δῆλος μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, διὰ τὸ χεῖμα. πάλιν δὲ Ὀρτυγία, ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λητοῦς. Ἠὲ Κλάρον. Κλάρος πόλις πλησίον Κολοφῶνος, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, καὶ χρηστήριον τοῦ θεοῦ, ἀπὸ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς καθιδρυμένον· ἢ ἀπὸ Κλάρου τινὸς ἥρωος, ὡς Θεόπομπος. Νίκαρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ κλῆρον ὁ Ἀπόλλων ἔλαχε τὴν πόλιν· καὶ ἀπὸ τοῦ κλήρου οὕτως αὐτὴν ὀνομάσαι. οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα γεγραφότες φασὶν ὅτι ὑπὸ τῶν ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντὼ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα· καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μυκηναίῳ τὸ γένος· καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον, γαμεῖσθαι ᾧ ἂν συναντήσειεν) συναπῆλθεν ἐκείνῳ εἰς Κολοφῶνα, κἀκεῖ δυσθυμήσασα, ἐδάκρυσε διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν. διόπερ ὠνομάσθη Κλάρος, ἀπὸ τῶν δακρύων. συγχέουσι γὰρ τῷ λ τὸ ρ· ὡς ὑψηλοὶ ἀντὶ τοῦ ὑδρηροί. λέγεται δὲ καὶ κρήνην ἀναβλύσαι ἀπὸ τῶν δακρύων Μαντοῦς κατὰ Κλάρον, καὶ μαντεῖον ἐκεῖ Ἀπόλλωνος αὐτὴν κατασκευάσαι. οἱ δὲ Κλάρον φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ κληρώσασθαι ἐκεῖ Ποσειδῶνα καὶ Ἄρην. ὁ δὲ Ῥάκιος οὕτως ὀνο-

μάζετο διὰ τὴν πενιχρότητα καὶ κακοειμονίαν. Schol.

Ibid. Ἢ ὅγε. Non ſupervacanea eſt vox ὅγε, ſed peculiarem quandam vim et emphaſin habet. ſic apud Heſiodum.

Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς
Ἢ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.

Callimachus Hymn. in Bacchum.

Ἔλπομαι ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον.

Similiter etiam Latini

Nec dulces amores
Sperne, puer, neque *Tu* choreas. Hor.

Hœlzlinus verba poetæ in hunc ordinem adducit, ἔξεισι ναοῦ ἀνὰ Δῆλον εἰς Κλάρον. ſed ineptè: nam ἀνὰ eſt ἀπὸ κοινοῦ, ut et ipſe in interpretatione rectè expreſſit.

309. Ἐπὶ] Hœlzlinus ſubaudiendum putat κειμένην. rectè.

311. Κεκλομένων] πάντων ὁμοῦ κελευομένων καὶ ἐπευφημούντων. Τῷ δὲ ξύμβλητο. τοῦτο ξύμβολον ἀγαθὸν, ὅτι τε γεραιὰ καὶ ὅτι ἱέρεια ἡ Ἰφιάς. Schol.

313. Οὐδ' ἔτι φάσθαι] προσληπτέον τὸ καὶ, ὅμως δὲ καὶ λαλῆσαι προθυμουμένη ἐφθάσθη. Schol.

Ibid. Οὐδ' ἔτι] Hœlzlinus mav

Ἔμπης ἱεμένη δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
Ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
Ὁπλοτέρων, ὁ δ' ἢ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
Ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
Δειδέχατ' Ἀργώῃ ἄμυδις παρὰ νηῒ μένοντες·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς· οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
Ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον ὁμῶς Ἄργον τε πόληος
Νόσφι καταβλώσκοντας· ἐθάμβησαν δ' ἐσιδόντες
Πασσυδίῃ Πελίαο παρὲκ νόον ἰθύοντας.

Quamvis cupida, potuit, procurrente turbâ.
Sed ea ibi relinquebatur procliviter (in latus) tanquam anus
À Junioribus: & ipse longè revulsus est ab eâ, & separatus.
Postquam verò urbis pulchrè constructos reliquerat vicos,
Et litus contigerat Pagasæum, ubi ipsum sodales
Exceperunt, navem apud Argoam confertim manentes,
Stetit in aditu; illi autem ex adverso congregabantur.
Animadverterant mox Acastum, unàque Argum ex urbe
Procul decurrentes; mirati verò sunt videntes eos
Totis viribus, Peliæ inconsultu, prorumpentes.

legere οὐδέ τι, aut οὐ δέ τι, quod quidem minimè necessarium: non enim hìc significat ἔτι *amplius*, ut interpretatus est Hartungus, sed *etiam*, aut *tamen*, *nec tamen*, &c.

314. Ἔμπης δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ὅμως. Schol.

315. Παρακλιδὸν] *seorsim*, *separata ab aliis*. Lexica quidem hanc significationem non agnoscunt, sed ex primitivo ita significare posse constat: nam παρεγκλίνω significat, *me averto*: quæ autem avertunt se, et deflectunt, ab aliis separantur et seorsim sunt. Propiùs tamen ad vim vocis accedetur vertendo, *seorsim à latere*. nam παρεγκλίνω est propriè, *ad latus deflecto*. Atque hæc interpretatio aptior est ad ipsius loci elegantiam atque ἦθος denotandum: nam qui confertæ multitudini occurrunt eo solùm modo devitare ejus impetum possunt, si ad latus deflectantur. Egregiè depingit Apollonius illis λίπετ' αὖθι παρεγκλιδὸν παρ' ὁπλοτέρων, nam παρ' ex παρεγκλιδὸν est subaudiendum. αὖθι, quasi quæ ex loco non movisset. Sanct.

319. Δειδέχατ'] ἐδέξαντο, ἢ προσεδέχοντο. Schol.

322. Καταβλώσκοντας] κατερχομένους, καταμολίσκοντας. τὸ β ἀντὶ τοῦ μ. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ. ὅθεν καὶ ὁ ψωμὸς, βλωμὸς, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. καὶ σῖτον βλωθρὸν Ὅμηρος, τὸν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκοντα. Schol,

Δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμπέχετ' ὤμοις
Ἄργος Ἀρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν
Δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
Ἀλλ' ἔμπης τὸν μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
Ἔσχετο, τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
Αὐτοῦ δ' ἰλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν ἠδὲ καὶ ἱστῷ
Κεκλιμένῳ μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐϋφρονέων μετέειπεν.
Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν,
Πάντα γὰρ εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσι.
Τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα τοῖο ἕκητι.
Ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσουσιν ἀῆται.
Ἀλλὰ, φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω,

Pelle verò atrâ taurinâ, talari, amicìverat humeros
Argus, Arestoris filius; alter verò pulchrâ
Lænâ duplicatâ, quam ei donaverat soror Pelopa.
Sed tamen ne singula ab iis exquireret
Semet inhibuit: eos verò jussit ire sessum in concionem.
Postquam verò ibi in colligatis velis, et malo
Reclinato, omnes ordine consederant,
Eos Æsonis filius benevolè allocutus est.
Nulla quidem sunt alia quibus armari navem oportet;
Omnia enim recto ordine parata sunt euntibus.
Quare non diu impediamur necesse est, hanc ob causam,
A navigatione: si modò afflabunt venti.
Sed, o amici, communis enim in posterum erit in Græciam reditus,

324. Δέρμα δ' ὁ μ̀] σύνηθες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματοφορεῖν. Schol.

Ibid. Ἀμπίχετ' ὤμοις. Steph. ἀμφίχετ' ὤμους.

333. Πάντα γὰρ] Supplendum igitur priori versui οὐκ εἰσί. *Nulla quidem sunt alia quibus oportet armari navem*, NAM *omnia*, &c. Tales verò elleipses Græcis scriptoribus frequentissimæ sunt, et quidem elegantes censentur. Sic Il. 7, 327.

Ἀτρεΐδη τε, καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Πολλοὶ ΓΑΡ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Refertur (inquit Clarkius) istud γὰρ ad id quod multo elegantius reticuit, *audite me de induciis jam paciscendis*, NAM *multi*, &c. similis est elleipsis versu 336. ξυνὸς ΓΑΡ. Supple igitur, *quidni sumus amici?* NAM *communis*, &c.

Ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι·
Τοὔνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
Ὄρχαμον ὑμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο
Νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι.
Ὣς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα
Ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ
Σημαίνειν ἐπέτελλον. Ὁ δ' αὐτόθεν, ἔνθα περ ἧστο,
Δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε.
Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω· οὐ γὰρ ἔγωγε
Πείσομαι· ὥς τε καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.
Αὐτὸς ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' ἤνεον ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὤρνυτ' Ἰήσων
Γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν.
Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
Μηκέτ' ἔπειθ' ὡς καὶ πρὶν ἐρητύοιτο κέλευθα.

Communis etiam eſt nobis ad Æetæ ædes via;
Idcirco nunc eum qui optimus fuerit, judicio irretorto, deligite
Vobis imperatorem; cui ſingula curæ ſint,
Sive confligendum ſit cum exteris, ſive ineundum fœdus.
Sic locutus eſt. Deſignârunt verò oculis juvenes animoſum Herculem
Sedentem inter medios, unoque eum omnes clamore
Imperare juſſerunt: ille verò inde ubi ſedebat
Dextrâ extenſâ manu, allocutus eſt.
Ne quis mihi hunc honorem præbeat: nec enim ipſe
Pariturus ſum; alium etiam *aliquem* ſurgendo cohibiturus.
Ille qui contraxit, et præſit copiis.
Hæc ille magno animo. Comprobârunt verò quod juſſit
Hercules. Bellicoſus autem ipſe iterum ſurrexit Jaſon
Lætabundus, et talia cupientibus concionatus eſt.
Si quidem mihi hoc honeſtum munus creditis gerendum,
Haud amplius, ſicut antea, repimantur itinera.

346. Ἀναστήσεσθαι. *evehi*, nimirum εἰς τὴν ἀρχήν, vel *conſtitui*, ut ſubaudiatur ὄρχαμον ex v. 339. Sanct.

Νῦν

Νῦν γε μὲν ἤδη Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσιν,
Δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν· ὄφρα δ' ἴωσιν
Δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλεν
Δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἐΰκρίναντας ἐλάσσαι,
Τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός· ὅπλα τε πάντα
Ἐνθέμενοι πεπάλαχθε κατὰ κληῖδος ἐρετμά.
Τέως δ' αὖ καὶ βωμὸν Ἐπακτίου Ἐμβασίοιο
Θείομεν Ἀπόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
Σημανέειν δείξειν τε πόρους ἁλὸς, εἴ κε θυηλαῖς
Οὗ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
Πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νήσαντο
Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
Κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἄλμη.

In præsens verò, Phœbo placato sacris,
Epulas absque morâ apparemus: dumque veniant
Servi mei stabularii, quibus curæ est
Ut boves ex armento selectos huc appellant,
Navem interea trahamus in mare: armisque omnibus
Impositis, sortimini per transtra remos.
Interim etiam aram *honori* Epactii Embasii
Ponamus Apollinis, qui mihi vaticinans pollicitus est
Se significaturum et ostensurum meatus maris, si modò primitiis sacrorum
A se auspicarer, decertans cum rege.
Sic fatus, ad opus primus se contulit. Illi verò surrexerunt
Obedientes, et vestimenta conferta accumulârunt
Lævi in saxo, cui non allidebat mare
Fluctus; hiberna verò jamdiù abluerat salsugo.

356. Εὐκρίναντας. Hoc non ab boves sed servos pertinet. Haud rarò apud optimos scriptores invenitur accusativus cum dativo antecedente constructus. Sic Soph. in Electra v. 481.

ὕπεστί μοι θράσος
Ἁδυπνόων κλύουσαν
Ἀρτίως ὀνειράτων.

Atque ita etiam D. Paulus Ephes. 1. 17. Δώη ὑμῖν πεφωτισμένους. similis syntaxis est 1. 440, et 441. 1. 867. 3. 205. 3. 990.

358. Κληῖδος. Hœlzlinus et Stephanus malunt κληῖδας.

359. Ἐπακτίου. Flor. ἐπάκτιον. Hœlzlinus et Stephanus reposuerunt ἐπακτίῳ ex versibus 403 et 404.

Νῆα,

Νῆα δ' ἐπικρατέως Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν
Ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ
Τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
Δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
Σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλετο χῶρος·
Ἠδὲ κατὰ πρῶραν ἔσω ἁλὸς, ὁσσάτιόν περ
Ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
Αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον
Στείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας·
Τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
Ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
Ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμὰ
Πηχυίον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν.

Navem autem prævalidè, submonente Argo,
Cinxerunt imprimis tortili intrinsecus fune
Utrinque extenso, ut bene aptarentur clavis
Trabes, et in undarum impetum vim haberent obviam.
Foderunt deinde statim in latitudinem, quantum spatii ambiebat locus,
Ac secundum proram intra mare, quàm longe
Tracta manibus procursura erat.
Semper autem ulterius et depressius effodiebant
Carinâ; in sulco vero tersas straverunt phalangas.
Illam denique declivem in primas reclinârunt phalangas,
Ut lapsabunda per eas ferretur.
Sursum verò ab utroque latere postquam convertissent remos,
Lorum prominens circum ligârunt scalmis;

368—9—70. Hic locus vel nondum est intellectus, vel corruptus, quod potius puto: nam non video quomodo funes intrinsecus constricti navis compagines redderent firmiores. Quin et vox ἔζωσαν ostendit funes non intus sed extra circumligatos. Quarè pro ἔνδοθεν forsan legendum ἔκτοσθεν. Verùm Hesychius ζωμεύματα dicit esse funes in mediâ nave. Sanct.

371. Hoelzlinus reposuit περιβάλλετο, cui responderent ἔμελλεν et σκάπτον. Steph. et Flor. legunt περιβάλλεται.

375. Στείρης hic non vertendum *carina*, sed *prora*. Pollux dicit esse μέσον τῆς προεμβολίδος καὶ τοῦ ἐμβόλου. λαχαίνειν προτέρω στείρης, idem est quod σκάπτειν κατὰ πρῷραν. Quare totus locus ita vertendus, *in longitudinem autem fodiebant semper depressiùs.* Sanct.

Τῶν

Τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνεστάθεν ἀμφοτέρωθεν,
Στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν· ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
Βήσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι.
Κεκλόμενος δ' ἤυσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παρᾶσσον
Ὠι κράτεϊ βρίσαντι μιῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ
Νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπὶ δ' ἐρρείσαντο πόδεσσιν
Προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
Ῥίμφα μάλ'· οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον ἀίσσοντες.
Αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
Τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀιδνὴ κήκιε λιγνὺς
Βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός· οἱ δέ μιν αὖθι
Ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον· ἐν δέ οἱ ἱστὸν
Λαίφεά τ' εὐποίητα καὶ ἁρμαλιὴν ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
Κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
Ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην

Quos inter alternatim ipsi stantes ex utraque parte,
Et pectora adegerunt et manus: interim Tiphys
Inscendit, ut incitaret juvenes opportunius trahere.
Adhortans verò clamavit ingenti voce. Illi itaque pressius
Suo quisque robore ingruentes, uno eam emôrunt impetu,
Ex imâ sede; multóque magis firmabantur pedibus
Plus plusque protrudentes: sequebatur verò Argo Peliaca
Valde celeriter: illi autem utrinque exclamabant impellentes.
Ipsæ vero sub rigidâ carinâ gemebant phalangæ
Attritæ, circumque eas caliginosus prorumpebat fumus,
Gravi de pressu; ipsa denique delapsa est in mare; illi verò rursus
Retrò inhibentes tenebant longius decurrentem.
Scalmis deinde utrinque remos instruebant; navique malum
Velaque bene texta imposuerunt, et annonam.
Postquam verò omnia sedulò apparâssent,
Sedilia primò sorte dispartiti sunt,
Duobus viris singula instruentibus. Medium verò

396. Μέσσην] Hinc colligit Hœlzlinus ζυγίτας fuisse Herculem et Ancæum, in quo valdè fallitur. Extra sortem hunc illis locum tribuere

Ἥρωον

Ἥρεον Ἡρακλῆι, καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὅς ῥα πτολίεθρον ἔναιεν.
Τοῖς μέσσην οἴοισιν ἀπὸ κληῗδα λίποντο
Αὔτως, ἔτι πάλῳ· ἐπὶ δ' ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐϋστείρης οἰήια νηὸς ἔρυσθαι.
Ἔνθεν δ' αὖ λάιγγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
Νήεον αὐτόθι βωμὸν Ἐπακτίου Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον· ὦκα δὲ τοίγε
Φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
Τείως δ' αὖ τ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες
Βουκόλοι Αἰσονίδαο δύω βόε· τοὺς δ' ἐρύσαντο

Elegerunt Herculi, et heroibus ſeparatim ab aliis
Ancæo, qui urbem Tegeam incolebat.
His ſolis medium tranſtrum reliquerunt,
Omnino abſque ſorte: commiſerunt verò, ſuffragiis initis,
Typho bene carinatæ navis gubernacula tractanda.
Deinde, lapidibus prope mare devolutis,
Extruxerunt ibi aram *in honorem* Epactii Apollinis
Actii et Embaſii indigitamento. Nec ſegnius alii
Ramos aridæ ſuperſtraverunt olivæ.
Inter hæc ex armento propulerunt actos
Armentarii Jaſonis boves duos; quos attraxerunt

Argonautæ, non aliâ de cauſâ, quàm quòd robore cæteris præſtarent. vide v. 426. Quare medium illis locum in navi reliquerunt. Nam ſi à prorâ vel puppi locati fuiſſent, navis curſus rectus fuiſſet, illis qui in alterâ parte ſedebant, non æquâ vi remigantibus. Cæterùm in hoc verſu eſt exemplum accuſativi abſoluti, quod rariſſime occurrit. Hoc ſervandum erat in interpretatione: quare verte, *duobus viris unum inſtruentibus*, viz. *ſedile*. Sanct.

401. Ἐϋστείρης] εὐτρόπιδος. Οἰήια δὲ, τὰ πηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας. Schol.

403. Νήεον αὐτόθι] ᾠκοδόμουν, κατεσκεύαζον. ἀπὸ τοῦ τῶν λίθων σωρεύσεως, ἢ ἔστι νήησις. ἢ ἐσώρευον, ἔνθεν καὶ νηδύς· καὶ ναῦς, ἐν ᾗ σωρεύεται ὁ φόρτος. Ἐπακτίου. ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. Schol.

406. Τείως δ' αὖ τ' ἀγέληθεν] ἐν τοσούτῳ, ἕως ταῦτα ἐποίουν. ἡ δὲ θεν πρόθεσις νῦν ἐστιν τόπου δηλωτική, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν· ὡς τὸ, "ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε." Schol.

407. Δύω βόε] εἰκότως ἐπὶ δυσὶ προσηγορίαις, Ἀκτίου Ἐμβασίου τε, δύο βοῦς ἄγουσιν.

Κουρότεροι

Κουρότεροι ἑτάρων βωμοῦ σχεδόν· οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα
Χέρνιβά τ᾽ οὐλοχύτας τε παρέσχεθον· αὐτὰρ Ἰήσων
Εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Ἀπόλλωνα.
Κλῦθι, ἄναξ, Παγασάς τε πόλιν τ᾽ Αἰσωνίδα ναίων,
Ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον· ὅς μοι ὑπέστης
Πυθοῖ χρειομένῳ ἄνυσιν καὶ πείραθ᾽ ὁδοῖο
Σημανέειν· αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων·
Αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
Κεῖσέ τε, καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα· τοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω
Τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
Ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
Ἄλλα δ᾽ ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.

Juniores sociorum prope aram : alii verò deinceps
Aquiminalia et molas præbuerunt : at Jason
Cum prece invocabat paternum Apollinem.
Audi, rex, qui Pagasas et oppidum Æsonium incolis
Nostri genitoris gaudens nomine, qui mihi pollicitus es
Delphis percontanti oraculum, te quæ ad itineris maturitatem et exitum pertinerent,
Monstraturum ; (tu enim auctor fuisti certaminum,)
Ipse nunc age navem cum integris sociis
Et illuc, et reducem in Græciam : tibi verò in posterum
Ex tot, quicunque reversi erimus, pulchra taurorum
Sacra iterum aræ imponemus : aliaque ad Delphos
Alia verò ad Ortygiam infinita dona feram.

408. Κουρότεροι] ἐπεὶ ἴσως ἀεὶ νέος ὁ θεὸς, καὶ οἱ τῶν ἑταίρων νεώτεροι τὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν. καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῆς τῶν νέων θυσίας, "κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο." ἤτοι οὖν συγκριτικῶς ἐστιν, ἢ πρωτοτύπως. Schol.

409. Χέρνιβά τ᾽] χέρνιβας μὲν οἷς τὰς χεῖρας νίπτουσιν. οὐλοχύτας δὲ οἱ μὲν τὰ κανᾶ, ἐπεὶ δι᾽ αὐτῶν φέρεται τὰ πρὸς θυσίαν· οἱ δὲ τὰς κριθὰς, ἐπειδὴ ὅλας ἐνέβαλλον τοῖς βωμοῖς. Schol.

411. Αἰσωνίδα] Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης. Schol.

413. Ἄνυσιν καὶ πείραθ᾽ ὁδοῖο] Ἄνυσιν, τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὴν ταχυτῆτα· Ὅμηρος, "οὐκ ἀνύω φθονέουσα." Πείραθ᾽ ὁδοῦ. αὐτὸν τὸν πλοῦν καὶ τὸ πέρας τοῦ ὁδοῦ. Schol.

414. Ἐπαίτιος] διὰ τὸ χρησμωδῆσαι τῷ Πελίᾳ. ῥητορικῶς δὲ ὥσπερ αἰτίῳ γινομένῳ τοῦ πλοῦ τῷ θεῷ καὶ τὸ πᾶν πρᾶγμα ἀνατίθησιν, ὥσπερ οἰκεῖον. Schol.

416. Ἑλλάδα] Ἑλλάδα οἱ μὲν τὴν Φθίαν φασὶ συνωνύμως. ἡμεῖς δὲ χώραν ὑπολαμβάνομεν εἶναι Ἑλλάδα, οὐ μέντοι γε τὴν αὐτὴν τῇ Φθίᾳ, ἐνταῦθα δὲ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Schol.

419. Ὀρτυγίην] περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν· καὶ Νίκαν-

Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμὶν, ἑκηβόλε, δέξο θυηλὴν
Ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
Πρωτίστην· λύσαιμι δ', ἄναξ, ἐπ' ἀπήμονι μοίρῃ
Πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
Μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.
Ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε· τὼ δ' ἐπὶ βουσὶν
Ζωσάσθην Ἀγκαῖος ὑπέρβιος Ἡρακλέης τε.
Ἤ τοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μέτωπα
Πλῆξεν, ὁ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·

Nunc verò vade, hoc à nobis, longè jaculator, accepto facro,
Quod tibi obtulimus, ob confcenfam navem mercedem
Primam: folverim verò, o rex, fatis innoxiis
Retinacula, tuo cum confenfu: afpiret verò aura
Benigna, quâ fuper pontum navigabimus immunes tempeftatum.
Dixit; et cum prece falfas fruges infperfit: at bobus
Se accinxerunt Ancæus prævalidus, Herculefque.
Et hic quidem clavâ medium *bovis* caput, circa frontem
Percuffit, adeo ut totus repentè ibi collapfus terræ fe allideret:

δρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων τάδε, "οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ἑρμηθέντες, οἱ μὲν, τὴν Ἔφεσον, οἱ δὲ, τὴν πρότερον Δῆλον καλεομένην· ἄλλοι δὲ τὴν ὁμεστήρμονα Σικελίας νῆσον· ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται. καὶ ἡ Δῆλος οὖν οὐχ, ὡς μεμύθευται, ἀπὸ τῆς Ἀστερίας μεταμορφώσεως τῆς Λητοῦς ἀδελφῆς, ἀλλὰ καθὸ πᾶσαι αἱ Ὀρτυγίαι ἀποικίαι εἰσὶ τῆς κατ' Αἰτωλίαν Ὀρτυγίας.

Ibid. Primus verfus integer fragmentum hoc Nicandri hexametris conftare fatis indicat. Verùm corrupta et interpolata adeo funt, ut nemo fpondere poffit fe Nicandri verba daturum. Nos tamen ita fcribenda conjecimus.

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ἑρμηθέντες
Οἱ μὲν τὴν Ἔφεσον, τοὶ δ' ὠκεῖν τὴν πότε Δῆλον,
Ἄλλοι Σικελίας δέ γε τὴν ὁμεστήρμονα νῆσον·
Ἔνθεν δ' Ὀρτυγίαι πᾶσαι βεβοήνται. ——

Sequentia funt Scholiaftæ verba. Hùc ufque verò effe verba Nicandri conftat ex voce βοῶνται quod pro καλοῦνται nufquam nifi à poetis ufurpatur. Sanct.

421. Ἐπίβαθρα] ἐπιβατήρια. χάριν δὲ, μισθὸν τινὰ, ὑπὲρ τοῦ ἐπιβῆναι νῦν πρῶτον τῆς νεώς. Προτεθείμεθα. ἀντὶ τοῦ ποιοῦμεν. θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι. Schol.

425. Προχύτας] οἱ μὲν τὰς κριθὰς, οἱ δὲ τὸ ὕδωρ ὃ εἰώθασιν ἐμβάλλειν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἱερείου, ἐπὶ τοῦ ἐπινεύειν τὸ ἱερεῖον. λείπει δὲ ἡ σύν. Schol.

426. Ζωσάσθην] τὸ ζώσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀνατεῖναι ἢ ἑτοιμασθῆναι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁπλίσασθαι. Schol.

Ἀγκαῖος

Ἀγκαῖος δ' ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας
Χαλκείῳ πελέκει κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
Ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιῤῥηδὴς κεράεσσιν.
Τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας·
Κόπτον, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο·
Καδδ' ἄμυδις τάγε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
Καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν. Ὁ δ' ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης· γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων
Πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν
Πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν.
Αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο.
Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα Θεῶν χρειώ τε περῆσαι

Ancæus verò alterius latâ cervice percuſſâ
Æreâ ſecuri, firmos diſcidit tendines.
Procubuit verò in utraque cum impetu impactus cornua.
Hos verò ſocii celeriter jugulârunt, direptis tergoribus.
Diviſerunt, fruſtatim conſciderunt, et votiva femora ſecuerunt.
Et poſtquam ea omnia densè cooperuiſſent adipe,
Torruerunt ſupèr ſegminibus ligneolis. Ipſe autem purum fudit libamen
Jaſon: lætabatur verò flammam aſpiciens Idmon
Undiquaque relucentem a ſacris, ejuſque fumum
Purpureis voluminibus in lætum omen prorumpentem.
Statim igitur intrepidè mentem expoſuit Apollinis.
Vobis quidem ex fato Deorum et neceſſitate datum eſt remeare

430. Χαλκείῳ πελέκει] Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν ἀφέρτῳ τῶν ὑπομνημάτων, τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι, ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο, ὡς καὶ Ἡσίοδος φησί, "Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος." Schol.

431. Περιῤῥηδὴς κεράεσσιν] ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς, ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, "περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσεν·" ὁ Εὐρύμαχος. ἀντὶ τοῦ περιφερόμενος. τὸ γὰρ κύκλον πεσεῖν οὕτω λέγεται. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθεὶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Schol.

434. Δημῷ] τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκαίεστατα ὦσι. Schol.

435. Ἀκρήτους χέε λοιβὰς] Ἀκράτῳ οἴνῳ ἔσπενδον, αἰνιττόμενοι τὸ τῆς γνώμης ἀμιγὲς ψεύδει καὶ ἄδολον. Euſtathius.

436. Θηεύμενος] τὸ θηεῖσθαι Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν τίθησιν, "θηήσαντες ἔλαφον·" ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐπὶ τοῦ βλέπειν. Schol.

438. Πορφυρέαις] πορφυριζούσαις, ταῖς τοῦ πυρὸς καμπαῖς, καὶ εἱλήσεσιν οἷον πορφυριζούσαις. ἐναργὴς δὲ ἡ φράσις. Ἑλίκεσσι. ταῖς τοῦ καπνοῦ συστροφαῖς. Schol.

Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
Κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ἐπὶ δαίμονος αἴσῃ
Τηλόθι πε πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
Ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσιν
Πότμον ἐμόν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
Νηός, ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες,
Νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ἴδμονος αἴσῃ.
Ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,

Huc vellus ferentibus: innumera tamen in medio
Et illuc euntibus et huc revertentibus proponuntur certamina.
Ut verò ipse moriar, tristi fortunæ sorte
Longè alicubi destinatum est, in Asiano orbe.
Sic malis edoctus etiamnum, et antea, auguriis
Fatum meum, patriâ tamen exivi, ut inscenderem
In navem; gloria verò inscendenti mihi relinqueretur domi.
Hæc ille. Juvenes verò, audito vaticinio,
De reditu quidem gavisi sunt; dolor autem eos invasit ob fatum Idmonis.
Quo tempore verò sol calidum transit diem,

441. Κῶας ἔχοντας] ἔδει ἄγουσιν εἰπεῖν πρὸς τὸ ὑμῖν. καὶ ὁ ποιητὴς δέ, "αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα," Schol.

444. Ἀσίδος] ἡ Ἀσία ὠνομάσθη ἀπὸ Ἀσίας τῆς Προμηθέως μητρὸς καὶ Ἄλλαυλος. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν. Schol.

445. Ὧδε κακοῖς δεδαὼς] οὐκ ἐν τοῖς καθόλου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐμοῖς βλαβεροῖς. ὑπερβατὸν δέ ἐστι, καὶ πλεονάζει ὁ καὶ σύνδεσμος. λείπει δὲ ἡ ἐξ πρόθεσις, καὶ ἐνήλλακται γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἔστι δὲ καὶ τὸ ῥῆμα συντελικόν, ἀντὶ τοῦ ἐξῆλθον· ὁ δὲ λόγος οὕτως. ἔμπροσθεν ἐκ κακῶν οἰωνῶν ἐγνωκὼς τὸν ἐμαυτοῦ μόρον, ἐξῆλθον ἐκ τῆς πατρίδος, ἵνα ὑμῖν συμπλεύσας κλέος ἐπενέγκωμαι. Schol.

Ibid. Ὧδε &c.] Dignissima sane viro forti verba. De hoc masculè Pindarus, Olymp. I. 130.

——— ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει· θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
καλῶν ἄμμορος;

446. Ὄφρ' ἐπιβαίην] ὑπερβατόν ἐστι. τὸ δὲ ἑξῆς, ὄφρ' ἐπιβαίην νηός, ἐπιβάντι δὲ τῆς νηὸς ἡ εὐδοξία τοῖς οἴκοις λίποιτο. Schol.

450. Σταθερὸν] ἀντὶ τοῦ καυματηρὸν καὶ θερμόν. λέγει δὲ τὴν μεσημβρίαν, ἐκ τοῦ συμβαίνοντος· ἐπειδὴ μεσουρανήσας ὁ ἥλιος θερμαίνει πάντα, διὰ τὸ πανταχόθεν ἀπέχειν τῶν ὑποκειμένων. ἢ διὰ τὸ ἑστηκέναι. ἥττον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι ὁ ἥλιος. Schol.

δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
ελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
μος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
λλάδα χευάμενοι πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
κλινθ' ἑξείης· παρὰ δέ σφισι μυρί' ἔκειτο
δατα, καὶ μέθυ λαρὸν ἀφυσσαμένων προχοῇσιν
οχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
θεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
νῶς ἐψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ,
ύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.
Τ ' ἄρ ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἴδας.
Αἰ δη, τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
Αὔ ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον· ἦέ σε δαμνᾷ

Ipſ jam à rupibus obumbrantur arva,
In v ertinam declinante caliginem ſole,
Eo jam omnes, ſuper arenis profundo
Tor liorum ſtrato, ante canum litus
Diſc erunt ex ordine: ipſis verò plurimæ appoſitæ erant
Epu vinum etiam lætificum effundentibus ex œnophoris
Poci ibus: deinde mutuò inter ſe invicem
Fab tur, qualia multa juvenes inter epulas et pocula
Suav dunt, quando perniciosa abſit contumelia.
Tun ra Jaſon inops conſilii ſecum ipſe
Cogi ſingula arctius, mæſto ſimilis.
Hun animadvertens magnâ voce objurgavit Idas.
Æſon e, quidnam hoc conſilium in animo volvis?
Profer medium animi tui ſenſa: tene etiam domat

454 άδα] τὴν στιβάδα τῶν φύλλων. πολιοῦ. διὰ τὸ λευκαίνεσθαι ὑπὸ τ ων κλυζόμενον. Schol.

456. ν] παρὰ τὸ λίαν ἀερός. ἢ παρὰ τὸ θέλω πεποίηται. Ἡσίοδος φησι λα ρί, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Schol.

459. ωνται] παρὰ τὴν ἐψίαν, ἡ ἐστι διὰ ν παιδιὰ, οἷον ἐπιοῖα τις ἔσα, παρ ντος. διὸ καὶ ψιλοῦνται.

ὅτι ἡ δασεῖα), ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν. Ἄατος. ἡ ἄγαν βλαπτική. τὸ γὰρ α τὸ στερητικὸν, ἐπίτασις ἐστιν, ὡς ἀχανὴς καὶ ἀπενής. Schol.

461. Πορφύρεσκεν] ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος ἐνεθυμεῖτο. πορφύρα γὰρ, εἶδος ἰχθύος ἐν βάθει τῆς θαλάσσης εὑρισκόμενον. ἐμερίμνα γοῦν καὶ τὰ τῆς γῆς καὶ τὸν θαλάσσης κίνδυνον. Schol.

Τάρβος

Τάρβος ἐπιπλόμενον, τό, τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;
Ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
Κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι (οὐ δέ μ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ) μή νύ τι πῆμα
Λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον,
Ἴδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ Θεὸς ἀντιόῳτο.
Τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.
Ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
Πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
Χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες. Οἱ δ' ὁμάδησαν
Πάντες ὁμῶς· Ἴδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσε.
Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώια καὶ πάρος αὐτῷ.
Ἠέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ

Metus ſuperveniens qui viros imbelles terrere ſolet?
Teſtor nunc haſtam impetuoſam, quâ præcellentem aliis
Gloriam in præliis reporto (neque me juvat
Jupiter tantùm, quantùm haſta mea) nullam cladem
Perniciosam fore, nec inabſolutum certamen,
Idâ ſequente, vel Deus obnitatur.
Talem me ab Arenâ adjutorem vehis.
Dixit: et pleno poculo utrâque manu ſublato,
Bibit purum lætificum vinum: rigabantur verò vino
Et labra & genæ cæruleæ. Illi infremebant
Omnes ſimul: Idmon verò etiam apertè allocutus eſt.
Vir bone, cogitabas perniciosa et antea tibi ipſi.
An tibi in damnum vinum meracum audaces animos

468. Ζεὺς τόσον] παρὰ τὸ Κύκλωπος Ὅμηρος, "οὐδ' ἂν ἐσὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περιφειδοίμην." Διὰ τούτων αὐτοῦ ἡ ὑπερηφανία δηλοῦται. καὶ Ὅμηρος δὲ ἀσεβῆ αὐτὸν λέγει, "καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον ἄλιτο τόξον." Schol.

470. Ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας &c.
—— hauſit
Spumantem pateram, et pleno
ſe proluit auro.
Æn. I. 743.

471. Τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν] Ἀρήνη πόλις Πελοποννήσου. νῦν δὲ Ἱερίνα λέγεται, ὥς φησι Πείσανδρος. φησὶ δὲ ὑπερηφάνως, οὐ φέρεις με σύμπλοον, ἀλλὰ βοηθόν. Schol.

473. Χαλίκρητον] τὸν ἄκρατον, τὸν χαλῶντα τὰς φρένας. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄκρατον χάλιν λέγουσιν. Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας Χαλιμίας φησὶ λέξιν. Schol.

475. Ἴδμων δὲ] οἰκείως τὸν Ἴδμονα ὡς μάντιν ὄντα ποιεῖ ἐναντιούμενον τῷ Ἴδᾳ ἐχθρῷ ὄντι Ἀπόλλωνι. Schol.

Οἰδάνει

Οἰδάνει ἐν στήθεσσι, Θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτύζειν;
Ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί περ ἀνὴρ
Θαρσύνει ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
Τοῖα φάτις καὶ σοῦ πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
Υἷας Ἀλωϊάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
Ἠνορέην· ἔμπης δὲ θοοῖς ἐδάμησαν ὀϊστοῖς
Ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήϊος Ἴδας,
Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν.
Ἄγρει νῦν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἐνίσπε,

Turgescere facit in pectoribus, Deosque excitavit vili pendere?
Alii sermones sunt consolatorii, quibus vir
Ad audaciam excitat socium: tu verò proterva omnino dixisti.
Talia fertur etiam priores convicia jactitâsse in Deos
Aloei natos, quos tu ne tantillum quidem æquiparas
Fortitudine: attamen velocibus domiti sunt sagittis
Ambo Apollinis, licèt fortes existentes.
Sic effatus est: in immodestos verò effusus est cachinnos Aphareïus Idas,
Ipsique nictans respondit verbis mordacibus.
Agedum, hoc tuis ede vaticiniis

478. Οἰδάνει] ἐπαίρει, μετεωρίζει, θρασύνει, ἐνεργητικῶς. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται μετεωρίζεσθαι. Schol.

Ibid. Ἀτύζειν] Legendum omnino ἀτίζειν, nî ἀτύζειν convenientiorem huic loco significationem habeat eâ quam tribuit Hœlzlinus, *territare*. Nam in totâ Idæ oratione nullæ sunt contra deos minæ, sed eós tantùm pro nihilo habet, quo sane possunt *irritari*. Ἀτύζω mihi significare posse videtur, *sollicitum reddo, sollicito*, quod ipsum Latini usurpant pro *irrito*: quare hìc θεοὺς ἀτύζειν verterem *sollicitare Deos*. Sanct.

481. Ἐπιφλύειν] τὸ ἐπιφλύειν ἐστὶ τὸ φλυαρεῖν καὶ λοιδορεῖν, Schol.

482. Ἀλωϊάδας] τὴν περὶ τούτων ἱστορίαν καὶ Ὅμηρος οἶδεν, Ἐρατοσθένης δὲ γηγενεῖς αὐτούς φησι, διὰ δὲ τὸ ἀνατραφῆναι ὑπὸ τῆς Ἀλωέως γυναικὸς, μυθολογηθῆναι ὡς Ἀλωέως εἰσὶν υἱοί. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας κατ' ἐπίκλησιν· ταῖς δὲ ἀληθείαις, Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας αὐτούς. καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει. "οἵ τ' Ἄλον εἶχον. Schol."

485. Ἐκ δ' ἐγέλασσεν] καὶ τοῦτο κουφότητος σημεῖον· εἴγε καὶ Ἰσοκράτης φησὶν "μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε." Schol.

486. Ἐπιλλίζων] τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιμωκώμενος. ἴλλοι γὰρ οἱ στραβοί. Κερτομίοισιν, εἰρωνευτικοῖς, τὸ κέαρ τέμνειν καὶ λυπεῖν δυναμένοις. Schol.

487. Ἄγρει νῦν] δι' ἀμφοτέρων ἐπισκώπτει τὸν Ἴδμονα· πρῶτον μὲν, ὡς ἀτεχνῆ μάντιν· δεύτερον δὲ, ὡς μέγα φρονοῦντα ἐπὶ Ἀπόλλωνι τῷ πατρὶ, ὡς μέγα δυναμένῳ τοὺς αὐθάδεις καθαιρεῖν. τοῦτο δὲ μετ' ἀπειλῆς δρᾷ λοιδορῶν. Schol.

Εἰ

Εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε Θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
Οἷον Ἀλωϊάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξε.
Φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
Χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἁλώῃς.
Χώετ' ἐνιπλάζων· προτέρωσε δὲ νεῖκος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
Αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.
Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα

Num mihi quoque talem Dii maturabunt exitum
Qualem Aloei filiis pater tuus præstitit.
Vide verò quomodo manus meas salvus effugias
Si vanum edidisse vaticinium deprehensus fueris.
Ira turgescebat inter jurgandum: longius vero lis processisset,
Nisi contendentibus interminati fuissent socii,
Ipseque eos Jason cohibuisset; et insuper etiam Orpheus
Lævâ manu sublatâ citharâ, tentâsset cantum.
Cecinit autem quemadmodum terra et cœlum et mare

491. Χρειὼ δηλοῖ καὶ τὸ κατὰ χρείαν καὶ μοῖραν λεγόμενον, καὶ τὸ μέλλον. μεταμώλιον δὲ, μεταμελείας ἄξιον. γράφεται δὲ καὶ μεταμώνιον, ὅ ἐστι μάταιον, μετ' ἀνέμων φερόμενον. ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς γίνεται κτητικὸς τύπος εἰς ος, τῷ ι παραληγόμενος· οἷον Ἄμμων, Ἀμμώνιος· Ἀνέμων, Ἀνεμώνιος. Schol.

Ibid. Εἰ κεν] In Flor. et Ald. scriptum est ἤκεν, nec interpunctum post ἀλώῃς: at vera lectio est quam secutus est Stephanus, et Hœlzlinus, qui ex veteris codicis auctoritate retinuerunt ἄ κεν, et στιγμὴν τελείαν post ἀλώῃς posuerunt. Mutandum censet Hartungus εἰ in οἱ, et ἀλώῃς in nomen proprium Ἀλωεύς, et ita est interpretatus. Sed mutationem tam ineptam quis non demiretur? Sanctamandus interpunctionem mutandam suadet, ut sit semicolon post χρειὼ, quod verteret *opus est. Vide quomodo manus meas salvus effugias, Opus est, si* &c. sed et hoc satis absurdum.

492. Χώετ' ἐνιπλάζων] ἐχολοῦτο καὶ ὠργίζετο κακολογῶν καὶ μεμφόμενος. Schol.

495. Λαιῇ] κατ' εὐφημισμὸν, τῇ ἀριστερᾷ. πείραζεν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡρμόττεν. περιττὴ δὲ ἡ ἀνά. τὸ γὰρ ἑξῆς, καὶ Ὀρφεὺς δέ. εἰ μὴ ὅτι ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἀναστὰς λέγει. ἀναστὰς δὲ καὶ ὁ Ὀρφεύς. ὅρα δὲ τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον, εἴγε τὰς στάσεις καὶ τὰς φιλονεικίας καταπαύει. Schol.

496. Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα] τὴν προτέραν σύγχυσιν τῶν στοιχείων ᾄδειν βούλεται, ὡς ἐκ τινος φιλονεικίας τὸ ἴδιον ἕκαστον μετέχειν, καὶ τάξιν ἔλαχεν. οἰκεία δὲ καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἡ ᾠδή· ὅτι πρέπον ἐστὶ τῆς μάχης παύσασθαι, καὶ εἰς τὴν οἰκείαν διάθεσιν ἐπανιέναι. Schol.

Ibid. Ἤειδεν] Imitatur hunc locum Silius Ital. XI, 456. qui sic Chirona introducit canentem

Namque Chaos &c. Upt.

Τὸ

Τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα.
Ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
Ἄστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
Οὔρεά τ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες
Αὐτῇσι νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν, ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν ὠκεανοῖο·
Οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,

Cum prius qualitercunque inter ſe unâ cohæſiſſent facie,
Lite ex pernicioſâ diſcreta fuerint ſingula.
Et quemadmodum firmum ſemper in æthere ſignum habeant
Aſtra, lunaque, et ſolis viæ.
Quemadmodum etiam montes exorti ſint; fluviique ſonantes
Cum ipſis Nymphis; et reptilia omnia nata ſint.
Cecinit verò quemadmodum primùm Ophion et Eurynome
Oceani filia, in nivali Olympo fuerint rerum potiti:
Et quemadmodum vi manuum coacti, hic quidem Saturno cedebat ab honore,
Illa verò Rheæ; cecideruntque in fluctus Oceani.
Illi verò tamdiu beatis Dîs Titanibus imperârunt,

498. Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο] Ἐμπεδοκλῆς φησὶν ὅτι συγκεχυμένων ἁπάντων τὸ πρότερον, νείκους καὶ φιλίας παρεμπεμφθέντος τὴν διάκρισιν ἐποιήσαντο· χωρὶς δὲ τούτων οὐδὲν δύναται γίνεσθαι· ὃ ἔπεται, ὡς εἰκὸς, μηδὲ ἀπολωλέναι. ὁ δὲ Θαλῆς ἀρχὴν ὑπεστήσατο πάντων τὸ ὕδωρ, λαβὼν παρὰ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος, "ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε." καὶ Ζήνων δὲ τὸ παρ' Ἡσιόδου χάος ὕδωρ εἶναί φησιν· οὗ συνιζάνοντος, ἰλὺν γίνεσθαι· ἧς πηγνυμένης ἡ γῆ στερεμνιοῦται. τρίτον δὲ ἔρωτα γεγονέναι καθ' Ἡσίοδον, ἵνα τὸ πῦρ παραστήσῃ. πυρωδέστερον γὰρ πάθος ἔρως. Ἀναξαγόρας δὲ μύδρον εἶπεν τὸν ἥλιον φησὶν, ἐξ οὗ τὰ πάντα γίνεσθαι· διὸ καὶ Εὐριπίδης γνώριμος αὐτοῦ γεγονὼς χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπε· τὴν δὲ σελήνην ὁ αὐτὸς Ἀναξαγόρας χώραν πλατεῖαν ἀποφαίνεται, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Νεμαῖος λέων πεπτωκέναι. Schol.

Ibid. Νείκεος, *lite.* Quoniam, ut cecinit Ovidius,

Frigida pugnabant calidis, humentia ſiccis,
Mollia cum duris, ſine pondere habentia pondus.

501. Οὐρεά] Δοῦρίς φησι τοὺς ὑπὸ τῶν γιγάντων κατενεχθέντας λίθους, τοὺς μὲν εἰς τὴν θάλασσαν πεσόντας γενέσθαι νήσους· τοὺς δὲ εἰς τὴν γῆν, ὄρη. Schol.

Ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ
Βροντῇ τε στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διῒ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
Τοί δ' ἄμοτον, λήξαντος, ἔτι προὔχοντο κάρηνα
Πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
Κηληθμῷ· τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτρον ἀοιδήν.
Οὐ δ' ἐπιδὴν μετέπειτα κεραστάμενοι Διῒ λοιβὰς,
Ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο

Quamdiu Jupiter adhuc puer, adhuc in mente puerilia ſapiens,
Dictæo habitabat ſub antro, et nondum eum
Terrigenæ Cyclopes communiverant fulmine
Tonitruque et fulgure: hæc enim Jovi gloriam præbent.
Finiit ille: et citharam cum divinâ voce retendit.
Illi verò inſatiabiliter, eo ceſſante, adhuc porrexerunt capita
Omnes ſimul, arrectis auribus quieſcentes
Blandimento: adeo demulcentem reliquerat in ipſis cantum.
Nec verò diu poſt, miſto libamine
Prout fas erat, tandem ſuper linguas profuderunt

508. Ἔτι φρεσὶ] Steph. ἐπὶ.

509. Δικταῖον] τὸ Κρητικὸν, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ. Schol.

513. Τοί δ' ἄμοτον] ἀντὶ τοῦ ἀμότως καὶ ἀκορέστως. ὁ δὲ νοῦς. λήξαντος δὲ τῆς ᾠδῆς, ἀπλήρωτοι αὐτῆς ὄντες, ἔτι προσπεπτώκεισαν τὰς κεφαλὰς, ἀνεπτερωκότες τὰ ὦτα καὶ ἠρεμοῦντες ἐν ἡσυχίᾳ. τοιαύτῃ ἡδονῇ συνείχοντο. Schol.

Ibid. Προὔχοντο κάρηνα] *Perrecto jugulo.* Hor.

514. Ἠρεμέοντες κηληθμῷ &c.] In animo fuiſſe videntur hi verſus Miltono, ita canenti,

The Angel ended, and in Adam's
Ear
So charming left his Voice, that
he awhile
Thought him ſtill ſpeaking, ſtill
ſtood fix'd to hear.

515. Κηληθμῷ] ἐν δὲ τῇ προεκδόσει μετὰ τοῦτο γέγραπται. "ἦμος δὲ τριτάτη φάνη ἠὼς, τῇ δ' ἐπὶ νύκτα Βυθύσιον Ἐχέτοιο κατ' αὐτόθι δαινυμένοισι, Τῆμος ἄρ' οὐκ ἀλόθεν πνοιὴ πέσεν. ὦρτο δὲ Τῖφυς Κικλόμενος βαίνειν ἐπὶ σέλμασι. τοὶ δ' ἀΐοντες." ἑξῆς δὲ τῶν ἐγκειμένων, "σμερδαλέον δὲ λιμήν." Schol.

516. Οὐ δ' ἐπιδὴν μετέπειτα] οὕτως ἀναστρεπτέον τὴν φράσιν, ἔπειτα οὐκ ἐπιδὴν οὐδὲ μετὰ χρόνον κεράσαντες, ἀλλὰ τοῦ εὐθέως καὶ μετ' ὀλίγον. Schol.

517. Ἣ θέμις] ὅτι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κρατῆρα κιρνᾷν, ὅτε μέλλοιεν καθεύδειν, καὶ τὰς γλώσσας τῶν ἱερείων ἐπιθύειν τῷ Ἑρμῇ, καὶ ἐπισπένδειν οἶνον. καὶ ἴσως φυσικῶς. ἐπεὶ γὰρ Ἑρμῆς λόγος εἶναι παραδέδοται, ὄργανον δὲ αὐτοῦ ἡ γλῶσσα, ἥτις, ὕπνου ἐπιπεσόντος, ἠρεμεῖ, εἰκότως τῷ Ἑρμῇ αὐτὴν θύουσιν. καὶ Ὅμηρος, "γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον." Δηϊοχίδας δὲ ἐν

Αἰθομέναις·

Αἰθομέναις· ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
Εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
Δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
Βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα, καὶ ἀρτύνασθαι ἐρετμά.
Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Ardentes: nec ſomni ſub noctem obliti ſunt.
Quando verò ſplendida fulgentibus oculis Aurora
Pelii celſis affulſit jugis, et vento
Tranquillæ fluctuârunt ſuccuſſi maris ſummitates,
Tunc ſane experrectus eſt Tiphys; ſtatimque excitâvit ſocios
Ut ingrederentur navem et aptarent remos.
Horrificè verò portus Pagaſeius, atque ipſa etiam
Peliaca inſonabat Argo, urgens ad abitum.
In eâ enim trabes divina erat impacta, quam mediæ
Carinæ Minerva e Dodonæâ adaptaverat quercu.

τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκάθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπήρχετο κατοικήσων εἰς ἑτέραν πόλιν. καὶ δὴ προσπεσόντι λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα, ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων, καταγωνίζεται τοῦτον· καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πήραν θέμενος, ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὰ Μέγαρα. καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θήραν, ὅτι αὐτοί εἰσιν οἱ κατηγωνισμένοι τὸ θηρίον, προσκομίσας τὴν πήραν, ἤλεγξεν αὐτούς. διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεύς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκεν τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησὶν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ περιττεῦόν ἐστι. ἔτι Ὅμηρος, "ἀλλ' ἄγε τάμνετε γλώσσας," ἀντὶ τοῦ παύετε τοὺς λόγους. Schol.

Ibid. Flor. χέονται.

525. Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργώ.] *Fatidicam ratim* vocat ſtatim in initio Valerius Flaccus. Vide autem Schottum diſquirentem. l. II. 10, an humanam vocem habuerit Argo. Confer quoque Valerium Flaccum, 1. 302. ubi lignum, quod in puppe erat, ex ſylvâ Dodonide exciſum, vocale fuiſſe dicitur. Vide autem Apollonium. L. 4. 580. Sic autem Claudianus, Bell. Get. 14, de carinâ hâc loquaciſſimâ,

—— ſed cæſo, monitu Jovis, augure luco,
Arbore præſaga tabulas animâſſe loquaces. Upt.

526. Ἐν γάρ οἱ δόρυ] μυθικῶς ἐκ τῆς Δωδωνίδος φησὶ δρυὸς τὸ ξύλον εἶναι ἐν τῇ Ἀργοῖ τὸ φωνῆεν. ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐφθεγ-

Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες, ἐπισχερὼ, ἀλλήλοισιν
Ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν, ᾧ ἐνὶ χώρῳ
Εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
Μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
Ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
Ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις· εἵλκετο δ' ἤδη
Πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός· αὐτὰρ Ἰήσων
Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
Οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
Ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
Στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ

Illi verò, tranſtris inſcenſis ex ordine, ſicut inter ſe invicem
Remigandi laborem antea diviſerant, ſuo quiſque loco,
Ex diſciplinâ, poſitis juxta armis, conſederunt.
In medio autem Ancæus, et præpollens viribus Hercules
Conſederunt; ac *Hercules* prope ſe poſuit clavam; eique infra
Pedes ſubluebatur navis carina: jamque intrahebantur
Funes, et vinum libârunt ſuper mare. Jaſon autem
Lachrymabundus a terrâ patriâ oculos abſtorſit.
Illi verò, juvenum more Phœbo chorum vel apud Delphos
Vel alicubi in Ortygiâ, vel ad aquas Iſmeni
Inſtaurantium, ad citharam circa aram ſimul

γετο, ὥς φησιν Ὅμηρος, "ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο βουλὴν ἐπακούσαι." Schol.

Ibid. Quâ ratione γδ' producatur, conſule Clarkium ad Il. 1. 51.

528. Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα] τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα. καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τοῦ ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν. Schol.

533. Ποσσὶν ὑπεκλύσθη] καὶ αὐτῷ ἐπικαθεσθέντι κάτωθεν παρὰ τοῖς ποσὶ μᾶλλον ἐπεκλύσθη ἡ τρόπις τῆς νεὼς, καὶ ἐν βάθει τῆς θαλάσσης ἐγένετο τῷ βάρει τοῦ ἥρωος. Schol.

535. Δακρυόεις γαίης &c.

Litora tum patriæ lacrymans, portuſque relinquo.
Æn. 3. 10.

537. Ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ] ἐν τῇ Δήλῳ. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. καθάπερ ἠΐθεοι ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὸν στήσαντες, πρὸς τὸ τῆς κιθάρας μέλος ἡρμοσμένως κροτοῦσι τοῖς ποσίν· οὕτω καὶ οὗτοι τῇ τοῦ Ὀρφέως κιθάρᾳ κηλούμενοι σφοδρότερον πρὸς τὴν κωπηλασίαν ἦσαν. τὸ δὲ ἑξῆς, ὁμαρτῇ ῥήσσωσιν. ἡ δὲ ὑπὸ πρόθεσις παρῆκται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "ὑπαὶ πόδα νείαιον Ἴδης." Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας· ἀφ' οὗ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Schol.

Ἐμμελέως

Ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
Ὣς ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
Πόντου λάβρον ὕδωρ· ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
Δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
Στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
Τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
Ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
Πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
Νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτοισι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
Ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς

Aptè velocibus terram quatientium pedibus,
Ad Orphei citharam feriebant remis
Voracem maris undam: et fluctus impetuosius affluebant.
Spumâ verò utrinque atrum subsiliebat mare
Horrendum murmurans prævalidorum robore virorum.
Coruscabant autem sub sole, flammarum instar, currentis navigii
Armamenta; longique semper albescebant tractus
Velut semita per viridem campum conspicua.
Enimverò, in eo die, omnes de cœlo Dii prospexerunt
In navem, et semideorum virorum robur, qui tunc fortissimi
Navigabant mare: in summis etiam Nymphæ
Peliades apicibus, admiratæ sunt intuentes
Opus Minervæ Itoniæ, et ipsos insuper

540. Ad fulciendum versum, inter ὡς et ὑπ' particulam ἄρ' interjecit Stephanus.

542. Κήκιεν ἅλμη] ἀνεδίδοτο, καὶ ἀνεπήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς ἡ θάλασσα. Schol.

543. Μορμύρουσα] δεινῶς παφλαζομένη, καὶ κινουμένη φοβερῶς. ἐν δὲ τῇ προεκδόσει, "μορμύρουσα τυπῇσιν ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν." Schol.

545. Τεύχεα] εἰς κόσμον τῆς νεὼς εἰώθασιν ὅπλα προστιθέναι. Μακραὶ δ' αἰέν. ὁ νοῦς, ἐλευκαίνετο δὲ τὸ ὕδωρ, καθάπερ ἀτραπὸς διὰ χλοηφοροῦντος πεδίου. ἢ ἄλλως. ὡς δήλη ἐστὶν ἡ ὁδὸς πεδίου μεταξὺ χλοηφόρου, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς νεὼς ἐφαίνετο. Schol.

547. Πάντες δ' οὐρανόθεν] διὰ τοῦτο ἐθεάσαντο καὶ θεοὺς σκοπεῖν καὶ θαυμάζειν τὸν πλοῦν· οὐ γὰρ ἁπλῶς τινες ναῦται ἦσαν, ἀλλ' ἡμίθεοι. τὸ δὲ νῆα ὑπὸ Ἀθηνᾶς εἰργασμένην πρὸς πᾶν θαῦμα κεῖται. Schol.

551. Ἀθηναίης Ἰτωνίδος] γράφεται

Ἥρωας

Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον, εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
Ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· ἐκ δὲ βαθείης
Ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς ἄμμιγα παύροις
Ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
Μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄδην κεκορημένα ποίης
Εἰς αὖλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι λιγείῃ
Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοίγε
Ὡμάρτευν, τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος·
Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν

Iis verò citharâ alludens bene compoſito celebrabat carmine
Oeagri natus conſervatricem navium, patre claro natam
Dianam, quæ illas ſpeculas maris tuebatur,
Servans etiam teram Iolcicam. At ex profundo
Piſces erumpentes ſuper mare, promiſcuè cum parvis
Magni, per liquidas ſalientes vias ſequebantur.
Ut verò res eſt, quando poſt ruralis veſtigia magiſtri
Innumeræ ſequuntur oves, herbâ ad plenum ſatiatæ
In ovile; ille autem præit, fiſtulâ argutâ
Suaviter modulans paſtorale carmen; haud aliter iſti
Secuti ſunt; navem verò magis magiſque increbeſcens ferebat aura.
Statim autem nigra frumentaria tellus Pelaſgorum

Diana colebatur. Notat Stephanus quoſdam falsò crediďiſſe, et inter hos Varinum, legi a Scholiaſte Τίσαιον pro Τίσαιην, cum ſcribit Scholiaſtes Τίσαιον quod referat ad ἀκρωτήριον, ut Apollonius Τισαίην retulit ad ἄκρην.

569. Εὐθήμονι] εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ. θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι. Schol.

571. Ἄρτεμιν ὑμνεῖ διὰ τὸ τὸν τόπον ἱερὸν αὐτῆς εἶναι. Schol.

573. Ἄμμιγα] Διὰ τοῦ ἄμμιγα τὸ τοῦ μέλους θελκτικὸν σημαίνει. οἷον οἱ μηκέτι ἑαυτοὺς βλάπτοντες, ἀλλὰ μεθ' ἡσυχίας ἑπόμενοι. Schol.

574. Ἄπλετοι] ἀπροσπέλαστοι, μεγάλοι. διασκαίροντες καὶ διαυηχόμενοι. Schol.

578. Νόμιον μέλος] ποιμενικὸν, παρὰ τοὺς νομέας, ἢ νόμιον μέλος, ὕμνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὕτω λεγόμενος. Schol.

580. Ἠερίη πολυλήϊος] ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον ἠερίαν φασίν. ἢ ἠερία ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἠρι. Πελασγῶν. τῶν Θεσσαλῶν, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰνάχου· ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ οἰκήσαντος τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ Ἄργος. ἢ ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ καὶ Λαρίσσης. Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης, Πε-

Δύετο,

Δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
Αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη·
Φαίνετο δ᾽ εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ᾽ ἄπωθεν
Πειρεσιαί, Μάγνησσά θ᾽, ὑπεύδιος ἠπείροιο
Ἀκτή, καὶ τύμβος Δολοπήιος· ἔνθ᾽ ἄρα τοίγε
Ἑσπέριοι ἀνέμοιο πάλιν πνοιῇσιν ἔκελσαν.
Καί μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας, ἔντομα μήλων

Latefcebat, Peliacafque tranfierunt rupes
Continuò procurrentes: fubfidebat verò Sepias promontorium;
Et apparebat maritima Sciathos, & procul
Pirefiæ, Magnefiaque, tranquillum continentis
Litus; et buftum Dolopis, quò fane illi
Vefpertini venti contrariis flatibus appulerunt.
Ipfumque celebrantes fub crepufculum, incifa pecudum

λασγὸν φησὶν Ἀργεῖον τὸ γένος· μετοικῆσαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι. ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργεῖοι ἐκαλοῦντο Πελασγοί, Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ φησί. καὶ οἱ Τυρσηνοὶ δὲ Πελασγοί. Schol.

581. Ἐρίπνας] ἀπορρῶγας κολώνας, σπήλαια κρημνώδη. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς οἰκίας, ἀπὸ τοῦ ἐρηρεῖσθαι. ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου, παρὰ τὸ ἄγαν πνεῖσθαι. Schol.

582. Σηπιὰς] ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐνταῦθα εἰς Σηπίαν μεταβληθῆναι διωκομένην ὑπὸ Πηλέως. Schol.

583. Εἰναλίη Σκίαθος] ἡ παραθαλασσία. νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας, ἐγγὺς Εὐβοίας· ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται. Schol.

584. Πειρεσιαὶ] πόλις Μαγνησίας· Μάγνησσα δὲ πόλις τῇ χώρᾳ ὁμώνυμος, ἤγουν εὔδιος, καὶ παραθαλάσσιος.
Μάγνησσα. τὴν Μαγνησίαν λέγει τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. ἔστι γὰρ καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἔφεσον, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρός, μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης. Μάγνησσά θ᾽ ὑπεύδιος. ὁ νοῦς, οὐ τραχεῖά τις, οὐδὲ πετρώδης, ἀλλ᾽ ὁμαλή τις καὶ εὔδιος.

586. Πάλιν non ad ἔκελσαν referendum, ut perperam interpretatus eft Hœlzlinus, fed ad πνοιῇσιν. Primus hic appulfus eft Argonautarum ad litus: quare hìc non dici poteft, *rurfus* appulerunt. Legendum igitur παλιμπνοιῇσιν, ὑπὸ μίαν λέξιν. Sanct.

587. Καί μιν κυδαίνοντες] τὸν Δόλοπα. ὁ δὲ Δόλοψ, Ἑρμοῦ υἱός, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι τάφον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔχει. ὡς Κλέων ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν. τοῖς μὲν οὖν καταχθονίοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ, τὰ σφάγια κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις. τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. Ὅμηρος, "αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα." ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασίν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις. τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. λείπει δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις, ἵν᾽ ᾖ, ἔθυον τῷ Δόλοπι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης. Schol.

H

Κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκταῖς
Ἦματ' ἐλινύεσκον· ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
Νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
Τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
Ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον εἰσορόωντες.
Ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
Πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
Μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα.
Κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα

Cremârunt, concitato maris fluctu; binosque in litoribus
Dies commorati sunt: tertio verò deduxerunt
Navem, dispesso decimano in altum velo.
Hoc autem litus Aphetas Argûs adhuc vocant.
Inde autem ulterius prætercurrerunt Melibœam,
Oramque litusque asperum ventis intuentes.
Mane verò Homolen cominus aspicientes
Mari incumbentem præternavigârunt; nec diu
Cunctati sunt fluminis transire Amyri fluenta.
Inde verò apertas undosasque valles
Offæ et Olympi prospexerunt: et deinceps

589. Ἐλινύεσκον] περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. ἢ ἐσπεύδοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ. Schol.

592. Μελίβοιαν] Μελίβοια πόλις Θεσσαλίας.

594. Ὁμόλην] Ὁμόλη ὄρος Θεσσαλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θρᾴκης. Schol.

595. Οὐδ' ἔτι δηρὸν] ὁ λόγος. οὐκ ἔμελλον μετὰ πολὺ παρέρχεσθαι τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ. Schol.

596. Ὑπεκβαλεῖν] τὸ ἀμεῖψαι τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀμύρου ποταμοῦ σημαίνει. Ἀμύροιο ῥέεθρα. Ἄμυρος Θεσσαλίας ποταμὸς ἐστίν, μετὰ τὴν Μελίβοιαν κείμενος, προσαγορευόμενος ἀπὸ Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι. Schol.

597. Εὐρυμένας] φάραγγας, τὰς εἰς τὸ πλάτος ἀνεῳγμένας. Schol.

Ibid. Εὐρυμένας] Scholiastes *apertas*. at Scylax Εὐρυμένας ponit inter urbes, quæ ἔξω τοῦ κόλπου Παγασητικοῦ. Quocum et Flaccus sentit. Hœlzlinus.

598. Ὄσσης] Ὄσσα ὄρος πρὸς τῷ τέλει τῆς Θεσσαλίας, μεθ' ὃ διαδέχεται ἡ Μακεδονία. Κλίτεα δὲ, τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Παλλήνη δὲ, ὄρος Θρᾴκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν Πρωτεύς. Καναστρα δὲ, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Ὄλυμποι δέ εἰσιν ἕξ· Μακεδονίας, Θεσσαλίας (ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια φησὶν Ἀπολλόδωρος ἄγεσθαι) Μυσίας, Κιλικίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας. Schol.

Κλίτεα

Κλίτεα Παλληνήϊα Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην
Ἤνυσαν ἐννύχιοι πνοιῇς ἀνέμοιο θέοντες.
Ἦρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
Ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
Τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας, οὖρος
Πάγχυ μάλ' ἀκραής· τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός.
Αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς, ἀνέμοιο λιπόντος,
Εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν

Devexa Pallenes ultra Canaſtræum promontorium
Legerunt noctabundi flatibus venti currentes.
Mane verò diſcedentibus Atho emicuit mons
Threïcius, qui Lemnum tantùm licèt diſtantem
Quantum in meridiem bene inſtructa navis conficiat,
Extantiſſimo faſtigio inumbrat vel uſque Myrinam.
Hic illis die eodem ſpiravit et in noctem aura
Omnino *in ſuperficiem* vivida: extenſaque ſunt vela navis.
Sed, quia ſimul cum ſolis radiis ceſſavit ventus,
Remigando aſperam Sintiacam Lemnum advenerunt:
Ubi populus ſimul univerſus, tranſgreſſionibus mulierum

599. Κλίτεα Παλληνήϊα] *Devexa Pallenæ.* Horatius, Uſticæ *cubantis, ſupinum* Tibur.

601. Ἄθω] Ἄθως ὄρος Θρᾴκης ὑψηλότατον. ἡ δὲ διάνοια, ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἄθως αὐτοῖς ἀνεφάνη, ἀπέχων τῆς Λήμνου τοσοῦτον, ὅσον ἂν ναῦς πλεύσειε ἀπὸ ἕω μέχρι μεσημβρίας πλοῦν διανύση. ἐκ τοσούτου, φησὶν, ἀπέχουσαν τὴν Λῆμνον ὅμως σκιάζει διὰ τὸ ὕψος παρακλίναντος τοῦ ἡλίου. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ μέχρι Μυρίνης. Schol.

604. Καὶ ἐσάχρι] περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος. πόλις δέ ἐστιν ἡ Μυρίνη πρὸς τῷ τέλει τῆς Λήμνου. δίπολις γάρ ἐστιν ἡ Λῆμνος. ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικὸς, Κρηθέως δὲ θυγατρός.

Ibid. Μυρίνης] In cujus forum, inquit Plinius, ſolſtitio Athos ejaculatur umbram. Huc pertinet illud Sophoclis, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός. Vide Schol. Theocriti, Idyll. 6. 77.

608. Σιντηΐδα] ἐπιθετικῶς Σιντηΐς ἡ Λῆμνος. Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτοι ᾤκησαν, βλαπτικώτατοι ὄντες. ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖσαν. καὶ Ὅμηρος, "ᾤχετο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους." Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους, διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν. Schol.

609. Ἔνθ' ἄμυδις] αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἐπιπολὺ τῶν τῆς Ἀφροδίτης τιμῶν καταλιγωρήσασαι, καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν

Κηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι
Τρηχὺν ἔρον, τὰς αὐτοὶ ἀγήνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηϊκίην δῃοῦντες, ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπιδηρὸν ἄτισσαν.
Ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
Οὐκ οἷον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας
Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος· ὥς κεν ὀπίσσω
Μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
Οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ πεφείσατο πατρὸς

Crudeliter contrucidatus fuerat anno præterito.
Juveniles etenim rejecerunt uxores
Viri exosi; habebant verò pro captivis
Vehementem amorem, quas ipsi abduxerant ex agro opposito,
Thraciam devastantes; quoniam gravis ira invasit
Veneris, eò quòd eam, muneribus jamdiu nullis honoratam, neglexerant.
O miseræ! ærumnosè et insatiabiliter invidæ.
Non solùm cum istis suos occiderunt maritos
Per somnum: sed omnem simul sexum marem, ut in posterum
Nullam tristis cædis rependere possent vicem.
Sola verò ex omnibus seni pepercit patri

ἐκίνησαν. πάσαις γὰρ δυσοσμίαν ἐνέβαλεν, ὡς μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν. τῶν δὲ πρὸς Θρᾶκας ἐχόντων πόλεμον, καὶ πολλάκις ἐκεῖθεν αἰχμαλώτους λαμβανόντων, καὶ ἀποστρεφομένων τὰς γνησίας γαμετὰς, κατὰ τὴν τῆς θεοῦ ὀργὴν, ἐψηφίσαντο αἱ γυναῖκες νύκτωρ τοὺς ἄνδρας ἀνελεῖν. καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἐποίησαν ἀλλὰ καὶ τὰς αἰχμαλώτους ἀνεῖλον. δείσασαι δὲ μὴ οἱ παῖδες ἀνδρωθέντες τιμωρήσωνται αὐτὰς, πᾶν ὁμοῦ τὸ ἄρσεν γένος ἀνεῖλον. Schol.

612. Ληϊάδεσσι] ταῖς αἰχμαλώτοις. Schol.

Ibid. Εχθείραντες. Steph. et ed. Gall. ἐχθήραντες.

613. Ἀντιπέρηθεν] ἐξ ἐναντίας. οὕτω γὰρ κεῖται ἡ Θρᾴκη τῆς Λήμνου. Schol.

Ibid. ἀγήνεον. Steph. ἀγίνεον.

615. Ἄτισσαν] οὐκ ἐτίμησαν. ἰστέον δὲ ὅτι, τῶν ἄλλων ἱστορούντων ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λημνιάδες δύσοσμοι ἐγένοντο, Μυρτίλος ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καί φησι τὴν Μήδειαν παραπλέουσαν διὰ ζηλοτυπίαν ῥίψαι εἰς τὴν Λῆμνον φάρμακον, καὶ δυσοσμίαν γενέσθαι ταῖς γυναιξίν· εἶναί τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς. Schol.

620. Οἴη δ' ἐκ πασέων] εἰκότως ἡ Ὑψιπύλη οὐκ ἀπέκτεινε τὸν πατέρα· πρῶτον μὲν, διότι πατὴρ, ἔδωκε τὴν ὀφειλομένην τῷ Θόαντι σωτηρίαν· δεύτερον δὲ

Ὑψιπόλεια

Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε.
Λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
Αἴ κε φύγῃ· καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο
Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν
Νῆσον ἐπακτῆρες Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς, Οἰνοίη νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
Ταῖσι δὲ βουκολίαι τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
Τεύχεα, πυροφόρους τε διατμήξασθαι ἀρούρας
Ῥηΐτερον πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
Οἷς αἰεὶ τοπάροιθεν ὁμίλεον. Ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
Ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
Δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήϊκες ἴασι.

Hypſipyle Thoanti, qui etiam in populo regnabat:
In arcâ verò concavâ immiſit eum mari avehendum,
Si modò effugeret: et eum quidem, in inſulam ſoſpitem præſtiterunt
Antea quidem Oenoam vocatam, poſtea vero Sicinum,
A Sicino, piſcatores, quem ſane Thoanti
Oenoa, Naiadum Nympharum una peperit, miſta.
Hiſce verò, boves paſcere, et ærea induere
Arma, et feracia diſcindere arva,
Facilius omnibus Minervæ erat ſtudiis,
Quibus ſemper antea verſabantur: ſed tamen
Idque frequenter circumſpectârunt latum oculis mare
Præ timore triſti, nunquando Thraces advenirent.

διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι οὐκ αἴτιος ἦν αὐτὸς οὐδὲ συνεργὸς τῆς τῶν ἄλλων Λημνιάδων ἀσελγείας. Schol.

623. Ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο] εἴληφε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Σίκινος δέ ἐστι νῆσός τις περὶ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηΐδος νύμφης. ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη, καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετενήνοχεν Ἀπολλώνιος. Schol.

625. Ἐπακτῆρες] ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν. Schol.

627. Ταῖσι δὲ βουκολίαι τε] Λοιπὸν γὰρ διὰ τὸ ἀνδρῶν πολὺν χρόνον στερίσκεσθαι τὴν νῆσον, ἡ πεῖρα αὐτὰς εἰς ἀνδρεῖον μετέβαλεν βίον καὶ ἐπιτήδευμα. Schol.

631. Ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον] ὁ ἦ σύνδεσμος ἰσοδυναμεῖ τῷ δή. ὥστε κεῖσθαι τὸν δὴ σύνδεσμον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, ἢ δὴ λοίγια, ἐκ παραλλήλου. Schol.

Τῷ καὶ ὅτ' ἐγγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργώ,
Αὐτίκα πασσυδίῃ πυλέων ἔκτοσθε Μυρίνης
Δήϊα τεύχεα δῦσαι ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
Θυάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἱκάνειν
Θρήϊκας. Ἡ δ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
Δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός· ἀμηχανίῃ δ' ἐχέοντο
Ἄφθογγοι, τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ᾐωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοὸν, τῷ πέρ τε μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο,
Σφωϊτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων

Idcirco cùm prope infulam remis agitatam viderunt Argo,
Illico omni impetu extra portas Myrinæ
Bellicis armis indutæ, in litus profundebantur,
Thyadum ad inftar, carnes crudas vorantium: dicebant enim jam certe adeffe
Thracas. Ipfa verò cum illis Thoantis filia Hypfipyle
Ingreffa eft in armis patris: præ confilii autem inopiâ eruperunt
Mutæ; tantus ipfis terror impendebat.
Inter hæc verò ex nave Proceres præmiferunt
Æthalidem, caduceatorem expeditum, cujus curæ
Nunciationes et fceptrum commiferunt Mercurii,
Parentis fui; qui ipfi memoriam præbuerat omnium

633. Τῷ καὶ ὅτ'] ἔλεγον γὰρ αὐτοὺς ὡς εἰς πόλεμον ἐληλυθόν. Schol.

634. Μυρίνης] Μυρίνη πόλις τῆς Λήμνου, ἧς καὶ ἀνωτέρω μέμνηται. Schol.

636. Θυάσιν ὠμοβόροις] Μαινάσιν. ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἴσχυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην. ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. Ἄλλως. μαινάσι. βάκχαις. καὶ ὡς Σεμέλη, Θυώνη, παρὰ τὸ θύειν καὶ ὁρμᾶν· μαινομέναις. τὸ δὲ ὠμοβόροις, ὅτι πολλάκις τῇ μανίᾳ κατασχεθεῖσαι καὶ ὠμοσπάρακτα ἐσθίουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησίν. Schol.

637. Θοαντιὰς] δύο τύποι εἰσὶ τῶν θηλυκῶν πατρωνυμικῶν· ὁ μὲν εἰς ας, οἷον Πελιάς· ὁ δ' εἰς ις. οἷον Πελοπίς· καὶ ταῦτα δὲ εἰς ας μεταβάλλει τὴν τελευταίαν, παρεντιθεμένου τοῦ ι, ἵνα μὴ εἴη κακόφωνα. Schol.

640. Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς] ἐν τοσούτῳ ἐν ὅσῳ αὗται ὡπλίζοντο. ἐπεκτέταται δὲ τὸ τέως, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἕως. ἕως δή. Schol.

643. Σφωϊτέροιο] ἀκαίρως τῷ δυϊκῷ ἐχρήσατο ἀντὶ ἑνικοῦ. Schol.

Ἄφθιτον·

Ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη·
Ἀλλ' ἥγ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. Ἀλλὰ τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
Ὅς ῥα τότ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας
Ἤματος ἀνυμένοιο διὰ κνέφας· οὐδὲ μὲν ἠοῖ
Πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο.

Incorruptibilem: nec ejus vel nunc, prætereuntis Acherontis
Indeprecabilem ingluviem, animam incurſavit oblivio.
Sed illi fato attributum eſt, ut ſtato ſemper jure alternans
Interdum inferis annumeretur; interdum, ad jubar
Solis, adſit inter homines vivos. Sed cur fabulas
De Æthalide neceſſe eſt ut prolixè enarrem?
Qui tunc Hypſipylen leniter verbis demulſit, ut reciperet appulſos,
Die jam tenebras induente. Nec ſane mane
Navis funes ſolverunt, ob flatum Aquilonis.

645. Ἀπροφάτους] ἀπροσφωνήτους ἀπροφασίστους. Ἐπιδέδρομε λήθη. ὅτι λέγονται οἱ τεθνηκότες λήθην τῶν γενομένων αὐτοῖς ἐν τῇ ζωῇ λαμβάνειν. οὗτος οὖν, φησὶ, καὶ τεθνηκὼς εἰς λήθην οὐκ ἔπεσεν· καὶ μετεμψυχωθεὶς, κατὰ τὸν τῶν φιλοσόφων λόγον, ᾔδει τίς ἦν, διὰ τὰς τοῦ Ἑρμοῦ βουλάς. Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι δῶρον εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι. φασὶ δὲ τοῦτον τὸν Αἰθαλίδην οἱ Πυθαγορικοὶ, τῆς ψυχῆς οὔσης ἀφθάρτου, κατὰ μὲν τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους ἀναβιώσαντα, Εὔφορβον εἶναι τὸν Πάνθου. ἔπειτα ἐκ τούτου Πύῤῥον τὸν Κρῆτα· εἶτα Ἠλεῖον τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται· μετὰ ταῦτα αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν. Πυθαγόρας δὲ ἐν τῷ μεταλλοιοῦσθαι τὰς ψυχὰς καὶ παρεισδύνειν εἰς ἕτερα σώματα, φησὶν, ὅτι γένοιτο μὲν πρῶτον Αἰθαλίδης, εἶτα Εὔφορβος Τρὼς, εἶτα Ἑρμοῦ υἱὸς καὶ Σαμίας ἑταίρας, καὶ Πυθαγόρας. τὴν δὲ μνήμην αὐτῷ παρέπεσθαι τῷ κεχαρίσθαι Ἑρμῆν τῷ Αἰθαλίδῃ υἱῷ ὄντι. Schol.

646. Μεμόρηται] κατ' ἔκθλιψιν τοῦ ι. ἔστι γὰρ μεμοίρηται ἀντὶ τοῦ κεκλήρωται. Schol.

649. Αἰθαλίδης] κῆρυξ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπιμέμερος; ὥς φησιν· ὥστε μίαν μὲν ὑπὸ τὸν ᾅδην, μίαν δὲ ὑπὸ τὴν ἡμέραν διάγειν. Schol.

650. Μειλίξατο] παρεκάλεσεν. ἔπεισε τῷ λόγῳ, συνετὸς ὤν. καὶ γέγονε παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, "ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ." Schol.

651. Ἤματος ἀνυμένοιο] τῆς ἡμέρας ἐπὶ δύσιν ἀνυομένης. Schol.

652. Πείσματα] τὰ τῆς πρώρας σχοινία. ὁ δὲ λόγος. καίτοι τῇ πνοῇ οὔσῃ τῇ βορείου ἐπιτηδείᾳ τοῖς Ἀργοναύταις πρὸς τὸν πλοῦν, ὅμως οὐκ ἔλυσαν τὰ σχοινία. Schol.

Ibid. Πείσματα, et Schol. ibid. *Licèt ventus Boreas Argonautis ad curſum continuandum ſecundus eſſet, non*

Λημνιάδες

Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἵζον ἰοῦσαι
Εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
Καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Αὐτίκα ῥ' ἥγ' ἐνὶ τῆσιν ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν.
Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
Ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
Ἤϊα καὶ μέθυ λαρόν· ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων
Μίμνοιεν, μηδ' ἄμμι κατὰ χρειὼ μεθέποντες
Ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
Βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν· οὐδέ τι πάμπαν
Θυμηδὲς καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
Ἡμετέρη μὲν νῦν τοίη παρενήνοθε μῆτις·

At fœminæ Lemniacæ per urbem ibant, conſeſſuræ
In concilium (ipſa enim indixerat Hypſipyle)
Cumque univerſæ catervatim coiiſſent,
Statim ipſa eas exhortans concionabatur.
Agedum, o amicæ, grata dona præbeamus
Viris, qualia par eſt habeant, et ad navem abducant,
Viatica, merumque lætificum; ut firmiter extra urbem
Maneant; nec apud nos ex neceſſitate diverſati
Revera rem cognoſcant; malaque longè latéque divulgetur
Fama; quoniam ingens nefas patravimus, nec omnino
Gratum vel hiſce erit, ſi modò edidicerint.
Noſtra igitur nunc talis in mentem venit ſententia.

tamen ſolverunt. "Mihi perſpectum eſt nihil veri his ineſſe. Non enim ventus Aquilo ſecundus eſt tendentibus in Pontum, ſed adverſum tenet. Debuiſſet enarrator in memoriam redegiſſe Lemniorum reſponſum, quo irridentes Miltiadi olim dixiſſe perhibentur, tum ſe in Athenienſium venturos poteſtatem, quum ille domo navibus proficiſcens, vento Aquilone veniſſet Lemnum. Hoc ergo Apollonius indicat, Minyas non ſolviſſe illo mane, ex inſulâ Lemno, quòd, Aquilo, qui ipſis in Pontum porrecturis adverſus erat, ſlaret." Weſſeling. Obſerv. p. 130.

659. Ἤϊα] νῦν ἐφόδια βρώματα. Λαρόν. ἡδὺ, ἀπολαυστικόν. παρὰ τὸ λῶ πεποίηται, ὃ σημαίνει τὸ θέλω. Schol.

660. Μηδ' ἄμμι] δῶμεν αὐτοῖς χρείας, ἵνα ἐκτὸς τῶν πύργων μείνωσιν ἀπρόσοδοι πρὸς ἡμᾶς· μή πως διὰ τὴν τῶν ἐπιτηδείων ἀνάγκην καὶ χρείαν εἰσιόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς τὰ καθ' ἡμᾶς μάθωσιν. Schol.

664. Ἡμετέρη μὲν νῦν] Κατ' ἔγκλισιν τὸ νῦν ἀναγνωστέον. οὐ γὰρ δηλοῖ χρόνον, ἀλλ' ἴσον ἐστὶ τῷ δή. ἐκτατέον δὲ διὰ τὸ μέτρον. Schol.

Ὑμέων

Ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
Ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
Λάϊνον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ,
Γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν,
Βάκτρῳ ἐρειδομένη· περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι.
Τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
Ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
Στῆ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ· ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν
Ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ' ἔειπεν.
Δῶρα μέν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
Πέμπωμεν ξείνοισιν· ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
Ὕμμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαυρέσθαι βιότοιο,

Vestrûm verò si qua validius consilium agitat aliâ viâ,
Surgat: hujus enim rei gratiâ vos huc concivi.
Hæc locuta est: et solio insedit patris sui
Saxeo: postea verò cara illius nutrix surrexit Polyxo,
Præ senectute curvis claudicans pedibus,
Baculo suffulta: mirè verò erat cupida concionandi.
Huic etiam puellæ quatuor virgines assidebant,
Nondum compressæ, flavis pubescentes crinibus.
Stetit verò in medio conventu; sustinuitque cervicem
Vix ægréque de gibboso tergo, itaque effata est.
Dona quidem, ut ipsi placet Hypsipylæ,
Mittamus peregrinis; quoniam melius est præbeamus.
Vobis verò quid consilium perfruendæ vitæ,

665. Ὑμέων δ' εἴ τις] παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, "νῶϊ δ' ἔη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσπη." Schol.

668. Πολυξὼ.
—Vates Phœbo dilecta Polyxo.
Val. Flac. II. 316.

669. Ῥικνοῖσι] ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ, "καὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν." διασκευάζει δὲ Ὁμηρικῶς τὸ χεῖρον οὕτως. "ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην." Schol.

672. Ἐπιχνοάουσαι] ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φυομένας τρίχας. Schol.

674. Μόλις] κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ, μόγις, παρὰ τὸν μόγον. Schol.

677. Ἐπαυρέσθαι] ἐὰν μὲν παροξυτόνως, ἔσται ἀόριστος, ἀντὶ τοῦ ἀπολαῦσαι· ἐὰν δὲ προπαροξυτόνως, παρατατικὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν. Schol.

Αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρήϊξ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
Δυσμενέων; ἅ τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει.
Εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τὶς ἀποτρέποι, ἄλλα δ' ὀπίσσω
Μυρία δηϊοτῆτος ὑπέρτερα πήματα μίμνει.
Εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
Κουρότεραι δ', ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
Πῶς τῆμος βώσεσθε, δυσάμμοροι; ἠὲ βαθείαις
Αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
Γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
Καὶ πρόκα τελλομένου ἔτεος, στάχυν ἀμήσονται;

Si incubuerit onerosius Thracum exercitus, sive quis alius
Hostium? qualia multa inter homines evenire solent:
Quemadmodum etiam hæc turba improvisò advenit.
Si verò hoc Deorum aliquis averterit, alia tamen in posterum
Infinita, et bello quidem graviora mala supersunt.
Ubi vetulæ jam deperierint mulieres,
Vos verò, o juniores, fœtu cassæ ad odiosam senectutem deveneritis,
Quomodo tunc vivetis, o ter infelices? num in longis
Sponte suâ boves vobis adjugati arvis,
Terram scindens per novale trahent aratrum?
Annoque statim revoluto, spiceam demetent segetem?

678. Ἐπιβρίσῃ] Futura & aoristi verborum in ίζω corripiuntur, quæ etiam in præsenti vocalem habent non naturâ sed positione tantum productam. at βρίθω ἴσως habet naturâ longam. Clarkius.

681. Ἄλλα δ' ὀπίσσω] Πολλὰ δὲ κακὰ χείρονα μάχης καὶ πολέμου ἔσται. Schol.

683. Ἀποφθινύθωσι. Rectius ἀποφθινύθητε ut conveniat cum ἵκησθε, quod quidem Stephanum velle video.

684. Ἄγονοι] ἄσπερμοι. διὰ τὸ ἄνδρα μὴ συνεῖναι. διὰ δὲ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ γήρως, τὸ λόγου ἐπιπλεῖον ἐμφαίνει, στυγερὸν γῆρας εἰπών. Schol.

685. Βώσεσθε] ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε. ὁ δὲ νοῦς. αἱ δὲ νεώτεραι, πῶς βιώσεσθε, καὶ ζήσεσθε, ὅταν γηράσητε; τῶν μὲν παλαιοτέρων παρελθουσῶν, ὑμῶν δὲ λοιπὸν μὴ δυναμένων ἐργάζεσθαι; ἢ αὐτόματοι οἱ βόες ἀροτριάσουσι καὶ θερίσουσι τοῦ ἔτους περιερχομένου, μηδενὸς ἀνθρώπου ἐπικειμένου τῷ ἔργῳ; Schol.

Ibid. Βώσεσθε, Schol. pro βιώσεσθε. quod temerè damnat Hœlzlinus, deducitque a βόω, cujus futurum βόσω & βώσω.

688. Καὶ πρόκα] εὐθέως. γράφεται, καὶ περιπλομένου ἔτεος. Schol.

Ἡ μὲν

Ἦ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀίομαι εἰς ἔτος ἤδη
Γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κτερέων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν
Αὕτως ἣ θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
Ὁπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρὴ,
Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληίδα πᾶσαν
Ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ νέμεσθαι.
Ὣς ἔφατ', ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου· εὔαδε γάρ σφιν
Μῦθος· ἀτὰρ μετὰ τήνδε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα.
Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ,

Ego certè, licèt adhuc horrori fuerim
Parcis, in insequentem aliquando annum existimo
Fore ut terrâ investiar, justorum funeris potita
Proinde ut fas est, priusquam calamitas appropinquet.
A junioribus verò hæc omnino diligenter perpendi velim.
Nunc enim profecto apud pedes est capillata vitandi occasio;
Si commiseritis ædes, possessionesque universas
Vestras hospitibus, et splendidam urbem administrandam.
Sic dixit; concio verò impleta est fremitu; placuit enim ipsis
Oratio: post hanc verò statim rursus surrexit
Hypsipyle, et talia submonens verba fecit.
Si igitur omnibus placeat hæc sententia,

689. Ἦ μὲν ἐγὼν] ἐν ἤθει λέγει ταῦτα. εἰ καὶ πεφρίκασι. οἷον φοβοῦσι] ἐπ' ἐμὲ αἱ κῆρες ἐλθεῖν νῦν, ὅμως ἀποθανοῦμαι. λέγει δὲ τῷ ὑπεργεγηρακέναι. Schol.

692. Αὕτως ἣ θέμις] οὕτως ὡς προσῆκόν ἐστιν. Schol.

694. Ἐπήβολος] ἐπιτυχὴς καὶ κυρίως ἐπὶ τύχῃ τῶν καιρῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ διασώζουσα καὶ συμφέρουσα. Schol.

Ibid. Ἐπήβολος, inquit Sanctamandus, videtur ex illis esse vocibus, quæ pro diverso accentu diversam habent significationem, ut *μητροκτόνος*. Ita significabit *compos*, et *cujus aliquis est compos*, quæ postrema significatio huic loco convenit.

695. Ληίδα] καταχρηστικῶς τὰ χρήματα. κυρίως δὲ τὰ ἐκ λαφυραγωγίας. Schol.

696. Ἄστυ] ἐτυμολογεῖ Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων, παρὰ τὸ ἵστασθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις. Schol.

Ibid. Νέμεσθαι, Flor. μέλεσθαι.

700. Ἥδε μενοινὴ] ἀντὶ τοῦ βουλή. ἀστείως δὲ, ἐπεὶ αὐτῇ ἤρεσε τὰ λεχθέντα, ἵνα μὴ ὥσπερ ἀκολασίαν κατηγορῆται, τὴν κοινὴν πασῶν ἐπικαλεῖται μαρτυρίαν. Schol.

Ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι.
Ἦ ῥα, καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἐοῦσαν.
Ὄρσο μοὶ, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα,
Ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει,
Ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω.
Καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴκε θέλωσι,
Κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ἦ, καὶ ἔλυσ' ἀγορήν· μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
Ὣς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ', οἱ δ' ἐρέεινον
Χρεῖος ὅ, τι φρονέουσα μετήλυθεν· ὦκα δὲ τούσγε
Πανσυδίῃ μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας.
Κούρη τοί μ' ἐφέηκε Θοαντιὰς ἐνθάδ' ἰοῦσαν
Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,

Jam ſane ad navem nuncium incitatum dimittam.
Dixit; et Iphinoen allocuta eſt prope exiſtentem.
Surge, Iphinoe, eumque virum ora
Ad noſtram domum venire, quicunque claſſi præerit;
Ut ei populi ſententiam gratam exponam.
Ipſoſque et in agros et urbem, ſi voluerint,
Invita audacter ingrediantur benevolè ſe gerentes.
Cum hoc dicto diſſolvit concionem: poſtea vero ad ſuam domum ſurrexit redire.
Poſtquam verò Iphinoe ad Minyas perveniſſet, illi interrogârunt
Quâ cauſâ, quove animo advenerat: ſtatim igitur eos
Allocuta eſt, omnes ſimul certatim interrogantes.
Miſit me filia Thoantis huc profectam
Hypſipyle, ut accerſerem navis præfectum, quiſquis extiterit,

703. Ὄρσο μοὶ, Ἰφινόη] τὸ ἑξῆς, ὄρσο μοὶ, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, ἡμέτερονδε μολεῖν. τὸ δὲ ἀντιόωσα ἀντὶ τοῦ ἀντιάσουσα, οἷον ἀξιώσουσα, τουτέστι δεησομένη. Schol.

704. Στόλου] στόλος δέ ἐστιν ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πάσης ὁρμῆς, καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. προσείθισται Παλαμήδης, οὕτω δὲ λέγεται καὶ ἡ εἰς ὀξὺ ἀπόληξις. Schol.

707. Εὐμενέοντας] τοῦτο ὡς πρὸς ὃ ἐδεδοίκεισαν, μὴ πολέμιοι ἄρα ἦσαν. Schol.

712. Κούρη τοί μ' ἐφέηκε] διὰ τοῦ κόρη τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν φόβον ἀποκρύπτεται (καὶ γὰρ αὐτοὶ ἐδεδοίκεισαν ἑωρακότες αὐτὰς καθωπλισμένας) καὶ ἀποτρέπεται. παρθένος γὰρ ἡ καλέσασα. τὸ δὲ Θοαντιὰς ἀντὶ τοῦ Θόαντος. Schol.

713. Ὄρωρεν, *evectus eſt*, nimirum

Ὄφρα

Ὄφρά τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμηδὲς ἐνίσπῃ·
Καὶ δή σφ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κε θέλητε,
Κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος.
Ὑψιπύλην δ' εἴσαντο καταφθιμένοιο Θόαντος
Τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόνγε
Πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον,
Δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.

Ut ei populi ſententiam gratam exponat.
Voſque ipſos in agros et urbem, ſi volueritis,
Invitat ſtatim nunc ingredi, modò benevoli ſitis.
Hæc locuta eſt: omnibus verò æquus placuit ſermo.
Conjecerunt verò Hypſipylen mortui Thoantis
Unicam natam rerum imperio potiri: ſtatim igitur et hunc
Miſerunt ut iret: et ipſi ſe accinxerunt ad abitum.
Ille verò circa humeros Deæ Itoniæ opus,
Lænam duplicatam purpuream fibulavit, quam ei dedit
Pallas, quando primùm carinam impoſuit navi
Argo, et normâ docebat juga metiri.

εἰς τὴν ἀρχήν. ex hoc autem loco ἀνασήσασθαι v. 346, vertendum *evehi* liquet. Sanct.

718. Ἔισαντο] ἀντὶ τοῦ διενοήθησαν, ὑπέλαβον. Schol.

719. Τηλυγέτην] τηλυγέτην δὲ νῦν ἀκυστέον μόνην. ὁ γὰρ νοῦς. διενοήθησαν δὴ μονογενῆ Θόαντι τὴν Ὑψιπύλην γεγενημένην, τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς εἰληφέναι. Schol.

721. Ἰτωνίδος] ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως. ἀστείως δὲ οὐ πολεμικῇ σκευῇ χρώμενον ἐξάγει, ἀλλ' ἐσθῆτι κοσμούμενον. πρῶτον μὲν, ὅτι ἀπόλεμον αὐτὸν ἐκάλει· ἔπειτα, ὅτι καὶ γυναικῶν μόνον ἡ πόλις, αἳ μάλιστα τοῖς τοιούτοις χαίρουσι. καὶ ὁ Μένανδρος, "εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ εἴσειμι, καὶ ταῦτα εἰς γυναῖκας." ἤδη δὲ καὶ διὰ τῆς δωρησαμένης θεοῦ, τὸ τῆς χλανίδος κάλλος ἐσήμαινεν. Schol.

723. Δρυόχους] ἐν οἷς καταπήγνυται ἡ τρόπις ξύλοις, ταῦτα οὕτως καλοῦσιν. Ὅμηρος, "ἵσταχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας." δρύοχοι οὖν τὰ ἐγκοίλια τῆς νεώς. Schol.

724. Κανόνεσσι] κανόνας δὲ τὰς σταθμας, αἷς τὰ ξύλα καὶ τοὺς τοίχους οἱ τέκτονες ἐξισάζουσι. δάε δὲ, ἐδίδαξεν ἡ θεός. Schol.

Τῆς

Ἑξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθέρεια,
Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου
Πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος
Νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὔτως
Χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ βοῶν ἔσκεν λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ

Deinceps verò depicta erat promissis crinibus Cytherea
Martis tenens agile scutum : at ex ejus humero
Ad sinistrum cibitum junctura dissibulata erat vestis,
Infra sub mammas ; ex adverso autem verè omnino
Æreo in clypeo effigies apparebàt ad aspectum.
Inerant etiam boum herbosa pascua ; et de bobus

ἱστορία, ὑπὸ Μουσῶν. Δὶς τόσση δέ. διπλῆ ὡς πρὸς ἣν ἐβάσταζεν ὁ Ζῆθος. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ ἢ τὴν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν τῆς εὐπαιδευσίας ἀρετὴν, ὡς πρὸς τὴν ἄλογον ἀνδρείαν· παραινῶν ὅτι ὁ μὲν, ὡς σφόδρα ἰσχυρὸς, ὀλίγον, καίτοι κακοπαθῶν, ἔφερεν, ὁ δὲ, μέγιστον τῇ εὐπαιδευσίᾳ φέρειν ἠδύνατο. Schol.

Ibid. Μετίχνια. Flor. et Steph. μετ' ἴχνια. divisim.

743. Ὀχμάζουσα] κατέχουσα, βαστάζουσα, καίτοι μὴ οὖσα πολεμικὴ, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη τῷ Ἄρει. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. σημαίνει καὶ τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ἀπὸ τῆς αἰχμῆς. θοὸν δὲ, τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον, ἀπὸ τοῦ θοάζειν, ὅ ἐστι ταχύνειν. Schol.

746. Δίκηλον] κυρίως τὸ τοῦ Διὸς εἰκὸς ἄγαλμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα, ὡς καὶ νῦν, καὶ δικηλίστας δὲ, τοὺς σκωπτικοὺς, τοὺς ἐν τῷ σκώπτειν ἄλλον τινὰ μιμουμένους. ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι, φησὶ, χαλκῇ οὔσῃ ἐφαίνετο αὐτῇ μορφὴ ὁμοία. βουλόμενος δὲ δεῖξαι ὅτι ἀντανακλάσεις ἐγίγνοντο τινὲς ἐν τῇ ἀσπίδι, φησὶν, ὅτι γυμνωθέντος τοῦ ὤμου τῆς Ἀφροδίτης μέχρι τοῦ μαζοῦ, εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἀσπίδος τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης ἐφαίνετο, διὰ τὸ λεῖαν εἶναι τὴν ἀσπίδα. Schol.

747. Ἐν δὲ βοῶν] ἡ Τάφος νῆσος ἐστὶ μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβόαι, οἱ πρότερον τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες, ἄνδρες λῃστρικώτατοι τὸν τρόπον· καὶ εἰς Ἄργος ἐπελθόντες τὰς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βόας ἀπήλασαν τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. γενομένης δὲ μάχης, καὶ ὁ Ἠλεκτρύων καὶ οἱ τούτου παῖδες ἀνῃρέθησαν. διὸ Ἀλκμήνη μετέστη, καὶ ἀνεκήρυξεν τὸν ἑαυτῆς γάμον τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν πατρῷον φόνον. τιμωρησάμενος δὲ Ἀμφιτρύων ἔγημεν. ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ. περὶ δὲ τῆς μάχης Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, ὅτι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας τέσσαρες παῖδες ἐγένοντο, Ἀλκαῖος, Σθένελος, Μήστωρ, Ἠλεκτρύων· καὶ κοινὴν ἔσχον τὴν βασιλείαν, μετὰ τὸν Περσέως θάνατον. Μήστορος δὲ θυγάτηρ Ἱπποθόη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος, Πτερέλαος· τοῦ δὲ, Τηλεβόας καὶ Τάφος. ὡς δέ τινες, Πτερέλαου τοῦ Τηλεβόου ἐγένοντο παῖδες οἱ καλούμενοι Τηλεβόαι. ἐλθόντες δὲ ἀπῄτουν Ἠλεκτρύωνα τὰ τῆς μάμμης ἑαυτῶν τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. ἀντιστάντες δὲ αὐτοῖς οἱ Ἠλεκτρυωνίδαι ἀνῃρέθησαν ὑπ' αὐτῶν. Πτερέλαου παῖδες Τηλεβόας καὶ Τάφος. ἀφ' ὧν ἡ νῆσος. Τηλεβόαι οὖν οἱ Τάφιοι, ἤτοι ὅτι τῆλε οἰκοῦντες ἀπὸ Ἄργους τὰς βοῦς ἀπήλασαν· ἢ ἀπὸ Τηλεβόου τοῦ Πτερέλαου τοῦ βασιλέως υἱοῦ, οὗ ἀδελφὸς Τάφιος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ νῆσος. Schol.

Ibid. Ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ, inquit Scholiastes. At fallitur, ut

Τηλεβόαι

Τηλεβόαι μάρναντο, καὶ υἷες Ἠλεκτρύωνος·
Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
Ληϊσταὶ Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
Ἑρσήεις, πλέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες.
Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
Ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
Τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
Σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς,

Teleboæ pugnabant, et filii Electryonis.
Hi quidem vim arcentes, ſpoliandi verò cupidi
Prædones Taphii; illorum autem ſanguine maduit pratum
Rorulentum; multique paucos vi manuum vicerunt paſtores.
Quin etiam duo currus elaborati ſunt certantes,
Quorum priorem Pelops dirigebat, concuſſis
Habenis, et cum eo erat Hippodamia, curulis inſtar pugnatoris.
Poſt hunc verò in curſu Myrtilus incitavit equos,
Cum quo Oenomaus, protenſam haſtam manu tenens,

rectè annotavit vir doctiſſimus, Thomas Robinſonus. "Alia certè eſt apud Heſiodum hiſtoria. Dicit verò Apollodorus Electryonem filiam ſuam Amphytrioni deſpondiſſe, poſtea verò ab eo fortuito interfectum: itaque narratur fabula in ſcholiis Joannis Diaconi."

749. Ἀμέρσαι] στερῆσαι. Schol.

752. Δηριόωντες] ἀγωνιζόμενοι. ὁ γὰρ Οἰνόμαος, Ἄρεως ὢν παῖς καὶ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἤτοι Εὐρυθόης τῆς Δαναοῦ, θυγατέρα ἔχων Ἱπποδάμειαν, καὶ χρησμὸν λαβὼν ἀναιρεθήσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ, οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτὴν, εἰ μὴ τῷ νικήσαντι αὐτὸν δι' ἵππων. προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδεως ποταμὸς ἀφετηρία, ἰσθμὸς δὲ τὸ τέρμα. καὶ ἀνεῖλεν τρεισκαίδεκα μνηστῆρας, ὡς Πίνδαρος ἱστορεῖ. ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. οὗ γινομένου, Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν. αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι, Ψύλλα καὶ Ἅρπιννα. ὁ δὲ Μυρτίλος Ἑρμοῦ υἱὸς ἐκ μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων Φαεθούσης. οἱ δὲ, ἐκ Μυρτοῦς μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων. Schol.

754. Παραιβάτις] οὐχ ὅτι αὐτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα συμπαρῆν, ἀλλ' ὅτι ὁ τεχνίτης ἀμφότερα δεῖξαι θέλων καὶ τὸν δρόμον, καὶ τὴν νίκην, τοῦτο πεποίηκεν. Schol.

756. Προτενὲς] προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ. Schol.

Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήια νῶτα δαΐξαι.
Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο
Βούπαις οὔπω πολλὸς ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης

Axe apud fiſtulas fracto, inclinanter
Cecidit, impetum faciens Pelopis tergum transfodere.
Quin etiam Apollo Phœbus ſagittam mittens formatus eſt,
Puer nondum grandis, in Tityon ingentem, calyptrâ trahentem

757. Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι] διαφέρει πλήμνη καὶ πλήσμη. ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ· ἡ δὲ πλήσμη, τὴν πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ. διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον. "αὐτὸς δ' ἐν πλήσμῃσι διϊπετέος ποταμοῖο." καὶ οὐχ' ὥς τινες, ἐν πλήμνῃσιν· εἰ μὴ ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν πλήμνῃσι. Παρακλιδὸν, παρακεκλιμένως ἔπιπτεν. Schol.

760. Βούπαις] μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ. Τιτυὸν μέγαν. Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ. μετὰ τὴν τελευτὴν δὲ τῆς μητρὸς λέγεται παρὰ τῆς γῆς ἀνατετράφθαι. καθὰ καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ, "καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν." Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ἔκρυψεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν· καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός· διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται. Ἄλλως. Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ, ὃν τεκοῦσα ἐκ Διὸς, καὶ ἀδυνατοῦσα γεννῆσαι, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς, ἀπώλετο. δοκεῖ δὲ ἡ ἱστορία ἀπίθανος εἶναι καὶ ἄπιστος, ὅτι ἐκ δευτέρου ἡ γῆ ἐγέννησε τὸν Τιτυόν. Ἀλλ' ἐροῦμεν ὅτι οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα, γῆς εἶναι φασίν. οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη. ὅτι δὲ μέγας ὁ Τιτυὸς, καὶ Ὅμηρος φησὶν, "ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα." φαμὲν οὖν ὅτι ὅτε πρὸς Ἐλάρης ἐτέχθη, ἐδόκει αὐτῆς εἶναι, διὰ τὸ βραχὺ τοῦ σώματος· ὡς δὲ αὐξηθεὶς τερατώδης ἐγένετο, εἶπον καὶ τεχθῆναι αὐτὸν καὶ τετράφθαι πρὸς τῆς γῆς. Τιτυὸν μέγαν. τὸ μέγαν θαυμαστικῶς εἴρηται, ὅτι βούπαις ὤν, μέγαν ἐτόξευσεν. καὶ ἤτοι πρὸς τὴν θείαν φύσιν ἀκουστέον, ἢ πρὸς τὸ ὑπ' ὄψιν εἶναι τὴν ὕβριν τῆς μητρός. ὅτι πολλάκις τὰ δεινὰ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἡλικίαν, καὶ τὴν φύσιν οἶδε βιάζεσθαι. πρὸς δὲ ὁ ποιητὴς οὐ τῷ κυρίῳ ὀνόματι ἐχρήσατο, ἀλλὰ τῷ κατὰ φύσιν, μητέρα εἰπών. Schol.

Ibid. Πολλὸς. Rectè vetus interpres, *grandis*, quod, ut plerumque, abſque cauſa damnat Hœlzlinus. Eodem ferme modo Virgilius. Æn. 6. v. 659. *plurimus* Eridani amnis: ubi *plurimus* rectè interpretatus eſt Servius, *magnus*. Ita poni poteſt comma ante οὔπω, quod ſentit Scholiaſtes, vel ſine commate legi. Vertendum verò eſt, adoleſcens nondum *grandis*. Notandum verò eſt, quòd et aliâ ratione πολλὸς *magnus* ſignificare poteſt. πολὺς enim et πολλὸς ſignificabit *ſævus* et *vehemens*. Vide Ariſtophanis aves 488. atque inde tranſlatum ut ſignificaret, *magnus:* quod Latini etiam retinuerunt, *ſævus* pro *magnus* uſurpantes, quod evincit Servius ad Æn. 1. v. 4. Si ſine commate hæc leguntur, ordo erit, οὔπω βούπαις πολλὸς, ita vertendum erit, *Nondum adoleſcens vehemens* aut *acer*. Ita Horat. Non ego hoc ferrem *calidus Juventâ*. Si verò comma poſt βούπαις ponitur, vertendum, *Adoleſcens, nondum vehemens aut acer*. Sanct.

Μητέρα

Μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ᾽ ἔτεκέν γε
Δῖ᾽ Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο γαῖα.
Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος, ὡς ῥ᾽ ἐτεόν περ
Εἰσαΐων κριοῦ, ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐξενέποντι ἐοικώς.
Κείνους κ᾽ εἰσορόων ἀκέοις, ψεύδοιό τε θυμὸν,
Ἐλπόμενος πυκινήν τιν᾽ ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
Βάξιν· ὁ καὶ δηρόν περ ἐπ᾽ ἐλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ᾽ ἄρα δῶρα Θεᾶς Τριτωνίδος ἦεν Ἀθήνης.
Δεξιτερῇ δ᾽ ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ᾽ Ἀταλάντη

Audacter matrem suam: illum sane peperit
Jovi Elara, nutrivit verò et denuo enixa est terra.
Inerat etiam Phryxus Minyeïus, tanquam reverà
Audiens arietem, qui loquenti similis erat.
Illis aspectis inhiares, deciperesque animum,
Sperans vafrum quendam ab ipsis audire
Sermonem, et eâ spe nixus diu aspiceres.
Talia sane dona erant Deæ Tritoniæ Minervæ.
Dextrâ verò corripuit hastam longe jaculabilem, quam Atalanta

763. Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος] ὁ Ἰώλκιος. τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾤκουν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν συμμίκτοις. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρχομένιος. πολλοὶ γάρ φασιν ἐν Ὀρχομενῷ οἰκῆσαι τὸν Ἀθάμαντα. Ζητητέον δὲ τί βούλεται αὐτῷ ταῦτα τὰ ποικίλματα. καὶ ἐροῦμεν ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τῆς χλαμύδος οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν κοσμικὴν τάξιν καὶ τὰς πράξεις φησί. καὶ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν Κυκλώπων, θεόν τινα καὶ θείαν φύσιν ἀλληγορεῖ. διὸ καὶ φησὶν, ἐπ᾽ ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ. μεθ᾽ ὃ πόλεις κτιζομένας διὰ τῆς τοῦ Ἀμφίονος λύρας ἱστορεῖ, ἔπειτα τὰ ἐν πόλεσι πάντα γενόμενα, ἔρωτάς τε καὶ πολέμους. τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ ἡ Ἀφροδίτη ὁπλοφοροῦσα. οἱ δὲ βίοι καὶ αἱ μάχαι, διὰ τῆς τῶν Ταφίων ἱστορίας· ἀγῶνάς τε καὶ γάμους διὰ τῆς τοῦ Πέλοπος ἄθλων· ἀσεβείας τε καὶ τιμωρίας πρὸς τῶν κρειττόνων, διὰ τοῦ Τιτυοῦ· ἐπιβουλάς τε καὶ δόλους, καὶ συμβουλὴν ἀγαθὴν, καὶ σωτηρίαν ἀπροσδόκητον δείκνυσι διὰ τοῦ Φρίξου ἱστορίας. καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι γινόμενα, διὰ τῆς χλαμύδος ποιητικῶς ἔφρασε. δῶρον δέ φησιν εἶναι τὴν χλαμύδα, τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπειδὴ, ὅ, τι κόσμος ὑπὸ τῆς θείας φρονήσεως γέγονε, τῶν δὲ ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πραττομένων οὐδὲν ἄνευ φρονήσεως ὀρθῶς γένοιτ᾽ ἄν. Schol.

764. Εἰσαΐων] ἐφθέγγετο γὰρ ὁ κριὸς πιστούμενος τῷ Φρίξῳ τὴν σωτηρίαν, κατὰ βούλησιν Διός. Schol.

769. Ὅ ῥ᾽ Ἀταλάντη] οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι δι᾽ ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφὰς, ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ π τῆς Ἰλιάδος, "τό ῥα τότ᾽ ἐκ χηλοῖο λαβών." Ἀταλάντη. Ἰάσονος θυγάτηρ, ἣν ἔγημε Μειλανίων. ἑτέρα γάρ ἐστιν ἡ Ἀργεία ἡ Σχοινέως, ἣν ἔγημεν Ἱππομέδων. Μαίναλος δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ ἡ Ἀταλάντη διῆγεν. ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. πρὸς δὲ παρθένον στελλόμενος, παρθένου δῶρα μεταχειρίζεται. Schol.

Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήιον ἐγγυάλιξε
Πρόφρων ἀντομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
Τὴν ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην·
Δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
Ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσιν
Νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα·
Καί σφίσι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
Καλὸν ἐρευθόμενος· γάνυται δέ τε ἠιθέοιο
Παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
Ἀνδράσιν, ᾧ καί μιν μνηστὴν κομέουσι τοκῆες.

In Mænalo ei olim hoſpitii munus præbuit
Lubenter ei obviam facta: ſummopere etiam cupiebat ſequi
Hoc itinere: ipſe verò ſuâ ſponte retruſit puellam,
Metuens difficiles lites amoris cauſâ.
Perrexit verò ire ad urbem, ſplendenti ſtellæ par,
Quam in nuper paratis concluſæ thalamis
Innuptæ conſpicatæ ſunt ſupra ædes orientem,
Quæque ipſis per cæruleum aëra oculos blanditim aufert,
Pulchrè rubeſcens: lætatur verò adoleſcentis
Æſtuans deſiderio virgo, inter alienos exiſtentis
Viros, cui et ipſam deſponſatam alunt parentes;

773. Δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας] τὰς τῶν μνηστήρων, λέγει, τῆς Ἀταλάντης ἔριδας ἔδεισεν, μὴ εἰς στάσιν αὐτοὺς ἐξάψῃ, καὶ διαφορά τις γένηται μεταξύ, τῶν μὲν μιγῆναι αὐτῇ θελόντων, τῆς δὲ τὴν παρθενίαν τηρῆσαι. ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβᾶσι μιγήσεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν. Schol.

775. Νηγατέαις] ταῖς νεοκατασκευάστοις. Καλύβῃσιν. ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. ἤτοι δὲ δι' ἔρωτα ἢ δι' ἀμνηστείας εἴργεσθαι φησι. Schol.

777. Κυανέοιο] νέου λαμπροῦ. διόλου δὲ ἁρμόζουσα καὶ οἰκεία ἡ εἰκών. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸν ἐρῶσα ἐξεδέχετο παρθένος καταλαμπόμενον τῷ κάλλει. Schol.

780. Hœlzlinus vertit κομέουσι, quaſi eſſet κομιοῦσι. verte, *alunt, nutriunt, educant*. Hæc autem poſtrema pars comparationis ita eſt intelligenda, ut virgo pro felici augurio ſtellam ſumat, ac reditum futuri ſponſi ominetur, atque ob id lætetur, ſpe, brevi ſe ei nuptam fore. Eximiè verò omni ex parte comparatio hæc Jaſoni reſpondet. Nam et ob pulchritudinem ſtellæ compara-

Τῷ

Τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤιεν ἥρως.
Καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
Δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες
Γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας,
Νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Ὑψιπύλης· ἄνεσαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι
Δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν.
Ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι
Ἐσσυμένως καλῆς δι' ἀναστάδος εἷσεν ἄγουσα
Ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
Παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· ἔμπα δὲ τόνγε
Αἰδομένη, μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι.

Huic ſimilis ante urbem per callem inceſſit heros.
Quando verò portas urbemque intrâſſent,
Populariores quidem à tergo tumultuosè commovebantur fœminæ
Lætæ ob hoſpitem : ille verò humi defixa tenens lumina
Pergebat incuriosè, donec ſplendidas ædes perveniſſet
Hypſipyles. Portas verò relaxârunt conſpecto ancillæ
Bifores, bene fabricatis aptatas aſſeribus.
Deinde ipſum Iphinoe in ſellâ recubitoriâ undiquaque ſplendidâ
Feſtinanter per pulchram porticum ductum collocavit
Ex adverſo heræ, quæ, oculis deorſum miſſis,
Virgineas rubefacta eſt genas : ipſum tamen
Pudibunda verbis allocuta eſt blandis.

tur, et ex ejus adventu in urbem, Lemniæ mulieres alios heroas venturos et nuptias augurabantur, non minùs quàm virgines thalamis incluſæ, ex aſpectu ſtellæ. Sanct.

781. Ἀνὰ στίβον] ἀνὰ τὴν ὁδὸν, παρὰ τὸ στείβω τὸ περιπατῶ. Schol.

783. Ἐπεκλονέοντο] οὐ καλῶς τὸ ἐπεκλονέοντο εἴρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ. κλόνος γὰρ ἡ ταραχή. Ὅμηρος, "ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες." Schol,

786. Προφανέντι] περιττὴ ἡ περὶ πρόθεσις. Θεράπναι δὲ κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιναι. Schol.

787. Σανίδεσσιν] οὕτω λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατέα, οἷον ταινίδες παρὰ τὴν τάσιν. Schol.

788. Ἔνθα μιν] ἐν τῇ περιεκδόσει, "ἔνθα μιν Ἰφινόη περὶ δόμου διὰ ποιητοῖο Ἐσσυμένως καλῆς διὰ δίφρακος εἷσεν ἄγουσα." Schol.

789. Καλῆς δι' ἀναστάδος] ἣν ἡμεῖς περιπαστάδα λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ στῆναι ἡμᾶς, οἱονεὶ παστῆναι. καλῆς δὲ, ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα, ἢ ὅτι ἐρωτικά. τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων, ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν. Schol.

Ξεῖνε,

Ξεῖνε, τίη μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
Ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ,
Ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
Πυροφόρους ἀρόωσι γύας. Κακότητα δὲ πᾶσαν
Ἐξερέω νημερτές, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
Εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
Τηνίκα Θρηϊκίων οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
Δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλεις

Hoſpes, cur manentes tamdiu extra mœnia
Sedetis fruſtra? quoniam non à viris habitatur urbs,
Sed Thraciæ, ſedibus ſuis relictis, continentis
Feracia arant arva. Calamitatem verò omnem
Edicam accuratè, ut bene ſciatis et ipſi.
Quando Thoas, pater meus, inter cives imperio potiebatur,
Tunc Thracum ex adverſo nobis incolentium
Suſceptâ expeditione populi vaſtabant caulas,

794. Ἧσθ' αὔτως] εἰκῆ ἐκαθέζεσθε. ἤδη δὲ καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸν ἠνίξατο, καὶ τὰ τῆς εὐμενείας οὕτω πορίζεται. Ὑπ' ἀνδράσιν. ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν. Ὅμηρος, "Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευσι." τοῦτο δὲ Ἰώνων ἴδιον. ταῦτα δὲ πλάττεται ἡ Ὑψιπύλη, ἀποδημεῖν ἐπὶ Θρᾴκης τοὺς ἄνδρας. Schol.

796. Ἀρόωσι] ἀροτριῶσιν. ἀφ' οὗ τὸ διάγουσιν, ἀκουστέον. πλάττεται δὲ καὶ ἀφανίζει τὸ ἀληθῶς γεγονὸς, καὶ τὸν φόνον τῶν ἀνδρῶν. Schol.

Ibid. Πυροφόρους γύας. Similiter Theocr. Idyll. 25, 30. Πυροφόροι τε γύαι.

799. Reliquæ editiones Θρηϊκίην. Hœlzlinus mutavit in Θρηϊκίων. Nec incommodè.

800. Ἐπαύλεις] τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας. ἢ καταχρηστικῶς τὰς οἰκίας τῶν Θρᾳκῶν ἐπόρθουν οἱ Λήμνιοι. Schol.

Ibid. Δήμου &c. Hœlzlinus conjungit λαοὶ et δήμου, ut λαοὶ ſint οἱ στρατιῶται, δῆμος vero univerſus populus. Hæc firmanda erant veterum exemplis. De voce δῆμος nulla lis, ſi modo oſtendatur λαοὶ ſignificare propriè milites, aut diſtingui unquam a δήμου, cum δῆμος populum ſignificat. Verùm hæc dubia ſi non falſa; quin ſi vera, parum huic loco convenientia: nam omnem Lemniorum copiam in expeditione exiſſe, colligi poteſt ex v. 821. et ſeq. cum enim redirent ab expeditione, inſulâ excluſi viris vacuam Lemnum reliquerunt: quare omnes exiſſe neceſſe eſt. δῆμος igitur hìc non eſt populus, ſed regio quæ a populo habitatur. Ita Homerus vocat Athenas δῆμον Ἐρεχθῆος. Quin et totus Athenienſium populus in φυλὰς, φυλαὶ verò in δήμους dividebantur; eaque nomina non modo incolis, ſed et ipſis regionibus inhæſerunt. Ut autem δῆμος quod propriè populum ſignificat, ad ſignificandum locum in quo populus degit, transfertur, ita et ἄρουρα v. 826. quod propriè arationem ſignificat, ad ſignificandum locum qui aratur, transfertur. Exempla illic plura congeſſit

Ex

Ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ᾽ ἀπείρονα ληΐδα κούραις
Δεῦρ᾽ ἄγον· οὐλομένης δὲ Θεᾶς πορσύνετο μῆτις
Κύπριδος, ἥ τέ σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
Δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἔκ τε μελάθρων
Ἧι ματίῃ εἴξαντες, ἐσσεύοντο γυναῖκας.
Αὐτὰρ ληϊάδεσσι δορικτήτῃς παρίαυον
Σχέτλιοι· ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κε ποτ᾽ αὖτις
Ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
Πῆμα κακὸν προὔβαινεν· ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
Γνήσι᾽ ἐνὶ μεγάροις, σκοτίη δ᾽ ἀνέτελλε γενέθλη.

Ex navibus; cumque ipsis ingentem prædam puellis
Huc egerunt. Deæ verò perniciosæ perficiebatur consilium
Veneris, quæ ipsis animum adimentem immisit calamitatem.
Juveniles enim odio prosequebantur, et ex ædibus
Suæ dementiæ morem gerentes festinanter ire cogebant uxores.
Sed cum mulieribus bello captis accumbebant
Nefarii. Diu sane toleravimus, si forte rursus
Ad sanum tandem reverterent animum: sed in duplum semper
Calamitas mala prodibat: contumeliâ enim afficiebantur liberi
Legitimi in ædibus; at furtivo concubitu egerminabat soboles.

Hœlzlinus. Quòd si δῆμος hanc interpretationem non admitteret, legerem νήσου vel Λήμνου. Hoc insuper firmatur verbis illis, ἐπιδημέω et ἀποδημέω, quod respectu loci non incolarum dicitur. Ita cum Delum invisit Apollo, dicitur ἐπιδημεῖν εἰς Δῆλον, quod nullo modo ad populum referri potest. Ut uno verbo dicam, Δήμου ἀπορνύμενοι est ἀποδημοῦντες. Sanct.

801. Αὐτῇσι δ᾽ ἀπείρονα] θαυμαστικῶς. οἷον ληΐδας αὐταῖς καὶ θεραπαίνας ἡμῶν ἔφερον ἄγοντες. ἐν δὲ τῇ προεκδόσει, "ἐκ νηῶν· ἄμυδις δὲ βόας καὶ μῆλα κόμιζον αὐτῇσιν κούρησιν ἀπείρονα ληΐδα δεῦρο. καὶ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἀνὰ δῆμον ἀάατος ἔμπεσε λύσσα, οὐκ οἶδ᾽ ἢ θεόθεν, ἢ αὐτῶν ἀφροσύνησιν." Schol.

802. Οὐλομένης] ἀντὶ τοῦ τῆς δεινῆς, ἢ κακῶς συμβαίνοντος, ὀλέθρου ποιητικῆς, ὡς τὸ, πολύδακρυν Ἄρηα, τὸ δακρύων ποιητικόν. Schol.

805. Ἧι ματίῃ] τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι καὶ μωρίᾳ καὶ φρενοβλαβείᾳ νικηθέντες. Schol.

807. Εἴ κε ποτ᾽ αὖτις] περιττὸς ὁ κε σύνδεσμος. ὁ γὰρ λόγος, πολὺν χρόνον ὑπεμείναμεν, εἴ ποτε μεταμεληθῶσιν. ἵνα δὲ μὴ ὥσπερ ζηλοτυπίαν καὶ ἀκρασίαν κατηγορήσῃ τῶν γυναικῶν, ἐπὶ πολὺ αὐτὰς φησὶν ἐνέχεσθαι τὸ πάθος. Schol.

810. Σκοτίη] Epithetum amoribus illicitis aptissimum.

— ΣΚΟΤΙΟΝ δέ ἑ γείνατο μήτηρ.
Il. 6. 24.

Αὕτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι, χῆραί τ' ἐπὶ τῇσι
Μητέρες ἀμπτολίεθρον ἀτημελέως ἀλάληντο.
Οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
Εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
Μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
Λώβην, ὡς τοπάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
Οὐδὲ κασιγνήτῃσι κασιγνήτη μέλε θυμῷ·
Ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληΐτιδες ἔν τε δόμοισιν,
Ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε, καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο·
Εἰσόκε τις Θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος
Ἂψ ἀναερχομένους Θρηΐκων ἄπο μηκέτι πύργοις

Idcirco innuptæ puellæ, et inſuper viduæ
Matres per oppidum neglectæ vagabantur:
Neque pater vel tantillùm ſuam curabat filiam
Si etiam ſuis ipſius oculis laniatam aſpiceret
Novercæ ſub manibus injuſtæ; nec a matre
Injuriam, ſicut antea, indignam liberi arcebant;
Neque ſororibus ſoror curæ erat animo,
Sed ſolæ captivæ puellæ et in ædibus,
Et in choris, in conventibus, conviviiſque curabantur:
Donec Deorum aliquis nobis magis quàm fœmineam injecit fortitudinem,
Ut reverſos a Thracibus non amplius intra ædes.

De quâ voce conſule Schol. De hujuſmodi prole Creuſa in Ione Euripidis. Οὐχ ὑπὸ λαμπάδων, οὐδὲ χορευμάτων, Ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον, ἔπεπτε σὸν κάρα.

811. Χῆραί τ' ἐπὶ τῇσιν] ἵνα μὴ τῶν παρθένων ἀσέλγειαν κατηγορῇ. εἶπεν, ἐπὶ τούτων, φησὶν, ἐδυσφόρουν, διὰ τὰς χηρευούσας μητέρας, καὶ ἐφρόντιζον. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἀλάληντο. καὶ πρὸς ἕτερον, ὅτι οὐδεμία ἡμῶν πρὸς γάμον ἤρχετο. εἴχομεν γὰρ τὴν τῶν μητέρων χηρείαν καὶ ὕβριν διδάσκαλον τῶν ἡμῖν ἐσομένων. Schol.

813. Οὐδὲ πατὴρ] πρὸς πλείονα οἶκτον καὶ ἔμφασιν διόλου τοῖς φυσικοῖς ὀνόμασι χρῆται. Schol.

817. Κασιγνήτῃσι] Mavult Sanctamandus legere κασιγνήτοισι, quippe in viros tota hæc oratio; aitque errorem natum eſſe ex ſimili pronuntiatione τοῦ οἶ et ῆ, quæ apud Græcos ſaltem recentiores obtinuit.

820. Ὑπέρβιον] μέγα καὶ θαυμαστόν. οὐδὲ γὰρ αὐτὸ δεινὸν καὶ ἄπιστον, εἰ γυναῖκες ἀνδρῶν ἐκράτησαν. διὸ καὶ τὴν τοῦ δαιμονίου σύνταξιν εἴληφεν. Schol.

821. Ἀνερχομένους] Legendum puto ἐπανερχομένους donec talem literæ α productionem inveniam. Quod autem attinet ad vocem Θρηΐκων, in eâ fieri ſynizeſin poetis uſitatam manifeſtum eſt; ideoque eam relinquendam cenſui, licèt alio in loco Θρηκῶν invenirem. Sic et in δηϊωθῆ-

Δέχθαι·

Δέχθαι· ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πη ἄλλη
Αὐταῖς ληϊάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος ὅσσον ἔλειπτο
Ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
Τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
Ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἅδοι, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Πατρὸς ἐμοῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδ' ἔτι σ' οἴω
Γαῖαν ὀνόσσεσθαι· πέρι γὰρ βαθυλήιος ἄλλων

Reciperemus: ut vel saperent prout fas erat, vel aliò alicubi
Cum ipsis captivis se proripientes discederent.
Illi verò postquam expostulassent liberorum quantum reliquum erat
Marium per urbem, ibant rursus, ubi etiam nunc
Thraciæ arva nivibus infesta incolunt.
Quare vos versemini apud nos veluti domestici: si verò hic
Habitare volueris, idque tibi placuerit, certè in posterum
Patris mei Thoantis obtineas munus: neque te puto
Terram reprehensurum; nam longè feracior est aliis

ναι, et δηωθῆναι exemplaria secutus sum, nec non in aliis quæ habent aliud διττογραφίας genus, cujusmodi sunt quæ modò σ simplici, modò duplici scribuntur, ut ἔασι et ἔασσι, productâ literâ α utrobique. Steph.

Hœlzlinus, quem secutus sum, scripsit ἀναστρεχομένους

823. Αὐταῖς ληϊάδεσσιν] λείπει ἡ σὺν πρόθεσις, ἵν' ᾖ, σὺν αὐταῖς ταῖς γυναιξί. Schol.

824. Θεσσάμενοι] ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες. αἰτήσαντες. θέσσαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος. "Θεσσάμενος γενεὴν Κλυτίδαο κυδαλίμοιο." καὶ Ἀρχίλοχος, "πολλὰ δ' ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον." δαιμονίως δὲ καὶ τοῦτο πλάττεται. ἦν γὰρ εὐθέως ζητῆσαι εἰ οἱ ἄνδρες ἀπέθανον, καὶ ἡ βραχυτέρα τῶν ἀρσένων τοῦ ἡλικία. Schol.

826. Χιονώδεα] οἱ μὲν, ὅτι λευκόγεως ἡ Θρᾴκη· οἱ δὲ, τὴν συνεχῶς χιονιζομένην, παρὰ τὸ δυσχείμερον εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον. ψυχρὰ γάρ ἐστιν ἡ χώρα. διὸ καὶ κεῖθεν τοὺς ἀνέμους πνεῖν ἐμυθεύσαντο. Διονυσοφάνης δὲ βόθρον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἐξ οὗ φυσήματα ἀνέμων γίνεσθαι, καὶ μεμυθολογῆσθαι οὕτω Θρᾳκίων ἀνέμων οἰκητήριον. Schol.

827. —— εἰ δέ κεν αὖθι
Ναιετάειν ἐθέλοις &c.

Vultis et his mecum pariter
considere regnis?

Æn. I. 576.

Νήσων, Αἰγαίῃ ὅσσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσι.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἔνισπε
Μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκτοθι μίμνε πόληος.
Ἴσκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος οἷον ἐτύχθη

Insulis, quæcunque in Ægæo mari habitantur.
Sed agedum nunc ad navem profectus sociis enarra
Sermones nostros; neque maneas extra urbem.
Hactenus dixit; celans quo pacto cædes perfecta erat

831. Αἰγαίῃ] τὸ Αἰγαῖον πέλαγος φησίν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος, "οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς." αὕτη γὰρ ἱερὰ Ποσειδῶνος, ἐν ᾗ μηδένα κοιμᾶσθαι λόγος, διὰ τὰ φαντάσματα τοῦ θεοῦ, ὥς φησι Νικοκράτης. οἱ δὲ ἀπὸ Ποσειδῶνος ὀνομασθῆναί φασι τὸ πέλαγος. Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Νικοκράτης δέ φησιν ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν. οὐκ εὖ. πόλυ γὰρ ἀπέχει ἡ ἀκρόπολις τῆς θαλάσσης παραπλέοντι. Schol.

Ibid. —— ὅσσαι ἐν ἁλὶ ναιετάουσιν. Vox activa apud Græcos interdum passivè significat, et vice versâ. ὅσσαι εἰν ἁλὶ. Ald. et Steph. ὅσαι εἰν ἁλὶ, sed everso metro, et Flor. ὅσαι ἁλὶ. Secutus sum Hœlzlinum qui scripsit ὅσσαι εἰν ἁλί.

834. Ἴσκεν] ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλεγε. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ὡμοίου.

Ἀμαλδύνουσα. ἀφανίζουσα, καὶ τῷ πλάσματι κρύπτουσα. ἀντεγκληματικῶς πανταχόθεν μετάγει τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς ἄνδρας. οὐ γὰρ λέγει ὅτι ἐφόνευσαν αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἄρρενας παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὅτι σὺν ταῖς γυναιξὶ ταῖς Θρᾳσσαις καὶ τοῖς ἄρρεσι παισὶν ἀπῆλθον εἰς Θρᾴκην, κἀκεῖ διάγουσιν. οὕτω γὰρ ἐκ τῶν ἐνόντων ἀπέλυσεν αὐτὰς μέμψεως. καὶ ὅλος δὲ ὁ λόγος τῆς Ὑψιπύλης πολλὴν περιέχει δεινότητα. ἀντεγκληματικὴν ποιοῦσα τὴν στάσιν, αὔξει τὸ ἐκείνων ἔγκλημα, διὰ πολλῶν δεικνῦσα πολλῷ μεῖζον ἁμάρτημα τὸ τῶν γυναικῶν. πολλῷ τε γάρ φησι χρόνῳ ὑπομεμενηκέναι τὰς γυναῖκας τὴν ὕβριν. ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ τὰς μὲν κουριδίας μισεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἐκβάλλειν, ταῖς δὲ δορυκτήτοις συγγίνεσθαι, πάνυ τὸ ἔγκλημα τῶν ἀνδρῶν αὐξάνει. αὔξησις δὲ μεγάλη καὶ τὸ τοὺς μὲν γνησίους παῖδας ἀτιμάζεσθαι, τοὺς δὲ νόθους θάλλειν. ὄνειδος δὲ μέγα, καὶ τὸ τὰς κόρας τὰς γνησίας καὶ τὰς χηρευούσας γυναῖκας. ἴσως δὲ καὶ πάσας νῦν χήρας καλεῖ, διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τῶν οἰκείων ἀνδρῶν. ταύτας οὖν πάσας πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως, καθάπερ προσηλύτους. παροξυντικὸν δὲ τὸ τὸν πατέρα μὴ φροντίζειν τῆς οἰκείας θυγατρὸς, εἰ καὶ τυπτομένην ἴδοι ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, μηδὲ τοὺς παῖδας ἀμύνειν τῇ μητρὶ, μηδὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἀλλήλων φροντίζειν. μάλιστα δὲ διεγείρει εἰς ὀργὴν καὶ τὸ τὰς μὲν γυναῖκας τὰς ἀστὰς, καὶ κόρας καὶ παῖδας ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοινωνίαις, καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσηλύτους· τὰς δὲ δορυκτήτους τούτων ἁπάντων ἀφθόνως μετέχειν. ἱκανὴ δὲ ἀπολογία ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ μὴ εὐθὺς ἐκδιῶξαι ἐκ τῆς νήσου τοὺς ἄνδρας· ἀλλ' αἵρεσιν δοῦναι, ἢ τὰ καθήκοντα σώζειν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἢ ἀλλαχόσε ποι ἀπελθόντας μετὰ τῶν δορυκτήτων διάγειν. ὅλως γὰρ τὸ ἐνδιασκευον καὶ διατυπωτικὸν ὁ λόγος ἔχει, δι' οὗ περιπαθῆ τὸν ἀκροατὴν ἐργάζεται, συμπάσχοντα ταῖς γυναιξὶ δυστυχούσαις. οὕτω δὲ ἀντεγκληματικὴν ποιήσασα τὴν στάσιν, καὶ εἰς μεταστατικὴν περί που τὰ μέσα ἀνήνεγκεν, εἰποῦσα παρά που τῶν θεῶν χάριτος λαχούσας σφᾶς ἀποπέμψαι τοὺς ἄνδρας. οὕτω

Ἀνδράσιν

Ἀνδράσιν· αὐτὰρ ὁ τήνγε παραβλήδην προσέειπεν.
Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν
Χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι σέθεν χατέουσιν ὀπάζεις.
Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
Ἐξείπω κατὰ κόσμον· ἀνακτορίη δὲ μελέσθω
Σοί τ' αὐτῇ, καὶ νῆσος· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
Χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι.
Ἦ, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
Βῆ ῥ' ἴμεν· ἀμφὶ δὲ τόνγε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
Μυρίαι εἱλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων

In viros. Ille verò viciſſim eam allocutus eſt.
Hypſipylé, lubenter admodum ea accipiemus
Subſidia, quæ nobis, tuo auxilio egentibus, ſuppeditas.
Reverſurus ſanè ſum ipſe ad urbem, ſingulis
Ordine percenſitis: imperium autem curæ ſit
Tibi ipſi, et inſula: ego quidem, non quòd faſtidiam
Recuſo; ſed me dura urgent certamina.
Hæc locutus, manu eam dextrâ prehendit; ſtatimque retro
Surrexit ire: circa ipſum verò puellæ hinc, illinc,
Innumeræ glomerabantur lætæ, donec portis

γὰρ οὐ μόνον δικαία, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία γίνεται ἡ ἐκβολή. τὰ ὑπὸ θεοῦ κρατηθέντα, ἀναγκαῖα. καὶ τὸ προοίμιον δὲ οὐ μόνον θαῤῥαλεωτέρους τοὺς Ἀργοναύτας ποιεῖ, λέγον ὅτι ἀποδημοῦσι τῆς πόλεως οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ μέμψεως τὰς γυναῖκας ἀπολύει. μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὅτι οὐκ ἀπεκτείναμεν ἐκείνους, ὡς ἡ φήμη κρατεῖ, ἀλλ' ἀποδημοῦσιν εἰς Θρᾴκην. ὁ δὲ ἐπίλογος πάντη ἐπισπᾶται τὸν Ἰάσονα. οὐ γὰρ μόνον τὸ ἡδὺ προβάλλεται, ὅπερ ἦν τὸ συγγενέσθαι αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ χρήσιμον. τὴν γὰρ βασιλείαν τοῦ Θοάντος ἐπαγγέλλεται. Schol.

836. Μάλα κεν] ὁ νοῦς. λίαν ἡμῖν ἐστιν ἀρεστὸν τυχεῖν ὧν ἔχομεν χρείαν· σὺ δὲ ὁμοίως δίδως. νῦν γὰρ τὸ ὀπάζεις κεῖται ἀντὶ τοῦ δίδως. Schol.

837. Hœlzlinus interpretatus eſt ἦν ſi, quaſi eſſet ἦν. Sed ſatis ineptè. Non enim erat, ut inquit Sanctamandus, cur dubitaret Jaſon res neceſſarias ſibi dari, cùm antea totam inſulam obtuliſſet Hypſipyle.

842. Χειρὸς θίγεν] ἤδη σύμβολον αὐτῇ τῆς ἑταιρείας διὰ τῆς ἐφάψεως δίδωσιν. Schol.

Ibid. Χειρὸς θίγεν.

Pars mihi pacis erit *dextram tetigiſſe* tyranni. Æn. 7.

843. Νεήνιδες. Schol. θεραπαινίδες. Ego poetam reor memoriam reflectere ad. 1. 693. Nec ancillas ab heroibus amari credam in tantâ ingenuarum copiâ. Ac manifeſtè confutatur Scholiaſta verbis illis, σφίσι δώμαια 1. 849. et ſequentibus, Κούρῃς γάρ. Hœlzlinus.

Ἐξέμολεν· μετέπειτα δ᾽ εὐτροχάλοισιν ἀμάξαις
Ἀκτὴν εἰσανέβαν ξεινήϊα πολλὰ φέρουσαι.
Μῦθον ὅτ᾽ ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
Τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Ὑψιπύλεια,
Καὶ δ᾽ αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ᾽ ἄγεσκον
Ῥηϊδίως· Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν,
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος· ὄφρα κεν αὖτις
Ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ἔνθ᾽ ὁ μὲν Ὑψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης, οἱ δ᾽ ἄλλοι ὅπη καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,
Ἡρακλῆος ἄνευθεν· ὁ γὰρ παρὰ νηῒ λέλειπτο

Exiérat: deinde volubilibus rhedis
Ad litus pervenerunt, multa hoſpitii dona ferentes.
Quando verò ille omnem ſermonem accuratè narraverat,
Quem eos invitans edixit Hypſipyle,
Ipſos quoque, ut hoſpitaliter diverſarentur in ſuis ædibus, induxerunt
Facilè; in illis enim Venus dulce deſiderium excitavit
Vulcani gratiâ ſolertis, ut rurſus
Habitaretur in poſterum viris, integra facta Lemnus.
Tunc verò ipſe in regias Hypſipyles ædes perrexit ire
Æſonis filius, cæterique, cui ſingulus inciderat viæ,
Hercule excepto: ille enim apud navem relictus eſt

847. Μῦθον ὅτ᾽ ἤδη] μετέπειτα δὲ αἱ θεραπαινίδες ἦλθον βαστάζουσαι ξένια, ὅτε ἤδη ὁ Ἰάσων πάντα τὰ παρὰ τῆς Ὑψιπύλης ῥηθέντα τοῖς ἑαυτοῦ ἑταίροις συνετέλεσε λέγων. Schol.

851. Ἡφαίστοιο χάριν] ἱερὰ γὰρ Ἡφαίστου ἡ Λῆμνος. Τὸ δὲ πολυμήτιος, παρὰ τὸ, "εἰδυίῃσι πραπίδεσσι." Schol.

855. Ἡρακλῆος ἄνευθε] τοῦτο ἕνεκα τῆς οἰκονομίας φησὶν ὁ ποιητής. πάντων γὰρ ταῖς ἡδοναῖς νικωμένων, μόνος οὗτος πρὸς τὸν ἆθλον αὐτοὺς προτρέπεται, καὶ πρὸς τὴν καρτερὰν καὶ σώφρονα φύσιν τοῦ ἥρωος. Schol.

Ibid. Ἡρακλῆος ἄνευθεν, &c. Vindicem enim terræ voluptatibus ſuccumbere, inhoneſtum eſſet. Rectè igitur cum poeta talem exhibet, qualis haberi ſolitus eſt, ne ſibi diſpar unquam inveniretur: ut optimè docet norma Horatiana.

— honoratum ſi forte reponis
Achillem,
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,
Jura neget ſibi nata, nihil non arroget armis.
Hor. Ars. Poet.

Αὐτὸς

Αὐτὸς ἑκὼν, παῦροί τε διακρινθέντες ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει,
Κάπνῳ κνισσήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
Ἀθανάτων, Ἥρης υἷα κλυτὸν ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσιν θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦεν
Ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες,
Εἰ μὴ ἀολλίσσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ἡρακλέης τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπεν.

Suâ ſponte, paucique cum eo ſelecti ſocii.
Statim verò urbs choreis conviviiſque gaviſa eſt,
Fumo odorato repleta: eximiè autem præ cæteris
Immortalibus, Junonis filium inclytum, et inſuper ipſam
Venerem, cantibus victimiſque placabant.
Dilatio verò ex die ſemper in diem erat
Navigationis; diuque otiati eſſent ibi manentes,
Niſi congregatos ſocios ſeorſim a mulieribus
Hercules, talibus increpans, allocutus eſſet.

856. Διακριθέντες. Rectiùs διακρινθέντες. Ac ſignificantur qui diverſi erant à cæteris, et hâc in re diſſociati. Hœlzlinus.

859. Ἥρης υἷα] Ἡσιόδῳ ἐπηκολούθησεν ἐξ Ἥρας μόνης τὸν Ἥφαιστον λέγοντι γεγεννῆσθαι. "Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα γείνατο." Ὅμηρος Διὸς καὶ Ἥρας φησὶν αὐτόν. Καὶ αὐτὴν Κύπριν. διότι τὰ παρόντα, ἐρωτικά, καὶ ὅτι τοῦ θεοῦ γαμετὴ αὕτη, οὗ ἱερὰ ἡ Λῆμνος. Schol.

861. Ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ, &c. Simile Didoni Æneam depereunti accidit.

> Non cœptæ aſſurgunt turres, non arma juventus
> Exercet, portuſve aut propugnacula bello
> Tuta parant, pendent opera interrupta, minæque
> Murorum ingentes, æquataque machina cœlo.
>
> Æn. IV. 88.

862. Ἀνελίννυον] ἀντὶ τοῦ ἤργουν. καὶ τὰ αἴλινα τὰ θρηνητικὰ ἐντεῦθεν γεγένηται, παρὰ τὸ ἀνήνυκτά τινα εἶναι. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν "οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο." Schol.

Ibid. Ἀνελίννυον. Repono ἂν ἐλίννυον, ſive ἐλίνυον, unico ν. A quo verbo derivanti αἴλινα ſcholiaſtæ non aſſentior. Quod autem apud eum quoque legitur ἀνελίννυον conjunctim, id eſſe temerarii alicujus παραδιόρθωσιν puto; qui Scholiaſtæ lectionem depravarit, dum eam è textu emendare ſe putavit. Quinetiam ἀνήνυτα, non ἀνήνυκτα ſcriptum ab illo fuiſſe arbitror. Steph.

Δαιμόνιοι,

Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
Ἡμέας; ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
Κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἕαδεν
Ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
Οὐ μὲν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
Ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι· οὐδ' ἔτι κῶας
Αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις

Anne, o boni viri, patriæ civilis ſanguis abarcet
Nos? an nuptiarum egentes huc pervenimus
Illinc, faſtiditis civibus fœminis? hìc autem placet
Nobis habitantibus, pinguia Lemni arva ſcindere?
Non ſane gloriæ erit nobis, cum peregrinis mulieribus
Huc tamdiu coarctatis: neque vellus
Ultro dabit arreptum Deorum aliquis precantibus.
Eamus rurſus unuſquiſque ad ſuos lares; hunc verò in thalamis

865. Δαιμόνιοι] οἰκεῖοι τῷ ἀξιώματι τοῦ ἥρωος οἱ λόγοι. τεχνικῶς δὲ καὶ συνετῶς οὐχ ἕνα τινὰ λοιδορεῖ, ἀλλὰ πάντας. καὶ οὐ φανερῶς τὴν ἀκρασίαν αὐτοῖς ὀνειδίζει, ἀλλ' ἐν τῷ τὰ συμφέροντα δηλῶσαι. παρὰ δὲ τοῖς φωτικοῖς ὁ Ἡρακλῆς σιωπήσας καὶ ἀλκὴ λαμβάνει). ὥστε δηλοῦν τὸν λόγον, ἐνδόντας ἡδονῇ τοὺς ἥρωας τῷ λόγῳ ἀνακαλεῖν ἑαυτούς. ὁ δὲ νοῦς. ὦ μακάριοι, ἐξειργόμεθα τοῦ ἡμῶν αἵματος τῆς πατρίδος; ἢ γάμων ἐνδεεῖς ὄντες ἐνταῦθα ἥκομεν, μεμψάμενοι τὰς ἑαυτῶν πολίτιδας; καὶ Λῆμνον κατοικήσοντες, τοῖς κλήροις διελόμενοι; ἢ οὕτως. ὦ μακάριοι, ἐμφύλιον φόνον δράσαντες ἐξειργόμεθα τῆς πατρίδος; ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι ἐκ τῆς πατρίδος φυγῇ ἐνιαυσιαίᾳ ἐζημιοῦντο. Schol.

Ibid. Δαιμόνιοι —— Val. Flaccus, II, 378, introducit Herculem eodem modo concionantem. Upt.

867. Ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας] κυρίως τὸ πολίτιδας γυναῖκας ἔταξεν, οἱονεὶ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἀπαρνησάμενοι, συμβιοῦν βαρβάροις ἤλθομεν; καὶ ὥς φησι, τὸ κάλλος αὐτῶν ἀποφυγόντες. τάχα γὰρ ἀληθῶς ἐν τῇ Λήμνῳ εὐπρεπεστέρας εἶναι γυναῖκας συνείδασιν. Schol.

869. Εὐκλειεῖς] ἔνδοξοι. καὶ διὰ τούτου δὲ ἐνυβρίζει. οἶδε γὰρ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς τὸν πλοῦν ἐλθόντα εἰς εὐδοξίαν. ταύτην δὲ ἂν ἀπώλεσαν, εἰ ἐπιπολὺ διέτριψαν. Schol.

870. Ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι] καὶ τοῦτο συνετῶς καὶ τεχνικῶς τὸν χρόνον αἰτιᾶται. τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἀμελῆσαι τοῦ πόνου, συγγνώμης ἂν εἴη· τὸ δὲ ἐπιπολὺ, ἀνυπόστατον ἦν παντὶ ἀνδρί. καὶ ἔσπασεν αὐτὸ, παρὰ τὸ, "πάντων μὲν κόρος ἐστί. Schol."

872. Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα] οὐχ ὑγιῶς τὸ σφέα κεῖται. ἰσοδυναμεῖ γὰρ τὸ σφά, ἐπὶ τρίτου προσώπου τασσόμενον. ἔδει οὖν εἰπεῖν, ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐφ' ἡμέτερα. ἔστι γὰρ συζυγία τῶν προσώπων αὕτη, ἡμέτερα, ὑμέτερα, σφέτερα. τοῦ δὲ σφά, ἀμά, ὑμά. Schol.

Ibid. Σφέα. Culpat hoc Scholiaſtes; ſed jure nullo, cùm valeat ἴδια, ut, *Quiſque ſuos patimur manes*. Addi hìc poſſit quod 3. 186. Hœlzlinus.

Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμεροι, εἰσόκε Λῆμνον
Παισὶν ἐσανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ὣς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη
Ὄμματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
Ἀλλ' αὔτως ἀγορῆθεν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι,
Σπερχόμενοι· ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
Ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι,
Πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληΐδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἑρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτέ τ' ἄλλον

Hypſipyles finite manere totos dies, donec Lemnum
Liberis maſculis impleverit; magnaque ad ipſum fama pervenerit.
Ita objurgavit cœtum: contra verò nemo auſus eſt
Oculos attollere, neque proloqui;
Sed utcunque a concione ſe parabant ad abeundum,
Feſtinantes; at illæ ipſos in medios currebant, ubi rem intellexerant.
Sicut verò res eſt, quando circum formoſos flores bombilant apes
Ex rupe effuſæ inſtar alvearis excavatâ, undiquaque autem pratum
Rorulentum lætatur; ipſæ verò dulcem incerto volatu

874. Ἐσανδρώσῃ] ἀνδρῶν πληρώσῃ, ἀῤῥενικῶν. Schol,

875. —— ἐναντία δ' οὔ νύ τις, &c.

—— Olli obſtupuere ſilentes.
Converſique oculos inter ſe atque ora tenebant.
Æn. XI. 120.

879. Λείρια] καθόλου τὰ ἄνθη λείρια λέγεται. ἔστι δὲ κυρίως ἄνθος λεγόμενον λείριον· ὅ φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν, τὸν νάρκισσον εἶναι. οἱ δὲ τὸ κρίνον. Schol.

Ibid. Ὣς δ' ὅτε, &c. Julius Scaliger hoc loco artem et diligentiam Apollonii prædicat. Et meritò. Quoniam ſuperatur ab eo Homerus qui Il. β'. ἠΰτε ἔθνεα εἶσιν, &c. Atque hinc Virgilius in ſexto,

Ac veluti in pratis, &c. Hœl.

880. Σιμβληΐδος] Σίμβλους καλοῦσι τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς κηροποιοῦσιν αἱ μέλισσαι. σιμβληῒς οὖν πέτρας, ἐν ᾗ μελιττουργοῦσιν ἐν τοῖς ὄρεσιν. οἱονεὶ σίμβλων πῆξιν ἐχούσης. Schol.

Ibid. Πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληΐδος, &c.

Neque Scholiaſtes neque Hœlzlinus comparationis hujus rationem aſſecuti ſunt. Quid enim ineptius quàm quæ ab Hœlzlino dicuntur, "Heroes ſunt flores, ac diſceſſu gaudent, apes ſeu Lemniæ mulieres, dolent." Quomodo enim flores gaudere diſceſſu poſſunt? An apes dum fugunt flores, dolent? Nil tale in ipſo Apollonio. Rupes alveata eſt urbs, ex quâ mulieres ſe effundunt in campos, ſicut apes ex rupe. Sanct.

881. Ἄλλοτέ τ' ἄλλον] παρὰ τὸ Ἰσοκράτους. "ὥσπερ γὰρ τὴν μέλισσαν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγουσαν· οὕτω δὴ καὶ τῆς παιδείας." Schol.

Καρπὸν

Καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταίγε
Ἐνδυκέως ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο,
Χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,
Εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
Ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλη ἠρήσατο χεῖρας ἑλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτεϊ ἰόντος.
Νείσεο, καί σε Θεοὶ σὺν ἀπήμοσιν αὖτις ἑταίροις
Χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα,
Αὔτως ὡς ἐθέλεις, καί τοι φίλον· ἥδε δὲ νῆσος
Σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμεῖο παρέσσεται, ἢν καὶ ὀπίσσω

Fructum delibant; ſimiliter illæ mulieres
Nec minus diligenter circa viros conquerentes profuſæ
Manibus verbiſqué ſalutabant ſingulos,
Precatæ Divos, tutum reditum concederent.
Nec diſſimiliter Hypſipyle orabat, arreptis manibus
Jaſonis, et effuſæ ſunt lachrymæ deſiderio abeuntis.
Abi; teque Divi cum incolumibus iterum ſociis
Aurea regi vellera reducant advehentem
Eo modo quo ipſe velis, tibique placeat: hæc verò inſula
Sceptraque patris mei aderunt, ſi vel poſthac

882. Ὣς ἄρα ταίγε] αἱ Λημνιάδες γυναῖκες. ἡ δὲ παραβολὴ οὐχ ὑγιῶς, οὐδὲ εἰς πάντα ἁρμόζεται, ἔσω γὰρ μελίσσαις εἰκάσας τὰς γυναῖκας, ἄνθεσι δὲ τοὺς ἥρωας, σίμβλῳ δὲ κοίλῳ τὴν πόλιν· τὰ δὲ ἐπίλοιπα πῶς ἂν οὐκ εἴη ἀνάρμοστα; δι᾽ ὧν φησὶ, χαίρει καὶ ἀγάλλεται ὁ λειμών· καίτοι λυπεῖται ἡ πόλις, δι᾽ ὧν φησι κινυρόμεναι· καὶ πάλιν ἀνάρμοστον τὸ, γλυκὺν ἄλλοτε τ᾽ ἄλλον καρπὸν ἀμέργουσιν. οὐ γὰρ δὴ τὸ ἀρειότερον τῶν ἡρώων ἑκάστη ἔσπευδεν ἀπολαμβάνειν. ταῦτα δὲ παρὰ τὴν πρώτην μίξιν καὶ συνόδον ἡρμόζετο. ἄλλως. πρὸς τοὺς ἐπιλαμβανομένους τῆς παραβολῆς, ὅτι οὐ πάντα τὰ λεγόμενα ἁρμόττει τοῖς προκειμένοις, ῥητέον, ὅτι τὰ μὲν τῆς παραβολῆς πρὸς σαφήνειαν τῶν γινομένων λαμβάνεται, τὰ δὲ πρὸς κάλλος μόνον καὶ ἔκφρασιν συντελεῖ. Schol.

883. Ἐνδυκέως] ἐπιμελῶς. σπουδαίως. τὸ δὲ κινυρόμεναι, οὐκ εὖ. σημαίνει γὰρ τὸ θρηνοδοῦσαι, κλαίουσαι. καὶ ἔδει δακρυούσαι. Schol.

Ibid. Ἐνδυκέως] Scriptum forſan a poeta ἐνδυκές.

885. Εὐχόμεναι] ὅτι διὰ τὸ ἀσθενὲς ἡ γυναικεία φύσις πάντη ἐπὶ τὸ εὔχεσθαι τρέπεται, δῆλον ἐκ τῶν προτέρων, δι᾽ ὧν φησιν, "αἱ δὲ γυναῖκες πολλὰ μάλ᾽ ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον." Schol.

888. Νείσεο] ἄγαν ἐρωτικὴ προσφώνησις καὶ ἡ εὐχή. πρῶτον γὰρ αὐτῷ κατεύχεται, ἔπειτα, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν πᾶσαν σπουδὴν καὶ τὸ φίλτρον τῷ Ἰάσονι οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν τῶν ἑταίρων σωτηρίαν, καὶ ταύτην αὐτῷ κατεύχεται· οὐ τοσοῦτον ἐκείνοις χαριζομένη, ὅσον Ἰάσονι. Schol.

Δήποτε

Δήποτε νοστήσας ἐθέλῃς ἄψορρον ἱκέσθαι.
Ῥηϊδίως δ' ἂν ἔοι τοι ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις
Ἄλλων ἐκ πολίων· ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
Σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι.
Μνώεο μὴν ἀπεών περ ὅμως καὶ νόστιμος ἤδη
Ὑψιπύλης· λίπε δ' ἡμῖν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
Πρόφρων, ἢν ἄρα δή με Θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.
Τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν.
Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
Ἐκ μακάρων· τύνη δ' ἐμέθεν περὶ θυμὸν ἀρείω
Ἴσχαν', ἐπεὶ πάτρην μοι ἅλις Πελίαο ἕκητι
Ναιετάειν· μοῦνόν με Θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.

Aliquando reverſus, volueris retrorſum venire.
Facilè verò tibi ipſi infinitum populum colligas
Aliis ex urbibus: ſed neque tu hanc animi ſententiam
Indues; neque ipſa præſagio fore ut ita res perficiatur.
Memineris ſaltem, ſeu abeas, ſeu revertas,
Hypſipyles; relinque verò mihi mandatum, quod perficiam
Lubens, ſi Dii voluerint ut ego pariam.
Hanc verò Æſonis filius mirabundus allocutus eſt.
Hypſipyle, hæc utinam omnia ex fatis fauſta eveniant
Et ex Dîs: tu tamen de me meliorem ſententiam
Teneas, quoniam ſat mihi patriam Peliæ gratiâ
Habitare; modo me Dii liberaverint ex certaminibus.

893. Ῥηϊδίως δ' ἂν ἔοι] βούλεται λέγειν, ῥαδίως δ' ἂν σεαυτῷ καὶ πολὺν ἀθροίσαις λαόν. οὐκ εὖ δὲ ἔθηκεν τὸ ἔοι, ἔστι γὰρ τρίτου προσώπου δηλωτικόν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "Ὀτρηρὰς θεράποντας ἐπισπέσθαι ἔοι αὐτῷ." Schol.

894. Μενοινὴν] ἀντὶ τοῦ γνώμην καὶ διάνοιαν, ἢ μέριμναν. Schol.

895. Προτιόσσομαι] προορῶμαι.

897. Λίπε δ' ἡμῖν ἔπος] ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος. εἰπὲ δή μοι συμβουλήν τινα ἐὰν συμβῇ με τεκεῖν, ὥστε τῷ γενομένῳ ὑποθέσθαι τινά. ἐλλείπει γὰρ εἰς τὸ πλῆρες λόγον. Ἐξανύσαιμι. τελέσαιμι. Schol. Ibid. Confer Val. Flaccum, II. 424.

899. Ἀγαιόμενος] θαυμάζων τῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἔρωτος. Schol.

901. Ἐμέθεν περὶ θυμὸν ἀρείω] ὁ νοῦς, σὺ δὲ κρείττονα περὶ ἐμοῦ ψυχὴν καὶ ὑπόνοιαν ἔχε, τὰ περὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν σκεπτομένη. οὐ γὰρ εὐτελεῖς ἐσμέν, ὡς τὴν ἰδίαν καταλείψαντες, εἰς ἑτέραν μετοικεῖν. Schol.

902. Πελίαο ἕκητι] τοῦτ' ἔστιν ἕνεκα Πελίου ἔστι μοὶ οἰκεῖν. Schol.

Εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
Τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκηαι,
Πέμπε μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ,
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἢν ἄρα τούς γε
Τέτμῃ ἔτι ζώοντας· ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
Σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέστιοι ἐν μεγάροισιν.
Ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
Βαῖνον ἀριστῆες, λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
Ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πρυμνήσια δέ σφισιν Ἄργος
Λῦσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
Κόπτον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
Ἑσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν

Si verò fato ſancitum eſt, ut in terram Græciam non revertam
Procul navigans, tu verò marem pepereris,
Mitte eum adultum in Iolcum Pelaſgicum,
Patri meo et matri orbitatis ſomentum; ſi eos
Offenderit adhuc ſuperſtites; ut ſeorſim a rege iſto
Suis eum cives alant in ædibus.
Dixit; et navem primus conſcendit: ſimiliter et alii
Conſcenderunt proceres, receperuntque manibus remos
Ordine ſedentes; retinacula verò ipſis Argus
Solvit a rupe marinâ: deinde illi
Pulſârunt aquam longis prævalidè abietibus.
Veſpertini verò Orphei conſilio appulerunt

904. Ἑλλάδα γαῖαν] νῦν τὴν Θεσσαλίαν. Ὅμηρος δὲ μίαν Θεσσαλίας πόλιν οἶδε τὴν Ἑλλάδα. Schol.

905. Σὺ δ' ἄρσενα] τοῦτο ὡς ἐν θαυμασμῷ, εἰ ἄρα ἐν γυναικῶν πόλει καὶ ἐξ ἐπιγονῆς ἔσται ποτὲ ἄῤῥην τις. Schol.

906. Πελασγίδος] τῆς Θετταλικῆς, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Πελασγῶν. Schol.

907. Δύης ἄκος] τῆς ταλαιπωρίας εἶεν παραμύθιον καὶ ἴαμα. ὅθεν καὶ ἐνδυκὲς προστιθέντος τοῦ κ, ὥς φησι Τρύφων· ἔστι γὰρ ἐνδυκὲς τὸ μετὰ πολλῆς καταπονηθείσης γενόμενον προσηνὲς καὶ ἡδύ. καὶ ἐνδυκέως ἐξ αὐτοῦ. Schol.

909. Ἐφέστιοι] ἔποικοι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τὴν οἰκίαν ἑστίαν φασίν. Schol.

910. Παροίτατος] ἀντὶ τοῦ πρότερος. ἐσχημάτισται δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος. καὶ Ὅμηρος, "ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι." Ὡς δὲ καὶ ἄλλοι. διὰ τούτου τῶν ἡρώων ὑπεραπολογεῖται, ὅτι καὶ τῆς πρὸς τὰς Λημνιάδας συνόδου προεξαρξαμένου τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ οὗτοι συνετίθεντο· καὶ νῦν δὲ πάλιν ἐκείνου τοῦ πλοῦ ἀρχομένου, καὶ οὗτοι εἵποντο. Schol.

913. Ἁλιμυρέος] τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεομένης. ἁλιμυρήεντες δὲ ποταμοὶ οἱ εἰς τὴν θάλασσαν βάλλοντες. Schol.

Νῆσον

Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντίδος· ὄφρα δαέντες
Ἀῤῥήκτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας,
Σώοτεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

In insulam Electræ Atlantidis, ut edocti
Inviolandas sanctâ initiatione leges,
Securiores horridum trans mare navigarent.
Hæc quidem non ulterius memorabo; sed et ipsa

916. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης] τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει. ἐκεῖ γὰρ ᾤκει Ἠλέκτρα ἡ Ἄτλαντος, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Στρατηγίς. ἥν φησιν Ἑλλάνικος Ἠλεκτρυώνην καλεῖσθαι. ἐγέννησε δὲ τρεῖς παῖδας, Δάρδανον τὸν εἰς Τροίαν κατοικήσαντα (ὃν καὶ Πολυάρχην φασὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων) καὶ Ἠετίωνα, ὃν Ἰασίωνα ὀνομάζουσι. καί φασι κεραυνωθῆναι αὐτὸν ὑβρίζοντα ἄγαλμα τῆς Δήμητρος. τρίτην δὲ ἔσχεν Ἁρμονίαν, ἣν ἠγάγετο Κάδμος. καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλεκτρίδας πύλας τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, καὶ Ἰδομενεὺς ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν. Schol.

Ibid. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης —— Huc respexit Val. Flaccus, II, 431. Upt.

917. Ἀῤῥήκτους ἀγανῇσι] τὰς τελετὰς λέγει τὰς ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἀγομένας, ἃς εἴ τις μυηθείη, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. καὶ Ὀδυσσέα δέ φασι μεμυημένον ἐν Σαμοθρᾴκῃ χρήσασθαι τῷ κρηδέμνῳ ἀντὶ ταινίας. περὶ γὰρ τὴν κοιλίαν οἱ μεμυημένοι ταινίας ἅπτουσι πορφυρᾶς. καὶ Ἀγαμέμνονα δέ φασι μεμυημένον, ἐν ταραχῇ ὄντα πολλῇ κατὰ Τροίαν, διὰ ἀκαταστασίαν τῶν Ἑλλήνων, παῦσαι τὴν στάσιν, πορφυρίδα ἔχοντα. μυοῦνται δὲ ἐν τῇ Σαμοθρᾴκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. τέσσαρες δ' εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἅδης. ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστιν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Ἀθηνίων δέ φησιν ὅτι Διὸς καὶ Ἠλέκτρας ἐγένοντο Ἰασίων καὶ Δάρδανος. Κάβειροι δὲ δοκοῦσι προσηγορεῦσθαι ἀπὸ Καβείρων τῶν κατὰ Φρυγίαν ὀρῶν, ἐπεὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθησαν. οἱ δὲ, δύο εἶναι τοὺς Καβείρους φασὶ πρότερον· πρεσβύτερον μὲν, Δία, νεώτερον δὲ Διόνυσον. ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκωσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ. ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς, Σάμος προσωνομάσθη κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ. Θρᾳκῶν δὲ οἰκησάντων αὐτὴν ἐκλήθη Σαμοθρᾴκη. Schol.

Ibid. Ἀῤῥήκτους] Fortassis hic scriptura textus in scholia reposita fuit: viz. ἀῤῥήκτους pro ἀῤῥήτους. Neque enim dubito quin ἀῤῥήτους Scholiastes scripserit: quod ex veteri etiam codice affertur. Ut taceam aptum esse epithetum, et quod etiam sequentibus verbis confirmetur. Steph.

918. Σώοτεροι] ἀκινδυνότεροι. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπικαλεῖσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται. ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν, "ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνῃ μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν." δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι, οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες. Schol.

919. Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω] τὸ μὲν πρότερω ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, "ἐσεῖ ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον." κεῖται δὲ νῦν καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ λόγου. ὁ γὰρ νοῦς. τοιούτων δὲ οὐκ ἂν ἔτι πλεῖον τι εἴποιμι· ἀλλὰ χαίροι μὲν ἡ νῆσος, χαίροιεν δὲ καὶ οἱ δαίμονες, ὧν ἐστι τὰ μυστήρια. οὐ γὰρ καθῆκον ἡμῖν ἐστιν αὐτὰ λέγειν. Schol.

Νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ οἳ λάϐον ὄργια κεῖνα
Δαίμονες ἐνναέται· τὰ μὲν ἐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ μέλανος διὰ βένθεα πόντε
Ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ἴμϐρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
Δυομένε, χέρνησον ἐπὶ προὔχεσαν ἵκοντο.
Ἔνθα σφὶν λαιψηρὸς ἄη νότος· ἱστία δ' ἐρῳ
Στησάμενοι, κέρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
Εἰσέϐαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
Ἦρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς

Infula pariter valeat, quique his imbuti myfteriis
Dii incolæ: hæc verò nobis nefas canere.
Illinc verò remigando, Nigri profunditates ponti
Tranfvecti, hâc quidem Thracum terram, hâc verò adverfam
Habebant fuperiùs Imbrum: foleque nuper
Occafo, ad prominentem Cherfonefum pervenerunt.
Ibi ipfis citus afflavit Aufter; velifque vento
Expofitis, filiæ Athamantis difficilia fluenta
Ingreffi funt: mare verò alterum defuper relictum erat
Manè, alterum noctabundi intra Rhœteïum litus

920. Ὄργια] τὰ μυστήρια· παρὰ τὸ εἴργειν τὲς ἀμυήτες αὐτῶν. ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα. ὀργάδες δὲ οἱ σύμφυτοι τόποι καὶ ὑγροί. Schol.

Ibid. Λάϐον] Ald. Steph. et Flor. λάχον. Quod melius.

922. Μέλανος] μέλας πόντος οὕτω λεγόμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὔδοξος ἐν δ τῆς περιόδου. ὄπισθεν δὲ αὐτῶ εἶναι τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν φασίν. ὅτι δὲ οὕτω λέγεται, καὶ Ὅμηρος, "ἔνθορε Μείλανι πόντῳ." ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Μέλανος τοῦ Φρίξε υἱοῦ ἐμπεσόντος, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ Μέλανος καλεμένε, καὶ ἐκεῖ ῥέοντος. Schol.

923. Τῇ μὲν Θρηκῶν] ταυτῇ μὲν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ. Περαίην δὲ, τὴν κατὰ τὸ ἐναντίον κειμένην. ἡ γὰρ Ἴμϐρος ἀντικρύ ἐστι τῆς Θρᾴκης· Ὅμηρος, "ἐς Σάμον ἐς τ' Ἴμϐρον καὶ Λῆμνον." Σάμον γὰρ εἶπεν ἐνταῦθα τὴν Σαμοθρᾴκην. Schol.

Ibid. Τῇ μέν. Schol. τῇ δεξιᾷ. Sed fallitur. Thracia quippe è Samothraciâ in Hellefpontum navigantibus eft ad finiftram. Hœl.

925. Χέρνησον] τὴν μετὰ Θρᾴκην κειμένην Χερσόνησον. ἣν δὲ πρότερον νῆσος. κεῖται δὲ ἀντικρὺ τῆς Τροίας. ἔστι καὶ ἑτέρα Χερσόνησος Καρίας, ἔνθεν ἦν Ἀλέξανδρος ὁ περὶ Καρίας γράψας. Schol.

927. Ἀθαμαντίδος] τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπὸ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς κληθέντα. Schol.

929. Ῥοιτειάδος] ἀπὸ Ῥοιτείας τῆς Πρωτέως θυγατρός. Ῥοίτειον δὲ καὶ Σίγειον ἀκρωτήριον τοῦ Ἰλίε. Schol.

Μέτρεον,

Μέτρεον, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες, ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ·
Περκώτην δ᾽ ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
Ἠιόνα, ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
Καὶ δὴ τοίγ᾽ ἐπὶ νυκτὶ, διάνδιχα νηὸς ἰούσης,
Δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.
Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος,

Emenfi funt, ad dextram habentes Idæam terram.
Dardaniâ verò relictâ, appellebantur Abydo:
Et inde Percoten, et Abarnidis arenofum
Litus, mirandamque tranfierunt Pityæam.
Adeoque nocturni, utrinque navi procurrente,
Vorticibus æftuantem præternavigârunt Hellefpontum.
Eft autem quædam excelfa in Propontide infula,

932. Περκώτη] πόλις Τρωίας, ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Ἀβαρνίδος. ἡ Ἀβαρνὶς, πόλις τῆς Λαμψάκου. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη ἐμίγη αὐτῷ· καὶ ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἐμίγη τῷ Ἀδώνιδι. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα ὑπήντησεν αὐτῷ· καὶ στέψασα αὐτὸν, ἀκολουθῆσαι μὲν ᾐδεῖτο, διὰ τὸ ἤδη γεγαμῆσθαι· εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸ ἐξ αὐτῆς κυοφορούμενον ἐβούλετο τεκεῖν. Ἥρα δὲ ζηλοτυποῦσα, μεμαγευμένη τῇ χειρὶ ἐφήψατο τῆς γαστρὸς αὐτῆς, καὶ ἐποίησε τεκεῖν παῖδα τά τε ἄλλα δύσμορφον, καὶ αἰδοῖον ἔχοντα ὑπέρμεγα· ὃν Πρίαπον προσαγορευθῆναι. ἰδοῦσα δὲ ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ ἠξίωσεν ἀναλαβέσθαι, τά τε ἄλλα μισήσασα τὸν παῖδα, καὶ διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ αἰδοίου. διὰ οὖν τὸ τὴν Ἀφροδίτην ἀπαρνηθῆναι τὸν παῖδα ἐκεῖ, Ἀπαρνὶς ἡ πόλις ἐκλήθη. ὕστερον δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου ἐκλήθη Ἀβαρνίς. Schol.

Ibid. Περκώτην ——

Jam juga Percotes ——

Val. Flacc. II. 612. Upt.

933. Πιτύειαν] ἡ Λάμψακος τοπρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ἥν τινες Πιτύαν ὀνομάζουσιν. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν Πιτύην λέγουσιν, μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ὅμηρος, "καὶ Πιτύειαν." Schol.

934. Τοίγε] Hœlzlinus mavult legere τῆγε. *Ea nocte.*

Ib. Διάνδιχα. πλησιστίοις πνοιαῖς. Cum nec dextera, ut loquitur Catullus, nec læva vocat aura, fed Jupiter utrumque in pedem incidit. Hœlz.

935. Πορφύροντα] τὸν τοῖς ῥοθίοις μελαινόμενον, καὶ σφοδρὰ κύματα ἔχοντα. Schol.

936. Ἔστι δέ τις αἰπεῖα] Προποντίς ἐστι τὸ μεταξὺ τοῦ Ἑλλησπόντου πέλαγος· οὗ ἑξῆς ὁ Θρακικὸς Βόσπορος. ἐν οὖν ταύτῃ τῇ Προποντίδι ἔστι νῆσος, ἣ ὕστερον χερρόνησος γεγένηται, ἢ ἰσθμόν τινα ἔχειν. πᾶσα γὰρ γῆ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν, ἰσθμὸς καλεῖται. ταύτῃ οὖν τῇ χερρονήσῳ παράκειται Ἄρκτον ὄρος, κυρίως οὕτω λεγόμενον· ἐπειδή φασι τὰς τροφοὺς τοῦ Διὸς ἐκεῖ διατριβούσας εἰς ἄρκτους μεταβληθῆναι· ἢ ὅτι ὁ τόπος ἔνθηρος, καὶ ἀπὸ τοῦ θηρίου τῆς ἄρκτου ὠνομάσθη. ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ταῖς Ἄρκτοις προσπελάζειν ταῖς ἀστρῴοις. τοῦτο δὲ ἄγελοι. τινὲς γη-

Τυτθὸν

Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ᾽ ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
Χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ
Ἀμφίδυμοι· κεῖνται δ᾽ ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο.
Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες·

Paululum a Phrygiæ feraci terrâ
In mare porrecta, quatenus remurmurat Isthmus
In continentem decliviter summissus; in eâ verò litora
Geminos aditus habentia, super fluvium Æsepi sita.
Arctorum illum montem dicunt accolæ;

γλυεῖς ᾤκουν. αὐτὴν δὲ τὴν χερρόνησον καὶ τὸν ἰσθμὸν ᾤκουν Δολίονες, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. ἔστι δέ τις ἐν τῇ Προποντίδι νῆσος ὑψηλὴ, ἀπέχουσα βραχὺ τῆς Φρυγίας κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ἰσθμοῦ, ἐπικειμένη τῇ γῇ ὑπὲρ τὸν Αἴσηπον ποταμὸν, ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκτάς. καλοῦσιν Ἄρκτων τὸ ὄρος. ἔστι δὲ χερρόνησος ἐφ᾽ ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν εἶπε, διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον, ὕστερον συνῆφθαι τῇ ἠπείρῳ. Schol.

937. Ἀπὸ Φρυγίης] Ἡ Φρυγία παράκειται τῇ Τροίᾳ. ἔστι δὲ τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας. τοῖς οὖν εἰς Κόλχους πορευομένοις, ἐκ μὲν δεξιῶν ἐστιν ἡ Ἀσία, ἐκ δὲ ἀριστερῶν, ἡ Εὐρώπη. Πολυλήϊον δὲ τὴν Φρυγίαν εἶπε, τὴν πολυθρέμμονα. Schol.

938. Ὅσσον τ᾽ ἐπιμύρεται] ὅσον φησὶ διάστημα ἰσθμοῦ ἐστι. οἱ δὲ τὸ ὅσσον θαυμαστικῶς ἤκουσαν, ὃ κρεῖττον. ἵνα ᾖ, ἡ χερρόνησος, καὶ εἰς θάλασσαν κειμένη καὶ ἰσθμὸν ἔχουσα. εἶτα θαυμαστικῶς, ὅσον γὰρ ἐκεῖνος ὁ ἰσθμὸς βοᾷ τοῖς κύμασι ῥησσόμενος. Ἰσθμὸς δὲ καλεῖται ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν θάλασσαν ἔχων τόπος, οἷον ἴσημός τις ὤν. εἴρηται δὲ ἰσθμὸς παρὰ τὸ ἐν στενῷ εἶναι. ὅθεν καὶ τραχήλου τὰ παρίσθμια. πορθμὸς δὲ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. Schol.

Ibid. Ἐπιμύρεται, vertendum *fluctibus agitatus resonat*, ut ex compositione liquet. Virg. Æn. III. 555. *Gemitum ingentem pelagi, &c.* Ἰσθμὸν hìc vocat Apollonius, qui Argonautarum tempore fuit tantùm ἰσθμώδης. Dubium omne tollit v. 947. Turpiter verò errat Scholiastes qui καταειμένος ab εἵμαι *indutus sum*, componi putat, cum sit præteritum verbi καθίεμαι, *demittor*, ut vel præcedens vox ἐπιπρηνὴς arguit. Absurda Scholiastæ sententia lexica occupavit. Monstrosa verò est editio H. Stephani, in quâ καταειμένος antepenacuitur. Ordo. καταειμένος ἐπιπρηνὴς χέρσῳ ὅσσον ἰσθμὸς ἐπιμύρεται, i. e. ad verbum, *demissus vel depressus pronus versùs continentem quatenus Isthmus undis agitatus resonat*. Errat enim Scholiastes, et eum secutus Hœlzlinus in notis, qui putat ὅσσον esse hîc θαυμαστικὸν cum sit reverà ἀναφορικόν. Porro χερσῷ regitur a præpositione ἐπὶ, vocis ἐπιπρηνής. Sanct.

939. Καταειμένος] καταπεφρεσμένος, ἢ καταπεπνεόμενος, ἢ κεκαλυμμένος φυτοῖς. Schol.

940. Ἀμφίδυμοι] ὅτι ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν διττὰς εἰσόδους ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει. Schol.

941. Ἄρκτων] Ald. Steph. et Flor. Ἄρκτον. Hœlzlinus monet à se mutatum ex v. 1150.

Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.
Ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται·
Αἱ μὲν ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθεν
Τέσσαρες, αἰνοτάτῃσιν ἐπὶ πλευραῖς ἀραρυῖαι.
Ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
Ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήιος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη· τοὺς δ' οὔτι, καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες,
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ.
Τοῦ γὰρ ἔσαν τὰ πρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι

Et eum quidem injuriosi efferique incolunt
Gigantes, ingens miraculum finitimis visu.
Senæ enim unicuique manus violentæ dependebant,
Duæ quidem validis ex humeris: subtus verò
Quatuor, horrendis adaptatæ lateribus.
Isthmum verò campumque Doliones circumhabitabant,
Quos inter Ænei filius imperio potiebatur
Cyzicus, quem filia gloriosi peperit Eusori
Æneta: hos tamen nullo modo, quamvis terribiles essent,
Gigantes infestabant, Neptuni auxilio *tutos:*
Ex eo enim primitus Doliones prognati erant.
Ibi appulit Argo incitata ventis

943. Γηγενέες] τούτων καὶ Ἡρόδωρος μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς· καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ. οἱ μὲν οὖν γηγενεῖς παρὰ Κύζικον ᾤκουν, οἱ δὲ Δολίονες παρὰ τὸν ἰσθμόν. Schol.

948. Ἐν δ' ἥρως Αἰνήιος] ὅτι Αἰνεὺς Θεσσαλὸς ὢν τὸ γένος ᾤκησεν ἐν Ἑλλησπόντῳ. γήμας δὲ Εὐσώρου βασιλέως τῶν Θρακῶν Αἰνήτην, γεννᾷ Κύζικον, ἀφ' οὗ ἡ πόλις. Εὐσώρου δὲ υἱὸς Ἀκάμας, ὃν Ὅμηρος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἡγεῖσθαι Θρακῶν ἅμα τῷ Πείρῳ φησίν. Ἄλλως. Κυζίκου πατὴρ Αἰνεύς, Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Στίλβης. ὅθεν καὶ πόλις ὠνόμασται. θυγατρὸς δὲ Εὐαιθέας. μετέστη δὲ ἐκ Θεσσαλίας, καὶ ᾤκησε περὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Schol.

949. Δίου Εὐσώροιο] τοῦ ἐνδόξου Εὐσώρου ἡ θυγάτηρ. Εὔσωρος δὲ Θρᾴκης βασιλεύς, Ὅμηρος, "υἱὸν Εὐσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε." Schol.

954. Λιμὴν ὑπέδεκτο] πάνορμος λιμὴν τῆς Κυζίκου, οὐ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ. Schol.

Ibid. In Gallicano pro θέουσαν scriptum πάνορμος, quam sane lectionem agnoscit Scholiastes.

Θρηικίοις

Θρηϊκίοις, καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
Κεῖσε δὲ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἑλκύσαντες
Τίφυος ἐννεσίῃσιν, ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον ὅς τις ἀρήρει
Βεβριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἰάονες ἱδρύσαντο
Ἱερὸν, ἣ θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.

Thracenſibus, pulcherque portus excepit currentem.
Illic qui pro anchorâ erat, exiguum lapidem, extractum
Tiphyos conſilio, ad fontem reliquerunt
Artacium; alium verò ceperunt, qui juſtioris eſſet
Momenti: illum verò oraculo Apollinis,
Nelidæ poſtea Iones collocârunt
Sacrum, prout fas erat, Jaſoniæ in *templo* Minervæ.

955. Κεῖσε καὶ εὐναίης] λείπει ἡ ἀντὶ πρόθεσις, ἵν' ᾖ, τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον, διὰ τὸ βεβαρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀπολύσαντες, ἕτερον ἔλαβον· ἐκεῖνον δὲ κατέλιπον ἐν τῇ Ἀρτακίῃ κρήνῃ. Μιλήσιοι δὲ ἐνοικήσαντες, κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἄραντες τὴν ἄγκυραν, ἀνιέρωσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἰασονίας Ἀθηνᾶς.

Ὀλίγον λίθον, τὸν μικρὸν ἔφη. ὡς καὶ Ὅμηρος, ὀλίγην τράπεζαν, καὶ Θεόκριτος, ὀλίγον κῦρον. Schol.

Ibid. Εὐναίης λίθον, *pro anchorâ lapidem*. E Scholiis. Alius mihi ſenſus. Non ille *pro ancorâ* erat lapis, ſed *ancora*. Eſt igitur περίφρασις, ut 1. 1. et anchora intelligenda lapidea. Ἐν Ἱκέτισιν Euripidis, ὅπλισμα κρηύνης, hoc eſt κρηύνη, vel ὅπλον κρηύνη, ut enunciatur à Plutarcho in Theſei vita. Et mecum ſtat Arrianus idem, cum de alio hujus anchoræ loco, ait, καὶ ἡ ἄγκυρα δείκνυται τῆς Ἀργοῦς, &c. Hœl.

Non nego Apollonii mentem Hœlzlinum aſſecutum eſſe; ſed ex ejus interpretatione Apollonius Orpheo contradicit, qui, etſi v. 490 et ſequentibus hanc hiſtoriam narret, non obſcurè tamen v. 495. Argonautas anchoris uſos eſſe docet curvis, ac propterea, ut veriſimile eſt, ferreis. Negari quidem non poteſt antiquiores uſos eſſe lapidibus pro anchoris: ſed ii gravitate ſolùm, non morſu naves tenebant: neque ἀγκύραι unquam ſunt dicti, aut dici potuerunt, ut ex etymologiâ conſtat, ſed εὐναῖοι λίθοι. Jam hic lapis ὀλίγος eſſe dicitur, quare omnino non anchoræ vices ſuſtinebat. Εὐναία idem quod εὐνή, unde formatur eodem modo ac a γῆ γαῖα, a σελήνη σεληναία. Sanct.

957. Κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ] Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν. Schol.

959. Νηλεΐδαι] οἱ μετὰ Νηλέως τοῦ Κόδρου ἀποικήσαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἴωνες, καὶ τὴν Καρίαν καὶ Φρυγίαν κατασχόντες, χρησμοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκεῖνον τὸν λίθον τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωσαν. Schol.

960. Pro ἱερὸν legit Sanctamandus ἱερῷ. viz. *in templo*. Sed malè. Multo enim elegantius ſubauditur ex verbis, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.

Τοὺς

Τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
Ἔκλυον οἵτινες ἦεν, ἐϋξείνως ἀρέσαντο·
Καί σφέας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
Ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
Ἔνθ' οἵγ' ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι,
Στησάμενοι παρὰ θῖνα θυηπολίης ἐμέλοντο.
Δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισιν,
Μῆλά θ' ὁμοῦ· δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τόνγε
Μείλιχον ἀντιάαν, μηδὲ πολέμοιο μέλεσθαι.

Illis verò Doliones ſimul cum ipſo
Cyzico obviam facti, cómperto quæ eſſet claſſis, et quo
Ipſi genere nati, hoſpitio eos acceperunt:
Iiſque perſuaſerunt ut ulterius provecti remis
In portu urbico retinacula navis alligarent.
Ibi illi, arâ Ecbaſio Apòllini
Inſtauratâ, in litore rei ſacræ operam dabant.
Dedit verò ipſe rex vinum lætificum egentibus
Simulque pecora: oraculo enim erat ille præmonitus, ſi quando appelleret
Heroum divina claſſis, ut ſtatim
Comiter illi obviam occurreret, neque belli curam haberet.

961. Τοὺς δ' ἄμυδις] Δηΐλοχος τοὺς μὲν Δολίονας οὐκ ὀνομάζει, τὸν δὲ Κύζικον φησὶ πυθόμενον τὴν τῶν ἀριστέων γενεὰν ξενίσαι. Schol.

962. Στόλον] τὸν πλοῦν φησὶν ὃν ἐστέλλοντο. τὸ δὲ ἑξῆς, τούτους δὲ οἱ Δολίονες καὶ ὁ Κύζικος, ἐπειδὴ ἔμαθον τίνες εἰσὶ, φιλοφρόνως ἐξένισαν. καὶ γὰρ οἱ Δολίονες ἄποικοι Θετταλῶν εἰσί. διὸ καὶ αὐτοὺς ὡς ὁμοφύλους ἐδέξαντο. Schol.

964. Πέπιθον] ἔπεισαν αὐτοὺς ἐνδότερον ὁρμίσαι τὴν ναῦν. τὸ γὰρ πλοῖον ἔξωθεν τῆς πόλεως ἦσαν ὁρμίσαντες. Schol.

966. Ἔνθ' οἵγ' ἐκβασίῳ] ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς νεὼς ἐπὶ τὴν Δολιονίαν. Δηΐλοχος δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ Ἐκβασίου Ἀπόλλωνος φησὶν εἶναι, ἀλλ' Ἰασονίου Ἀπόλλωνος. Σωκράτης δὲ ἐν ταῖς ἐπικλήσεσι Κυζικηνοῦ Ἀπόλλωνος φησὶ καλεῖσθαι. Schol.

967. Deeſſe videtur comma poſt θῖνα, et τε, inter θυηπολίης et ἐμέλοντο.

970. Ὁ δὲ στόλος ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, συντάσσεται ἐνταῦθα πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα τὸ ἵκωνται.

971. Μέλεσθαι.] Mavult Sanctamandus legere μέδεσθαι, ut ſemper Homerus; notatque in antiquiſſimo Apollonii codice Medicæo, δ hoc modo formari, Δ, unde extritâ lineâ infimâ fit Λ.

Ἰσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι·
Οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο,
Ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
Ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη ἐϋπλόκαμος· τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
Θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
Ἀλλὰ καὶ ὣς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης,
Τοῖς μετὰ δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς· ἤτοι ὁ μὲν σφέων

Nuper et ei primâ lanugine effloruerat barba,
Neque hactenus liberis gloriari ſorte contigerat,
Sed adhuc illi in ædibus immunis erat conjux
Dolorum partûs, Merope Percoſio ſata
Clite pulchricoma, quam paulo ante è domo paternâ
Splendidâ cum dote duxerat ex oppoſitâ regione.
Sed, vel in hoc rerum ſtatu, relicto thalamo et toro ſponſæ ſuæ,
Cum illis convivium adornavit, excuſſitque timorem animo.
Inter ſe autem interrogârunt alternatim : ille ſane ab ipſis

972. Ἶσον που κἀκείνῳ] ἀντὶ τοῦ νεωστί. τοῦτο δέ φησιν ὡς καὶ τοῦ Κυζίκου τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγοντος τῷ Ἰάσονι. γράφεται δὲ, ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον. ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηνύξαινον, ὑπήνθουν.
Ἴουλος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτω, "Ἡ χερνῆτις ἔριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δινδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους." οὐκ ἔστι δὲ, φησὶ Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητραν, ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη· καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι, θηρίδιον πολύπουν. ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν κωφοῖς σατύροις, κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόπελος. Schol.

973. Μεμόρητο] ἐκεκλήρωτο. ὑπὸ τῆς τύχης μεμοιραμένως εἶχεν. τὸ δὲ κατάλληλον. οὐδὲ νύ πω παίδεσσιν ἀγάλλεσθαι (μετοχὴ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου) μεμόρητο. Schol.

974. Ἀκήρατος] ἀντὶ τοῦ ἄπαις καὶ καθαρὰ ὠδίνων. Schol.

976. Κλείτη] θυγάτηρ Μέροπος, Περκωσίου τὸ γένος, μάντεως, ἣν Κύζικος ἔγημεν, ὡς ἱστορεῖ Δηΐλοχος καὶ Ἔφορος. Schol.

977. Ἀντιπέρηθεν] ἢ τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης δηλοῖ. (ἀντίκειται γὰρ ἡ Εὐρώπη τῇ Ἀσίᾳ.) ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς Προποντίδος πρὸς τὴν Κύζικον. τῆς γὰρ Πιτυείας βασιλεὺς ἦν Μέροψ ὁ Περκώσιος, ὡς δηλοῖ Ὅμηρος ἐν καταλόγῳ. Schol.

979. Βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ] τοῦτο ἐμφαίνει ὅτι χρησμόν τινα ἔοικε φοβεῖσθαι, ὡς μέλλων τεθνήξεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. Schol.

Πεύθετο

Πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν Πελίαό τ' ἐφετμάς·
Οἱ δὲ περικτιόνων πόλιας καὶ κόλπον ἅπαντα
Εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος. οὐ μὲν ὁ ἐπιπρὸ
Ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
Ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
Θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐν δ' ἄρα τοίγε
Νῆα Χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου.

Percontabatur navigationis profectum et Peliæ mandata:
Hi verò accolarum urbes, sinumque universum
Latæ sciscitabantur Propontidis: ille verò ulterius
Nescibat recensere sciendi cupidis.
Manè verò ascensu superârunt excelsum Dindymum, ut et ipsi
Conspicerent vada illius maris: interim alii
Navem e Chyto portu, priore ejus statione, propulerunt.

981. Ἄνυσιν] τόν τε πλοῦν καὶ ἐφ' ἣν πρᾶξιν ἔπλεον. ἀσείως δὲ ταύτην αὐτοῖς τὴν ἐρώτησιν δίδωσι τὴν κατεπείγουσαν καὶ χρησίμην. Schol.

982. Περικτιόνων] περιοίκων.

983. Οὐ μὲν ἐπιπρὸ] εἰς τοὔμπροσθεν τῆς Δολιονίας. ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν ἀπραγμοσύνην τοῦ Κυζίκου ἐμφαίνει. Schol.

985. Ἠοῖ δ' εἰσανέβαν] ἡ εἰς πρόθεσις περιττή. Δίνδυμον δὲ, ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προσαγορευθέν. σύμπασα δὲ ἡ Φρυγία ἱερὰ τῇ θεῷ· ἢ διὰ τὸ δύο ἔχειν, οὕτω καλεῖται. Schol.

987. Χυτοῦ λιμένος] χυτὸς λιμὴν ἐν Κυζίκῳ οὕτω καλούμενος. ἐπεχείρησαν γὰρ οἱ Πελασγοὶ χῶσαι αὐτὸν, ὥς φησι Δηΐλοχος, κατὰ ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο. οὗτος δὲ ὑπὸ τῶν γηγενῶν φησὶ κεχῶσθαι αὐτὸν, ποιητικῶς. Schol.

Ibid. Fallitur Hœlzlinus qui χύτον eundem esse portum credit de quo agit poeta v. 954. non enim ampliùs illic erat Argo, ut apparet ex v. 964. et sequentibus; sed in ulteriore portu et urbi viciniore. Hic est quem hìc vocat Apollonius χύτον λιμένα. Ex collatione vers. 964 cum hoc versu, patebit quid sit πρότερος ὅρμος. Suadent enim Cyziceni Argonautis προτέρωσε κιόντας, &c. quare πρότερος ὅρμος est, ut dixi, portus urbi vicinior, ac verti potest, prior, respectu eorum qui ab urbe solvunt, vel ulterior, respectu eorum qui ad urbem navigant. Utramque significationem accipit vox πρότερος: sed posteriorem significationem hìc prætulerim ob προτέρωσε κιόντας, v. 964. Per ἐν intelligit Hœlzlinus ἐν νηὶ ὄντες, quod ferri potest, quia νηὶ commodè subauditur ex νῆα quod sequitur. Fortasse tamen legendum εἰς δ' ἄλλο τοίγε, &c. ut locus à quo, et locus ad quem designentur. Vulgata verò lectio ita vertenda: *at qui in nave erant, navem remis propulerunt ex Chyto portu qui ulterior est.* Sanct.

Ἠδὲ δ' Ἰησονίη πέφαται ὁδὸς, ἥν περ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες
Φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρης
Πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
Ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ἡρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
Τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Πέτρας ἀμφιρρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.
Δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ.
Σὺν δὲ καὶ ὦλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
Πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιὴν, ἥπτοντο φόνοιο

Illa autem Jaſonia dicta eſt via, quâ iverunt.
Gigantes verò alterâ ex parte, a monte cum impetu ruentes
Obſtruxerunt ingentis Chyti os, ſub petrâ
Ponticum, veluti inſidias molientes feræ intus exiſtenti.
At verò ibi relictus eſt cum viris junioribus
Hercules, qui ſtatim recurvo in ipſos intento
Arcu, crebros humi proſtravit. Ipſi etiam
Correpta ſaxorum fragmina intorſerunt.
Nam et hæc formidoloſa portenta nutrierat Dea
Juno, Jovis conjux, in certamen Herculeum.
Quin etiam alteri reduces illis obviam facti
Priuſquam conſcendiſſent ſpeculam, aggreſſi ſunt cædem

989. Γηγενέες] Δηΐλοχος Θετταλοὺς εἶναί φησιν ἐγχειρογάστορας· τοὺς δὲ γηγενεῖς φησὶ τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιβουλεῦσαι, δοκοῦντας λῃστὰς εἶναι. Schol.

991. Quærit Stephanus annon πόντιον aptiùs conjungatur cum θῆρα.

995. Ἀμφιρρῶγας] ἤτοι διερρωγυίας καὶ διεσχισμένας, ἢ διαβιβρωμένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Schol.

Ibid. Πέτρας ἀμφιρρῶγας,
—— ingenti fragmine montis.
Æn. 9. 569.

996. Θεὰ τρέφεν] μυθικῶς φησιν ὑπὸ Ἥρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τετράφθαι τοὺς γηγενεῖς. ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νεμαίου λέοντος αὐτοὺς γενεᾷ. Πολύγνωστος δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυζίκου λῃστὰς αὐτοὺς λέγει. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν οἷς φησι, "τὴν δὲ μίαν κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ ὕστρον ὄφρα γένοιτο, πάγος κεραύνιος ἔδεκτο. Schol.

998. Ὦ 'λλοι] τῆς νεωτέρας Ἰάδος τὸ ὦ 'λλοι. Τὸ δὲ δῆθεν, ποτὲ μὲν παραπληρωματικὸν, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δηλαδή. ἢ ὡς δή. ὑπερβεβίβασται δὲ ἡ φράσις. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς, ὡς δὲ καὶ ὦ 'λλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες ἥπτοντο φόνοιο. Schol.

Γηγενέων

Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
Ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
Ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
Ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
Ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
Ὡς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
Ἑξείης· ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
Δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθεν
Χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
Κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον·

Gigantum heroes bellicosi, vel sagittis
Vel hastis excipientes, donec omnes
E contrario indesinenter concitatos interfecissent.
Sicut verò ligna longa nuper securibus percussa
Fabri lignarii ex ordine in ripam conjiciunt
Ut humectata validos recipiant cuneos;
Sic illi in angustiis cani portûs extensi sunt
Ex ordine: alii quidem in salsam confertim aquam
Mergentes capita et pectora, pedibus desuper
Terræ porrectis: alii e contrario, litoris
In arenâ quidem capita insigebant, pedes verò profundo.

1002. Ἀσπερχὲς ὀρινομένους] ἀδιαλείπτως, ἢ ἀνεκπλήκτως παροξυνομένους ἐδάϊξαν. ἢ οὕτως, ἐναντιούμενοι ταῖς δυνάμεσιν ἀκαταπαύστως· αὐτοὺς ἀνεῖλον. Schol.

1003. Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ] ἡ παραβολὴ εἰς πάντα ἁρμόδιος καὶ ὑγιής. ξύλοις γὰρ εἴκαζε αὐτοὺς, πρὸς τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων, καὶ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτῶν διατριβήν. καὶ ξυλοτόμους δὲ τοὺς ἥρωας. Schol.

Ibid. Ὡς δ' ὅτε, &c. Confer Val. Flac. III. 163. Upt.

1005. Ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους] τὸ δὲ πρός τε τὴν τῶν αἰγιαλῶν ἐγγύτητα. καὶ πρὸς ἕτερον, ὅτι οἱ τέκτονες τοῦτο ποιοῦσιν, ἵνα πλείονος καμάτου ἀπαλλαγῶσιν ἐργαζόμενοι, καὶ τοὺς σφῆνας ἐπιβάλλοντες. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἥρωες αὐτοὺς ἀνεῖλον, ὅπως λοιπὸν αὐτοῖς ἀκίνδυνος γένηται ἡ εἰς τὸ ὄρος ἀνάβασις. ὄφρα νοτισθέντα. ὅπως βραχέντα εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν. Schol.

1006. Ἐνὶ ξυνοχῇ] ἐν τῇ περιφερείᾳ, καὶ τῷ πρώτῳ τοῦ λιμένος. Schol.

1008. Δύπτοντες κεφαλὰς] ἀντὶ τοῦ δύοντες τὰς κεφαλάς. παρατατικὸν δὲ εἴρηκεν ἀντὶ συντελικοῦ δύψαντες, ἐπὶ τοῦ δύπτειν ἐπὶ κεφαλὴν κατενεχθέντες. δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, "δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι" πρότερος δὲ Ἀντίμαχος, "ἠύτε τὶς καύηξ δύπτῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος." Schol.

Ἀμφω

Ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
Δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇς ἀνέμοιο
Λυσάμενοι, προτέρωσε δι' ἐξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
Ἡ δ' ἔθεεν λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
Νυκτὸς, ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
Ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσαν
Αὖτις εὐξείνοισι Δολίοσιν· ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
Αὐτονυχεί· ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη,
Ἣ περὶ πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
Οὐ δέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν

Ita utrique avibus et piſcibus eſcæ fuerunt.
Heroes verò, cùm omnis jam eſſet prælii diſcuſſus terror,
Tunc ſane retinaculis navis ad flamina venti
Solutis, ulteriùs maris æquor navigârunt.
Ipſa autem *navis* procurrit velis totum diem: non tamen ſequente
Nocte, manſit ventus ſtabilis; ſed procellæ
Adverſæ raptim navem retrò egerunt, donec appulerant
Iterum hoſpitalibus Dolionibus: egreſſi verò ſunt
Iſtâ nocte: ſacra autem dicitur etiamnum petra
Quam circum retinacula navis adacti jecerunt.
Nec verò aliquis inſulam accuratè cognovit,

1012. Ἀταρβὴς] ἀκίνδυνος καὶ ἄφοβος, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀπολωλότων. Schol.

1016. Ῥιπὴ μένεν] οὐκ ἔτι ἀσφαλὴς καὶ ὁμοία ἔμενεν ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ, ἀλλ' ἐναντία ἐγένετο. περισσοτέλειον γὰρ τὸ ἠ ἄρθρον. ἑξῆς ὁ λόγος, ἐπιούσης δὲ νυκτὸς, οὐκ ἔτι ἔμενεν ὁμοίως ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

Ἀλλὰ θύελλαι. αἱ χειμέριναι καταιγίδες καὶ πνοαί. Ὅθεν Ὅμηρος ἐν συνωνυμίᾳ τίθησι θυέλλας τε καὶ ἁρπυίας, ἀντὶ τοῦ καταιγιδώδεις πνοάς. ἀπὸ τοῦ οἷον ἁρπάζειν παράγων ὡς· "ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι." εἶτα, "τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο." ὡς τῶν αὐτῶν οὐσῶν. τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστι μετὰ βίας ἄγειν. Schol.

1017. Ἁρπάγδην] ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν· ὡς φοράδην, ἀπὸ τοῦ φέρειν· καὶ ἀΐγδην, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν. Schol.

1018. Εὐξείνοισιν] ὥσπερ καὶ αὐτὸς δεινοπαθῶν ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι τοῦτο φησίν. Ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν. ἐξέβησαν. ἐξέβησαν καὶ προσεπελάσθησαν πάλιν τοῖς Δολίοσι. Schol.

1019. Ἱερὴ δὲ φατίζεται] κατ' εὐφημισμόν. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλὰ φασίν· ὡς καὶ τὰς Ἐρινύας, Εὐμενίδας· καὶ τὴν λοιμικὴν λέπραν. οἱ δὲ καὶ νόσον ἱερὰν ἐκάλεσαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος, "ψαλιδέμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν." Schol.

Ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
Ἥρωας νημερτὲς ἐπήϊσαν, ἀλλά που ἀνδρῶν
Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
Τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
Σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
Ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥτ' ἐνὶ θάμνοις
Αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς

An eadem esset: nec præ nocte Doliones reversos
Heroas reverà agnoverunt; sed forte Macrensium
Arbitrati sunt Pelasgicam classem appulisse.
Quare armis induti, manus illis et vim intulerunt:
Conseruerunt hastas et scuta inter se mutuò
Vehementi similes ignis impetui, qui arbustis
Aridis illapsus furit: at tumultus

1023. Ἐπήϊσαν] οὐκ ἐπήρχοντο, φησὶν, ἀληθῶς, ὡς ἐπὶ τοὺς ἥρωας. ἠγνόησαν γὰρ, διότι νὺξ ἦν. Schol.

1024. Μακριέων] τῶν καλουμένων Μακρώνων, οἵ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων. ἀφ' οὗ καὶ Μακρωνες ἐκλήθησαν. καὶ Μάκρις γὰρ ἡ Εὔβοια ἐκαλεῖτο. Πελασγικὸν δὲ εἶπεν, διὰ πλησιόχωρον εἶναι τὴν Εὔβοιαν τῇ Πελοποννήσῳ, ἣ πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία. ἦσαν δὲ ἀστυγείτονες τῶν Δολιόνων οἱ Μάκρωνες. οἱ δὲ ἔθνος Βιχείρων φασὶ τοὺς Μάκρωνας, οἵ τινες ἀεὶ πολεμοῦσι τοῖς Κυζικηνοῖς. ἦσαν δὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἠσκηκότες, ὡς ἱστοροῦσι Φιλοστέφανός τε καὶ Ἡρόδωρος, οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφότες. Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρηκὼς φησὶν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶ Μάκρωνες ἄποικοι. ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσαις χρυσοῦς. μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ. Πελασγικὸν δὲ ἄρεα εἶπεν τὸ τῶν Μακριέων, ἐπεὶ Εὐβοέων εἰσὶν ἄποικοι. ἡ δὲ Εὔβοια πλησίον Πελοποννήσου κεῖται, ἥ τις τὸ παλαιὸν Πελασγὶς ἐκαλεῖτο. Schol.

1025. Χεῖρας ἄειραν. Flor. τεύχε' ἄειραν. Minus rectè.

1026. Σὺν δ' ἔλασαν] τὸ Ὁμηρικὸν παραγράφει, "σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένη ἀνδρῶν." Schol.

1027. Ἥτ' ἐν θάμνοις] τοῖς πλέγμασι τῶν δένδρων, ἀπὸ τοῦ θέσεως. "θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης." καὶ ταῦτα δὲ ἐξ Ὁμήρου παρῆκται, "μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης." Schol.

Ibid. Ὀξείῃ, &c.

Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ
Πάντῃ δ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει· οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Il. λ'.

Deerat adhuc ΑΥΑΛΕΟΝ, ceu anima παραβολῆς. E nostro igitur Maro

Ac velut immissi diversis partibus ignes
Arentem in sylvam et virgulta sonantia lauro. Hœlz.

Δεινὸς

Δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
Οὐδ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
Οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
Ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑοῖο
Πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον· ἀμφὶ δὲ δουρὶ
Ὀστέον ἐρραίσθη· ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς,
Μοῖραν ἀνέπλησεν· τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι
Θνητοῖσιν· πάντη γὰρ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.
Ὣς τόν οἰόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης

Gravis terribilisque Doliensi incidit populo.
Nec verò ipse (Cyzicus) pugnæ fato superato, rursus erat
Domum ad sponsales thalamos torumque reversurus;
Sed ipsum Æsonis filius rectà versum contra se
Percussit, adortus medium pectus: circa autem hastam
Os fractum est: ipseque in arenis volutus
Fatum explevit; quod nulli fas est evitare
Mortalium; undiquaque enim circa ingens extenditur vallum.
Sic illum, qui putabat se amaram noxam evasisse

1029 Ζαμενής] ἄγαν ἰσχυρός. τὸ ζα κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοτος, ζάθεος. Schol.

1030. Ὑπὲρ μόρον] συνηπακούει) τὸ χὼν, ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον. ἵν' ᾖ, οὐδ' ὅγε ὁ Κύζικος ὑπερσχὼν τὸν μόρον τῆς δηϊοτῆτος. τὸ δὲ ἑοῖο καὶ νῦν κακῶς κεῖται. ἔστι γὰρ προσληπτικὸν, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτοῦ. Schol.

Ibid. Οὐ δ' ὅγε] Neque *ille*, viz. Rex Cyzicus, quem ab Jasone cæsum tradit Valer. Flac. III. 240. Pro ὅγε Sanctamandus putat legendum αὖτι. Sed prorsus ineptè, ita enim deest nominativus verbo ἔμελλεν.

Ὑπὲρ μόρον. Schol. subintelligit τὸ χὼν, ut sit ὑπερσχὼν μόρον. Hoc non probat Hœlzlinus, citatque exemplum ex Ulysseæ α, ubi Ægisthus ὑπὲρ μόρον ἔγημεν. Notat præterea ἀκριβέστερους τῶν παλαιῶν scripsisse conjunctim ὑπέρμορον, quo modo illud χὼν prorsus eliditur.

1034. Ἐρραίσθη] ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη. Schol.

1035. Μοῖραν ἀνέπλησεν] τὸ πρόσταγμα τῆς εἱμαρμένης ἐτέλεσε. Τὴν γὰρ θέμις: τοῦτο ὥσπερ ἀποδεικτικόν ἐστι τοῦ, ἄφυκτον εἶναι τὴν μοῖραν· ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν πολλοῖς δείκνυσιν. Schol.

1036. In omnibus editionibus scriptum est πάντη γὰρ περὶ. Sed in hoc versu γὰρ est contra leges metricas, et fortasse irrepsit ex versu priore. Quid si legamus δὲ, quod passim pro γὰρ inveniendum est apud Homerum, vel transponamus, περὶ γάρ.

1037. Ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης] οὐ προσηνοῦς, ἀπεοικυίας, πικρᾶς (δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. ὅθεν Πολυδεύκης. καὶ γὰρ ζῶν, εὐεργετικώτατος· καὶ ἀποθεωθεὶς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ διασώζει τὰς ναῦς) ἢ ἀφανοῦς καὶ

Εἶναι

Εἶναι ἀριστήων, αὐτῇ δ' ὑπὸ νυκτὶ πέδησεν
Μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
Ἔκταθεν. Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα,
Ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ἄκαστος.
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν, ἀρηΐθοόν τε Γέφυρον·
Αὐτὰρ ἐϋμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα·
Ἴδας δ' αὖ Προμέα, Κλύτιος δ' Ὑάκινθον ἔπεφνεν·
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλόγιόν τε.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἕλεν θρασὺν Ἰτυμονῆα,
Ἠδὲ καὶ Ἀρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
Ἐνναέται τιμαῖς ἡρώϊσι κυδαίνουσιν.
Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους

Heroum, ipsâ sub nocte irretiit
Cum illis pugnantem: multique auxiliatores alii
Interfecti erant: Hercules quidem occidit Teleclem
Et Megabrontem: Sphodrin verò interemit Acastus;
Peleus autem Zelyn prostravit, fortemque bellò Gephyrum:
Hastæ autem peritus Telamon Basileum occidit.
Idas verò Promea, Clytiusque Hyacinthum interemit.
Tyndaridæque gemini Megallossaca Phlogiumque.
Oenides insuper post hos interfecit fortem Itymonea,
Nec non Artacea, antesignanum cohortis, quos adhuc omnes
Incolæ honoribus, heroibus idoneis, celebrant.
Alii verò cedentes trepidârunt, ad instar columbarum

ἀπροοράτου, παρὰ τὸ δείκω. τὸ δὲ ἔκταθεν, ταυτόν ἐστι τῷ ἐκτός. περὶ τῆς μάχης καὶ Δηΐλοχος ἱστορεῖ. περὶ δὲ τοῦ Κυζίκου ἀναιρέσεως, καὶ τῆς ὅλης μάχης, οὐ συμφωνεῖται. Ἔφορος μὲν γὰρ τοὺς Δολίονας, Πελασγοὺς ὄντας, καὶ ἐχθρωδῶς διακειμένους πρὸς τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν κατοικοῦντας, διὰ τὸ ἀπελαθῆναι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιθέσθαι αὐτοῖς νύκτωρ, γράφει ἐν τῇ ἐννάτῃ. ἠκολούθηκε δὲ Ἀπολλώνιος Δηϊλόχῳ. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ περίπλου κατ' ἔχθραν φησὶ τοὺς οἰκοῦντας τὴν Κύζικον ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Ἀργοναύταις. Schol.

1040. Τηλεκλῆα ἠδὲ Μεγαβρόντην] πέπλακε τὰ ὀνόματα ταῦτα Ἀπολλώνιος, οὐκ ἀπὸ ἱστορίας ἔλαβεν. οὕτω Τάρραιος· τὸν δὲ Κύζικον οἱ μὲν ὑπὸ Διοσκούρων φασὶν ἀναιρεθῆναι, ἄλλοι δ' ὑπὸ Ἰάσονος. Schol.

1047. Ἀρτακέα] Ἡρωδιανὸς βαρυτονεῖ τὸ ὄνομα ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου. Ἀρτάκης γάρ. Schol.

1049. Ἠΰτε κίρκους] εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ· ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. καὶ Ὅμηρος δὲ ἔοικε

Ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
Ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' ἀϋτῆς
Πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
Ἠῶθεν δ' ὀλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
Ἀμπλακίην ἄμφω· στυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
Ἥρωας Μινύας Αἰνήϊον υἷα πάροιθεν
Κύζικον, ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.
Ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
Αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες· αὐτὰρ ἔπειτα
Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα τεύχεσι δινηθέντες
Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων

Accipitres celeres turmatim fugientium.
In portas verò cum tumultu ruebant conferti; ſtatimque clamore
Impleta eſt urbs, luctuoſi reverſione belli.
Manè verò perniciosſum et irreparabilem intellexerunt
Errorem utrique: acerbus autem dolor invaſit intuentes
Heroas Minyas, Ænei filium ante oculos *jacentem*
Cyzicum, in pulvere et cruore prolapſum.
Tres itaque dies perpetuos luctui indulgebant, et capillos vellebant
Ipſi ſimul, et Doliones: at deinceps
Ter æreis cum armis bifariam circumrotati,
Sepulchro juſta fecerunt, tentâruntque certamina,

τοῦτο γινώσκειν, "οὐ δέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν. καὶ, κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος." ὁ δὲ ἱέραξ, ἱερός ἐστιν Ἀπόλλωνος. Schol.

1050 Πέλειαι] περιστερᾶς εἶδος, ὅμοιον φάττῃ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Schol.

1052. Ὑποτροπίῃ] ὑποστροφῇ, τουτέστι φυγῇ. Schol.

1053. Ἠῶθεν δ' ὀλοὴν] Ἅμα ἠοῖ κακὴν ἀμπλακίην καὶ ἀπροσμήχανον εἶδον. οἷον ἀθεράπευτον. Schol.

1057. Τίλλοντό τε χαίτας] Quas rogo injicerent, aut tumulo, aut νεκρῷ. Euripides in Iphigenia Taur. οὐ γὰρ πάρος τύμβου σοὶ ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἴσω. Petronius, *ruptos crines super pectus jacentis impoſuit.* Hœlz.

1059. Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα] χαλκείοις σὺν ἔντεσι περιδινηθέντες, ὅ ἐστι περιδραμόντες. Schol.

Ibid. Τρὶς περὶ, &c. Eædem exequiæ Patroclo mortuo peraguntur, Il. 23, 13.

Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι ——

Confer lib. 4. ubi de funere Abſyrti. Reſpexit ad hunc locum Apollonii Val. Flaccus III. 347. Huic ritui acceſſerit lux è Luciani libello περὶ πένθους.

1060. Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν] τύμβον ἔστησαν. καὶ περιχῶσαι, τὸ θάψαι· κτερεί-

Ἡ θέμις,

Ἡ, θέμις, ἀμπεδίον Λειμώνιον· ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ἐγκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
Οὗ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἐπὶ κύντερον ἄλλο
Ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι· τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο·
Καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
Πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαί, ἣν καλέουσιν

Prout fas est, in campo pratensi; ubi etiamnum
Extructus est hic tumulus, vel posteris videndus.
Neque verò Clite conjux post mortuum relicta est
Maritum suum; malo verò *priori* tristius aliud
Adjecit, annexo cervici laqueo: hanc autem et ipsæ
Nymphæ mortuam nemorenses deflerunt,
Ejusque ex oculis quotquot lachrymæ defluxerunt in terram,
Eas omnes in fontem verterunt Deæ, quem vocant

ξαι, τὸ τύμβον ποιῆσαι, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ τύμβου τελέσαι. ἔθαψαν γὰρ, τάφον αὐτοῦ ποιήσαντες. Schol.

1061. Τοῦ Λειμώνιου πεδίου μέμνηται Δηΐλοχος, περί τε τοῦ τάφου Κυζίκου ὁ αὐτός." Schol.

1062. Ἐγκέχυται] Ὁμηρικῶς, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀγωγὴν, "χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν." Schol.

1063. Οὐδ' ἄλοχος Κλείτη] ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νεόγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. τὴν δὲ Κλείτην ὁ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Θρῆσσαν δὲ τὴν Πιάσου. οὐδὲ παθεῖν τι ἐπὶ τοῦ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, ἀπαχθῆναι δὲ οἴκαδε ὑπὸ τοῦ πατρός. Εὐάνθης δὲ ἐν τοῖς μυθικοῖς συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ. περὶ δὲ τῆς Κλείτης φησὶ Δηΐλοχος, ὑπὸ λύπης τελευτῆσαι. ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλώνιος ἄπαιδα τὸν Κύζικον ἀνῃρῆσθαι. Εὐάνθης δὲ, ἐσχηκέναι παῖδα ὁμώνυμον ἑαυτοῦ. Schol.

Ibid. Λέλειπτο] Uxores olim maritis superesse noluerunt. Herodotus lib. 5. vel ut amorem conjugalem testarentur, vel ut fugerent occasiones secundarum nuptiarum. Quæ reprehenduntur in Alcestide Euripidea. 4. Æneidis, Ulyssex ν. 75. Ut de aliis taceam. Hœlz.

Confer Val. Flac. III. 314.

1065. Τὴν δὲ καὶ αὐταὶ] τοῦτο ἤτοι ὅτι πρὸς θαυμασμὸν τοῦ πάθους (τοσοῦτον γὰρ ἦν, ὡς καὶ τὴν θείαν φύσιν ἀνεγεῖραι) ἢ ὅτι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες θρηνοῦσαι. ἵνα ᾖ, μετὰ τῶν Δολιόνων καὶ αὐταὶ αἱ νύμφαι ὠδύροντο τὴν Κλείτην. Εὐάνθης δὲ καὶ Δηΐλοχος ἱστοροῦσιν ὅτι ἀπήγξατο ἡ Κλείτη, καὶ ὅτι ἡ ταύτης κρήνη ἐν Κυζίκῳ. Schol.

Ibid. Βρόχον] Etiam hoc usus nomine Homerus, quod ut Heroica gravitate loquendi alienum notat Jul. Scaliger. At hìc non loquendi partes sustinent Hercules et Jason, sed poeta ipse. Observandum est præterea mortem laqueo accitam, aliquid quondam honestatis habuisse. Phædra in Hippolyto se suspendit, ut εὔδοξον φήμην, *nomen honestius* servaret. Jobus ex animo optat מחנק cap. 5. Hœlz.

1068. Ἣν καλέουσι κλείτην] αὐτὴ

Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα Νύμφης.
Αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
Ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
Ἔτλη τις πάσσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν,
Ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο·
Ἀλλ' αὔτως ἄφλεκτα διαζώεσκον ἔδοντες.
Ἔνθ' ἔτι νῦν εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται,
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες ἔμπεδον αἰεὶ
Πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι
Ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα· τοὺς δὲ κατ' αὖθι

Cliten, infelicis illuſtri nomine ſponſæ.
Acerbiſſimus ſane ille Dolienſibus fœminis
Viriſque ex Jove illuxit dies: nec enim ipſorum
Suſtinuit aliquis cibum guſtare; nec ad longum tempus
Præ doloribus, permolendæ frugis recordabantur,
Sed nondum cocta vitam tolerabant edentes.
Hinc etiamnum, quo tempore anniverſaria libamina funduntur,
Cyzicum inhabitantes Iones, ſtatis ſemper vicibus
In molâ publicâ furfuroſos pinſant panes.
Exinde verò aſperæ inortæ procellæ
Dies ſimul noctesque duodecim, ipſos illinc

τοῦ, ὁμωνύμως τῇ παιδί· πρὸς πλείονα χρόνον τοῦ πάθους τὴν μνήμην σώζεσθαι βουλόμενοι. Schol.

1069. Περικλεὲς] ἢ τὸ ἐπίδοξον καὶ διαβοήτον, ἐκ τοῦ τοῦ πάθους ὑπερβολῆς, καὶ τοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα διαθέσεως γενόμενον. Schol.

1073. Ἔργοιο μυληφάτου] τοῦ πυροῦ, τουτέστι τοῦ σίτου, τοῦ ἀλεύρου τοῦ ὑπὸ μύλης πεπλασμένου ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. φησὶ δὲ τοὺς ἄρτους. Schol.

1075. Χύτλα] κυρίως τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια. καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα καὶ αἱ χοαί. Schol.

1076. Κύζικον ἐνναίοντες] ἀντὶ τοῦ οἱ Κυζικηνοί. Ἰάονες δὲ, τῷ ἀποίκους εἶναι Μιλησίων. καὶ γὰρ εἰς Μίλητον ὁ Νηλεὺς ἀποικίαν ἐστείλατο, καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ Κύζικον μετὰ πολὺν χρόνον. ὅθεν καὶ τοὺς Μιλησίους Ἴωνας ἐκάλεσεν. Schol.

1077. Πελάνους] πέλανοι δὲ πέμματα ποιά. Ἀττικοὶ δὲ πᾶν τὸ πεπηγὸς οὕτω λέγουσι. πελάνους ἐπαλετρεύουσι. πᾶς δῆμος ἐπὶ τοῦ μύλης ἐπαλετρεύουσι καὶ ἀλήθουσι πελάνους. πελάνος δὲ ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς κατὰ Ἀττικούς. ὡς καὶ Εὐριπίδης, σύμματος ἀφρώδη πέλανον. φησὶ δὲ τοὺς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτους. ὡς ὁ Θεόκριτος Δωρικοὺς φησιν. Schol.

1079. Ἦμαθ' ὁμοῦ] τὸ ὁμοῦ παρ' Ὁμήρῳ μὲν, τὸ ἐν αὐτῷ τόπῳ σημαίνει (ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους) παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τέθεικεν αὐτὸ, "πότ

Ναυτίλλεσθαι ἔρυκον· ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
Ὦλλοι μὲν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
Ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λέχος· αὐτὰρ Ἄκαστος
Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο·
Ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Πωτᾶτ' ἀλκυονὶς, λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
Λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων. Συνέηκε δὲ Μόψος
Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
Καὶ τὴν μὲν Θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν· ἷζε δ' ὕπερθε
Νηίου ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.

Navigare vetabant: nocte autem ſequenti,
Dum alii ſomno antea oppreſſi procumberent
Proceres in extremo lecto, & Acaſtus
Mopſuſque Ampyci filius, altum dormientes tuerentur,
Ipſa ſupra flavum Jaſonis caput
Volabat alcedo, ſtridulâ voce vaticinans
Concitatorum ceſſationem ventorum: at intellexit Mopſus
Litoralis avis fauſtam vocem auditam.
Et hanc quidem Dea rurſus dimiſit: ſiditque ſuper
Navis apluſtri, in ſublime emicans.

λις δὲ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων." νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως κεῖται, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, "ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες." Schol.

1080. Ἐπιπλομένῃ] τὴν ἐπερχομένην φησίν. Schol.

1081. Ὦλλοι μὲν ῥα] ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας ἰάδος ἐστί. διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ, εἰπόντι, "ὦλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες." οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος.

1082. Πύματον λέχος] ὕστερον κλῆρον καὶ μερίδα τοῦ ἐν τῇ Δολιονίᾳ ὕπνου λαμβάνοντες, καὶ ἐκεῖσε ὑπνοῦντες. τῇ γὰρ ἑξῆς ἀναπλεῖν ἔμελλον. Schol.

1083. Ἀδινὰ κνώσσοντας] ἐφύλαττον μεγάλως καὶ βαθέως ὑπνοῦντας. ὁ δὲ Ταῤῥαῖος, λεπτὰ κοιμωμένους, καὶ οὐ κατὰ βάθος Schol.

1086. Λῆξιν ὀρινομένων] τὴν κατάπαυσιν καὶ λώφησιν τῆς τῶν ἀνέμων βίας. τὸ γὰρ ὄρνεον θαλάσσιον καὶ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐφεξῆς πέντε καὶ δέκα ἡμέρας, ἢ ὥς τινες, δεκατέσσαρας εὐδιεινὰς ποιεῖν, ἵνα ἀποκυήσῃ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς. καὶ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται ἑπτὰ περὶ τοῦ τόκου, καὶ ἑπτὰ κατὰ τὸν τοκετόν. εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ παιάνων. Schol.

1087. Ἀκταίης ὄρνιθος] τῆς περὶ ταῖς ἀκταῖς καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς διατριβούσης καθήκουσαν φωνὴν ἀκούσας. Εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος. Schol.

1089. Ἀφλάστοιο] Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ. ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ

Τὸν

Τὸν δ' ὅγε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἰῶν
Κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδὸν, ὧδέ τ' ἔειπεν.
Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
Δινδύμου ὀκρυόεντος, ἐΰθρονον ἱλάξασθαι
Μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
Ἀλκυόνος ἁλίης, ἥ τε κνώσσοντος ὕπερθε
Σεῖο πέριξ, τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηται.
Ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
Πᾶσα πεπείρηνται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο.
Καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνῃ,
Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι

Jaſonem verò ille recumbentem in mollibus pellibus ovium
Quatiens expergefecit illico, et in hunc modum dixit.
Æſonis fili, oportet te, hoc templo aſcenſo
Dindymi aſperi, pulchro ſolio locatam placare
Matrem omnium Deorum: ceſſabunt autem procellæ
Impetuoſæ: talem enim ego nuper vocem audivi
Alcedinis marinæ, quæ ſupra te dormientem
Singula nuncians circum volavit.
Ex hâc enim venti, et mare, et in imo terra
Univerſa continetur, nivoſumque ſolium Olympi.
Et ei, quando ex montibus magnum cœlum aſcendit,
Jupiter ipſe Saturnius locum dat; ſimiliter etiam alii

ὑπῆκον ἄχρι τῆς περιφερείας ξύλον· πλόχη δὲ λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν περιφέρειαν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων, "Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων." καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ θ, ἄθλαστον, κατὰ ἀντίφρασιν· ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν. ἔστιν οὖν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν. Schol.

1098. Ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε] ἐκ ταύτης τῆς Ῥέας καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ οὐρανὸς συνέχεται. οἱ γὰρ φυσικοὶ αὐτὴν γῆν φυσιολογοῦσι τὴν πάντων ἁρμονίαν καὶ δεσμόν. καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ῥεῖν ἀεὶ καὶ ποιεῖν τείρεα. καὶ φυσικῶς ταύτης ἄνδρα τὸν Κρόνον φασὶν, οἱονεὶ τὸν χρόνον, μεταβολῇ τοῦ ἀντιστοίχου. συνέστη δὲ τῇ τῶν στοιχείων τάξει ἐξ ἀνάγκης ὁ χρόνος· καὶ ἔπειτα λοιπὸν ἀλληγορικῶς τούτους τῶν θαλασσίων καὶ οὐρανίων καὶ χθονίων θεῶν πατέρας εἶναι φασί. μετὰ γὰρ τὴν τῶν στοιχείων θέσιν καὶ σύνδεσμον συνέβη καὶ θεοὺς καὶ θεῶν δυνάμεις καὶ διαφορὰς μαθεῖν τοὺς ἄνδρας, καὶ τιμῆσαι. Schol.

1099. Πεπείρηνται] ἀντὶ τοῦ συνέχονται, καὶ συνέζευκται. Schol.

Ἀθάνατοι

Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
Ὤρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
Πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἐγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
Αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες
Ἔνθεν ἐς αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.

Immortales Dii terribilem Deam percolunt.
Sic locutus est; illi verò gratus sermo erat audienti.
Ex lecto verò prosiliit lætabundus, excitavitque socios
Omnes festinare cogens; ac ipsis experrectis
Mopsi Ampyci filii vaticinia exposuit.
Statim autem juniores e stabulis pulsos
Inde ad excelsum egerunt boves montis cacumen;
Alii interim, solutis sacrâ ex rupe funibus,
Remigârunt ad portum Thracium: et ipsi etiam
Ascenderunt, paucioribus sociis apud navem relictis.
Illis autem Macriades speculæ, omnisque regio ulterior
Thraciæ, in manibus suis apparebat ad conspectum.

1109. Ἱερῆς ἐκ πείσματα] ἧς καὶ ἐν προτέροις μέμνηται, εἰπὼν, ἱερὴ δὲ φατίζεται ἤδ' ἔτι πέτρη. Schol.

Ibid. Ἱερῆς, 1. 1019.

1110. Ἤρεσαν] ἐκωπηλάτησαν. τῷ δὲ συσταλτικῷ ἐχρήσατο ἀντὶ παρεκτατικοῦ τοῦ ἤρεσσαν. Λιμένα δὲ Θρηΐκιον λέγει, ἐπειδὴ κεῖται μὲν ἡ Κύζικος ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Φρυγίας, συνάπτει δὲ ἡ Βιθυνία τῇ Φρυγίᾳ. Βιθυνοὶ δὲ Θρᾷκες κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. ἢ ἐπειδὴ Θρᾷκες Κύζικον ᾤκησαν. Schol.

1112. Καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης] καὶ πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης. Ποντικὸν δὲ ἔθνος οἱ Μάκρωνες. Schol.

1113. Χερσὶν ἑαῖς] οὐκ εὖ εἴρηκεν. ὤφειλε γὰρ, σφετέραις. Schol.

Ibid. Ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς] *In propinquo, in potestate suâ.* Æn. 9. Terra autem in *manibus nostris.* Sanctamandus monet, Apollonium hæc ex rei naturâ repræsentâsse, quippe ex vertice collis altioris prospicientibus, etiam quæ procul distant, propinqua esse videntur.

Φαίνετο

Φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μύσιαι· ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο,
Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.
Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
Πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
Δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Ἄργος
Εὐκόσμως· καὶ δή μιν ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ
Ἵδρυσαν φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,

Apparebat etiam caliginoſum os Boſphori, et juga
Myſiæ; ex alterâ autem parte fluminis Æſepi fluxus,
Urbſque, et campus Nepeïus Adraſteæ.
Erat autem quidam ſolidus truncus vitis, innutritus ſylvâ,
Penitus annoſus; illum quidem exciderunt, ut eſſet
Deæ montanæ ſacrum ſimulachrum: expoliit verò Argus
Affabrè: et ipſum ſane in aſpero cacumine
Collocârunt fagis coopertum ſummis

1114. Ἠερόεν στόμα Βοσπόρου] οἷον ἀερῶδες, ἤτοι ὀμιχλῶδες. Βόσπορος δὲ τὸ τοῦ Προποντίδος στενόν· οὕτω κληθὲν ἀπὸ τῆς διανηξαμένης βοὸς τῆς Ἰοῦς. Schol.

1115. Ἐκ δ' ἑτέρης] οὐ λέγει ἠπείρου τῆς Εὐρώπης (καὶ γὰρ ἡ Μυσία καὶ ὁ Αἴσηπος, τῆς Ἀσίας) ἐπὶ ἑτέρας δὲ χώρας λέγει, τῆς Τρωάδος, καθ' ἣν ὁ Αἴσηπος ῥεῖ, χωρίζων αὐτὴν τῆς Μυσίας. καὶ Ὅμηρος, "Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος." ἡ δὲ Τρωὰς ἀπὸ Μυσίας ἀρχομένη τῆς μεγάλης ἐπὶ Αἰσήπου λήγει. ἡ δὲ Δολιονία καὶ Φρυγία ἄρχεται μὲν ἀπὸ Αἰσήπου, λήγει δὲ ἐπὶ Ῥυνδακόν. Μυσίαι δὲ δύο, ἥ τε Εὐρωπαία καὶ ἡ Ἀσιανή. τῆς οὖν ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας αἱ κολῶναι τοῖς Ἀργοναύταις ἐφαίνοντο. Schol.

1116. Καὶ πεδίον Νηπήϊον] πεδίον Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ, "Νηπείης ἥτ' Ἄρεος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια," τὴν δὲ Νήπειαν Διονύσιος ὁ Μιλήσιος πεδίον τῆς Μυσίας φησὶν εἶναι. ὁ γὰρ βασιλεὺς τῶν Μυσῶν θυγατέρα Ἰάσου ἔγημεν Ὄλυμπος Νήπειαν ὄνομα· καὶ κατῴκησεν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ ὃ νῦν καλεῖται Νηπείας πεδίον. Ἀπολλόδωρος δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. ὁ δὲ Καλλίμαχος φησὶν ἐν ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν· ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκατέρων μέμνηται, τῆς τε πόλεως, καὶ τοῦ πεδίου. φησὶ γὰρ, "ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης." τῆς δὲ πόλεως καὶ Ὅμηρος μνημονεύει, "οὐδ' ἄρ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον. Schol.

1117. Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν] στύπος τὸ πρέμνον καὶ στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ ἀπεστύπαζον. Schol.

1118. Πρόχνυ] παντελῶς. Γεράνδρυον, τὸ παλαιὸν ξύλον. Schol.

1119. Βρέτας] τὸ βροτῷ ἐοικός. καὶ Εὐφορίων ἐκ τούτου κινηθεὶς, τὸ ξόανον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν φησὶν ἀμπέλινον εἶναι, διὰ τὸ τὴν ἄμπελον ἴσως ἱερὰν εἶναι τῆς Ῥέας. Schol.

1120. Κολωνῷ] τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ. Schol.

Αἴ ῥα

Αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐῤῥίζωντο.
Βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
Στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἐγκαλέοντες,
Ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα, Κύλληνόν τε·
Οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται, ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι

Quæ profectò omnium altiſſimè radices egerant.
Aram autem e parvis lapidibus aggerarunt: circumque foliis
Redimiti quernis, ſacræ rei operam dabant;
Matrem Dindymiam maximè venerandam invocantes
Indigetem Phrygiæ, Tityamque ſimul, Cyllenumque,
Qui ſoli ex multis Parcarum duces, et aſſeſſores
Matris Idææ vocati ſunt, quoſquot erant

1123. Βωμὸν] ἀντὶ τοῦ εἰς βωμοῦ κατασκευήν. Χεράδος. χερὰς, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, οὓς Ὅμηρος χερμάδια φησί. ἢ χεράδες λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων. φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ. μνημονεύει καὶ Σαπφὼ, "μὴ κινὴ χεράδας." καὶ Ὅμηρος, "ἅλις χεράδος περιχεύας." χέραδος δὲ, ὁ τῶν λίθων σωρός. εἰς δὲ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν, λίθους ἐσώρευον. Schol,

Ibid. Παρενήεον] Lege παρενήεον, a παρανηέω. Nam παρενηνέον unde deſcendere poſſit non video. Vide v. 403. Conſtantinus quidem agnoſcit vocem νηνέω, ſed nulla affertur auctoritas. Παρανηνέω in eodem reperire eſt, Apollonii tantum auctoritate firmatum, nimirum ex hoc loco. Verum meo judicio præſtat emendationem recipere, quàm duas novas voces linguæ Græcæ aſcribere, hujus ſolius loci auctoritate. Sanct.

1124. Δρυΐνοισι] εἰκότως. ἡ γὰρ δρῦς, ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ περὶ θεῶν. δρυΐνοις δὲ αὐτοὺς φησὶ στέφεσθαι, διὰ τὸ μυμεῖσθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο, διὰ τὸ καὶ πρὸς σῖτον καὶ πρὸς τροφὴν πρῶτον χρησιμεῦσαι. Schol.

1125. Δινδυμίην] τὴν ἐν τῷ Δινδύμῳ ὄρει τιμωμένην ἐπικαλούμενοι καὶ ἱκετεύοντες. Schol.

1126. Τιτίην θ' ἅμα] περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μαιανδρίῳ, λέγοντι, Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προθύειν Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ, εἰσὶ δὲ οὗτοι τῶν Ἰδαίων Δακτύλων μοιρηγέται καὶ μητρὸς θεῶν πάρεδροι. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ κατὰ Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησὶ, Τιτίας ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διὸς, οἱ δὲ, πρεσβύτερον τῶν Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ηὔξηται, καὶ προῆκται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. καὶ Προμαχίδας δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου ὅς τις ἦν. καὶ Θεοφάνης, ἀπεθεώθη δὲ ἀπὸ Μαριανδυνῶν. ὅτι δὲ νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε. καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥῦψαι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν κωφοῖς σατύροις. Schol.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες· οὕς ποτε Νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσιν
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.
Πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐργώλας
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν
Αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ

Dactyli Idæi Cretenses; quos olim Nympha
Anchiale, Dictæo sub antro, ambabus manibus
Prehensâ tellure Oeaxide peperit.
Hanc verò multis precibus, ut procellas averteret
Precabatur Jason, libans super sacris
Incensis: simulque juvenes, Orphei mandato,

1129. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι] ἓξ ἢ πέντε φασὶ τούτους εἶναι. δεξιοὺς μὲν, τοὺς ἄρσενας· ἀριστεροὺς δὲ, τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριακονταδύο. γόητες δὲ ἦσαν καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται εἶναι πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ἀριστεροὶ μὲν (ὥς φησι Φερεκύδης) οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοί, ὡς Ἑλλάνικος. οἱ δέ φασιν ὅτι Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἐκλήθησαν, ὅτι ἐντὸς Ἴδης ἐντυχόντες τῇ Ῥέᾳ, ἐδεξιώσαντο τὴν θεὸν, καὶ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. ὡς δὲ Μνασέας ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας, Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λέγονται, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἴδης. ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς, γράφων οὕτως, "Ἔνθα γόητες Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον, Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων, Εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης. Οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον· Ἐν πῦρ τ' ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν." Schol.

Ibid. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι] Secundum nonnullos Dactyli Idæi iidem sunt ac Corybantes et Curetes, secundum alios diversi sunt. Consule verò interpretes ad Hygin. L. I. fab. 139. nec non Spanhemium ad Call. hym. in Jovem. 52. Cæterum in Schol. ad hunc vers. pro γράφων lege γράφει. Upt.

1130. Δικταῖον] τὸ Κρητικὸν σπήλαιον. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Schol.

1131. Δραξαμένη] ἔθος ἐστὶ ταῖς κυούσαις τῶν παρακειμένων λαμβάνεσθαι, καὶ ἀποκουφίζειν ἑαυτὰς τῶν ἀλγηδόνων. ὡς καὶ Λητὼ ἐλάβετο τοῦ φοίνικος. Ἔδει δὲ εἰπεῖν Ὀαξίδος, προσετέθη δὲ τὸ ι. Ἐβλάστησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγέννησεν. Schol.

1132. Ἐργώλας] διαφόρως ἀνεγνώσθη. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ βαρεῖα τάσις. Schol.

Ibid. Illud ἐργώλας, inquit Joannes Hartungus, cum interpretarer, non me parum torsit. Sed est depravatum, et veram lectionem invenies libro quarto, ὑπ' ἀνέμων ΕΡΙΩΛΑΙ ἀνεστάθεν. Ibi ἐριωλαὶ, *procellæ vehementes, venti turbulenti.* Schol. αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί.

1134. Ὀρφῆος ἀνωγῇ] τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει, ὡς αὐτοῦ τῆς ὀρχήσεως προκαταρχομένου. Schol.

Σκαίροντες

Σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,
Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον, ὥς κεν ἰωὴ
Δύσφημος πλάζοιτο δι' ἠέρος, ἣν ἔτι λαοὶ
Κηδείῃ βασιλῆος ἀνέστενον· ἔνθεν ἐς αἰεὶ
Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.
Ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
Ἀνταίη δαίμων· τὰ δὲ ἐοικότα σήματ' ἔγεντο.
Δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
Αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
Θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,

Tripudiantes Betarmum in armis ſaltabant;
Et ſcuta enſibus allidendo ſonitum ciebant, ut clamor
Infauſtus jactaretur per aerem, quem adhuc cives
Funeri regis gemebant: hinc factum, ut in perpetuum
Rhombo et tympano Rheam Phryges placent.
Ipſa verò puris mentem adhibuit ſacris
Antæa Dea: hæc autem fauſta omina fiebant.
Arbores quidem fructum effundebant uberrimum, circumque pedes
Sponte ſuâ producebat terra teneræ flores herbæ.
Feræ inſuper, latibulis luſtriſque relictis,

1135. Βηταρμὸν] τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν. λέγει δὲ νῦν τὴν πύῤῥιχην ὄρχησιν. τὸ δὲ ἑξῆς. ὠρχοῦντο τοῖς ξίφεσι τὰς ἀσπίδας κρούοντες, διὰ τὸ τὸν Κύζικον θρηνεῖσθαι ὑπὸ τῶν Δολιόνων, ἵνα μὴ τῆς θυσίας οὔσης, δύσφημος φωνὴ ἀναφέρηται. ὅθεν καὶ Φρύγες κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις τὴν Ῥέαν ἱλάσκονται. Schol.

Ibid. Βηταρμὸν] De *betarmo*, ſive *pyrrhica*, ſive *armata ſaltatione* conſulendus eſt Spanhemius in Call. hym. in Jovem, v. 52. et ſeq. qui plurimis collatis exemplis, productioribus quàm quæ hìc proferantur, veterem hunc morem expoſuit.

1139. Ῥομβῷ] Ῥόμβος τροχίσκος, ὃν σφίγγουσι ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥόμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος. Schol.

1141. Ἀνταίη] ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. ὡς δέ τινες, ἀνταίη, ἡ εὐλιτάνευτος καὶ εὐάντητος. Σήματ' ἔγεντο. διὰ τούτου οὐδὲν ἕτερον ὁ ποιητὴς φησὶν, ἢ τὴν τῆς θεοῦ φύσιν. καὶ τοῖς φυσικοῖς, φασὶ, δοκεῖ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ γῇ. τῆς δὲ εὐθυμείας σημεῖον, τὸ ἔγκαρπα εἶναι τὰ δένδρα καὶ πόας αὐτομάτους φύειν. Schol.

1143. Τερείνης] τῆς ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς. Schol.

1144. Εἰλυούς] τὰς καταδύσεις τῶν θηρῶν. Ξυλόχους δὲ, τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑλώδεις τόπους. ἔστι δὲ ὑπερβατὸν, εἰλυούς τε ξυλόχους τε καταλιπόντες. διὰ

Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον· ἡ δὲ καὶ ἄλλο
Θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔτι παροίτερον ὕδατι νᾶεν
Δίνδυμον, ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
Ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον. Ἰησονίαν δ' ἐνέπουσιν
Κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
Καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἄρκτων,
Μέλποντες Ῥείην πολυπότνιαν· αὐτὰρ ἐς ἠῶ
Ληξάντων ἀνέμων, νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.
Ἔνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
Ὅς τις ἀπολλήξειε πανύστατος· ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
Νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασε πόντον.
Οἱ δὲ, γαληναίῃ πίσυνοι, ἐλάασκον ἐπιπρὸ
Νῆα βίῃ· τὴν δ' οὔ κε δι' ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσαν
Οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.

Caudis blandientes accesserunt: quin etiam aliud
Dedit portentum. Cum enim prius nullâ aquâ fluebat
Dindymus, ipsis tunc scatiebat, ex siccaneo passim
Vertice indesinenter. Aquam verò illam Jasonium vocabant
Postea fontem viri accolæ.
Et tunc sane convivium pro Deâ adornârunt montibus Arctorum,
Celebrantes Rheam valde venerandam: at sub Auroram
Cessantibus ventis, insulam reliquerunt remigatione.
Tunc autem æmulatio unumquemque procerum excitavit
Quisnam cessaret novissimus; circum enim cœlum
Tranquillum sedârat procellas, composueratque pontum.
Illi igitur tranquillitate confisi propellebant ulterius
Navem vi suâ. Illam verò per æquor volantem
Vel Neptuni procellipedes non assecuti fuissent equi.

πολλῶν δὲ τὸ θαυμαστὸν παρέστησε, διά τε τῆς διψάδος, καὶ ὅτι οὐκ ὀλίγον τὶ ἀναδοθὲν ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ ἄληκτον. Schol.

1146. Νᾶεν] οὐκ εὖ. ἔδει γὰρ χωρὶς τοῦ ι νᾶεν· ἵν' ᾖ, ἔρρει. ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα." ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν· ὡς τὸ "ῥέε δ' αἵματι γαῖα·" ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔρρεεν ἐν τῇ γῇ. ὃ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάρρυτον· ἵν' ᾖ, κατάρρυτον τὸ Δίνδυμον ὕδασιν. Schol.

Ibid. Νᾶεν] Call. in Dian. v. 224. Vide ibi Spanh. Consule de effluxu Dindymi hymn. in Jov. 31.

1147. Ἀνέβραχε] ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη. διψὰς τὴν ξηρὰν γῆν σημαίνει. Schol.

1152. Νῆσον] ἔοικε τὴν Κύζικον λέγειν ἐνταῦθα. Schol.

1158. Ἀελλόποδες] τοὺς ταχεῖς λέγει. Τὸ δὲ κίχον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον. Schol.

Ἔμπης

Ἔμπης δ᾽ ἐγρομένοιο πάλιν ζαχρηέσιν αὔραις,
Αἳ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον ἠερέθοντο,
Τειρόμενοι, καὶ δὴ μετελώφεον· αὐτὰρ ὁ τούσγε
Πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν
Ἡρακλέης, ἐτίνασσε δ᾽ ἀρηρότα δούρατα νηός.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ῥυνδακίδας προχοὰς μέγα τ᾽ ἠρίον Αἰγαίωνος

Attamen excitato mari vehementioribus ventis
Qui nuper ex aquis ſub veſperam attollebantur,
Vexati aliquando ceſſabant: verùm ipſe eos
Totis viribus laborantes attrahebat vi manuum
Hercules, quatiebatque bene aptata ligna navis.
Quando verò Myſorum cupidi attingere terram,
Rhyndaci oſtia magnumque monumentum Ægæonis

1159. Ζαχρηέσιν αὔραις] μεγάλαις ἐπιθαρσούσαις καὶ πνεούσαις. κυρίως δὲ ζαχρηὲς τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ πρασσόμενον. παρὰ γὰρ τὰς χεῖρας πεποίηται ἡ λέξις, καὶ τὸ ζα ἐπιτατικόν. Schol.

1161. Μετελώφεον] ἀντὶ τοῦ ἐπαύσαντο. Schol.

1162. Ἐφέλκετο] πρὸς τὴν πάντων αὐτῶν ἀργίαν καὶ τὴν τοῦ κύματος ὑπερβολὴν, τὸ ἐφέλκετο, πρὸς πλείονα εἶπεν ἔμφασιν. ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ταύρου φησὶν, "ὁ δ᾽ εἵπετο νωθρὸς ἰδέτης." Schol.

1165. Ῥυνδακίδας] Ῥυνδακὸς τόπος ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης. ταῖς δὲ ἀληθείαις τάφος ἐστὶ τοῦ Βριάρεω, κατὰ τὴν εἴσοδον. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν, καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν τῷ αὐτῷ διακόσμῳ. ἄλλως. Ῥυνδακὸς, ποταμὸς Φρυγίας ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον, καὶ Αἰγαίωνος τινὸς ἥρωος Μυσοῦ τάφος. Ῥυνδακὸς δὲ, ὡς Αἰακός. Μέγα τ᾽ ἠρίον. γράφεται καὶ μέγα τε ῥίον. καὶ τὸ μὲν ῥίον ἐστιν ὄρος, ἤτοι ἀκρωτήριον· τὸ δὲ ἠρίον, μνημεῖον. οἴομαι δέ τινα ἀγνοοῦντα τὸν μῦθον, τὸ ἠρίον μεταπεποιηκέναι· ἢ γραφέως ἁμαρτήματι παραλελεῖφθαι τὸ η. ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος, ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου. Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος, καταποντισθῇ εἰς τὸ νῦν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίον Αἰγαίωνος, τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν. περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ περὶ τῶν Νησιάδος φησὶν ἐν τούτοις, τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Πειρηνίας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν· οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς Καρυσίας, τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. αἱ μὲν γὰρ Αἰγαὶ, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασὶ, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν, ἐν τοῖς περὶ Κρίσαν τόποις. εἰσὶ δὲ τινες οἱ διὰ τὸ θεωρεῖσθαι δι᾽ ὅλου τοῦ πελάγους τὴν παρακειμένην γῆν. τὸν δὲ Αἰγαίωνα Ἡσίοδος φησὶν οὐρανοῦ καὶ γῆς. Βριάρεως δὲ, καὶ Αἰγαίων, καὶ Γύγης, ὁ αὐτὸς λέγεται συνωνύμως. Εὔμηλος δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα γῆς καὶ πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν. καὶ Ἴων φησὶν ἐν διθυράμβῳ, ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν παρακληθέντα ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία, θαλάσσης δὲ

Τυτθὸν

Τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης παραμέτρεον εἰσορόωντες,
Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς,
Μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν· ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
Ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
Κλύζε παλιῤῥοθίοισι φέρων· ἀνὰ δ' ἕζετο σιγῇ
Παπταίνων· χεῖρες γὰρ ἀήθεσον ἠρεμέουσαι.
Ἦμος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς
Ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑὴν, δόρποιο χατίζων·

Paululum super Phrygiam præterlegerunt conspecta,
Tunc sane removens asperi maris sulcos
In medio dirupit remum : fragmen autem aliud ipse
Utrâque tenens manu, cecidit obliquus ; aliud verò pontus
Abluebat refluentibus avectum undis : resedit igitur silentio
Circumvisens : insuetæ enim erant manus quiescendi.
Quo tempore verò ab agris venit fossor aliquis aut arator
Lætabundè ad villam suam, cibi egens,

παῖδα. ἄλλοι δὲ θαλάσσιον θηρίον φασὶ τοῦτον. Ταῤῥαῖος δέ φησιν ὅτι γίγας ὢν, καὶ φυγὼν ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἀφίκετο εἰς Φρυγίαν, κἀκεῖ ἐτελεύτησε. Schol.

Ibid. Holstenius conjectatur legendum in Schol. κατὰ τὸν Ἡσίοδον, non κατὰ τὴν εἴσοδον. Postea tamen negat necessariam esse emendationem, quia εἴσοδος et ἔξοδος indifferenter dicuntur ostia fluminum. Verùm Schol. hìc Rhyndacum non *fluvium* sed *locum* facit. Quare juxta Holstenium pro τόπος legendum ποταμὸς, quod miror ab Holstenio non fuisse animadversum, cum et Apollonius et ipse Schol. sequentibus verbis Rhyndacum *fluvium* dicunt. Sanct.

1166. Τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης] τὴν ὥραν ὀλίγον ἄνω τῆς Φρυγίας. οὕτω γὰρ καὶ Ὅμηρος κεῖσθαί φησι τὴν Φρυγίαν ἐγγὺς πάνυ τῆς Μυσίας. διὸ καί τινες μίαν εἶναι φασὶν ἀμφοτέρας, ἀλλὰ τὸ πάνυ πλησιάζειν. παραμέτρεον. παρέπλεον. Schol.

1167. Ἀνοχλίζων] ἀνακινῶν ἐν τῷ καταπλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα κατὰ τὰς δίνας. Τετρηχότος δὲ, τραχυνομένου καὶ σφοδροῦ ὄντος. Ὁλκοὺς δὲ, τὰς φυσήσεις καὶ οἷον ἐπάρσεις καὶ μετεωρισμοὺς τῶν κυμάτων. Schol.

1168. Μεσσόθεν ἆξεν] Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φασὶ καταλελεῖφθαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κίῳ. οἱ δὲ, ἐν Ἀφέταις, ἐπειδὴ ἑτεροκλινῆ τὴν Ἀργὼ ἐποίει. Ἔφορος δὲ ἐν πρώτῳ παραδίδωκεν αὐτὸν δι' Ὀμφάλην καταλελεῖφθαι. Τὸ δὲ μεσσόθεν, ἔμφασιν καὶ τοῦ τοῦ πλάτους δεινότητος, καὶ τῆς τοῦ ἥρωος ῥώμης ἔχει. Τρύφος δὲ, τὸ κλάσμα τῆς κώπης. Schol.

Ibid. Μεσσόθεν, &c. Confer Val. Flac. III. 476. Upt.

1170. Ἀνὰ cum ἕζετο est conjungendum potius quàm cum παπταίνων, tum quia vicinior est, tum quia ἀνὰ hìc otiosa non est, ut esset, si jungeretur cum παπταίνων, nam Herculem ex sede cecidisse versu præcedenti narratur. Sanct.

1171. Ἀήθεσον] ἀήθεις ἦσαν τοῦ ἠρεμεῖν, ἀλλὰ τὴν ἔμφυτον τοῦ ἥρωος δύναμιν. Schol.

Αὐτοῦ

Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμμένα γούνατ' ἔκαμψεν,
Αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
Εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
Τῆμος ἄρ' οἵγ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης
Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.
Τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
Δειδέχατ' ἐνναέται κείνης χθονὸς, ἤιά τε σφι
Μῆλά τε δευομένοις μέθυ τ' ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
Φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,

Atque in ejus veſtibulo laſſata incurvavit genua
Pulvere ſordidus, attritaſque manus
Inſpiciens, mala multa ſuo imprecatus eſt ventri;
Eo ſane advenerunt illi Cianeæ ſedes terræ
Circiter montem Arganthonium, Ciique oſtia.
Ac ipſos quidem hoſpitaliter Myſi pacatè venientes
Exceperunt, incolæ ejus terræ; et ipſis viatica
Pecoraque egentibus vinumque largiter præbuērunt.
Interim alii quidem ligna arida, alii verò mollem
Foliorum cumulum e pratis ferebant copiosè meſſum,

1174. Ἐν προμολῇ] τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησὶ, "στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο." Τετρυμμένα δὲ ἀντὶ τοῦ καταπεπονημένα ὑπὸ τοῦ καμάτου. Schol.

Ibid. Τετρυμμένα γούνατ'. Ad verbum interpretatur Horatius,

——*Multo jam fractus membra labore.*

1175. Αὐσταλέος] ὁ κατάξηρος καὶ ἀνεπιμέλητος. Περιτριβέας. τὰς πολὺ πονησάσας χεῖρας ὑπὸ τοῦ κόπου. Schol.

1176. Ἠρήσατο] ἀντὶ τοῦ κατηράσατο, ἢ προσεῖπεν. Schol.

Ibid. Κακὰ πολλὰ, &c. Ventris accuſatio et defenſio lepida legitur in Livii I. et Ulyſſ. P. 286.

1177. Κιανίδος ἤθεα γαίης] περιφραστικῶς τὴν Κίον. ἔστι δὲ πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. κατῴκησαν δὲ αὐτὴν πρῶτον Μυσοὶ, ἔπειτα Κᾶρες, τρίτον Μιλήσιοι. καὶ ποταμὸς δέ ἐστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων, οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς. περιῤῥεῖ δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς οὗτος. Schol.

1178. Ἀμφ' Ἀργανθώνειον] ὄρος τῆς Κίου. Schol.

1180. Ἤιά τέ σφι] ἐφόδια βρώματα. σημαίνει καὶ τὰ ἄχυρα. Ὅμηρος, "ἠίων θημῶνα τινάξῃ." Schol.

1182. Κάγκανα] κατάξηρα ξύλα.

Λεχαίην φυλλάδα. τὴν πρὸς λέχη καὶ στιβάδας ἐπιτηδείαν, ἀπὸ τοῦ λέχους. Schol.

Στόρνυσαν·

Στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον.
Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πένοντό τε δαῖτα,
Ἐκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Ἀπόλλωνι.
Αὐτὰρ ὁ δαίνυσθαι ἑτάροις εὖ οἷς ἐπιτείλας
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διός, ὥς κεν ἐρετμὸν
Οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.
Εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτε τι πολλοῖς
Ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν
Ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο,
Τόσση ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
Ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην
Αὐτοῖσιν τόξοισιν, ἔδυ δ' ἀπὸ δέρμα λέοντος.
Τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας

Ad ſternendum : illi circum ignitabula verſabantur,
Hi verò vinum crateribus miſcebant, inſtruebantque convivium,
Poſtquam Ecbaſio ſub crepuſculum ſacrificâſſent Apollini.
Ipſe verò, ſociis ſuis bene epulari juſſis,
Perrexit ire in ſylvam filius Jovis, ut remum
Sibi ipſi poſſet commodum parare.
Invenit deinde abietem errans, nec multis
Oneratam ramis, nec valde efflorentem ;
Sed qualis proceræ ramus eſt populi,
Talis ſimul in longitudinem et craſſitudinem erat viſu.
Confeſtim igitur ſagittiferam humi depoſuit pharetram
Cum ipſo arcu, exuitque pellem leonis.
Illam autem *abietem* ære gravi clavâ ab ipſâ radice quatiens,

1184. Στορνύσθαι] λείπει τὸ ὡς. ἵν' ᾖ, ὥστε στόρνυσθαι. Τὸ δὲ δινεύεσκον, ἀντὶ τοῦ ἔστρεφον, παρέτριβον. τὰ γὰρ ξύλα παρέτριβον, καὶ ἐπ' αὐτῶν πῦρ ἔβαλλον. πυρήϊα γὰρ ταῦτά φησι τὰ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾷν, ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιστρέφοντες τῷ στορεῖ στρέφουσι. Schol.

1188. Διὸς δὲ υἱὸν, τὸν Ἡρακλέα φησί. Schol.

1189. Φθαίη] ἀντὶ τοῦ προλάβοι τοῦ πλοῦ. Καταχείριον, τὸ τῇ χειρὶ ἁρμόδιον. Schol.

1190. Ἀλαλήμενος] ἢ διὰ τὸ ἄπειρος εἶναι τῶν τόπων· ἢ ἀντὶ τοῦ περιερχόμενος, ἕως ἂν αὐτῷ ἁρμόδιον εὕρῃ. Schol.

1192. Αἰγείροιο] παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας ἀΐσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ καταπήγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Schol.

1195. Ἔδυ δ' ἀπὸ δέρμα] τὸ ἑξῆς, ἀπέδυ δέρμα λέοντος. Schol.

1196. Χαλκοβαρεῖ] τῷ ἰσχυρῷ, ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πει-

Νειόθεν

Νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶν,
Ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
Εὖ διαβάς· πέδοθεν δὲ βαθύῤῥιζόν περ ἐοῦσαν
Προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀπροφάτως ἱστὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα
Χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πέλει Ὠρίωνος,
Ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταῖξ
Αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπ' ἐκ προτόνων ἐρύσηται·
Ὣς ὅγε τὴν ἤειρεν· ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς
Δέρμα θ' ἑλὼν, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
Τόφρα δ' Ὕλας χαλκῇ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου

Ex imo utrâque truncum corripuit manu
Viribus fiſus ; latumque humerum fulcivit
Firmiter ſtans divaricatis cruribus : a ſolo autem profundas licèt habentem radices
Adhærens avulſit cum ipſis glebulentis fibris terræ.
Sicut autem quando improviſo malum navis, cum præſertim
Hibernus ſævi occaſus eſt Orionis,
Ex alto irruens velox venti procella
Cum ipſis cuneis a rudentibus avulſerit,
Ita ille ipſam extraxit ; ſimulque arcu et ſagittis
Cum pelle clavâque reſumtis, impetum revertendi cepit.
Interim Hylas æreâ cum urnâ procul a cœtu,

...ανδρος δέ φησιν ὁλόχαλκον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸ παρὰ τὴν ῥοπὴν καὶ τὸ ἀλοιᾶν. Δαπέδοιο δὲ, ἐκ τῆς γῆς, ἢ τῆς ῥίζης. Schol.

1197. Στύπος] στέλεχος. Schol.

1200. Ἔχμα] κώλυμα.

1201. Ἀπροφάτως] ἀθρόως.

Ibid. Ὡς δ' ὅτε, &c. Mutuatus eſt hunc locum Virgilius Æn. 7. 719.

Sævus ubi Orion, &c.

1203. Καταῖξ] ἡ σφοδρὰ ὁρμή. Schol.

1204. Αὐτοῖς σφήνεσσι] τοῖς περὶ τὴν ἐπίδεσιν σφησὶ, τοῖς περιέχουσι καὶ κρατοῦσι τὸν ἱστόν. ἀνάλογος δὲ ἡ παραβολὴ ὑγιὴς καὶ ἐῤῥωμένη. ἱστῷ γὰρ τὴν ἐλάτην εἰκάζει, διὰ τὸ εὐθυτενὲς καὶ εὐαυξὲς (καὶ γὰρ κἀκείνη ἱστοῦ δίκην ἵσταται) χειμερινῷ δὲ καιρῷ τὴν ἀθρόαν τοῦ ἥρωος ἐπιφάνειαν· σφοδρῷ δὲ ἀνέμῳ, τὴν ῥώμην. τὸ δὲ, αὐτοῖσι σφήνεσσι, διὰ τὰ περιέχοντα τῆς ἐλάτης ῥίζαν χώματα. καὶ γὰρ ἐκεῖνα σφηνῶν δίκην τὴν ῥίζαν περιεῖχεν. τοὺς δὲ προτόνους, εἰς τὸν τόνον καὶ τὴν τάσιν τῶν ῥιζῶν. Schol.

1207. Τόφρα] ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ.

Ὕλας. τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ, Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δηλιακοῖς ἱστόρησεν οὐ τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλον, καὶ ἀνεύρετον γε-

Δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὥς κέ οἱ ὕδωρ
Φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
Ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
Δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε
Νηπίαχον τὰ πρῶτα δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας
Δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνεν
Νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.

Quærebat fontis ſacrum fluxum, ut et ei aquam
Prius (quam rediret) pararet pro cænâ hauſtam, aliaque om[nia]
Expeditè et ex ordine odornaret revertenti.
His enim moribus ipſe eum aluerat
Cum infantem primùm ex patris ædibus abſtulerat
Eximii Theiodamantis; quem inter Dryopas interemit
Crudeliter, bovis aratoris cauſâ, ei adverſantem.

νέσθαι. ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας, Φιλοκτήτης, καὶ Δίομος, καὶ Περιθοΐας, καὶ Φρίξ. ἀφ᾽ οὗ πόλις Λιβύης. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ Εἰδόθεον φησὶ τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτέθειται, οὐχ ἡρπάσθαι αὐτὸν ὑπὸ νυμφῶν ἀλλὰ κατακρημνισθῆναι εἰς κρήνην, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν ὑδρείαν βαστάζειν. Ὅμηρος δὲ πρεπόντως παρθένον. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος. Schol.

1209. Ἀφυσσάμενος Flor. Ἀφυσσάμενος.

1212. Νηπίαχον τὰ] Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα, καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι, ἐν συμποσίῳ Κύαθον, ἤτοι τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν. φεύγων οὖν τὸν φόνον, καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος, ἀνεῖλεν ἐν Εὐήνῳ ποταμῷ Νέσσον κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. ἔπειτα προϊὼν, ἔφερεν καὶ Ὕλον τὸν υἱόν· καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Δρυοπίαν (λῃστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν) τοῦ παιδὸς πεινῶντος, καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Λίχα ἀπολιμπανομένου, συντυχὼν τῷ Θειοδάμαντι, ᾐτεῖτο ὀλίγην τροφήν· ὁ δὲ οὐκ ἐδίδου. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀποσπάσας αὐτοῦ ἕνα τῶν βοῶν, θύσας εὐωχεῖτο. ὁ δὲ Θειοδάμας ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Δρυόπων πόλιν, ἐξῆγεν αὐτοὺς κατ᾽ Ἡρακλέους· καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην κατέστη ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα Δηϊάνειραν καθοπλίσαι. ὅτε δὴ καὶ τρωθῆναι φασὶν αὐτὴν κατὰ τὸν μαζόν. περιγενόμενος δὲ αὐτῶν, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν. καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκησεν περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος, πρὸς τοῖς ὅροις τῶν Φωκίδος· ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ᾽ οὗ Δρύοπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ. Schol.

1214. Ἀντιόωντα] ἐναντιούμενον. Schol.

Ἤπυ

Ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας, ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
Βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
Λευγαλέην· ἐπεὶ οὔτι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
Αἶψα δ' ὅγε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσιν
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. Οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γάρ σφισι πάσαις
Ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι ῥόον ἀμφενέμοντο,
Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
Αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,

Nempe novalis jugera secabat aratro
Theiodamas, tristitiâ compunctus: hic verò illi
Bovem aratorem jussit tradere non volenti.
Quærebat enim causam belli Dryopibus inferendi
Luctuosam, eò quòd, nullâ justitiæ habitâ ratione, viverent.
Sed hæc quidem me longè facerent aberrare à carminis proposito.
Statim autem ille fontem adiit, quem vocant
Pegas propinqui habitatores; fortè verò id temporis
Nympharum instaurabantur chori: curæ enim erat illis omnibus
Nymphis, quotquot illic amabilem juxta fluxum habitabant,
Dianam nocturnis semper celebrare cantibus.
Illæ quidem quæ vertices montium sortitæ, quæque antra,

1218. Ἵετο γὰρ πρόφασιν] οὐκ ἄδικος ὢν ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο ἤθελεν, ἀλλ' ἵνα τὸ ἐκείνων λῃστρικὸν ἄγαν παύσῃ. ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. ταύτῃ τοι καὶ Θειοδάμαντα ἠρέθισεν, ἵν' ἀφορμῆς λαβόμενος τιμωρήσῃ τὸ ἔθνος. Δρυόπεσσι βαλέσθαι. Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσὸν ἄδικον, ὃ κατεπολέμησεν Ἡρακλῆς, καὶ μετέστησεν εἰς Πελοπόννησον. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Δρύοπος τοῦ Λυκάονος, καὶ Δίας τῆς Λυκαονίας. Schol.

1220. Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν] φησὶν ὅτι τὴν ἡμῶν ποίησιν καὶ τὴν τῶν Ἀργοναυτῶν πλοῦν καὶ τὰ σπουδαζόμενα ἀποπλανήσειεν, εἰ βουλοίμην εἰπεῖν τὰ συμβάντα τοῖς Δρύοψιν. Ἄλλως. λείπει τὸ λεγόμενα. ἵν' ᾖ, ἀλλὰ ταῦτα λεγόμενα, ἀποστήσει με τῆς ἐν χερσὶν οὔσης ᾠδῆς. Schol.

1221. Ἣν καλέουσιν Πηγὰς] ὀνομαζομένης Πηγαί, οὕτω κυρίως. Ἀγχίγυοι δέ. οἱ πλησιόχωροι, οἱ γείτονες. Schol.

1226. Ἐναύλους] τὰ σπήλαια νῦν. Schol.

Αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
Ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη Ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
Κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσιν.
Πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα
Βάλλε σεληναίη· τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησεν
Κύπρις· ἀμηχανίῃ δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
Λέχρις ἐπιχριμφθεὶς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
Χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον· αὐτίκα δ' ἥγε

Nec non ſaltuariæ longè ordine procedebant.
Ipſa autem nuper fonte emerſerat pulchrifluo
Nympha Ephydatia; hunc verò prope conſpexit
Pulchritudine et amabilibus rubentem gratiis.
Ipſum enim plena ab æthere refulgens
Irradiabat luna: hujus autem mentem attonitam reddidit
Venus, vixque præ inopiâ conſilii collegit animum.
Simul autem ac ipſe fluctui urnam immerſerat
In obliquum inclinatus, multaque circum reſonuerat aqua
Æs in ſonorum infuſa, ſtatim hæc

1227. Ὑλήωροι] αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι. Schol.

1228. Καλλινάοιο] καλλιρρόου. Schol.

1229. Ἐφυδατίη] ὄνομα νύμφης. Schol.

Ibid. Ἐφυδατίη] Alii aliter rem narrant. Val. Flac. III. 529. à Dryopâ, Propertius à Dryadibus, alii Nymphis raptum canunt. Fabulæ poeticæ ſunt fictæ et incertæ. Upt.

1230. Ἐρευθόμενον] τὸν λάμποντα. Schol.

1231. Διχόμηνις] πανσέληνος. Schol.

1232. Φρένας ἐπτοίησεν. Hor. amore *perculſum* gravi.

1233. Κύπρις] τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Schol.

1235. Λέχρις ἐπιχριμφθεὶς] πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς. ὁ δὲ νοῦς, ὡς καθῆκε τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τὴν κρήνην, ἐμφερομένου τοῦ ὕδατος εἰς τὸ ἀγγεῖον μετὰ σφοδροῦ ἤχου, ἡ νύμφη τῇ μὲν εὐωνύμῳ χειρὶ τοῦ αὐχένος αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, ἐφίλει, φησὶν, τῇ δεξιᾷ δὲ καθείλκυσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ. Schol.

1236. Αὐτίκα δ' ἥγε] Θεόκριτος ἐν τοῖς Βουκολικοῖς ἐν τῷ Ὕλᾳ ἐπιγραφομένῳ, ὑπὸ πασῶν φησὶν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρπάσθαι· Ὄνασος δὲ ἐν τῷ α τῶν Ἀμαζονικῶν πεσόντα τὸν Ὕλαν φησὶν ὑποβρύχιον γενέσθαι. καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἑτεροιουμένων ὑπὸ πασῶν φησὶν αὐτὸν ἁρπαγῆναι τῶν νυμφῶν· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ὑπὸ μιᾶς. Schol.

Ibid. Pro ἑτεροιουμένων apud Schol. legit Cl. Munckerus ad Higin. L. 1. fab. 14. ὑπροιουμένων.

Λαιὸν

Λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ᾽ αὐχένος ἄνθετο πῆχυν
Κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
Ἀγκῶν᾽ ἔσπασε χειρὶ, μέσῃ δ᾽ ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ᾽ ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἶος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
Δέκτο γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
Βῆ δὲ μεταΐξας πηγέων σχεδὸν, ἠΰτε τις θὴρ
Ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων·
Λιμῷ δ᾽ αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ᾽ ἐπέκυρσε

Lævam quidem collo ſuperimpoſuit ulnam
Oſculari cupiens tenerum os, dextrâ verò
Cubitum attraxit manu, medioque demerſit in alveo.
Hunc verò heros clamantem audivit ſolus ſociorum
Polyphemus Elati filius, progreſſus longius in viam.
Expectabat enim ingentem Herculem, quando rediret.
Ivit verò valde celeriter ad fontem, inſtar feræ
Agreſtis, quam balatus e longinquo invaſit ovium:
Fame autem furens accedit, nec tamen potitur

1238. Τέρεν] τὸ ἁπαλόν. οὐκ ἔστι τοῦτο τὸ νέον. Schol.

1239. Ἀγκῶν᾽ ἔσπασε χειρὶ, &c. Flaccus de eâdem re III. 561.

Illa avidas injecta manus heu fera cientem
Auxilia, et magni referentem nomen amici
Detrahit ——

1241. Εἰλατίδης] γράφεται καὶ Εἰλασίδης. κατὰ γάρ τινας Ἐλάσου υἱός ἐστιν ὁ Πολύφημος· κατὰ δέ τινας, Ποσειδῶνος. γυναῖκα δὲ ἔχειν ὁ Πολύφημος Λαονόμην, Ἡρακλέους ἀδελφὴν, Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης θυγατέρα. Προτέρωσε. ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν τῆς κελεύθου. Schol.

1243. Ἠΰτε τις θὴρ] κυρίως οἱ ποιηταὶ τοὺς λέοντας φασὶ θῆρας. ὡς καὶ Καλλίμαχος, "Θηρὸς ἐειράξαν δέρμα καταμάδιον." Schol.

Ibid. —— ἠΰτε τις θὴρ
Ἄγριος, &c.

Ac veluti pleno lupus inſidiatus ovili,
Cum fremit ad caulas, ventos perpeſſus et imbres
Nocte ſuper mediâ: tuti ſub matribus agni
Balatum exercent; ille aſper et improbus irâ
Sævit in abſentes; collecta fatigat edendi
Ex longo rabies, et ſiccæ ſanguine fauces.

Æn. IX. 59.

1245. Αἰθόμενος] καιόμενος τῷ λιμῷ. τὸ δὲ τοιοῦτον οὐχ ὡς ὁ λιμὸς θερμασίας ἐστὶ ποιητικὸς, ἀλλὰ τὸ αἰθόμενος ἐπὶ τοῦ σπεύδειν ἐστίν. Schol.

Ποίμνῃσιν

Ποίμνησιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
Ἔλσαν· ὁ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν.
Ὣς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
Φοίτα κεκληγὼς, μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
Αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον, ὦρτο νέεσθαι,
Μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλοι, ἠὲ μιν ἄνδρες
Μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ ληΐδ' ἑτοίμην.
Ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆϊ,
Γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
Σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας· αὐτίκα δ' ἄτην
Ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθματι θυμόν.

Grege; prius enim ipsi in stabula pastores
Propulerant: ista autem anhelans immaniter fremit, usque ad lassitudinem:
Ita sane Elati filius vehementer ingemiscebat; circumque locum
Oberrabat clamans, vanus autem ei erat clamor.
Statim igitur districto valido ense, impetum cepit revertendi,
Ne fortè aut feris prædæ foret, aut ei viri
Soli existenti insidiarentur, prædamque facilem abducerent.
Ibi ipsi obviam factus est per callem Herculi
Nudum vibrans manu gladium: bene autem eum cognovit
Festinantem ad navem per caliginem, statimque calamitatem
Exposuit luctuosam, lassatus anhelitu animum.

1246. Ἐνὶ σταθμοῖσι] ἐνήλλακται ἡ ἐν πρόθεσις ἀντὶ τῆς εἰς. ὁ γὰρ νοῦς, οἱ γὰρ νομῆες εἰς τοὺς σταθμοὺς προήλασαν. Schol.

Ibid. Ἐνὶ σταθμοῖσι. Ἐν pro εἰς ponitur, inquit Schol. sic et L. II. 1038. Nec aliter Virgilius, I. 180. rapuitque *in* fomite flammam. Ubi consule Servium. Upt.

1248. Ὣς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης] διόλου ὑγιὴς καὶ ἐῤῥωμένη ἡ εἰκών. προβάτοις γὰρ βοώσαισιν εἰκάζει τὸν Ὕλαν, διὰ τὸ τῆς ἡλικίας νέον, καὶ τὸ τοῦ σώματος ἁπαλόν· θηρὶ δὲ καταπνεύσαντι καὶ σπεύδοντι, τὸν Πολύφημον, διὰ τὴν ἔμφυτον τοῦ ἥρωος δύναμιν. τὸ δὲ λιμῷ αἰθόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς τῇ διαθέσει πρὸς τὸν παῖδα ὥρμησε. τὸ δὲ, οὐκ ἐπέκυρσε ποίμνῃσι, πρὸς τὸ συμβεβηκός. καὶ γὰρ ἡ νύμφη συνεῖρξεν τὸν παῖδα ἀπὸ τῆς τοῦ Πολυφήμου παρουσίας καὶ βοηθείας. Schol.

1252. Ληΐδ' ἑτοίμην] κτῆμα καὶ λάφυρον ἕτοιμον. καὶ διὰ τὸ ἀκμητὶ καὶ χωρὶς μάχης λαβεῖν. Schol.

1254. Εὖ δέ μιν ἔγνω] διὰ τὸ λάμπειν τὴν σελήνην. εἶπεν γὰρ ὅτι διχόμηνος ἔλαμπεν. Schol.

1256. Ἄσθματι] τῷ ἐκ τοῦ δρόμου γενομένῳ φυσήματι. Schol.

Ibid. Θυμὸν] Forsan, inquit Sanctamandus, legendum θυμῷ, non enim animus, sed corpus laborat asthmate.

Δαιμόνιε,

Δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτον ἐνίψω.
Οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν, σόος αὖτις ἱκάνει,
Ἀλλά ἑ ληϊστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
Ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ᾽ ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
Κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ σπλάγχνοις ζέεν αἷμα.
Χωόμενος δ᾽ ἐλάτην χαμάδις βάλεν· ἐς δὲ κέλευθον
Τὴν θέεν, ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.
Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος
Πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
Οὐδ᾽ ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ᾽ ὁδὸν, ἄλλοτ᾽ ἄπαυστος,
Ἄλλοτε δ᾽ ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν᾽ ἀείρων

Infelix, triftem tibi dolorem primùm referam.
Non enim Hylas ad fontem profectus, salvus denuò revertit,
Sed vel eum latrones nacti abducunt,
Vel bestiæ nocent: ego autem clamantem audivi.
Sic dixit: illi autem audienti a temporibus largus sudor
Fluebat, intusque sub visceribus ater fervebat sanguis.
Iratus verò abietem humi dejecit, atque viâ
Illâ cucurrit, quâ pedes ipsum ferebant incitatum.
Sicut autem quando aliquis ab œstro percitus proruit taurus
Prataque deserens locaque paluftria, nec pastorum
Neque armenti curam habet; sed perficit iter, nunc irrequietus,
Nunc consistens; latamque attollens cervicem

1265. Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε μύωπι] Μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥ τις ταῖς λαγόσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ᾽ οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωρίων. Schol.

Ibid. Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε μύωπι, &c. Similiter ferè de eâdem re Tryphiodorus, v. 351.

——ἠύτε πόρτις ἀήσυρος, ἥντε τυπεῖσαν
Κέντρον ἀνεπτοίησε βοοῤῥαίστοιο μύωπος·
Ἡ δ᾽ οὔτ᾽ εἰς ἀγέλην πολιναίεται, &c.

1266. Πίσεά] τοὺς συμφύτους, ἢ ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους. Ἑλεσπίδας. τινὲς τοὺς ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους. ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις, παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ. ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν. Εὐριπίδης, "ἐκ Κιθαιρῶνος λέπας." Schol.

Ἵησιν μύκημα κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
Ὡς ὅγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλεν
Συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο,
Τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀϋτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ
Ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
Ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
Οἱ δ' εἴσβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
Εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
Κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
Γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήϊον ἄκρην.

Mugitum edit, infesto ictus œstro:
Haud aliter ille furiatus nunc quidem velocia movebat genua
Indesinenter; nunc autem rursus cessans labore
Procul penetrantem edidit clamorem ingenti voce.
Statim autem summos superaverat vertices stella
Matutina, et venti increbuerunt: nec mora Tiphys
Inscendere est eos hortatus fruique vento.
Illi igitur inscenderunt statim volentes, et solutis
Navis anchoris, retraxerunt funes.
Recurvatis autem vento linteis in medio, longe a litore
Lætabundi ferebantur præter Posideïum promontorium.

1270. Ὡς ὅγε μαιμώων] δι' ὅλου ὑγιὴς ἡ παραβολή. ταύρῳ γὰρ βεβλημένῳ εἰκάζει τὸν Ἡρακλέα, διὰ τὸ τοῦ ἥρωος καρτερόν. ἐπικειμένου δὲ μύωπα φησὶ τὴν τοῦ Ὕλα ζήτησιν. καὶ γὰρ αὕτη δίκην μύωπος αὐτὸν ἤλγυνεν. τὸ δέ, πίσεά τε προλιπών, πρὸς τὴν ναῦν καὶ τὴν τῶν ἑταίρων συνοδίαν. τὸ δέ, οὐδὲ νομήων οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, ὅτι οὐδὲ τοῦ ἐξάρχου τοῦ πλοῦ Ἰάσονος ἐπιστρέφη, οὐδὲ τῶν ἄλλων ἑταίρων. τὸ δὲ ἄλλοτ' ἄπαυστος, ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, ὅτι ποτὲ μὲν ἔτρεχεν, ἕως κάμῃ· ποτὲ δὲ ἕστηκεν. τὸ δέ, ἵησι μύκημα, ὅτι καὶ οὗτος ποτὲ ἐβόα καλῶν τὸν Ὕλαν. Schol.

1273. Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας] ἠῷον ἀστέρα τὸν ἑωσφόρον. ὁ δὲ ἑξῆς λόγος, ὡς δὲ πρὸς ταῖς ἀκρωρείαις ὁ ἑωσφόρος ἐφάνη, παραχρῆμα πνοαὶ παρῆλθον. ταχέως δὲ ὁ Τῖφυς παρεκελεύσατο ἐμβάντας ἀπολῦσαι. Schol.

1276. Ὕψι δὲ νηὸς] ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, καὶ τοῦ ὅρμου ἀνακινήσαντες τὴν ναῦν. γελοῖος δὲ Ἔφορος, νομίζων πρῶτον Ἀνάχαρσιν τὴν διπλῆν ἄγκυραν εὑρηκέναι. πρεσβύτεροι γὰρ Ἀναχάρσιδος οἱ Ἀργοναῦται. Schol.

1277. Ἀνεκρούσαντο] διὰ τοῦ προηγουμένου τὸ ἐπακολουθοῦν ἐδήλωσεν. ἀντί, τὸ ἱστίον ἐχάλασαν. Schol.

Ἠμος

Ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποὶ,
Καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ·
Τῆμος τούσδ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.
Ἐν δέ σφιν κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολῳὸς
Ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
Σφωϊτέρων ἑτάρων. Ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς,
Οὐδ' ἔτι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδ' ἔτι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἧστο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
Θυμὸν ἔδων. Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν.

Quando autem de cœlo læta resplendet Aurora
De finibus reversa, et luce flavent colles,
Roscidosque campos fulgidus illuminat splendor,
Tunc sane animadverterunt se illos præ imprudentiâ reliquisse.
Inter autem ipsos magna contentio orta est, et tumultus
Ingens, eò quòd, relicto præstantissimo, conscenderant
Sociorum suorum. Ipse autem rei difficultate perculsus
Neque tale verbum locutus est, neque tale
Æsonides, sed sedebat tristi præ calamitate
Mentem rodens: Telamona autem corripuit ira, itaque effatus est.

1280. Ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ] χαροπὴν τὴν ἠῶ, διὰ τὸ λαμπρύνειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν. Schol.

1281. Περάτης] σημαίνει μὲν κατὰ πινας, καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον· λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ. Τὸ δὲ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμως λέγεται. ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ. διὸ καὶ ἐπήνεγκεν διαγλαύσσουσιν, ἀντὶ τοῦ φωτίζουσιν, ἢ διαλάμπουσιν. ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, καὶ γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ· παρὰ τὸ γλαύσσειν, ὅ ἐστι λάμπειν. καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο, "γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη. Schol."

Ibid. Ἐκ περάτης] *E metâ*. Confer infra II, 164. IV. 54. Sed vide Spanh. ad Call. p. 433. Upt.

1284. Ἐν δέ σφιν, &c.

Hìc verò ingenti repetuntur pectora luctu
Ut socii sedere locis, nullæque leonis
Exuviæ, tantique vacant vestigia transtri.
Val. Flacc. III. 719.

1285. Εἰ pro ὅτι. Sic in Act. XXVI. 8. τί ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν ΕΙ ὁ θεὸς νεκροὺς ἐγείρει. Et rursus 23.

1287. Οὐδ' ἔτι τοῖον ἔπος οὐδ' ἔτι τοῖον.] Locutio pleonastica pro *nihil omnino*. Φράσις plerisque scriptoribus usitatissima. Sic οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν cum multis hujusmodi.

1289. Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος] οὗτος γὰρ πάνυ Ἡρακλέους γέγονεν ἑταῖρος,

Ἧσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν
Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκτοθι μῆτις ὄρωρεν,
Ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
Αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἴκαδε νόστον.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων
Εἶμι τεῶν, οἳ τόν γε δόλον συνετεκτήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο.

Sedes ita quietus ſcilicet: nimirum tibi commodum erat
Herculem relinquere; tuum autem hoc conſilium erat,
Ut illius gloria per Græciam tuæ nequaquam tenebras obduceret,
Si modò Dii dederint ad domum reditum.
Sed quid verbis opus eſt? nam et ipſe ſeorſim a ſociis
Diſcedo tuis, qui hunc dolum unà machinati ſunt.
Dixit, et in Agniadem Tiphyn inſiliit, ejuſque oculi
Scintillis ſimiles flagrantis ignis videbantur.

ὃς καὶ εἰς πολλοὺς ἄθλους αὐτῷ συνεμάχησεν, καὶ εἰς Ἴλιον συνέπλευσεν, καὶ συνεπολέμησεν Ἀμαζόνας· καὶ τὸν Ἀλκυονέα ἀνεῖλεν, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ. Θεόκριτος ἐνέδειξε τὴν φιλίαν αὐτῶν, "Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν." ὁ δὲ λόγος, καθέζῃ, ὡς ἔτυχεν ἥσυχος. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ἀπολελεῖφθαι φησὶ τὸν Ἡρακλέα περὶ Κίον, ἐκβάντα ἐπὶ τὴν Ὕλα ζήτησιν· Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος, συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα τοῖς ἀριστεῦσιν ἕως Κόλχων, καὶ τοῖς περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. ὁμοίως καὶ Δημάρατος. Ἡρόδωρος δὲ φησι μὴ συμπεπλευκέναι αὐτόν τε καί τινας ἄλλους. Ἡσίοδος ἐν τῷ Κήϋκος γάμῳ, ἐκβάντα φησὶν αὐτὸν ἐφ' ὕδατος ζήτησιν, τῆς Μαγνησίας περὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ Ἀφέτας καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε, καὶ Φερεκύδης. Ἔφορος δὲ ἐν τῇ ι φησὶν αὐτὸν ἑκουσίως ἀπολελεῖφθαι περὶ Ὀμφάλην τὴν Λυδῶν βασιλεύουσαν. ἰδίως δὲ Ἀντικλείδης ἐν τῇ β τῶν Δηλιακῶν, Ὕλλον φησὶ τὸν Ἡρακλέους υἱὸν ἀποβάντα ἐφ' ὕδωρ, μὴ ὑποστρέψαι. Schol.

1292. Ὄφρα τὸ κείνου κῦδος] ἀστείως καὶ τεχνικῶς, οὐ τοῦ κατεπείγοντος καιροῦ μέμνηται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν νόστον ἀνάγει τὸν λόγον, ἵνα πλέον κακίσῃ τὴν πρᾶξιν. οὐδὲν γάρ σοι διεφέρετο ἐν Σκυθίᾳ ὑπὸ Ἡρακλέους ἡττῆσθαι· ἀλλ' ὅμως τοῦτό σοι αἰσχύνην ἔφερεν ὕστερον, ἡμῶν εἰς Ἑλλάδα ἐπανελθόντων. διὸ καὶ τὴν κοινὴν πάντων σωτηρίαν ὑπὲρ τῆς σῆς εὐδοξίας παρῆκας. Schol.

1294. Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος] Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ εἰκοστῷ φησὶν ὅτι τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦται, αἶσχος, ἦθος, εὖρος, εἶδος. οὕτως οὖν καὶ ἦδος. τὸ δὲ ἡδὺς δασύνεται, καίτοι τὸ η ἔχον πρὸ τοῦ δ, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνομένου. ἐλλείπει δὲ τὸ σοί. ὁ γὰρ νοῦς. ἀλλὰ τί τοσούτων ἦδός μοι λόγων; πορεύομαι γὰρ χωρὶς τῶν συντεθειμένων σοι τοῦτον τὸν δόλον. Schol.

1297. Ὄστλιγγες] αἱ λαμπηδόνες. ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἡ λέξις τοὺς βοστρύχους.

Καὶ

Καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
Λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωὴν,
Εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσιν,
Σχέτλιοι· ἦτέ σφιν στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω
Χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
Ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατο γαῖαν

Et profectò iterum in Myſorum terram revertiſſent
Salo obluctati, ventique continuis flatibus,
Niſi Thracii duo filii Aquilonis
Æaci natum aſperis cohibuiſſent verbis;
Miſeri: certè ipſis triſtis pæna poſtea erat *ſoluta*
Sub manibus Herculis, quòd ipſum requiri vetuerant.
A certaminibus enim Peliæ defuncti revertentes
In Teno inſulâ occidit; et aggeravit terram

"ἀπ' ὀσλίγγων δ' αἰὲν ἄλειφα ῥέει." τοῦτο δέ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς καθόλου. Schol.

1298. Ἂψ ὀπίσω] Παρὰ μὲν Ἀπολλωνίου καὶ Φιλητᾷ διὰ τοῦ α τὸ ἂψ, καὶ ὀπίσω, ἐκ παραλλήλου. Schol.

1299. Λαῖτμα βιησάμενοι] ἀντὶ τοῦ μαχεσάμενοι τῷ κατεπείγοντι ἀνέμῳ καὶ βιασάμενοι. λαῖτμα δὲ τὸ κύτος τῆς θαλάσσης καὶ διάστημα, οἱονεὶ λάτμημα. ἢ παρὰ τὸ λακτύπεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. Σιλλωὸς δὲ ἐν γλώσσαις πέλαγος εἶναι, καὶ Εἰρηναῖος ἐν πρώτῳ Ἀπολλωνίου, ἀποδεδώκασιν. Schol.

1300. Εἰ μὴ Θρηϊκίοιο] τούτους Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὕστερον, εὑρὼν περὶ Τῆνον τὴν νῆσον, ἢ παράκειται) Δήλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ. Ὅμηρος, "Τὸν "σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας." Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Ταυνιακοῖς, ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες, ἐνήδρευσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλόμενοι. Schol.

1304. Ἄθλων γὰρ Πελίαο] ἕως τοῦ ἀμφ' αὐτοῖς. ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ κωλῦσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δέ φησι, διὰ τὸ λειφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν. Στησίμβροτος δέ φησιν, ὅτι διαφορὰν ἔχοι πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσι. Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταϊκῶν φησι Βορέαν αἴτιον γεγονέναι τοῦ θανάτου τῶν προειρημένων, διὰ τὸ χειμάσαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κῷ ὑποστρέφοντα. Δεδουπότος. μετὰ γὰρ τὸν θάνατον Πελίου, ἀνιόντας ὡς ἐπὶ τὴν πατρίδα τοὺς Βορεάδας ἐκ τοῦ ἐπιταφίου αὐτοῦ ἀγῶνος συντυχὼν Ἡρακλῆς καὶ ὑπομνησθεὶς αὐτοῦ τούτου, ὅτι αὐτὸν ἀναζητηθῆναι ἐκώλυσαν, ἀνεῖλεν αὐτοὺς ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ. Schol.

1305. Τήνῳ] Tenus inſula Delo adjacet: ſed de tumulis Zetes et Calais ita ſcribit Hyginus, L. I. fab. 14. *Quorum in tumulis ſuperpoſiti lapides flatibus paternis moventur.* Upt.

Ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν·
Ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
Κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης.
Ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας
Νειόθεν ἐκ λαγόνων, στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ
Νηίου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισιν.
Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν
Αἰήτεω πτολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;

Circum ipsos; duosque cippos superstruxit;
Quorum alter, non sine magno stupore hominibus videndus,
Movetur sonoris flatibus Aquilonis.
Sed hæc tamen ita erant in posterum perficienda.
Illis autem Glaucus fremibundo è mari apparuit
Nerei divini multiscius vates.
Altè verò hirsutum caput et pectora tollens
Ab imo ex lateribus robustâ apprehendit manu
Navis temonem, et inclamavit festinantibus.
Quare contra magni Jovis nitimini consilium
In Æetæ urbem ducere fortem Herculem?

1306. Στήλας τε δύω] τῶν δύο τάφος ἐστὶν ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ καὶ στῆλαι· ὧν τὴν ἑτέραν πάντως συμβαίνει ὑπὸ ἀνέμου κινεῖσθαι τοῦ βορέου πατρὸς αὐτῶν. Schol.

1309. Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε] Καλλιμάχου ὁ στίχος. κοινὸν δὲ ἁμάρτημα πάντων τῶν μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν, τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, ἀλλὰ τοῦ ἡ ἐκφέρειν ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ. Schol.

1310. Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος] Γλαῦκος, Πολύβου παῖς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος (ἡ δὲ Ἀνθηδὼν Βοιωτικὴ πόλις· ὡς καὶ Ὅμηρος, "Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν") ἁλιεὺς τὴν τέχνην. ὃς πολλῶν ποτὲ ἰχθύων εὐτυχήσας ἄγραν, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀποκαμὼν ἀπέθετο τὸ φορτίον τῶν ἰχθύων. ὁ δὲ εἷς τούτων, ἀθάνατον φαγὼν βοτάνην ἀνέζησε. λαθὼν δὲ καὶ ὁ Γλαῦκος, φαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη. εἶτα ὡς εἰς ἄκρον γήρως ἤρχετο, μηκέτι φέρων, ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν· καὶ ἐτιμήθη ὡς θαλάσσιος δαίμων. καὶ τὸν ἰχθὺν τὸν Γλαῦκον ἀπ' αὐτοῦ κεκλῆσθαι λέγουσι. Βρυχίης, βρυχώδους. Schol.

1314. Νηίου] Μέρος λέγει τῆς νεὼς, ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ. Schol.

1315. Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο] τὸ ἑξῆς, τίπτε μενεαίνετε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς βουλήν; τουτέστι, τί προθυμεῖσθε παρὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλήν. Schol.

Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
Ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους·
Ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέστιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
Ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
Αὔτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
Πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
Μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο Νύμφη
Ὃν πόσιν· οἷό περ ἕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἐλίφθεν.
Ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας.
Ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
Πορφύρεον, κοίλην δὲ δι' ἐξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.

In Argis ei fato destinatum est ut impio Euristheo
Absolvat laborans duodecim omnia certamina,
Atque cum immortalibus habitet familiaris, si pauca adhuc
Perfecerit: quare nullum ejus sit desiderium.
Similiter etiam Polyphemo, ad ostia Cii
Fato sancitum est, ubi inclytam condiderit urbem,
Mortem obire in Chalybum immensâ terrâ.
Hylan autem Dea Nympha præ amore fecit
Maritum suum, cujus causâ illi aberrantes relicti erant.
Dixit; et immensum subiit fluctum, in imo mersus.
Circum autem ipsum vorticibus agitata spumabat unda
Purpurea, cavamque per mare proluit navem.

1317. Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν] ὅτι ἄθλους ἐπιτελῶν Ἡρακλῆς παραλιπὼν τούτους, ἅρμησεν ἐπὶ τοὺς ἀριστεῖς, αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων φησί. Schol.

1319. Συνέστιον] συνδιαιτητὴν, ὁμοτράπεζον, ὁμότιμον. ὅτι ἡ κοινὴ τράπεζα τὴν αὐτὴν τιμὴν τοῖς μεταλαμβάνουσιν αὐτῆς δίδωσιν. Εἴ κ' ἔτι παύρους. ἐὰν ἔτι ὀλίγους, παρ' οὓς ἤνυσεν, ἀνύσῃ ἄθλους. Schol.

1321. Προχοῇσι Κίοιο] Ποταμὸς Μυσίας, ἀφ' οὗ ἡ Κίος, ὁμωνύμως τῷ ποταμῷ. ἐπλεύτα γὰρ Πολύφημος τοῖς Χάλυψι μαχόμενος. ἔστι δὲ ἔθνος Σκυθικόν. Schol.

1323. Χαλύβων] Χάλυβες ἔθνος Σκυθίας, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος, "Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος." Schol.

1325. Ὃν πόσιν] κοινῶς τέθεικεν τὸ ὃν πόσιν. ἔστι γὰρ περιληπτικὸν, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτῆς. δεῖ δὲ εἰπεῖν, ἧς πόσιν. τοῦτο γὰρ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῆς, ἵν' ᾖ ὁ λόγος, ἐποιήσατο νύμφη ἑαυτῆς πόσιν. Schol.

1326. Ἁλίαστον] πολύ. Δύψας. καταδύς. Schol.

Γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει
Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα· χεῖρα δὲ χειρὶ
Ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε.
Αἰσονίδη, μή μοί τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
Εἴ τί περ ἀασάμην· περὶ γάρ μ' ἄχος εἷλεν, ἐνισπεῖν
Μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον· ἀλλ' ἀνέμοισιν
Δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν.
Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
Φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐνηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
Ἔμμεναι· ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,

Heroes autem lætati ſunt: ipſeque feſtinanter acceſſit
Æacides Telamon ad Jaſonem, manuque manum
Summam complexus, ſalutavit et allocutus eſt.
Æſonis fili, ne quid mihi ſuccenſeas, quæ imprudentiâ
Si quid deliquerim: me enim dolor impulit dicere
Verbum temerarium et protervum; ſed ventis
Demus errorem, ſicut et antea benevoli.
Huic autem Æſonis filius conſultè reſponſum dedit.
O amice, equidem me acerbo inceſſiviſti ſermone,
Dicens inter hos omnes me chari viri deſertorem
Eſſe: verùm non diu quidem amaram iram continebo

1329. Γήθησαν] ἐχάρησαν τῷ μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀπολείψεως. Ἐσσυμένως, ταχέως. Schol.

1331. Προσπτύξατο] ἐδεξιώσατο, ἐφιλοφρονήσατο τοῖς λόγοις. Schol.

1332. Αἰσονίδη, μή μοι τι χολώσεαι] διὰ μὲν τοῦ μή μοι χολώσεαι, τὸ ἀποφατικὸν τέταχεν ἀπὸ τῆς ἀπαγορεύσεως. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μή μοι χόλου, προστακτικῶς. Ἀφραδίῃσιν. ἀγνοίαις. κατὰ μεσότητα ἀκουστέον, ἀφραδέως, ἀδιανοήτως. Εἴ τι περ ἀασάμην. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἁρματοδρόμων. Schol.

1334. Ὑπερφίαλον] ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένον. οἷον ὑπερφίαλον, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ α. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ οὐ καθῆκον οὐδὲ νόμιμον. Ἀλλ' ἀνέμοισιν δώομεν. ἡ διάνοια παρὰ τῷ ποιητῇ, "ἔπος δ' ἄ πέρ τι βέβακται δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι θύελλαι." Schol.

1336. Ἐπιφραδέως] διανενοημένως καὶ συνετῶς. Schol.

1337. Ἐκυδάσσαο] ἐλοιδόρησας. κύδος γὰρ ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία, παρὰ Συρακουσίοις. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ, "κυδάζεται πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ." Schol.

1338. Ἐνηέος ἀνδρὸς] ἐνηλλαγμέναι εἰσὶν αἱ πλώσεις. ὁ γὰρ νοῦς, εἰς προσηνῆ ἄνδρα ἁμαρτεῖν. Schol.

Πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ ἐ περὶ πώεσι μήλων,
Οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
Ἀλλ' ἑτάρε περὶ φωτός· ἔολπα δ' ἔτι σε καὶ ἄλλῳ
Ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτὲ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα· καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο.
Τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
Μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
Αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀνστήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
Ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
Τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν ἀποκρίναντες ἀρίστους

Antea licèt vexatus: quandoquidem non de gregibus ovium
Neque de possessionibus iratus succensuisti,
Sed pro viro amico: spero autem te etiam cum alio
Pro me, si quid tale unquam contigerit, litigaturum.
Dixit sane; et amici facti, sicut antea, sedebant.
Illi verò, Jovis consilio, alter quidem Mysis extructurus
Erat fabricando cognominem urbem fluvii
Elati filius Polyphemus; alter verò Euristhei labores
Iterum reversurus perficere: minatus est autem se terram
Mysorum protinus vastaturum, nisi ipsi
Aut vivum invenirent Hylan, aut mortuum.
Hujus autem obsides tribuerunt rei optimates

1344. Ἀρθμηθέντες] φιλιωθέντες. Schol.

1346. Ἐπώνυμον] ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον τοῦ ποταμοῦ. καὶ γὰρ Κίος ὁ ποταμὸς καὶ πόλις. ὠνόμασται δὲ ὁ ποταμὸς ἀπὸ Κίου τοῦ ἡγησαμένου Μιλησίων. Schol.

1348. Ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν] ἀνάστατον καὶ ἔρημον ποιήσειν παραυτίκα, εὐθέως, τὴν Μυσίδα ἤ τοι Μυσῶν χώραν ἠπείλησε. τὸ Μυσίδα ἔχει μὲν τόπον ὑποκοριστικόν· ὥσπερ καὶ τὸ Ἀσίδα, ἀντὶ τοῦ Ἀσίαν. Schol.

1349. Ὁππότε] Ἀττικόν ἐστι παρῳχημένου χρόνου, ἰσοδυναμοῦν τῷ ὅτε. "ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον," τίθεται δὲ καὶ τοῦ ἐπιόντος χρόνου, συνεκφερομένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἄν. "ὁππότ' ἂν ἠνώγητε." ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῷ αὐτὸν χρήσασθαι τῷ εἰ, "εἰ μή μοι τλαίης γε θέα." Schol.

1350. Ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον] ἀντὶ τοῦ μοῖραν ἀκουστέον, παρεσχημάτισται γὰρ ἀπὸ τοῦ μοίρα, ὡς τῷ πύλῳ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών. μόρον οὖν μοῖραν, ἢ ζῶντος ἢ τεθνηκότος. ἥτις ἐστὶ ποτὲ μοίρας εἴτε ζῶν εἴτε νεκρός. Schol.

1351. Τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν] ἀντὶ τοῦ

Υἱέας

Υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
Μήποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ
Κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκτιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος· δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας,
Οὓς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.
Ναῦν δὲ πανημερίην ἄνεμος φέρε, νυκτί τε πάσῃ
Λάβρος ἐπιπνείων· ἀτὰρ οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο
Ἠοῦς τελλομένης. Οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν

Filios ex populo, ac ſacramento firmârunt
Se nunquam quærendi deſituros laborem.
Adeo in hodiernum Hylan inveſtigant Ciani
Filium Theiodamantis, beneque munitam tuentur
Trachinem: nam ibi collocârat filios
Quos ſibi loco pignoris inde miſerant abducendos.
Navem autem per totam diem ventus ferebat noctemque totam
Vehementer ſpirans; ſed neque vel minimum flabat
Aurorâ ortâ: illi igitur terræ eminentem

Ὕλα ἐνέχυρα οἱ Μυσοὶ παρέχουσι τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὲρ τοῦ πάντοτε αὐτὸν ἐπιζητεῖν. πλεονάζει δὲ ἡ ἀπὸ πρόθεσις. Schol.

1353. Μαστεύοντες] ζητοῦντες. ἐξ οὗ καὶ μαστὺς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος, "μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ." ὅθεν καὶ Μαστοὶ καλοῦνται, διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τῶν παίδων. Schol.

Ibid. Μαστεύοντες. Flor. μαστεύσοντες. Schol.

1354. Ἐρέουσι] ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶσι. Ὅμηρος, "τοὺς ἐρέων, Ὀδυσῆϊ συνήντετο." καὶ, "Κνημοὺς ἐξερέησιν." Schol.

1353. Εὐκτιμένης τε μέλονται Τρηχῖνος] Τραχὶν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τοὺς παῖδας τῶν Μυσῶν ἐνῴκισεν Ἡρακλῆς, ὅτε ἀντ' ἐνέχυρα τοῦ Ὕλα ἐδέξατο αὐτούς. οὐχ ὑγιῶς δὲ τέθεικεν τὸ αὐτόθι. δηλωτικὸν γάρ ἐστι τοῦ παρόντος τόπου, ἴσον τῷ, αὐτόθι μένειν, μή πως ἀδροτήζομεν ἀλλήλοιν. ἔδει δὲ εἰπεῖν, τῷ ἀφεστῶτι τόπῳ. ὡς τὸ, ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἀπηύρα. Schol.

1357. Ῥύσια] τὰ ἀντὶ τινὸς ἐνέχυρα διδόμενα ὑπὲρ τῆς ἀξίας. ὅτι δὲ Κιανοὶ ὅμηρα ἔδοσαν Ἡρακλεῖ, καὶ ὤμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ὕλαν, καὶ φροντίδα ἔχουσι Τραχινίων, διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλέους τοὺς ὁμηρεύσαντας, Κιναίθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ. Schol.

1358. Ναῦν δὲ πανημερίην] ὁ νοῦς οὕτως, τὴν δὲ ναῦν δι' ὅλης ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὁ ἄνεμος ἔφερεν σφοδρῶς ἐπιπνέων. τῆς δὲ ἡμέρας ἐπιφανείσης, οὐδὲ ὀλίγον, ἀλλ' εὐθέως ἐπαύσατο. Schol.

1360. Εἰσανέχουσαν] ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην, ἢ ἀνέχουσαν ἀκτὴν, ἀναπεπταμένην, πλαγίαν ἰδόντες, ἐπίκωποι γενόμενοι, καθώρμισαν τὴν ναῦν. Schol.

Ἀκτὴν

Ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ᾽ εὐρεῖαν γ᾽ ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ᾽ ἠελίῳ ἐπέκελσαν·
Ἠὼς δ᾽ οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφαάνθη.

Ripam ex ſinu valdè latam viſu
Obſervantes, remis cum ſole appulerunt.
Aurora autem non poſt diu deſiderantibus apparuit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΝΘΑΔ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὖλίς τ' Ἀμύκοιο,
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὅν ποτε Νύμφη

IBIDEM erant ſtabula boum et caſtra Amyci
Bebrycum regis ſuperbi, quem quondam Nympha

Ver. 1. Ἔνθαδ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν. Τοῦ δευτέρου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια ἐστὶ τάδε. Ἄμυκος ὁ τῶν Βεβρύκων ἡγεμὼν, διαπυκτεύει Πολυδεύκει, καὶ ἀναιρεῖται. δι' ὃν μάχη γίνεται τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ Βεβρύκων· καὶ πολλοὺς ἀναιροῦσιν οἱ Ἀργοναῦται, οἱ δὲ λοιποὶ φεύγουσιν. ἔπειτα παραγίνονται οἱ Ἀργοναῦται πρὸς Φινέα, πεπηρωμένον τὰς ὄψεις ὄντα· ὃς δὲ ἱκέτευε βοηθῆσαι αὐτῷ. Ἅρπυιαι γὰρ ἐξ ἀφανοῦς τινος προσιοῦσαι τούτου τὴν τροφὴν ἁρπάζουσαι, ἄγευστον αὐτὸν ἐποίουν. ἐγίνωσκε δὲ, ἅτε δὴ μάντις, ὑπὸ τίνων ἦν μεμοιραμένον αὐτὰς διωχθῆναι. ἱκετεύσαντος δὲ, Βορεάδαι οὐκ ἠπείθησαν, ἀλλ' ἐδίωξαν αὐτάς. ἐν τοσούτῳ δὲ Φινεὺς αὐτοῖς ἐξηγεῖται τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν. ἐπανελθόντες δὲ οἱ Βορεάδαι διηγοῦνται ὡς καταγωνίσαιντο τὰς Ἁρπυίας. ἑξῆς δέ ἐστι τὰ περὶ Κυρήνην τὴν Ὑψέως, καὶ Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ αὐτῆς τῆς Κυρήνης υἱόν· καὶ ὅσα μεμύθευται περὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων· καὶ ὡς τὰς Συμπληγάδας διέπλευσαν, καὶ ἐν τῇ παρακειμένῃ νήσῳ ἐγένοντο τῇ Θυνιάδι χώρᾳ, καὶ ἐπεφάνη αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων. ἔνθα τέμενος κατασκευάσαντες, Ἑῷον τὸν θεὸν ἐπωνόμασαν. τά τε περὶ τὴν Μαριανδυνίαν καὶ ἐνταῦθα Ἀχερουσίαν ἄκραν. καὶ ὡς Λύκος ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης φιλοφρονέστατα αὐτοὺς ὑπεδέξατο, ὅτι ἐχθρὸν αὐτοῦ Ἄμυκον ὄντα ἐκόλασαν· καὶ ὡς Ἴδμων ὁ μάντις καὶ Τῖφυς ὁ κυβερνήτης τελευτῶσιν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ. τὰ δὲ ἑξῆς, περὶ τῶν παρὰ Χάλυψι καὶ Τιβαρηνοῖς καὶ Μοσσυνοίκοις νομίμων λέγεται, καὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄρεως μυθευομένων ὀρνέων, καὶ ὡς ἐξηλάθησαν ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. καὶ ὡς οἱ Χαλκιόπης τῆς Μηδείας ἀδελφῆς καὶ Φρίξου υἱοὶ στελλόμενοι εἰς Ὀρχομενὸν, ἐναυάγησαν· καταπλεχθέντες δὲ εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον, συνέβαλον τοῖς Ἀργοναύταις· καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες κοινῇ ἔπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φᾶσιν. Schol.

Ibid. Ἔνθαδε] ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ᾧ προσωρμίσθησαν. αὖλις δὲ, ἡ διατριβὴ καὶ ἡ διαγωγή. Schol.

Ibid. Ἔνθαδ' ἔσαν, &c. Confer Val. Flacc. IV. 99. Virg. V. Ovid. Met. XII.

In Schol. ad hunc ver. pro τῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄρεως μυθευομένη ὀρνέων, ſcribit L. Holſtenius μυθευομένων, quippe aves fictitiæ et fabuloſæ, non inſula; cujus alii etiam Geographi meminerunt.

2. Βεβρύκων βασιλῆος] τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος τῆς Βιθυνίας τά τε

 Τίκτε

Τίκτε Ποσειδάωνι γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν.
Ὅς τ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
Μή τιν' ἀποστείχειν πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο
Πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάιξε.
Καὶ δὴ τότε προτὶ νῆα κιών, χρειώ μιν ἐρέσθαι
Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε.
Τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.

Peperit Neptuno natalitio mista,
Bithyna Melie, arrogantissimum hominum:
Qui hospitibus etiam iniquam legem imponere solebat,
Ne quis discederet, priusquam certamen iniisset secum
Pugilationis, quique plurimos accolarum interfecerat.
Quin et tunc navem aggressus sciscitatum ex ipsis causam
Navigationis, et quinam essent, ex animi elatione contempsit eos,
Talemque coram omnibus prope edidit sermonem.

ἄλλα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχον. κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενομένους πολέμους, καθάπερ καὶ ἄλλων ἐθνῶν.
Ἀγήνωρ. ὁ ὑπερήφανος. Schol.

4. Βιθυνὶς Μελίη] ἄδηλον ποῖόν ἐστι τὸ κύριον. Μελίαν δέ φησιν αὐτὴν διὰ τὸ τινὰς τῶν νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὥς φησι Καλλίμαχος. ἢ διὰ τὸ περὶ μηλέας δένδρα διατρίβειν, καθάπερ Ἁμαδρυάδες. Βιθυνίδα δέ, διὰ τὸ Βιθυνὴν τὸ γένος τυγχάνειν. γενέθλιον δὲ εἶπεν αὐτὸν διὰ τὸ δεσπόζειν τοῦ ὑγροῦ καὶ πάσης τροφῆς, καὶ γενέσεως αἴτιον εἶναι, καθὸ τὸ ὕδωρ πάντων γεννητικόν. Schol.

Ibid. Βιθυνὶς Μελίη] Dubitat Scholiastes utrum sit nomen proprium. Apollodorus L. I. pro proprio nomine Βιθυνὶς accipit, Ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. Heinsius autem ad Ovidii tertium Amorum, el. 6. legit, καὶ Μελίης Βιθυνίδος. Atque ita legendum censeo. Sic autem Hyginus L. I. fab. 17. *Amycus Neptuni* et MELIES *filius, Bebryciæ rex.* Bebrycia autem est Bithynia. Strabo autem existimat Bebryca, qui ante hos Mysiam coluerunt, Thracas fuisse. Plane Val. Flac. IV. 119. *Melie* pro nomine proprio. Upt.

8. Καὶ δὲ τότε] ὁ νοῦς, καὶ τότε δὲ πρὸς τὴν ναῦν ἐλθών, τοῦ μὴ τὰ πρὸς τὴν χρείαν πυθέσθαι τοῦ πλοῦ (τουτέστι, τίνος χρείαν ἔχουσι, καὶ τίνες εἰσίν) ἠφρόντισεν· τοιαῦτα δὲ πρὸς αὐτοὺς εἶπεν.
Μιν ἐρέσθαι. τὸ μὲν ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ, αὐτοὺς τοὺς ἥρωας. δύναται δὲ καὶ ἑνικὸν εἶναι, ἵνα περὶ τοῦ Ἀμύκου λάβωμεν. ἔδει γὰρ αὐτὸν τὸν Ἄμυκον ἐρωτῆσαι τοὺς ἥρωας. ὁ δὲ Θεόκριτος ἄλλως ἱστόρησεν. Schol.

10. Παρασχεδὸν] ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Schol.

Κέκλυτ'

Κέκλυτ', ἀλίπλαγκτοι, τά περ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
Οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
Ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κε Βέβρυξι πελάσσῃ,
Πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.
Τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἶον ὁμίλου
Πυγμαχίῃ στήσασθε κατ' αὐτόθι δηρινθῆναι.
Εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
Ἦ κέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· τοὺς δ' ἄγριος εἰσαΐοντας
Εἷλε χόλος· περὶ δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
Αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε.
Ἴσχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακήν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,

Audite, maria errabundè vecti, quæ quidem ſcire vobis expedit.
Nemini conceſſum eſt abhinc ſolventi diſcedere
Virorum peregrinorum, quiſquis ad Bebrycas delatus fuerit,
Priuſquam cum meis manibus ſuas manus conſeruerit.
Idcirco et mihi eum qui præſtantiſſimus fuerit, ſelectum ſeorſim a catervâ,
In certamen cæſtuum ſiſtite, illicò hîc pugnare.
Quòd ſi negligentes meas contempſeritis leges,
Certè aliquis abhorrenti animo duræ obſequetur neceſſitati.
Dixit ſuperbiens: illos autem ferox audientes
Corripuit ira; et præ cæteris Pollucem ſtimulavit provocatio.
Statim autem ſociorum ſuorum propugnator ſtetit, dixitque.
Quin ceſſa; neque nobis injurioſam, quemcunque te gloriaris eſſe,

12. Θέσμιον] νόμιμον· ὁ δὲ λόγος, νόμος ἐστὶ τὸν προσπλεύσαντα τῇ Βεβρυκίᾳ τῶν ξένων, μὴ ἀπαλλάττεσθαι πρὶν ἢ ἐμοὶ πυκτεῦσαι. Schol.

15. Τῷ καί μοι] διό μοι τὸν ἄριστον ὑμῶν κεκριμένως στήσατε πυγμῇ μοι διαγωνίσασθαι. Schol.

16. Δηρινθῆναι] μαχέσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίομαι. Schol.

17. Ἀπηλεγέοντες] ἀφροντιστοῦντες, παρ' οὐδὲν ἡγησάμενοι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀνηλεγέοντες, διὰ τοῦ ν, ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου· καὶ τὸ ἐπίρρημα ἀνηλεγέως. ὁ δὲ νοῦς, εἰ δὲ ἀφροντιστήσαντες τοὺς νόμους μου παρ' οὐδὲν ἡγήσησθε, πείσεσθε ἂν οἶμαι οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν ἀνάγκην. Schol.

21. Αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων] δασύνεται τὸ ἑῶν, ὥσπερ καὶ τὸ ὧν. τὸ γὰρ προστιθέμενον τοῖς δασυνομένοις ε, καὶ αὐτὸ δασύνεται. οἷον ἕρση, ἑέρση, ἕδνα, ἔεδνα. Schol.

22. Ἴσχεο] ἐπίσχες, ὅς τις ποτὲ ὑπάρχεις. πειθαρχήσομεν γὰρ οἷς λέγεις νόμοις. διὰ δὲ μηδὲ τὸ ὄνομα εἰπεῖν, σφόδρα αὐτοῦ τὴν ἀξενίαν ὠνείδισε. Τὸ δὲ, ὅ τις εὔχεαι, ἐπὶ καταφρονήσεως εἴρηται. Schol.

φαῖνε

Φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, ὡς ἀγορεύεις.
Αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ὣς φάτ' ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμμαθ' ἑλίξας,
Ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅν τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ,
Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος
Ἄνδρα τὸν ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
Ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος
Λεπταλέον, τό ῥά οἵ τις ἑὸν ξεινήϊον εἶναι
Ὤπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην

Interminare vim ; legibus enim obſequemur, ut et ipſe jubes.
Ipſe libens jam tecum ſpondeo me pugnaturum.
Sic locutus eſt intrepidè : ille verò intuitus eſt, oculis circumvolutis,
Veluti leo, jaculo vulneratus, circa quem in montibus
Viri occupantur : ille ſtipatus quanquam coronâ,
Hos nec minimum curat, eum autem virum duntaxat intuetur
Qui primus ipſum vulneravit, nec tamen interfecit.
Ibi quidem Pollux bene textum depoſuit pallium
Subtile, quod illi aliqua donum ut eſſet hoſpitale
Dedit Lemniadum : ille verò atram duplicem penulam

24. Ὑπίσχομαι] Steph. edidit ὑπόσχομαι.

25. Ἑλίξας] περιστρέψας τὰ ὄμματα ἐς τὸν Πολυδεύκην. Schol.

Ibid. Ἀπηλεγέως] Scholiaſtes ſupra lib. I. 785. explicat per συντόμως, *breviter*. Homeri ſcholiaſtes etiam καρτερῶς huic loco convenientiſſimè. Secunda tamen eſt vocis notio. Ἀπηλεγέοντες v. 17, explicat Scholiaſtes per ἀφροντιστοῦντες. Quare ἀπηλεγέως eſt ἀφροντίστως, *nihili curans*. Sanct.

27. Ἰλλόμενός] ἀντὶ τοῦ συνειλούμενος, συστρεφόμενος. Schol.

28. Ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος] φασὶ τὸν λέοντα τρωθέντα, μόνον τηρεῖν τὸν τρώσαντα. μόνος οὖν ὑπάρχων, μόνον ἐκεῖνον περισκοπεῖ τὸν τρώσαντα. Οἰόθεν. μόνον. καὶ Ἀριστοτέλης δέ φησι τοῦτο ποιεῖν τὸν λέοντα. Schol.

30. Ἐΰστιπτον] Εὔστρεπτον. εὐπίλητον. παρὰ τὸ στείβω. ὅθεν καὶ στοιάς· καὶ στοιβεῖς οἱ κναφεῖς. Λώπην. χλαμύδα. ὁ δὲ τὴν μέλαιναν καὶ διπλῆν χλαμύδα σὺν αὐταῖς ταῖς περόναις ἀπέβαλεν, ἢ τὴν διφθέραν. Schol.

Ibid. Ἐΰστιπτον] Heſychius στιπτὸς πυκνὸς ἢ στερεὸς καὶ πεπιλημένος, ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ πατεῖν. ἐΰστιπτον hìc communi ſignificatione pro πυκνὸς ſumi non poſſe liquet ex λεπταλέον v. ſeq. Quare de colore potius intelligendum, cum στοιβεῖς teſte Schol. ſint οἱ κναφεῖς. Ita *bene tinctum coloratumque* ſignificabit. Aliter legerem lubens

Αὐτῆρι

Αὐτῇσι περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
Κάββαλε, τὴν φορέεσκεν ὀρειτρεφέος κοτίνοιο.
Αὐτίκα δ' ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες
Ἶζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑταίρους,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθεν
Χωομένη Διῒ τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
Ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλιστα ἔασιν
Ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
Τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς, ἔτι χνοάοντας ἰούλους

Fibulis solutam, pedumque asperum
Deposuit, quod gestabat silvestri ex oleastro *factum*.
Deinde verò postquam prope locum pactum circumspexerant,
Sedere fecerunt suos bifariam omnes in arenâ socios,
Ipsi nec corpore nec naturâ visu pares.
Sed ille vel infesti Typhoëi, vel ipsius
Telluris esse videbatur prodigiosa proles, qualem antea
Irata Jovi peperit: at cœlesti similis
Stellæ Tyndarides, cujus pulcherrimi sunt
Circiter noctem vesperam lucentis radii.
Talis erat Jovis filius, jam nascentem lanuginem

εὔστικτον, *pictum*, *varium*, neque de hâc lectione dubitarem nî Scholiastes vulgatam agnosceret. Sanct.

33. Καλαύροπα] ποιμενικὴν ῥάβδον. καὶ τοῦτο δὲ διὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄγριον τοῦ ἀνδρός. Schol.

34. Τὴν φορέεσκεν] ἥν τινα ἐβάσταζεν ἐκ κοτίνου οὖσαν, τουτέστιν ἀγριελαίου. Ὀρειτρεφέος δὲ, τοῦ ἐν ὄρει τεθραμμένου κοτίνου. Schol.

35. Gall. Flor. et Steph. πικτήναντες.

38. Ὀλοοῖο Τυφωέος] διὰ τὸ περιττῶδες καὶ ἐκπρεπὲς τοῦ σώματος τοῦτο φησίν. ἐνομίζετο, φησὶν, ἢ Τυφῶνος ἢ γῆς υἱὸς, ἀντὶ τοῦ μέγας. ἔστι δὲ ἀπὸ ὀρθῆς ὁ Τυφωεύς. Schol.

40. Χωομένη Διῒ] ἐπεὶ λέγεται ἡ γῆ κατὰ ὀργὴν, ὅτε τοὺς Τιτᾶνας κατεταρτάρωσεν ὁ Ζεὺς, γεννῆσαι τοὺς γίγαντας. Schol.

Ibid. —— οὐρανίῳ ἀτάλαντος
Ἀστέρι Τυνδαρίδης ——
—*sidereo* Pollux interritus *ore*.
Val. Flac. IV. 190.

42. Ἑσπερίην δὲ νύκτα] ἀντὶ τοῦ κατὰ νύκτα. τουτέστι περὶ τὸν ἕσπερον. Ὅμηρος, "ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ." Ἀμαρυγαὶ δὲ, αἱ ἀκτῖνες, αἱ λαμπηδόνες. Schol.

43. Ἔτι χνοάοντας ἰούλους] τοὺς ἰούλους ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων. τὰς ἐξανθήσεις τῶν γενείων. λέγεται δὲ καὶ θηρίον ἴουλος πολύπουν· καὶ εἶδος ᾠδῆς, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης. Schol.

Ἀντέλλων

Ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν· ἀλλά οἱ ἀλκὴ
Καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας,
Πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται,
Μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.
Οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος πειρήσατο· σῖγα δ' ἄπωθεν
Ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
Θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
Τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
Θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
Ὠμοὺς, ἀζαλέους· πέρι δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες.

Protrudens, jam oculos alacer: verùm illi vigor
Et robur, utpote feræ, increbuerat; vibravit autem manus,
Tentans num ficut antea agiles moverentur,
Et non affiduo labore et remigatione rigerent..
At non fimiliter Amycus tentamen fecit; tacitus autem longè
Stans, in illum intendit oculos; et fibi glifcebat
Animus, fitienti è pectoribus fanguinem effundere.
Illis interea fatelles Amyci Lycoreus
Projecit ante pedes binos utrinque cœftus,
Crudos, exficcatos, et qui egregiè indu̦ruerant.

44. Ἀντέλλων] Ἀνατέλλειν τὸ φύειν ἐνταῦθα ἐνεργητικῶς σημαίνει. Schol.

Ibid. Φαιδρὸς ἐν ὄμμασι.

Lætos oculis affiârat honores.
Æn. I.

45. Πῆλε δὲ χεῖρας] οἷον ἀνεπάλλετο, διάπειραν τῶν χειρῶν ἑαυτοῦ ποιούμενος, εἰ ὡς πρὶν εὐκίνητοί εἰσι, μηδ' ἀπὸ τοῦ τῆς εἰρεσίας καμάτου δυσκινήτως ἔχοιεν. Schol.

Ibid. —— πῆλε δὲ χεῖρας Πειράζων, &c. Sic de Darete Virgilius Æn.V.

—— alternaque jactat
Brachia protendens, et verberat ictibus auras.

48. Οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος] οὐ μὴν ὁ Ἄμυκος διεπειράσατο ἑαυτοῦ. καὶ διὰ τούτων δὲ δηλοῖ τὸ ὑπερήφανον αὐτοῦ. Schol.

49. Καί οἱ ὀρέχθει] ἐν ἄλλοις ἐκ... νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἔστενε. "ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ." Schol.

51. Λυκωρεὺς] οὗτος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πεποίηται, οὐκ ἐξ ἱστορίας παρείληπται. Schol.

52. Ἱμάντας] τοὺς καλουμένους μύρμηκας. Schol.

53. Ἀζαλέους] ἀντὶ τοῦ ξηρούς. ὅθεν τινὲς οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως, ἀλλὰ διὰ τὸ τραχεῖαν εἶναι, Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν Ἀρκαδίαν. τραχεῖα γάρ ἐστι καὶ ξηρά. Περὶ δ' οἵγ' ἔσαν. περισσῶς κατεσκληκότες ἦσαν. ὅθεν καὶ σκέλος τὸ ἄσαρκον μέρος τοῦ σώματος. Schol.

Ibid. Ὠμοὺς] Sic et Virgilius Æn. III. 69. *crudum* cæftum.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ὁ τόνγ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·
Τῶνδ' ἕλε ὃν κ' ἐθέλησθα πάλιν ἄτερ ἐγγυαλίξω
Αὐτὸς ἑκὼν, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
Ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις
Ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περί τ' εἰμὶ ταμέσθαι
Ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδαινεν·
Ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
Τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ
Ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας· ὦκα δ' ἱμάντας
Ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν.
Τῷ δ' αὖτ' Ἄρητός τε καὶ Ὄρνυτος· οὐδέ τι ᾔδειν

Proinde ille hunc verbis arrogantibus compellavit.
Horum nunc, utrumcunque volueris, absque sorte concedam,
Ipse lubens, ne mihi convitieris postea.
Sed apta manui; expertus autem alii dicas
Quantum ego præsto in duris coriis boum scindendis,
Et in genis virorum sanguine conspurcandis.
Sic dixit: verùm ille nihil ex adverso concertabat;
At molle subridens, qui sibi ante pedes jacebant
Eos *cæstus* sumpsit, nullo habito discrimine: illi verò obvius ivit Castor
Et Biantiades Talaus ingens, atque ocius cæstus
Alligaverunt, plurimis hortantes ad fortitudinem.
Hunc contrà Aratus et Ornytus *instruxerunt*; neque quidquam noverunt

54. Ὑπερφιάλοισι] ὑπερηφάνοις. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς φιάλης. τὸ γὰρ πληθύον αὐτῆς ὑπερφίαλον, ἀντὶ τοῦ ὑπέρμετρον. φιάλη δὲ εἶδος λεοντώδους αγγείου. Schol.

55. Πάλου ἄτερ] χωρὶς κλήρου. καὶ διὰ τούτου δὲ πάλιν ὑπερήφανον δείκνυσι. Schol.

Ibid. Τῶν δ' ἔτι] Magis placet H. Steph. τῶν δέ τοι.

56. Ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν] τὸ δὲ, ὥσπερ ἤδη σεαυτῷ πεπιστευκὼς τὴν νίκην. καὶ τοῦτο βαρβαρικώτερον. εἰ γὰρ ὁ κλῆρος τὴν στάσιν λύειν ἐπίσταται, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἴσον διδόναι, πῶς ἂν ὕστερον ἔμελλεν αὐτῷ ἀντιμάχεσθαι; μᾶλλον γὰρ νῦν ἐστασίασεν ἄν, μὴ κληρωθείς. Ἀτέμβηαι. ἵνα μή μοι μέμψῃ ὕστερον, ὡς χείρονας εἴληφας. τὸ γὰρ ἀτέμβειν οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι. Schol.

62. Ἀπροφάτως] Ἀδιστάκτως. ἀδιακρίτως. μηδὲν πρὸς τὴν ἀναίρεσιν προφασισάμενος. Schol.

65. Ἤδειν] ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ κεῖται τὸ ᾔδεσαν. ὡς καὶ τὸ, τοῦ δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Schol.

Νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο,
Αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
Χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
Ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
Τρηχὺ θοὴν ἐπὶ νῆα κορύσσεται· ἡ δ' ὑπὸ τυτθὸν
Ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει
Ἱεμένε φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος·
Ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
Δηθύνειν· ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνέτατος ἣν διὰ μῆτιν
Ἀίσσων ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας

Stulti, quòd tunc postremò cœstus alligâssent illi ad infestam pugnam.
Ambo igitur, postquam cœstibus utrinque erant *justo* ex intervallo instructi,
Statim sublatis ante ora validis
Manibus, vim inferebant mutuam, facto congressu.
Deinde Bebrycum rex, veluti unda maris
Aspera, quæ in celerem navem cum impetu fertur, ipsa autem *navis* ægrè
Peritiâ prudentis magistri devitat
Connitentem parietes introrumpere fluctum;
Sic ille Tyndaridem territans insequebatur; nec ipsum sinebat
Tardare: hic tamen semper invulneratus propter suam peritiam,
Dissiliens evitabat *ictus:* sævam autem statim intelligens

67. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι διασταδὸν] διασταδὸν μὲν φησι, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ παρ' ἀλλήλων διαστάσει παρεσκευάσαντο. Schol.

68. Ῥεθέων] Ῥέθος δὲ ἅπαν μέλος. ἐνταῦθα δὲ τὰ πρόσωπα. Schol.

70. Ἅτε κῦμα θαλάσσης] καθάπερ, φησὶ, μετεωριζόμενον ἐπὶ προσπίπτει, τῇ δὲ ἐμπειρίᾳ τοῦ κυβερνήτου παρακλίναντος ἡ ναῦς διαφεύγει· οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέκειτο μὲν ἐκφοβῶν αὐτὸν, διεκκλινόμενος δὲ ἐκεῖνος, ἄτρωτος ἦν. Schol.

Ibid. ——— ἅτε κῦμα θαλάσσης] Haud dissimili comparatione in eâdem pugnâ utitur Val. Flacc. IV. 270.

——spumanti qualis in alto
Pleide capta ratis, trepidi quam sola magistri
Cura tenet, rapidum ventis certantibus æquor
Intemerata secat; Pollux sic providus ictus
Servat.

72. Ἀλύσκει] ἐκφεύγει. διὰ δὲ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σφοδρὰν αὐτοῦ ὁρμὴν, κύματι εἰκάζει τὸν Ἄμυκον, κυβερνήτῃ δὲ τεχνίτῃ τὸν Πολυδεύκην. Schol.

74. Φοβέων]. ταράσσων τῇ ἀθρόᾳ κατ' αὐτοῦ ὁρμῇ, ἐμβραδύνειν οὐ συνεχώρει αὐτόν. Schol.

76. Ἀίσσων] λείπει ἡ ὑπό. ἵνα ᾖ, ὑπαΐσσων καὶ ὑποφεύγων τὸν Ἄμυκον τῇ

Πυγμαχίην,

Πυγμαχίην, ᾗ κάρτος ἀάατον, ᾗ τε χερείων,
Τῇ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
Ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
Ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες,

Pugilationem, quà robur inviolabile, quáque inferior esset *Amycus*,
Hàc indesinenter manibus manus conseruit.
Sicut autem quando navalia ligna acutis adversa clavis
Fabri lignarii superinjectim cogentes,

ἑαυτοῦ τέχνῃ ἄπληκτος καὶ ἀσφαλὴς διέμεινεν. Ἀπηνέα δ' αἶψα. συνιδὼν (φησὶν) ὁ Πολυδεύκης ὅπου ἄπρακτος καὶ εὐεπιχείρητος ἦν, συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας ὑποστάς. Schol.

77. Ἡ κάρτος] ὁ Πολυδεύκης (φησὶν) ἐτήρει τὸν Ἄμυκον ὅπου ἄτρωτος τυγχάνει καὶ οὐκ ἀνεπιχείρητός ἐστιν, ἢ οὔ. συνιδὼν ἐν ᾧ ὑπερεῖχεν αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ καταδεέστερος ἦν, ὑποστὰς συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας. θάρσους δὲ θράσος διαφέρει. θάρσος μὲν γὰρ, τὸ εὔλογον, θράσος δὲ, τὸ μετ' ἐπιμόνητος. οὕτω καὶ Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος. Schol.

Ibid. Dubium non est quin legendum sit ᾗ τε, ut in Gallicanâ editione, non ἦτε, ut quædam habent editiones: est enim partitio in illis ᾗ κάρτος ἀάατον et ᾗ τε χερείων, quæ inter se opponuntur. Scholiastes satis apertè rem explicat. Pollux vitavit Amyci ictus, donec ejus modum et rationem pugnandi edidicisset; quodnam genus ictuum sæpiùs ac certiùs infligeret, et quod rariùs et imperitiùs; item quod dexteriùs evitabat, et quod evitare nesciebat. Locum igitur, in quo interpretando ita fœdè aberrârunt interpretes, ad verbum ferè sic verte. *Sævam verò statim animo concipiens pugilationem,* i. e. *rationem et modum citò concipiens sævi pugilatus; quà robur invictum Amyci, et quà Amycus sibi esset inferior, hac violenter,* &c. Ita explicari vulgata lectio potest, ut subaudiatur Ἀμύκου et Ἄμυκος, quasi scriptum fuisset ᾗ κάρτος Ἀμύκου ἀάατον, ᾗτε Ἄμυκος χερείων. Verùm hoc non necessarium, et syntaxis multò elegantior fiet legendo ἀάατος, atque ita legisse videtur Scholiastes. Ita κάρτος erit κατὰ κάρτος, vertendumque *invictus robur*. Notissimum est aliter pugnam inire robore præstantem, aliter agilem, viribus autem disparem. Hoc igitur observat Pollux, viribus Amyco inferior, ut ita certet ut Amyco robur minimè, sibi verò agilitas plurimum prosit. Cave autem ne ἀπηνέα epithetum tantùm hujus pugilatûs cum interpretibus credas; est enim epithetum omnis pugilatûs in genere. Sanct.

78. Τῇ ῥ' ἄμοτον] Mavult Sanctamandus legere τῇ ῥ' ἄμοτον, ne καὶ ineptè abundare videatur.

79. Ὡς δ' ὅτε νήϊα] οὕτως ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥς τε ἡνίκα συμβάλλοιεν ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν. εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν συνιδὼν τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν. Θοοῖς. ὀξέσιν. Schol.

80. Ὑληουργοὶ] ὑλοτόμοι. καὶ τὰς ναῦς ἐργαζόμενοι. ὥσπερ δὲ ναυπηγήσιμα ξύλα συναρμόζοντες ξυλουργοὶ γόμφοις, συνεχῶς ταῖς σφύραις τύπτουσιν, ἐγείρεται δὲ ἄλλος ἐξ ἄλλου ψόφος· οὕτως ὁ Ἄμυκος καὶ ὁ Πολυδεύκης ἀλλήλων ἔτυπτον τὰς σιαγόνας. Schol.

Θείνωσι σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄητει
Δȣ̃πος ἄδην· ὡς τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
Ἄσπετος· ȣ̉δ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν ȣ̉τάζοντες,
Ἔς τέ περ ȣ̉λοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρȣς ἐδάμασσε.
Στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
Ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντε.
Ἂψ δ' αὖτις συνόρȣσαν ἐναντίοι, ἠύτε ταύρω
Φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,

Malleis tundunt; ſuper alium autem alius oritur
Sonitus indeſinenter; ita his genæ utrinque
Et maxillæ reſonuerunt, et ſtridor ſubortus eſt dentium
Immenſus; nec ceſſarunt cominus ſe invicem vulnerare
Donec æger anhelitus utroſque perdomuerat.
Stantes autem paululum ſeorſim abſterſerunt à facie
Sudorem largum, ſatis ægrè feſſèque anhelantes.
Repente iterum congreſſi ſunt adverſi, veluti tauri
De paſcuali vaccâ furentes contendunt.
Tum demum Amycus, extremis ſublatus

81. Ἄητει] ἐξηχεῖται καὶ ἐξακούεται. Schol.

82. Ἄδην] συνεχῶς, ἢ ἀκορέστως. Schol.

84. Ἐπισταδὸν] ἀντὶ ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως. Schol.

87. Ed. Flor. et Steph. ponunt comma poſt ἱδρῶ, quod ſuſtulit Hœlzlinus, ut eſt IV. 656. et alibi.

88. —— ἠύτε ταύρω
Φορβάδος &c.
Non aliter fortes vidi concurrere tauros,
Cum pretium pugnæ toto nitidiſſima ſaltu
Expetitur conjux ——
Ov. Met. IX. 46.
Confer quoque Virgilium in certamine Æneæ et Turni XII. 715.

89. Φορβάδος ἀμφὶ βοὸς] ὑπὲρ νομάδος καὶ εὐτραφοῦς βοὸς, ἵνα τὸ τῆς κατανεμομένης ὄνομα πλέον καὶ μεῖζον τῇ βοῒ δοίη τὸ σῶμα καὶ τὸ κάλλος. Ἀντίπατρος ἐν τῷ περὶ ζώων φησὶ τὸν ἀλκιμώτατον ἐν τῇ ἀγέλῃ ταῦρον μίγνυσθαι πάσαις ταῖς βουσὶ, μὴ ἐπιτρέπειν δὲ ἑτέρῳ. ἐὰν δέ τις πεποιθὼς τῇ ἰδίᾳ δυνάμει ἀνθίσταται αὐτῷ, καταγωνισάμενος τοῦ λοιποῦ, πλησιάζει ἐκεῖνος. Schol.

90. Ἀερθεὶς βουτύπος οἷα] ἐπαρθεὶς ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν (φησὶ) σταθεὶς, καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν, ὡς βουτύπος, τὴν χεῖρα ἑαυτοῦ κατέφερεν. ἐπιόντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Πολυδεύκης ὑπέστη, καὶ παρακλίνας τὴν κεφαλὴν τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἐδέξατο τὸν πῆχυν. Βουτύπος δέ ἐστιν ὁ τοὺς θυομένους βοῦς τῷ πελέκει τύπτων κατὰ τοῦ αὐχένος. οὗτος γὰρ ἐπ' ἄκροις τοῖς ὄνυξιν ἵσταται μέλλων κρούειν. Schol.

Βουτύπος οἷα, πόδεσσι τανύσσεται, κὰδ δὲ βαρεῖαν
Χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξεν· ὁ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη
Κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
Τυτθόν· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
Κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος· ὀστέα δ' εἴσω
Ῥῆξεν· ὁ δ' ἄμ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ' ἰάχησαν
Ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.
Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος,
Ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας, ἠδὲ σιγύννους
Ἰθὺς ἀνασχόμενοι, Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
Τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι

Bovis interfectoris instar, pedibus, se extendit, gravemque
Manum ei illisit: ille verò irruentem sustinuit
Capite declinato, humeroque excepit cubitum
Paululum: tum prope ipsum genu alternans genu,
Percussit cum impetu supra aurem, ossaque intus
Fregit; ipse verò præ dolore in genua procidit, acclamantibus
Heroibus Minyis, ejusque simul omnis effusus est animus.
Neque verò Bebryces nihili habuerunt regem *occisum*,
Sed simul clavabus aridis et venabulis
Sublatis, rectà se Polluci opposuerunt.
Ante hunc autem socii e vaginis ensibus acutis

Ibid. —— ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,
Constitit *in digitos arrectus* uterque. Æn. V. 426.

94. Ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο] ἐγγὺς δὲ αὐτοῦ περιβαίνων καὶ μεταφέρων τὰ σκέλη ἔκοψεν αὐτὸν πρὸς τὸ οὖς. Schol.

95. Μεταΐγδην] ἐφορμητικῶς. Schol.

96. Ὁ δ' ἄμ' ὀδύνῃ] ὁ δὲ Ἄμυκος ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος ἐπὶ γόνυ κατακλιθεὶς εἰς τὴν γῆν, ἀπώλετο. Schol.

Ibid. Lege, ut voluit Stephanus ante Hoelzlinum ἀμφ'. Hanc emendationem firmat etiam metrum: Vix enim puto primam in ἄμα unquam produci. Correptionis passim exempla videre licet.

98. Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες] Ἀπολλώνιος μὲν ἐμφαίνει ὡς ἀνῃρημένον τὸν Ἄμυκον· Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρος φασὶν ὅτι ἔδησεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης. Δηΐλοχος δὲ ἐν προτέρῳ περὶ Κυζίκου, κατακεκλεῖσθαι φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Πολυδεύκους. οὐκ ἠμέλησαν δὲ, φησὶν, οὐδὲ κατεφρόνησαν τοῦ Ἀμύκου πεπτωκότος· διὰ δὲ τὸ βάρβαρον αὐτῶν τὸν πόλεμον ἤγειραν. Schol.

Ibid. Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες, &c. Aliter rem narrat Val. Flacc. IV. 315.
—— nullus adempti
Regis amor: montem celeres sylvamque capessunt. Upt.

99. Ἀζηχέας] τὰς ξηράς. τὰς ἠχούσας ξηρὸν ἦχον. Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ δόρατα. ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια. Schol.

Ἔσαν

Ἔσταν ἀερυστάμβροι· πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
Ἤλασ᾽ ἐπεσσύμενος κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ᾽ ἑκάτερθεν
Ἔνθα καὶ ἔνθ᾽ ὤμοισιν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισι κεάσθη.
Αὐτὸς δ᾽ Ἰτυμονῆα πελώριον ἠδὲ Μίμαντα,
Τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας
Πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλεν· τοῦ δ᾽ ἆσσον ἰόντος
Δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρί.
Δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ᾽ ὑπελείπετ᾽ ὀπωπή.
Ὠρείδης δ᾽, Ἀμύκοιο βίην ὑπέροπλος ὀπάων
Οὖτα Βιαντιάδαο κατὰ λαπάρην Ταλαοῖο,
Ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν· ὅσον δ᾽ ἐπὶ δέρματι μοῦνον

Steterunt eductis: ac primus virum Castor
Percussit irruens super caput, quod utrinque
Huc et illuc humeros in utrosque diffindebatur.
Ipse verò Pollux Itymonea immanem, ac Mimanta,
Hunc quidem sub pectore celeri pede calcitrando irruens
Percussit, et in pulverem prostravit: alterum propius accedentem
Dextrâ lævum super supercilium vulneravit manu:
Excidit autem illi palpebram, nudusque supererat oculus.
Ast Oreides, Amyci præfortis assecla,
Vulneravit Biantiadem Talaum ad ilia,
Nec tamen eum interfecit; sed paululum tantum cutem

105 Αὐτὸς δ᾽ Ἰτυμονῆα] ὁ δὲ Πολυδεύκης λὰξ ἐπορούσας ἔπληξεν. Λέγεται δὲ λὰξ ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ψόφος. ἢ οὕτω κυρίως τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων λὰξ καλεῖται. οὕτως ἀποδέδωκεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ Ποσειδώνιος, "λὰξ ποδὶ κινήσας." Schol.

107. Τοῦ δ᾽ ἆσσον ἰόντος] Ἐναλλαγὴ γέγονε τῶν πτώσεων. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τὸν δ᾽ ἆσσον ἰόντα. οὕτω γὰρ κατάλληλος ἂν ἀπέδωκε πρὸς τὰ ἀνώτερα, εἰπὼν Ἰτυμονῆα καὶ Μίμαντα. πρὸς μὲν τὸν πρῶτον αὐτοτελῆ ἀπέδωκεν, ἐπενεγκὼν, τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο· πρὸς δὲ τὸν δεύτερον, οὐκ ἐφύλαξε τὸ κατάλληλον. συγχωρεῖται δ᾽ ὅμως διὰ τὸ συγγενὲς τῶν πλαγίων. τοῦ Μίμαντος τῇ δεξιᾷ ὁρμήσαντος ἐγγὺς τοῦ Πολυδεύκους, αὐτὸς τὸ εὐώνυμον ἀπέδρυψε βλέφαρον τοῦ Μίμαντος, ἀποκόψας αὐτοῦ τὸν ὀφθαλμόν. τοῦτο γὰρ νοεῖται διὰ τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ, γυμνὴ δ᾽ ὑπελείπετ᾽ ὀπωπή. ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα δηλονότι. Schol.

110. Ὠρείδης δ᾽ Ἀμύκοιο] διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου. Schol.

112. Ὅσον δ᾽ ἐπὶ δέρματι] μέχρις ὅσον ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. δι᾽ αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας ἦλθεν ὁ σίδηρος ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν κατὰ τὴν ζώνην τόπον· ὥστε τῶν ἐντοσθιδίων μὴ ψαῦσαι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον. Schol.

Νηδυίων

Νηδυίων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
Αὐτὰρ δ' Ἄρητος Μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα
Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ συνέλιξεν ἐλάσσας,
Οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
Αὐτὸς δῃώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος Λυκόοργοιο θρασὺς υἱὸς
Αἶψα μέλαν πτάγων πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν

Intestinis intactis, sub zonam perstrinxit ærea cuspis.
Cæterùm ipse Aretus fortem Euryti filium
Iphitum rigidâ clavâ domuit percussum,
Nondum fato malo debitum: siquidem celeriter erat
Ipse interimendus ense Clytii.
Tunc sane Ancæus, Lycurgi animosus filius,
Statim arripiens securim vastam nigramque, et atrum

114. Μενεδήϊον] ἔφη τὸν Ἴφιτον, ὡς ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. δήϊς γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη. Schol.

115. Ἀζαλέῃ] τῇ ξηρᾷ, ἐπεί ἐστι ξυλίνη· Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν, "ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ." τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρέῃ, τῇ εὐτόνῳ· ὥσπερ καὶ, "σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει." Schol.

116. Οὔπω κηρὶ κακῇ] οὔπω πεπρωμένον ἀποθανεῖν. Schol.

117. Δῃώσεσθαι] φονευθήσεσθαι. Ὁ δὲ Κλυτίος υἱὸς ἦν Εὐρύτου, ἀδελφὸς Ἰφίτου. Schol.

118. Ἀγκαῖος] Ἀρκὰς τὸ γένος ἐστί. φησὶ δὲ αὐτὸν ὡπλίσθαι πελέκει καὶ ἄρκτου δορᾷ. Ὁ δὲ θρασὺς ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἀνδρείας, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος κεῖται. Schol.

119. Μέλαν] τὸ μέλαν ἐπὶ τὸ δέρας ἀναφέρειν δεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ κελαινὸν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τὸν πέλεκυν. οὐ γὰρ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ. καὶ ἤτοι ἐκ παραλλήλου ληπτέον τὸ μέλαν καὶ τὸ κελαινόν. ἢ τὸ μὲν μέλαν ἐπὶ τὸ χρῶμα ἀναφέρειν δεῖ, τὸ δὲ κελαινὸν ἐπὶ τὸ ἐκπληκτικόν.

Τιταγὼν, ἀντὶ τοῦ ἐκτείνας, ἀκοντίσας. καὶ τὸ προσχόμενος, προβαλλόμενος ἀντὶ ἀσπίδος. Schol.

119. Αἶψα μέλαν πτάγων] Silent hic in re difficillimâ interpretes, Scholiaste excepto, quo nemo meliùs interpretari possit vulgatam lectionem. Verùm si ita scripsit Apollonius, culpari sane dignus est hoc in loco, tum ob pravam verborum dispositionem, tum ob μέλαν et κελαινὸν, voces planè geminas in eâdem sententiâ diverso planè significatu usurpatas, aut ἐκ παραλλήλου sumptas, cum una non plus dicat quàm altera. Antiquissimum profectò mendum, si mendum, latet: quod potius crediderim, quàm reum Apollonium talis inscitiæ; eoque magis, quòd levissimâ mutatione locus hic planè restitui possit, ac dignus fieri Apollonio. Lego itaque αἶψα μαλ' ἀντιπταγὼν, &c. Error ex omissa apostrophe ortus; inde factum ut ἀν a πταγὼν divelleretur, quòd ἀντιπταγὼν rarò occurrat, simplex verò πταγὼν passim. Hinc etiam lectura pro μαλ' μαλαν, quæ vox cum nè Græca quidem sit, mutata est in μέλαν. Lexica quidem ἀντιπτάζω vel ἀνατάζω non agnoscunt; sed nec alias bene multas

Ἄρκτου προχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε μέσσῳ,
Ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο
Αἰακίδαι· σὺν δέ σφιν ἀρήϊος ὤρνυτ᾽ Ἰήσων.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ᾽ ἐφόβησαν
Ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι ὁρμηθέντες,
Λάθρῃ εὐρρίνων τε κυνῶν αὐτῶν τε νομήων,
Μαίονται δ᾽ ὅ, τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι,
Πόλλ᾽ ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως

Ursi corium lævâ gestans, in medium prosiliit,
Succensens Bebrycibus; unáque cum eo irruerunt
Æacidæ, cum quibus bellicosus irrupit Jason.
Veluti autem cum in caulis permultas oves territare solent
Die hyberno cani lupi violenter aggressi
Clam sagaces naribus canes, ipsosque pastores,
Et disquirunt, quam primam *ovium* invasam corripiant,
Multas avidè intuiti simul; hæ undiquaque circum

quæ genuinæ sunt. Sat est analogicum esse, ut ἀνακωχεύω ἀνοκωχεύω, ἀνατείνω ἀντείνω, et similia. Jam si τείζω per ἐκτείνω cum Scholiaste reddis, vide quàm commodè ἀντιτεταγὼν huic loco conveniat; significat enim *erectum protendens*, quo modo sane tenent secures qui ferire volunt. Quanto hoc præstat vulgatæ lectioni, quæ per simplex *protendens* juxta Schol. explicari debet? etenim non satis explicat actum viri ictum meditantis. At si τείζω cum Eustathio ad Homerum pro λαμβάνω interpreteris, ἀντιτεταγὼν erit *arripiens*, et ἐνεργητικὸν *simplice* τεταγὼν. Sanct.

121. Ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο] τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τίθεται, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγὺς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος. "ὁμοῦ δὲ τοῦ τίκτειν παρεγένετ᾽ ἡ κόρη" ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Schol.

123. Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐνὶ σταθμοῖσιν] ὥσπερ δὲ ἀφυλάκτῳ ποιμνίῳ ἐπελθόντες λύκοι διαπορῶσι ποῖον πρῶτον ἁρπάξωσιν, οὕτω καὶ οἱ ἀριστεῖς τοὺς Βέβρυκας ἐπέψυντο. ὁμοία δὲ ταύτῃ καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ παραβολή. "ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι Σίνται." Schol.

124. Πολιοὶ] ἤτοι ὑπόστιφροι, ἢ ἔντιμοι. τίμιοι γὰρ τὸ ζῶον παρ᾽ Ἀθηναίοις. ὁ γὰρ ἀποκτείνας λύκον, ἀγείρει αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ταφήν. καὶ ἴσως ἐπεὶ ἡ Λητὼ ἔγκυος οὖσα διὰ δώδεκα ἡμερῶν εἰς Δῆλον ἦλθε μεταβαλοῦσα εἰς λύκον. διόπερ κατά τινα ὡρισμένον χρόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτει πᾶσα λύκαινα ἐν δώδεκα ἡμέραις, ὡς Φιλοστέφανος φησὶν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν. Schol.

125. Λάθρῃ εὐρρίνων] τοῦτο φησὶν ὅτι διὰ τὸ ψύχος καταδύουσιν εἰς τὰς ἐπαύλεις οἵ τε ποιμένες καὶ οἱ κύνες. ὥστε οὕτως ἀφύλακτα γίνονται τὰ πρόβατα. Εὐρρίνων δὲ, ἤτοι εὐδερμάτων. ἢ κυρίως διὰ τὸ ταῖς ῥισὶν ἰχνεύειν τὰ θηρία. διὸ καὶ παραινοῦσιν οἱ κυνηγοὶ πρὸ ἡμέρας ἐξάγειν τὰς κύνας ἐπὶ θήραν ἵνα πρὶν ἥλιον ἐπιτεῖλαι, εὐκαίρως ἰχνηλατῶσι ταῖς ῥισί. Schol.

126. Μαίονται] ἐπιζητοῦσι. Schol.

127. Πόλλ᾽ ἐπιπαμφαλόωντες] πολλὰ

Στένονται

Στείνονται πίπτοντες περὶ σφίσιν· ὡς ἄρα τοίγε
Λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
Ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
Ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
Αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
Βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν·
Ὡς οἵγ' οὐκ ἔτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλὰ κέδασθεν

In arctum coguntur corruentes invicem; pariter illi
Vehementer Bebryceas insolentes terruerunt.
Veluti autem apium examen magnum vel opiliones
Vel mellarii in scopulo fumo infestant,
Hæ quidem aliquantisper confertæ suo in alveari
Insusurrantes conturbantur; plus æquo autem flammeolo
Fumo suffitæ e petrâ erumpunt,
Sic illi non diu postea stabiles manebant, sed dispersi sunt

ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. λέγει δὲ καὶ Ἐρύκιος, "πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι." παραιτητέον δὲ Εἰρηναῖον ἀμφαινόωντες γράφοντα, καὶ ἐξηγούμενον κτείνοντες. οὔτε γὰρ κέχρηταί τις οὕτως τῇ λέξει, οὔτε ἐστὶν ἁπαξαπλῶς ἡ γραφὴ τοῦ ποιητοῦ. Schol.

128. Περὶ σφίσιν] ἔδει εἰπεῖν περὶ ἀλλήλοις πίπτοντες. οὐ γὰρ περὶ ἑαυτούς. τὸ δὲ ἁμάρτημα τοῦ μεθ' Ὅμηρον. Schol.

Ibid. Στείνονται] Στείνοντο Hesychius ἐστενοχωροῦντο, appositissimè ad hunc locum. Bebryces hìc comparantur ovibus, quia turbati cònferti in se invicem cadebant. Habuit nimirum ante oculos Apollonius locum Homeri, Il. ε'. 141.

130. Ὡς δὲ μελισσάων] ὅτι τὸν καπνὸν φεύγουσιν αἱ μέλισσαι, διὰ τὸ στενόπορον εἶναι αὐτῶν τὴν ὄσφρησιν· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὄφεων συμβαίνει, θυμιωμένου τοῦ ἐλαφείου κέρως, ὥς φησι Νίκανδρος.

Σμῆνος δέ ἐστι τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος. Schol.

Ibid. Ὡς δὲ μελισσάων, &c.

Inclusas ut cum latebroso pumice pastor
Vestigavit apes, fumoque implevit amaro:
Illæ intus trepidæ rerum per cerea castra
Discurrunt, &c. Æn. XII. 587.

132. Σίμβλῳ] Σίμβλος δέ ἐστιν, εἰς ὃ τὰ κηρία συνάγεται ἀγγεῖον, ἡ κυψέλη. Schol.

133. Βομβηδὸν] ἀντὶ τοῦ μετὰ ἤχου καὶ βόμβου. βόμβος δέ ἐστιν, ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος. ἔνιοι δὲ, τῆς βοξωοῦ μελίτης λεγομένης.

Λιγνυόεντι. τῷ αἰθαλώδει. ὁ δὲ λόγος, ἐπιπλέον δὲ τῷ λιγνυώδει καὶ σποδώδει καπνῷ καπνιζόμεναι ὑποχωροῦσι τῶν σίμβλων. Schol.

134. Καπνῷ τυφόμεναι] ἀντὶ τοῦ καπνιζόμεναι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ καιόμεναι. εἰώθασι δὲ καπνίζειν κόνυζαν. δριμὺς γὰρ μάλιστα ὁ ταύτης καπνός. Schol.

Εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες·
Νήπιοι· οὐδ' ἐνόησαν ὃ δὴ σφίσιν ἐγγύθεν ἄλλο
Πῆμ' ἀΐδηλον ἔην· πέρθοντο γὰρ ἡμὲν ἀλωαί,
Ἠδ' οἶαι τῆμος δηΐῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
Αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
Οἱ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον·
Ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
Ἥρωες· καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπεν.
Φράζεσθ' ὅ, τι κεν ᾗσιν ἀναλκείῃσιν ἔρεξαν,

In interiorem Bebryciam, de fato Amyci nunciatum.
Stulti; nec enim intellexerunt, quàm prope fibi erat alia
Funefta clades: vaftabantur enim non tantùm vindemiæ
Verùm etiam villæ infeftis fub armis Lyci
Et Mariandynorum, abfente rege.
Continuò enim dimicabant de ferrifero folo.
Verùm illi caulas et ftabula fpoliaverunt:
Jamque innumeras oves circum undique cogentes interfecerant
Heroes; et aliquis inter eos tale verbum effatus eft.
Cogitate quid fuâ imbecillitate effeciffent ifti

138. Ἡμὲν ἀλωαὶ] αἱ ἀμπελόφυτοι χῶραι. Schol.

139. Οἶαι] αἱ κῶμαι· διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι. Schol.

140. Καὶ Μαριανδυνῶν] Φινέως παῖδες, ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κράμβις· ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινὸς παλλακίδος, Θυνὸς καὶ Μαριανδυνός. ἐξ ὧν τὰ ἔθνη κέκληνται. οἱ δέ φασι κεκλῆσθαι τοὺς Μαριανδυνοὺς, ἀπὸ Μαριανδυνοῦ ἥρω Κιμμερίου. Ἀπεόντος ἄνακτος ἤγουν τεθνηκότος. ὥσπερ καὶ τὸ περιεόντος τοῦ ζῶντος. Schol.

In Schol. Παρθένιος καὶ Κράμβις. Scribe Κάραμβις. Ut de hujus quoque nomine oppidum Ponticum appellatum fuerit, ficut à cæteris fluvius et populi. L. Holftenius.

Ibid. Ἀπεόντος, *defuncti*. Sic et apud Latinos et Græcos εἶναι *esse*, i.e. *vivere*, οὐκ εἶναι *non esse*, i. e. interiiffe. Upt.

141. Σιδηροφόρου περὶ γαίης] τῆς τῶν Χαλύβων. οἱ δὲ Μαριανδυνοί, ἔθνος ὁμοροῦν αὐτοῖς. Schol.

142. Οἱ δ' ἤδη] οἱ δὲ Ἀργοναῦται, τῶν Βεβρύκων περιφυγόντων, τὰς παρὰ θάλασσαν ἐπαύλεις ἐπόρθουν. ἤδη δὲ καὶ τῶν θρεμμάτων πολλὰ περιεληλακότες ἀπετέμοντο. Schol.

143. Περιτροπάδην] περιτρέποντες. ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ νικᾶν. Schol.

145. Φράζεσθ' ὅ, τι κεν ᾗσιν] ὁ νοῦς. καὶ τί ἂν ἐποίησαν οἱ Βέβρυκες εἰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεθ' ἡμῶν ἐληλύθει, οἷον, πῶς ἔφυγον καὶ ἐτλήθησαν, οἶμαι γὰρ ὅτι οὐδὲ ἀγὼν

Εἴπως

Εἴπως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
Ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ, κείνου παρεόντος, ἔολπα
Οὐδ' ἂν πυγμαχίῃ κριθήμεναι· ἀλλ' ὅτε θεσμοὺς
Ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευεν.
Θεσμοῖσιν, ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
Ναὶ μὲν ἀκήδεστον γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
Πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ' ἡμέων αὐτὸς ἕκαστος.
Εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπάνευθεν ἐόντος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
Καὶ τότε μὲν μένον αὖθι διὰ κνέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
Οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
Ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
Εἷλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
Ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα

Si modò Herculem etiam Deus hùc tranſtuliſſet.
Certè equidem ego, ſi ipſe adfuiſſet, opinor
Quòd nemo eſſet ſeligendus pugilationi, ſed quando leges
Accederet *Amycus* promulgaturus, ut illis ſtatim ipſe quas enunciabat
Legibus, clavâ *laceſſitus* arrogantiam dedidiciſſet.
Nunc eo incurato, et in *alterâ* terrâ relicto,
Pontum pernavigavimus: valde autem noſtrûm unuſquiſque
Sentiet perniciosum damnum, eo abſente.
Sic locutus eſt: hæc autem omnia Jovis conſilio fiebant.
Et tunc quidem manſerunt ibi per noctem, et vulnera virorum
Sauciorum curârunt; et immortalibus ſacra
Cum feciſſent, magnam cœnam apparârunt; nec quenquam ſomnus
Invaſit inter pocula et incenſa ſacra.
Sed cùm flavas lauro coronâſſent deſuper frontes

ἂν τῆς πυγμαχίας ἐγένετο, ἀλλὰ παρακαλούμενον τὸν Ἄμυκον τότε οἷς συνετίθει νόμοις ἡμῖν, τῷ ῥοπάλῳ πλήξας ἀνήρηκεν. Schol.

148. Διακριθήμεναι] χωρισθῆναι. Schol.

Ibid. Κριθήμεναι. Flor. κρινθήμεναι, quod meliùs. Nec aliter ſtabit verſus. Primam enim in κριθήμεναι ſemper corripiunt Homerus, Theocritus, aliique. Sic et ἐκλίνθη pro ἐκλίθη, et ſimilia apud poetas paſſim.

151. Ναὶ μὲν ἀκήδεστον] ὁ νοῦς. ἐκεῖνον μέν τοι ἀφροντίστως καταλιπόντες, τουτέστι τὸν Ἡρακλέα, ἐπ' ἀλλοτρίας ἐπλεύσαμεν. ἐκείνου δὲ ἀπόντος, ἕκαστος ἡμῶν αἰσθήσεται ὅσον βεβλάμμεθα. Schol.

159. Ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι] στεψά-

Ἀγχιάλῳ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο,
Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
Ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
Μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
Ἦμος δ' ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
Ἐκ περάτων ἀνιὼν, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας·
Δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
Ληΐδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι,
Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.

Litorali, quâ funes etiam circum vinctæ erant,
Orpheæ testudini consonum hymnum cecinerunt,
Aptis numeris; circùmque eos lætabatur tranquillum litus
Concinentes: celebrârunt autem Therapnæum Jovis filium.
Quando verò sol roscidos irradiavit colles,
Ex finibus oriens, et suscitavit ovium pastores,
Tunc sane, postquam solvissent ab extremâ funes lauro,
Tantumque prædæ imposuissent, quantum opus erat asportare,
Secundâ aurâ vorticosum per Bosphorum rectà impellebantur.

μενοι δὲ ὑπεράνω τοῦ μετώπου δάφνῃ τὰς κεφαλάς· ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ χοινία τῆς νεώς. οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παρειστορῶν ὅτι Ἄμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια καὶ ναῶν. διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου νυμφαίου σταδίους πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἡρῷον αὐτόθι φησὶν εἶναι Ἀμύκου ἐκεῖ· καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι. Ἐρεψάμενοι δάφνῃ. δάφνῃ ἐστέψαντο διὰ Ἀπόλλωνα. ἐχρῶντο δὲ τῇ στέψει τριχῶς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τοῦ τραχήλου τιθέμενοι τοὺς στεφάνους, διὰ τὸ θυμηδὲς τῆς τριμεροῦς ψυχῆς. Schol.

161. Συνοίμιον] συνῴδιον. οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή. Schol.

162. Περὶ δέ σφιν ἰαίνετο] διεχεῖτο ἡ ἀκτή. καθ' ὑπερβολήν· καθ' ὃ μυθεύεται ὁ Ὀρφεὺς κηλεῖν καὶ τὰ ἄψυχα· ᾖδον δὲ ἐπινίκιον τῷ Ἀπόλλωνι.

163. Θεραπναῖον] ἀπὸ μέρους, τὸν Λάκωνα. Θεράπναι γὰρ τόπος τῆς Σπάρτης, οἱ δὲ πόλιν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, τόπον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Schol.

165. Ἐκ περάτων] ἐκ τοῦ ὑπερορίζοντος ἡμισφαιρίου. Schol.

168. Ἀνὰ Βόσπορον] Βόσπορος ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπορεύεσθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ Χαλκηδόνος διάστημα * σταδίων ἐστὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν διαβαίνουσαν. ἢ διὰ τὸ πάντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς Βοσπόρους καλεῖσθαι. ἔνιοι δέ φασι τοὺς ἐπὶ τοῦ στόματος οἰκοῦντας τὸ παλαιὸν, ἐάν ποτε ἐθέλοιεν εἰς τὸ πέραν διαβαίνειν, σχεδίας πηγνύντας καὶ βόας ἐπιζεύξαντας, ἐπὶ τούτων διαπεραιοῦσθαι· ὅθεν καὶ ὀνομάσθαι τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Βόσπορος τῆς Σκυθικῆς, Κιμμε-

Ἔνθα

Ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
Ἀμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικὸς,
Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον, οὐδέ κε φαίης
Φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
Λάβρον ἐπικρέμαται καθάπερ νέφος· ἀλλὰ τόγ' ἔμπης
Στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
Τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο

Ibi quidem excelso similis monti unda
Sursum fertur coram ipsis irruenti similis,
Usque supra nubes elata, neque putares
Evasuros fore illos tristem mortem, tam directè mediæ navi
Minax impendebat instar nubis: sed hæc tamen
Sternitur, si modò *navis* peritum nacta fuerit gubernatorem.
Idcirco et hi Tiphyos solertiâ transibant

ρικὸς προσαγορευόμενος, διὰ τὸ Κιμμερίους ἔθνος Σκυθικὸν περὶ ἐκείνους οἰκῆσαι τοὺς τόπους. οἱ δέ φασι στόμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης στενὸν καὶ ἐπιμηκὲς, ἐμφερὲς τῷ κατὰ τὸ Βυζάντιον Βοσπόρῳ. ἄλλως. περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται. Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα, ὡς ἄρα Φρύγες διαπλεῦσαι βουλόμενοι τὸν πορθμὸν, κατεσκεύασαν ναῦν ἔχουσαν ἐγκεχαραγμένην προτομὴν ταύρου. διαπλευσάντων δὲ αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἔθους τοῦ περὶ τὸ σκάφος προσαγορευθῆναι τὸ πέλαγος Βόσπορον. Ἔφορος δέ φησιν ἡρπάσθαι τὴν Ἰὼ ὑπὸ Φοινίκων καὶ διακομισθῆναι εἰς Αἴγυπτον. ἀνθ' ἧς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων πέμψαι Ἰνάχῳ ταῦρον. τετελευτηκότος δὲ ἐκείνου περιιέναι αὐτοὺς παραδεικνυῶτας, καθὸ πρότερον οὐκ ἐγίνωσκον τὸ ζῶον. τὸν δὲ τόπον προσηγορεῦσθαι, δι' οὗ οἱ τὸν ταῦρον ἔχοντες ἔπλευσαν, Βόσπορον. οἱ δὲ, καθὸ ὁ Φρίξος ἐπὶ κριοπρώρου σκάφους ἔπλευσεν. δύο δέ εἰσι Βόσποροι, Κιμμέριος, καὶ Θρᾴκιος, ὁ πάλαι Μύσιος καλούμενος. Schol.

Post σταδίων in init. Schol. deest numerus stadiorum qui supplendus est ex Geographis, et sine dubio latet in voce ἐστὶ, quod statim sequitur; eo enim in numerum mutato, cuncta rectè procedunt. Hœlzlinus temerè id in διὰ mutavit, clam quoque, nullibi de eâ re monito lectore. Paulo post pro βόας legendum puto βοείας, nam non boves sed bovinas pelles intelligere videtur. Vide quæ de modo navigandi Euphratem scribit Herodotus. Sanct.

Hunc locum sic puto corrigendum. Τὸ ἀπὸ Βυζαντίου εἰς Χαλχηδόνα διάστημα ς' σταδίων ἐπὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐκ τῆς, &c. Nam Dionysius Byzantius septem stadia ponit inter Bosphorium et Damalin promontoria. Vel etiam, τὸ μεταξὺ Βυζ. καὶ Χαλ. διάστημά σταδίων ἑπτὰ, εἰς τοῦτον, &c. L. Holstenius.

169. Ἠλιβάτῳ] Ἠλίβατον ὄρος φασὶν, ἀφ' οὗ ἀλιτεῖν ἐστι τῆς βάσεως, διὰ τὸ ὕψος· τοῦτ' ἔστιν ὑψηλὸν καὶ ἀπρόσβατον. Schol.

170. Ἐπαΐσσοντι] ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθησομένῳ ἢ ἐφορμήσοντι. Schol.

173. Ἀλλὰ τό γ' ἔμπης] ἀλλὰ καίπερ οὕτω μέγα καὶ λάβρον ὑπάρχον τὸ κῦμα, ὁμαλίζεται, εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι. Schol.

Ἀσκηθεῖς

Ἀσκηθεῖς μὲν, ἀτὰρ πεφοβημένοι· ἤματι δ' ἄλλῳ
Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.
Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς·
Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε

Illæsi, sed non interriti: postridiè autem
Ex adverso terræ Bithynicæ religârunt funes.
Ibi propè litus ædes Agenorides habuit Phineus,
Qui præ omnibus longè gravissimas ærumnas passus est
Propter divinandi artem, quam ei antea suppeditaverat

177. Ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι] διτταί εἰσι Βιθυνίαι· ἡ μὲν, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης· ἡ δὲ, ἐπὶ τῆς Ἀσίας. καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, περὶ Σαλμυδησσὸν κεῖται ἐπὶ τῆς Θρᾴκης· ἡ δὲ ἑτέρα καθήκει ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου. ἔστι δὲ καὶ τρίτη Βιθυνίας νῆσος περὶ τὸν Πόντον. ἔστι δὲ ἀμφίβολον εἰς ποίαν Βιθυνίαν φησὶν, ἀμφοτέρων οὐσῶν ἐπὶ τὸ πέραν. ἄμεινον οὖν τὴν περὶ τὴν Εὐρώπην Βιθυνίαν λέγειν. τῇ γὰρ ἐπιούσῃ, φησὶν, ἡμέρᾳ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ τὰ ἀπόγεια ἔδησαν, ὡς δῆλον, ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. καὶ γὰρ ὁ Φινεὺς (ὡς οἱ πλεῖστοι) ἐπὶ τοῦ Σαλμυδησσοῦ λέγεται ᾠκηκέναι, ὅς ἐστι τῆς Θρᾴκης, κατὰ τὰ ἀριστερὰ μέρη τὸν Πόντον εἰσπλέοντι. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Βιθυνία, νῆσος μετὰ τὸν Πόντον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν. Ἄλλως. οὐκ ἐν τῇ πέραν Βιθυνίᾳ ἀλλ' ἐν τῇ τῆς Θρᾴκης· ἥτις ἐστὶ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἀποδέδεικται, ἔνθα Φινεὺς ᾤκει. Schol.

Διτταί εἰσι Βιθυνίαι. Confundit Bithuniam cum Thyniade loco ceu promontorio Thraciæ. Nam licèt nomina quodammodo affinia sint, diversa tamèn sunt, ut et Thynia et Thynias insula, quam mox tertio loco jubjungit. Id verò multo magis miror Scholiastem in loco clarissimo sibi nebulam offundere, et disquirere quam Bithyniam poeta intelligat. Multò autem certiora sunt quæ de his locis habentur infra ad v.347. Unde apparet hanc scholiornm miscellam ex diversis esse congeltam. L. Holstenius.

178. Ἀγηνορίδης] Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστιν, ὡς Ἑλλάνικος. ὡς δὲ Ἡσίοδος φησὶν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Ἀντίμαχος, καὶ Φερεκύδης φησίν. ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου Φοίνικι γίνεται Κίλιξ, καὶ Φινεὺς, καὶ Δόρυκλος. ὁ δὲ Ἀτύμνιος κατὰ μὲν ἐπίκλησιν, καὶ αὐτὸς τοῦ Φοίνικος· παῖς δὲ ἀληθείαις, τοῦ Διός. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ βασιλεῦσαι ἱστοροῦσιν, ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ὡς φήσιν Ἑλλάνικος. Ἀγηνορίδην δὲ εἶπε τὸν Φινέα, καθὸ Ἀγήνορος ἐστὶ παῖς. ὁ δὲ Ἡσίοδος τοῦ Φοίνικος αὐτόν φησι τοῦ Ἀγήνορος. πηρωθῆναι δὲ λέγουσι τὸν Φινέα ὑπὸ ἡλίου, ὅτι πολυχρόνιος εἵλετο μᾶλλον εἶναι ἢ βλέπειν. ἔνιοι δὲ ἀπίθανοι οἴονται, τοσαύτας γενεὰς ἐζηκέναι Φινέα, ὥστε τοῦ Φοίνικος ὄντα υἱὸν, μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι. καὶ ἕτερον τοῦτον φασὶ τὸν Φινέα, ἕβδομον ὄντα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος, πρὸς ὃν ἀπήντησαν οἱ ἥρωες. πηρωθῆναι δὲ αὐτὸν ὅτι ἐπιβουλεύσαι Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, Ὄρυθον καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος φησὶ πηρωθῆναι αὐτὸν, καὶ πρὸς τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, ὅτι ἀνέδην πᾶσι τὰ διαῤῥήδην ἐμαντεύετο. φησὶ γὰρ "οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ."

Δηπαΐδης

Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ,
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον·
Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
Συνεχέως ἥρπαζον· ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
Οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.

Latonæ filius: neque vel minimùm reveritus eſt Jovem ipſum,
Exponens intrepidè ſacram mentem hominibus.
Idcircò ſenectutem ei perpetuam immiſit *Jupiter*,
Ademitque oculorum dulce lumen, neque lætari
Paſſus eſt copioſiſſimo victu, quem ei ſemper
Vaticinia ſciſcitantes vicini ad domum ferebant:
Sed a nubibus ſubitò prope irruentes
Harpyiæ, ex ore manibuſque, roſtris ſuis
Indeſinenter raptabant: relinquebatur autem interdum cibi
Ne tantillum quidem, interdum autem paululùm, ut viveret ad cruciatus ſubeundos.

181. Οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο] οὐδὲ ἐλάχιστον τοῦ Διὸς αὐτοῦ ἐπεστρέφετο, τὰ θεῖα ἐνθυμήματα πᾶσιν ἐμφαίνων. λέγων γὰρ πάντα τὸν νοῦν τοῖς ἀνθρώποις, οὐδεμίαν χρείαν αὐτοῖς τῶν θεῶν καταλέλοιπεν. ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρακῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες) Φερεκύδης ἐν τῇ ϛ' φησί. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις ἠοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν ὁδὸν ἐμήνυσεν. ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν. παῖδας δὲ αὐτοῦ φασὶ γενέσθαι Μαριανδυνὸν καὶ Θυνόν· καὶ ἀπὸ μὲν Θυνοῦ Θυνίδα, ἀπὸ δὲ Μαριανδυνοῦ Μαριανδυνίαν προσαγορευθῆναι λέγουσιν. Schol.

185. Ὀνείασιν] ὀνείατα δέ φησι τὰ σιτία καὶ βρώματα. Schol.

187. Ἀλλὰ διὰ νεφέων, &c.

At ſubito horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, et magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes, contactuque omnia fœdant
Immundo, tum vox tetrum dira inter odorem.
Æn. III. 225.

Similiter etiam Flaccus,

Diripiunt verruntque dapes fœdataque turbant
Pocula, fragrat odor, &c.

Καὶ

Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
Μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
Ἑστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
Αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
Τούσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων,
Θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν, ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
Ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
Βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἤιε θύραζε
Τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
Ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
Ἐσκλήκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
Ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο γοῦνα βαρυνθεὶς

Præterea fœtidum odorem circumfuderunt; adeo ut nemo ſuſtineret
Non modò non gutturi admovere, ſed nè procul quidem
Stare, tam fœdè oluerunt reliquiæ epularum.
Statim autem exaudiens clamorem ſtrepitumque turbæ,
Ipſos adeſſe ſenſit, quibus venientibus,
Ex Jovis oraculo ſteterat, quòd ſuo iterum frueretur cibo.
Erectus autem grabato, inanime velut ſomnium,
Baculo innixus, marcidis pedibus ivit ad fores,
Parietes contrectans; tremuerunt autem membra incedentis
Præ torpore et ſenio; ſordibus ei ſqualidum corpus
Aruerat; et cutis oſſa ægrè coercebat.
Egreſſus autem ex ædibus conſedit, genua gravatus,

191. Μυδαλέην] τὴν μυσαράν. Schol.

192. Μὴ καὶ λευκανίηνδε] οἱ μὲν τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος ἀπέδωκαν· Ἀμερίας δὲ, τὸν λαιμὸν καὶ τὸν βρόγχον. Schol.

195. Ἐπήϊσεν] ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο ὧν οἱ ἰόντων. ὧν ἐλθόντων, εἵμαρτο αὐτῷ ἐκ Διὸς ὄνασθαι τῶν ἐδεσμάτων ὧν προσφέροιτο. Schol.

196. Θέσφατον] τὸ εἱμαρμένον. Schol.

197. Ἀκήριον] ὡς ἄψυχον ὀνειράτιον. διὰ τὸ καταλελεῖφθαι ὑπὸ τῆς νόσου. Schol.

198. Ῥικνοῖς] ἀντὶ τοῦ ῥυσοῖς. Schol.

200. Πίνῳ τέ οἱ] τῷ δὲ ῥύπῳ ὁ αὐσταλέος καὶ κατεσκληκὼς αὐτοῦ χρὼς ἐρρυπαίνετο. Schol.

201. Ῥινοί] Ῥινός ἐστι τὸ δέρμα. Τὴν δὲ σὺν συμπλέκον τῷ ἔεργον, ἵν' ᾖ, οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι συνεῖχον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. Schol.

Οὐδοῦ

Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
Πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
Νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
Οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
Καὶ τάφον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
Στήθεος ἀμπνεύσας, μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
Κλῦτε, πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
Οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργώης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
Ὑμεῖς ἀτρεκέως· ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα

In limine porticûs: vertigo verò ipſum cooperuit
Caliginoſa, terramque putavit circumagi
Subtus; ipſeque elinguis in languidum inclinatus eſt ſomnum.
Illi verò ut eum conſpexerant, circumſtiterunt coacti,
Et obſtupuerunt: quos ipſe vix ægréque ab imo
Pectore ſuſpirans affatus eſt per divinationem.
Audite, omnium Græcorum optimi, ſi modò verè
Illi vòs eſtis, quos, ſævo regis juſſu,
Argoâ in navi ducit pellis acquirendæ ſtudio Jaſon:
Vos haud dubiè: adhuc mihi mens novit ſingula

203. Κάρος] κάρος δὲ αὐτὸν κατεῖχεν, τουτέστι σκότωσις. τὴν δὲ γῆν διὰ τὴν σκοτοδινίαν ᾠήθη φέρεσθαι. ὡσεὶ εἶπεν ὅτι ᾠήθη τὴν γῆν ἐπικεῖσθαι ἑαυτῷ. Schol.

205. Ἀβληχρῷ] ἀσθενοποιῷ. ἢ ἀσθενεῖ, κατὰ στέρησιν τοῦ βληχροῦ. ὁ δὲ νοῦς, ὑπὸ τῆς λεπτῆς ἐκείνης διὰ τὴν σκότωσιν καταφορᾶς ἔκειτο ἄφωνος. Κώματι δὲ, ὕπνῳ, ἐκλύσει. καί ἐστι κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα, ὡς οἴμημα, οἶμα· καὶ ὅρμημα, ὅρμα· καὶ τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω κῶμα. Schol.

207. Καὶ τάφον] ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγησαν. Τὸ δὲ μόλις, οὐδὲν ἕτερον ἢ τὸ τῆς νόσου σφοδρὸν καὶ μέγα αἰνίττεται.

Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος. οἷον ἐξ ἄκρου καὶ ἐκ βάθους, διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀναπνεῖν τε καὶ λαλεῖν οὐ δυνάμενος. Διονύσιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους ἰδόντος τοὺς παῖδας ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος ὅτι ὑπὸ Φινέως ἦσαν ἐκβεβλημένοι, κατὰ διαβολὴν Σκυθικῆς γυναικὸς, ἣν γεγαμήκει ὁ Φινεὺς παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. γεγόνει δὲ τοῦ Φινέως καὶ πρεσβεύτης κατήγορος παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ. διόπερ Ἡρακλῆς ἐναντίους εὑρὼν τοὺς παῖδας, κατήγαγεν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Φινέα δὲ ἀνιστάμενον, καὶ θελήσαντα καταποντίσαι τὸν ἕτερον τῶν παίδων, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. Ἴστρος δέ φησι τὸν Αἰήτην γνόντα ὅτι τοὺς Φρίξου υἱοὺς εἴη σεσωκὼς ταῖς μαντείαις, καταράσασθαι αὐτῷ· τὸν δὲ ἥλιον ἐπακούσαντα πηρῶσαι. Schol.

212. Ὑμεῖς ἀτρεκέως] Λείπει τὸ ἐστέ. ὁ δὲ λόγος. ἔτι μοι νόος διὰ τῆς ἐμῆς μαντείας ἕκαστα οἶδεν. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον, ἢ τὴν τέχνην ἐπαγγελλόμενος, λέληθεν ὡς αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν παρακαλεῖ. Schol.

Ἧισι θεοπροπίῃσι· χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα Λητοῦς
Υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
Ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
Λίσσομαι, ἧς περίαλλα θεῶν μέμβλεσθε κιόντες,
Χραίσμετέ μοι· ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
Μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήσησθε λιπόντες
Αὔτως· οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
Λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω·
Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.

Suâ divinatione: gratias proinde tibi refero, ô rex, Latonæ
Fili, quanquam duris *oppreſſus* ærumnis.
Per Jovem ſupplicum vindicem, qui ſæviſſimus eſt delinquentibus
Hominibus; per Phœbum, ipſamque Junonem,
Cui præſertim Deorum curæ eſtis in hâc profectione,
Opitulamini mihi; eripite miſerum virum calamitate,
Neque hinc ſolvite, incurato me relicto,
Temerè: non enim modò oculos Erinnys
Calcitratu invaſit, et ſenectutem perennem uſque traho;
Verùm inſuper acerbiſſimum malum aliud appenſum eſt his malis.

213. Χαίρειν νύ τοι, ὦ ἄνα] ἀναφέρω σοι χάριν, καίπερ ὢν ἐν καμάτοις. Ὁ καὶ ἐναντιωματικὸς, ἀντὶ τοῦ καίπερ. Schol.

215. Ὅτις ῥίγιστος] ὅστις φοβερός ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσιν εἰς ἱκέτας. κυρίως δὲ πρὸς τὰ ὑποκείμενα, οὐ ξενίου Διὸς, ἀλλ' ἱκεσίου μέμνηται. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὡς ἱκέτης ἐστὶ τῶν ἡρώων διὰ τὴν κατεπείγουσαν χρείαν. Schol.

216. Φοίβου τ' ἀμφὶ] τοῦτο ἢ ὡς μάντις, ἢ ὡς αἴτιον τοῦ πλοῦ τὸν θεὸν γεγονότα φησίν. Schol.

217. In Flor. et Ald. editione pro ἠδὲ θεῶν οἷσιν μέμβλεσθε, ut eſt in Gall. legitur ἧς πέρι ἀλλὰ θεῶν μέμβλεσθε. Quam ſcripturam nemo eſt qui non averſetur, idque meritò. Verùm minimâ mutatione mihi videor eam non minùs alterâ gratam poſſe reddere: nimirum ſi ita legatur οἷς περίαλλα θεῶν μέμβλεσθε. Hoc autem adverbio uti hunc (ſicut et alios poetas) videmus in hoc libri tertii loco. Τὴν Ἑκάτη περίαλλα, &c. Steph.

218. Χραίσμετέ μοι] βοηθεῖτέ μοι. τὸ γὰρ χραισμεῖν Κλιτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν. ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέκλικε τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω, βαίνετε. τὸ γὰρ περισπώμενον, χραισμεῖτε. Ἄλλως. τὸ χραισμεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ παραινεῖν λαμβάνουσι Κλιτόριοι. κοινῶς δὲ τὸ βοηθεῖν. Schol.

221. Ἀμήρυτον] γράφεται καὶ ἀμήρυον. τοῦτ' ἔστιν, ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον. ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων. Schol.

222. Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον] πλεῖον τὸ πάθος ποιῆσαι βουλόμενος, ἀπ' αὐτοῦ

Ἅρπυιαι

Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
Ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
Ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον· ἀλλά κε ῥεῖα
Αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
Ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
Τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δή ποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς.
Οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
Οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.

Harpyiæ mihi ex ore eripiunt cibum,
Ex alicunde cum improviso delapsæ malo.
Neque aliquod habeo consilium quod adjuvet; sed faciliùs
Ipse meum latere possim animum, cibi appetens,
Quàm illas; tam celeriter aërem travolant.
Si verò paululum aliquando nobis cibi reliquerint,
Effundit hoc putrem et intolerabilem vim odoris.
Neque quisquam mortalium sustineat vel paulùm appropinquare,
Ne si cor ei sit ex adamante excusum.

τοῦ πάθους ἤρξατο. ὁ δὲ νοῦς. ὥσπερ δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς πικρότατον ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐπικείμενόν ἐστι. Schol.

224. Ἀφράστοιο] ἀνεπιγνώστου, ἀπροορατου, ἀδήλου. Schol.

225. Ἀλλά κε ῥεῖα] οὕτω ταχέως ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἔρχονται. Schol.

226. Ἑὸν] Κακῶς δὲ τὸ ἑὸν τέθεικεν, ἀντὶ τοῦ ἐμὸν εἰπών. Μεμηλώς. φροντίζων. τοῦτο δὲ δαιμονίως εἶπεν. οὐ γὰρ ἔφη εὐωχούμενος, ἢ ἐσθίων· ἀλλὰ μόνον φροντίδα τροφῆς ἔχων· ἵνα τὸ πάθος ἐπαίρῃ. Schol.

Ibid. Mirum est enarratorem legisse hìc ἑὸν: cujus pronominis usus vel potius abusus hoc in loco meritò reprehensione dignus videri possit; ut et ipse reprehendit. Mirum, inquam, est, veram lectionem ἐμὸν, ad nos potiùs quàm ad illum pervenisse. Nam quin Apollonius scripserit ἐμὸν, dubitandum non puto. Ac potiùs mirum alicui fuerit, nec satis credibile, cum nullâ necessitate versus (si ita loquendum est) coactum, ἑὸν pro ἐμὸν scripsisse: quod certè de aliis quibusdam locis dici non potest, ubi paulo liberior est illi hujusmodi pronominum usus. Atque adeo in alio hujus libri loco ita usus esse comperitur hoc ipso pronomine, sed coactus. Nisi forte possit etiam dici pro ἑὸ legendum μεῖο, sicut μοῦ et μοὶ pro ἐμοῦ et ἐμοὶ dici solent. In præcedente autem versu aptiùs legi ῥᾷον, in comparatione, quàm ῥεῖα (ut habent edit. Flor. et Ald.) manifestum est. Steph.

231. Ἀδάμαντος] ἀδάμας δὲ καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος. Ἐληλάμενον, ἀντὶ τοῦ κεχαλκευμένον Schol.

Ibid. Ἐληλάμενον] *Ductum*. Nam

Ἀλλά με πικρὴ δῆτα κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάγκη
Μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
Τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι. Βορέαο
Υἱέας· οὐδ᾽ ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες·
Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ᾽ ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ μ᾽ ἐγείνατ᾽ Ἀγήνωρ·
Τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ᾽ ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον
Κλειοπάτρην ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν.
Ἴσχεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ᾽ ἕλε κῆδος ἕκαστον
Ἡρώων, πέρι δ᾽ αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
Δάκρυ δ᾽ ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον· ὧδέ τ᾽ ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.

Sed me dura sane cibi cogit necessitas
Manere, et quæ edulia maneant importuno ventri inferre.
Has quidem oraculo traditum est depulsuros esse Boreæ
Filios: nec alienigenæ existentes opem ferent,
Si profecto ego ille sim aliquando illustris inter homines Phineus
Opibus et vaticinio; pater verò me genuerit Agenor;
Horumque sororem, quando in Thracibus regnabam,
Cleopatram, cum dote domum meam duxerim conjugem.
Finierat Agenoris filius: vehemens autem dolor invasit unumquemque
Heroum, præcipuè verò duos filios Boreæ:
Lachrymis autem absterſis, prope accesserunt; itaque dixit
Zetes, infelicis amplexus manu manum senis.

ἐλαύνειν est *ducere*. Sic Horat. ne quis se *duceret* ære. Ita etiam Homerus utitur voce ἤλασε. Upt.

232. Ἀλλά με πικρὴ] ἡ πολυέλαθής. τοῦτο δὲ πρὸς πλείονα ἔμφασιν. οἱονεὶ οὐ μόνον φέρειν τὴν ὀδμὴν, ἀλλὰ καὶ ἑδραίως μένειν, διὰ τὸ τυφλώττειν, καὶ διὰ τὸ δεῖσθαι πάντων τροφῆς. Schol.

234. Τὰς μὲν θέσφατον] τὰς Ἁρπυίας, τὸ δὲ θέσφατον, σφόδρα ἀναγκαίως ἐχρήσατο. ὥσπερ εἰ ἐκ τῶν ἀναγκαίων ὑπὸ τῶν Βορεαδῶν ἀναιρεθῆναι. Schol.

235. Οὐδ᾽ ὀθνεῖοι] οὐκ ἀλλότριοι δὲ ὄντες μοι βοηθήσουσιν. ὅτι δὲ ἡ συγγένεια προθυμοτέρους πάντας πρὸς τὰς εὐεργεσίας ποιεῖ καὶ Εὐριπίδης φησίν. "Ἑλληνικόν τι τὸ ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί." Schol.

238. Τῶν δὲ κασιγνήτην] Κλεοπάτρα Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγάτηρ, ἀδελφὴ τῶν περὶ Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ἣν ἔγημεν ὁ Φινεύς. γεγόνασι δὲ αὐτῶν παῖδες Ὄρυθος καὶ Κράμβις. Schol.

241. Πέρι δ᾽ αὖτε δύω] ἴσως διὰ τὴν συγγένειαν τοὺς Βορεάδας πλεῖον οἰκτεῖραι φησίν. Schol.

243. Ἀσχαλόωντος] δυσφοροῦντος. Schol.

Ἆ δείλ᾽,

Ἆ δεῖλ᾽, οὔτινα φημὶ σέθεν στυγερώτερον ἄλλον
Ἔμμεναι ἀνθρώπων· τί νύ τοι τόσα κήδε᾽ ἀνῆπται;
Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
Μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
Χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
Νῶϊν (ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
Ἀθανάτων·) οὐδ᾽ ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔστ᾽ ἂν ὀμόσσῃς,
Μὴ μὲν τοιό γ᾽ ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.

Ah miser! neminem censeo te infeliciorem
Esse hominum: quamobrem tantæ tibi ærumnæ appensæ sunt?
Certè Deos gravi offendisti imprudentiâ,
Ex divinandi peritiâ: idcirco tibi graviter succensent.
Nobis autem animus intus refugit, cupientibus
Opitulari (si modò planè munus hoc imposuit Deus
Nobis; manifestè enim liquent terricolis iræ
Deorum:) neque prius repellemus advenientes
Harpyias, valde licèt cupidi, donec juraveris
Nos hujus causâ Diis non fore invisos.

244. Στυγερώτερον] στυγερὸν σημαίνει μὲν καὶ τὸ μισητὸν, καὶ τὸ ἐπίφοβον. ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸ ἐπίπονον. Schol.

246. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσιν] ἄρα εἰς τοὺς θεοὺς ἠσέβησας καὶ ἥμαρτες, ἀφραδίᾳ ἢ κακοτροπίᾳ τινί. γράφεται γὰρ καὶ ἀτραπίῃσι, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἐκτραπεὶς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. παρὰ τὴν ἀτραπὸν, ἥ ἐστιν ὁδός. Schol.

247. Δεδαώς] τὸ μαθεῖν μᾶλλον ἢ τὸ διδάσκειν σημαίνει. διὰ γοῦν τὸ μαθεῖν σε, φησὶ, τὴν μαντικὴν, καὶ μαντεύεσθαι παρὰ τὴν τῶν θεῶν γνώμην, ἥμαρτες εἰς τοὺς θεούς. Schol.

248. Ἀτύζεται] ἀντὶ τοῦ φοβεῖται. Schol.

249. Εἰ δή] εἴπερ παρέθετο ἡμῖν ταύτην τὴν τιμὴν ἀπαραιτήτως τὸ δαιμόνιον ὥστε σοὶ βοηθῆσαι. ὁ δὲ λόγος καθ᾽ ὑπερβατὸν, ἵν᾽ ᾖ οὕτως. ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι χραισμεῖν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἀθανάτων ἐνιπαί. εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων. Ἄλλως. ἡμεῖς δὲ, εἰ ὄντως ἔχομεν παρὰ τοῦ δαιμονίου τὸ γέρας, δεδοίκαμεν μὴ ὑπερχαλεπήνῃ τὸ θεῖον. Schol.

253. Θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι] ὅτι γὰρ τὸ τοῖς ἀσεβέσι βοηθεῖν, εἰς τοὺς θεοὺς ἔχει ἀσέβειαν, καὶ Εὐριπίδης φησίν. "ὡς οὐκ ἂν ἴδῃς Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς μὴ πράσσ᾽ ἐναντία, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων." ἀσεβὴς γάρ τις εἶναι δοκεῖ παρ᾽ αὐτῷ ὁ Ὀρέστης. Schol.

Ὣς

Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
Γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖς δ' ἐπέεσσι.
Σῖγα, μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεο, τέκνον.
Ἴστω Λητοῦς υἱὸς, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
Μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ.
Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθεν
Δαίμονες, οἳ μηδ' οἵδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
Ὡς οὔτις θεόθεν χόλος ἔπεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
Αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,

Sic dixit, inque eum rectà senex expertes lumine sustulit
Oculos quos aperuerat, respondìtque his verbis.
Sile, ne mihi animo hæc ingeras, fili.
Sit testis Latonæ filius, qui mihi favens edocuit
Vaticinationem; sit testis infanda sors, quæ mihi obtigit:
Et hæc super oculos cæca nubes, et inferi
Dii, qui utinam nec mortuo propitii sint,
Quòd nulla divina ira exorietur propter opem latam.
Illi deinde jurejurando freti, opem ferre gestiebant.
Statim autem juniores instruxerunt cœnam seni,

254. Κενεὰς] κενὰς γλήνας ἔφη τοὺς κενοὺς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς. Schol.

257. Ἴστω Λητοῦς υἱὸς] τὸν ὅρκον εἴληφε παρὰ τοῦ ποιητοῦ. "οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον." ἐπέβαλλε γὰρ μάντει εἰς πίστιν ἄγοντι, τὸν προστάτην αὐτοῦ τῆς τέχνης ὀμνύειν θεόν. Schol.

259. Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν] κατηγοροῦσί τινες τοῦ Ἀπολλωνίου, ὡς οὐκ εὖ τὸν ὅρκον τοῦτον εἰσαγηοχότος. ὀμνύει γὰρ καθ' ὧν κινδυνεύσαι οὐ δύναται. ῥητέον δὲ ὅτι ἐμπαθέστερος γίνεται ὁ ὅρκος ὅταν τις κατὰ τῆς ἰδίας ὀμνύῃ συμφορᾶς. "οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο." καὶ Δημοσθένης. "μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους." ἔθος οὖν ἀρχαῖον, πρῶτον θεοὺς ὀμνύναι, εἶτα ἐπάγειν καὶ τὰς ἰδίας συμφοράς. Ἀλαὸν νέφος φησὶ τὸ τυφλὸν νέφος, καὶ ἡ ἐπικειμένη μοι ἀχλύς. ὥστε τὸ ἀλαὸν οὐ παθητικῶς, ἀλλ' ἐνεργητικῶς μόνον κεῖται, οὐ γὰρ τὸ τυφλοὺς ἀλλὰ τὸ τύφλωσιν ἐμποιοῦν σημαίνει. γράφει) καὶ ὀλοόν. Schol.

260. Οἳ μηδ' οἵδε] οἱ μηδὲ οὗτοι ὡς ἐπιόρκῳ εὐμενεῖς εἴησαν. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. "εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν." Schol.

Ibid. Οἱδε. Gall. Οὐδὲ, minùs recte. Steph. ὧδε.

261. Ἕπεται] An non potius ἕψεται;

263. Κουρότεροι] τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου κεῖται τὸ κοῦροι. καὶ ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν, νεώτεροί εἰσιν, ἀντὶ τοῦ νέοι. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα, ἀντὶ τοῦ δεξιάν. Πεπονήατο. πρὸς τὴν τῶν νέων σπουδὴν καὶ ταχυτῆτα τὸ πεπονήατο· οἷον ἐνεργῶς ἐποίουν, ἡτοίμαζον. Schol.

Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
Στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
Καὶ δὴ ταπρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
Αἱ δ' ἄφαρ, ἠύτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
Ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον, αἱ δ' ἅμ' ἀυτῇ
Πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
Τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
Τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
Φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον· ἐν γὰρ ἔηκεν
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὐκ ἂν ἑπέσθην

Ultimam Harpyis prædam; propeque ambo
Steterunt, ut enſibus irruentes fugarent.
Quamprimum autem ſenex attigerat dapes,
Illæ repente, ſicut procellæ inopinatæ, vel fulgura veluti,
Haud prius conſpectæ, ex nubibus emicantes, irruerunt
Cum ſtrepitu efflagitantes cibum: cùm verò eas conſpexerant
Heroes, in medio acclamârunt: hæ cum impetu
Poſtquam omnia devorâſſent, trans mare ferebantur
Procul illinc; relicto ibi fœtore intolerabili.
Illas autem a tergo duo filii Boreæ
Enſibus porrectis ſequebantur; ipſis enim inflavit
Jupiter vires indefeſſas: neque inſecuti fuiſſent

264. Λοίσθιον] ἔσχατον. Ἑλώριον δὲ, ἀναίρεμα, ἅρπαγμα, ἢ βρῶμα. Schol.

265. Ἐπεσσυμένας] πρὸς τὴν ἀθρόαν πλῆσιν τῶν Ἁρπυιῶν εἴρηται. Schol.

267. Ἀδευκέες] ἀπροσδόκητοι. ἢ πικραί. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Schol.

268. Ἀπρόφατοι] ἀντὶ τοῦ ἀπροόρατοι, ἀπροφάσιστοι, οἷον ἄνευ προφάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ὑπερθέσεως, παρόσον τοῖς προφασιζομένοις παρέπεται ὑπέρθεσις. Schol.

269. Κλαγγῇ μαιμώωσαι] ὁρμῶν μετὰ κλαγγῆς ἐπιθυμοῦσαι τῆς τροφῆς. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνέων ἁρπακτικῶν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα πρὸς τῆς ἁρπαγῆς κλάζειν φιλεῖ. καὶ τὸ μεσσηγὺς κατὰ ἀθρόαν ἐπίπλησιν κατὰ τάχος ἀναφέρεται. Schol.

271. Καταβρώξασαι] καταφαγοῦσαι. ἀπὸ τοῦ βιβρώσκω κατενεχθέν. Ὑπὲρ πόντοιο. ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς ἐδίωκον, Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί. Schol.

274. Φάσγαν' ἐπισχόμενοι] τὰ ξίφη ἐν χεροῖν ἔχοντες παραπλησίως ἔτρεχον ὀπίσω αὐτῶν. Schol.

275. Ἀτὰρ Διὸς οὐκ ἂν ἑπέσθην] οὐ γὰρ ἄν φησι χωρὶς τοῦ Διὸς ταῖς Ἁρπυίαις ἠκολούθησαν. Schol.

Νόσφιν,

Νόσφιν, ἐπεὶ ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
Αἰὲν ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης
Ἢ αἶγας κεραοὺς ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες
Θείωσιν, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
Ἄκρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
Ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
Τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.

Sine Jovis numine; in curſu enim illæ præverterunt flatus Zephyri,
Quoties ad Phineum vel a Phineo volitarent.
Sicut autem quando in ſaltibus canes venandi callentes
Vel capros cornigeros vel cervos indagantes
Currunt, tenui verò intervallo a tergo protenti
Extremis rictibus fruſtra increpuerunt dentes;
Ita Zetes Calaiſque admodum prope irruentes
Extremis illas captabant fruſtra manibus.

276. Ἐπεὶ ζεφύροιο] ἤτοι ταχίονες τῶν πνοῶν τοῦ Διός. ἢ εἰς τὰς πνοὰς ἔτρεχον, ὡς Ἡσίοδος, φησὶν, ἐπεὶ πάντοτε αἱ Ἅρπυιαι καὶ τὰς τοῦ Ζεφύρου ἀέλλας παρεπέτοντο, εἴ ποτε εἰς τὰ τοῦ Φινέως ἔρχοιντο, ἢ ἐκεῖθεν ὑπαναχωροῖεν. Ἄλλως. αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ πνοῶν εἰσι ταχύτεραι. συμβαίνει μὲν γὰρ τὴν πνοὴν παρατετάσθαι καὶ βραδύνειν· αἱ δὲ ἄελλαι ταχύτεραι καὶ κουφότεραι εἰσι τῆς πνοῆς. εὐλόγως δὲ τοῦ ζεφύρου ἐμνήσθη. ταχύτατος γάρ ἐστιν ὁ ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων. ὡς καὶ Ὅμηρος, "νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, τόν περ ἐλαφρότατόν φασ' ἔμμεναι." Schol.

278. Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι, &c.

Incluſum veluti ſi quando in flumine nactus
Cervum, &c. Æn. XII. 749.

279. Ἠὲ πρόκας] ζῶόν τι ὅμοιον ἐλάφῳ ὁ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δέ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κυνήσεσι τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι πρόκας. ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπλώτησεν ἡ παρθένος, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος προσεχώσθη. ὑπὸ τινῶν δὲ Προκόννησος καὶ Ἐλαφόννησος ἐκλήθη. Φιλητᾶς δέ φησι πρόκας λέγεσθαι τὰς πρώτως τικτούσας, οἷον πρωτοτόκους. Schol.

280. Τυτθὸν δὲ] μικρὸν δὲ ἄποθεν μετὰ διαστάσεως ἔτρεχον. Schol.

281. Μάτην ἀράβησαν] προσδοκῶντες ἀεὶ διὰ τὸ σφόδρα ἐγγὺς εἶναι καὶ δάκνειν καὶ ἐπιψαύειν δοκεῖν. Schol.

Ibid. Ἄκρης ἐν γενύεσσι ΜΑΤΗΝ ΑΡΑΒΗΣΑΝ ΟΔΟΝΤΑΣ.

——jam jamque tenet, ſimiliſque tenenti.
Increpuit malis, morſuque eluſus inani eſt. Æn. XII. 755.

283. Ἐπέχραον ἤλιθα] πολλάκις, φησὶν, ἐθελήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπενέγκαι τὰς χεῖρας. Schol.

Καὶ

Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο
Πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἔπι Πλωτῇσι κιχόντες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
Οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
Οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέου, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
Δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὣς φαμένη, λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν (ἥ τε θεοῖσιν
Ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται)
Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
Εἰσαῦτις Φινῆος· ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.

Jamque ipſas, vel invitis Diis, peremiſſent
Longè procul inſulis in Plotis prehenſas,
Niſi velox Iris intuita ab æthere deſiliiſſet
Cœlitus, et talia admonens compeſcuiſſet.
Haud fas eſt, ô filii Boreæ, enſibus inſequi
Harpyias, magni Jovis canes: jusjurandum autem ipſa ego
Præſtabo, quod ei non amplius appropinquabunt illapſæ.
Sic fata, per aquam Stygis juravit (quæ Diis
Verenda omnibus maximè eſt, et extimeſcenda)
Haud amplius Agenoris filii ædibus illas appropinquaturas
In poſterum Phinei, quoniam ita fatis ſanctum erat.

284. Ἀέκητι θεῶν] τὸ παρὰ γνώμην τῶν θεῶν σημαίνει. οὐ γὰρ ἦν μόρσιμον αὐτὰς ἀποθανεῖν. Schol.

Ibid. Καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν, &c. Similia ſunt hæc illis quæ τῷ Ποιήτῃ παρατετολμημένα laudat Longinus,

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, &c.
ΚΑΙ ΝΥ ΚΕΝ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΝ ——

285. Πλωτῇσι] Πλωτάς φησι νήσους, ἤτοι πάσας ἐπιθετικῶς καλῶν, διὰ τὸ περικεχύσθαι καὶ κλείεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. ἢ ἰδίως ταύτας φησὶ Πλωτὰς, ἐν αἷς ὑπὸ τῶν Βορεαδῶν κατελήφθησαν, κατὰ τὸ μυθολόγημα οὕτω κληθείσας. σχεδὸν δὲ οἱ ποιηταὶ οὕτως αὐτὰς ὀνομάζουσιν. εἰσὶ δὲ ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει. ταύτας δὲ ὁ ποιητὴς Καλυδνὰς νήσους καλεῖ· εἰ καὶ Λυκόφρων ἄλλας νήσους καλεῖ Καλυδνάς. Schol.

286. Εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις] ἄλλοι τὸν Ἑρμῆν φασίν. ἀστείως δὲ ταύτῃ τῇ θεῷ τὸ κωλῦσαι τοὺς Βορεάδας δίδωσιν, ἤτοι ὅτι ἄγγελος, ἢ ὅτι τῶν Ἁρπυιῶν ἀδελφή. Schol.

292. Ῥιγίστη] φρικτή, διὰ τὸ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐπιόρκους. Ὀπιδνοτάτη. τιμία, καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία. παρὰ τὴν ὄπιδα καὶ ἐπιστροφήν. Schol.

Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες, ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μεταχλείουσ' ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγον· αἳ μὲν ἔδυσαν
Κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος, ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε θοῇσι μεταχρονίη πτερύγεσσιν.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
Πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
Μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.

Illi ergo jurijurando credentes converſi ſunt iterum ut ad navem
Feſtinarent: Strophadaſque cognominârunt homines
Inſulas eam ob cauſam, antea Plotas nominantes.
Harpyiæ verò et Iris diſtrahebantur: hæ quidem ſubierunt
Speluncam Cretæ Minoidis; illa verò emicuit
Ad cœlum, rapidis in ſublime lata pennis.
Interim optimates ſordidum egregiè corpus ſenis
Poſtquam undique luſtrâſſent, ſelecta ſacrificârunt
Pecora, quæ ex Amyci ſpoliatione abegerant.

296. Στροφάδας] Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι, στραφέντας εἰς τοὐπίσω· λαβὼν παρὰ Ἀντιμάχου. οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ηὔξαντο τῷ Διῒ καταλαβεῖν τὰς Ἁρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται. Schol.

297. Πάρος Πλωτὰς καλέοντες] αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες. μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ. ὅτι δὲ ηὔξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διῒ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος, "ἔνθ' οἵγ' εὐχέσθην Αἰνηίῳ ὑψιμέδοντι." ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων ἐν περίπλῳ, καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἶριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν. αἱ δὲ Πλωταὶ νῆσοι κεῖνται ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει. Schol.

Ibid. Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν. Legendum Τιμοσθένης, cujus Strabo et Marcianus meminerunt: et ipſe Schol. infra ad v. 519. L. Holſtenius.

299. Κευθμῶνα] κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δέ φησι καὶ Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας. καὶ Φερεκύδης ἐν ϛʹ φησὶν εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι. Schol.

300. Μεταχρονίη. Mavult Hen. Stephanus, μεταχθονίη, i. e. *relictâ terrâ*.

302. Φοιβήσαντες] τὸ ῥυπαρὸν σῶμα καθήραντες. φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν. ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. εἶπε γάρ, πινόεν δέ οἱ αὐσταλέος χρώς. ἀπεσκληκὼς τῷ ῥύπῳ ἐτύγχανε· φοιβήσαντες οὖν, λαμπρύναντες, καθάραντες. Ἐπικριδόν. ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖον ἔθυσαν. Schol.

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
Ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
Ἔνθαδ' ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
Παννύχιοι Βορέω μίμνον υἱέας ἐγρήσσοντες.
Αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
Πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
Κλῦτέ νυν· οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
Ἀτρεκέως, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσι

Poſtquam autem magnas epulas in ædibus apparâſſent,
Convivati ſunt ſedentes; cumque ipſis epulabatur Phineus
Avidè, quaſi in ſomniis animum exhilarans.
Poſtquam verò cibo potuque ſatiati erant,
Per totam noctem Boreæ expectabant filios vigilantes.
Ipſe verò in medio ante focum conſedit ſenex
Eventum navigationis prædicens, finemque itineris.
Audite nunc: non quidem omnia fas eſt vos ediſcere
Luculentè; quæcunque verò ſunt Diis placita non celabo.
Malè affectus ſum et antea Jovis conſilium præ imprudentiâ

306. Ἁρπαλέως] ἀδηφαγῶν ἤσθιεν, ἴσον ὀνείρου ἡδονὴν ἔχων· μὴ πιστεύων μηδὲ νῦν εἰ εὐωχεῖται, δι' ἃ πέπονθεν, ἀλλ' ὥσπερ ὀνειρώττειν εἶναι δοκῶν. Schol.

Ibid. —— οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.

Eâ videlicet voluptate perfundebatur ut dubitaret an verum eſſet gaudium, an falſa eum in ſomnis imago luderet. Ægrè enim iis credunt homines quæ impensè cupiunt. Sic Il. VII. ubi Trojani Hectorem deduxerant incolumem ad urbem, elapſum fortitudinem et invictas manus Ajacis, *quæ lætitiâ* tamen, (ut annotavit domina Dacier) *deſperârunt ſalvum eſſe.* ἀελπτέοντες σόον εἶναι.

308. Μίμνον] Προσεδέχοντο. Ἐγρήσσοντες. ἐγρήσσειν, τὸ ἐγρηγορεῖν. Schol.

310. Πείρατα] Ἃ δεῖ αὐτοὺς διαπεράσαι. ἢ τὰ τέλη. Ἄνυσίν τε. ἀστείως καὶ καιρίως ταύτῃ τῇ λέξει ἐχρήσατο. ἀνύσαι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τι ποιῆσαι. Schol.

311. Κλῦτέ νυν] τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ οὖν. διὰ δὲ τοῦ οὖν, ὥσπερ ὀφειλομένην τὴν μαντείαν αὐτοῖς ἀποδίδωσι, λέγων, ἐπακούσατε οὖν ὥσπερ τὸ χρέος ἀπολαμβάνοντες. Οὐ μὲν πάντα. τοῦτο δέ φησιν ἵνα μὴ ὕστερον ὀχλήσωσιν αὐτὸν τὸ ἀκριβὲς ζητοῦντες. ἐκ δαιμονίας τούτου τὴν αἰτίαν τοῖς θεοῖς ἀνεκάπτει, καὶ οὐχὶ ἑαυτῷ, λέγων, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω. Schol.

312. Ἀτρεκέως. Lege ἀτρεκὲς, ut II. 314. II. 393. II. 607.

313. Ἀασάμην] ἀντὶ τοῦ ἐλυπήθην καὶ ἐβλάβην. Ἀφραδίαν δέ φησι τὴν ἀσύ-

Χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος· ὧδε γὰρ αὐτὸς
Βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν
Μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
Πέτρας μὲν πάμπρωτον ἀφορμηθέντες ἐμεῖο
Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι·
Τάων οὔ τινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρειντα νεάτῃσιν,
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν

Patefaciens ex ordine pleneque; ſcilicet ipſe
Vult hominibus imperfecta reſponſa videri
Vaticinationis, ut aliquatenus indigeant et Deorum conſilio.
Petras quidem primò a me digreſſi
Cyaneas cernetis geminas, in maris anguſtiis.
Has neminem opinor penitus evaſiſſe.
Non enim firmis innituntur radicibus,
Sed frequenter inter ſe coeunt adverſæ

λίαν. καὶ τὴν αἰτίαν δὲ ἐπάγει, δι' ἣν ἐλύπησε τὸν Δία. Schol.

314. Χρείων ἑξείης] μαντευόμενος πᾶσιν ἐφεξῆς καὶ τελείως. παρατίθησι δὲ αὐτοῦ τὰς συμφορὰς, ἤδη δηλῶν ὡς οὐκ ἀκριβῶς αὐτοῖς οὐδὲ ἄκρως μαντεύεται, ἅτε διὰ τοῦτο ἐκολάσθη. Schol.

315. Ἐπιδευέα] μὴ τέλεια, ἀλλ' ἔτι ἐνδέοντα λόγια τοῖς ἀνθρώποις ἐκφαίνειν, ἵνα καὶ τοῦ θεοῦ χρείαν ἔχωσι. Θέσφατα δὲ μαντοσύνης, τὰ θεσπίσματα τῆς μαντικῆς λέγει. Schol.

316. Χατέωσι. Gallic. χατέωσι. Illud amplector arctius. Ariſtophanica ſunt ἵνα μὴ ἐνέγραφε, ἵνα διέφυγεν. Hoelz.

317. Πέτρας μὲν] περὶ τῶν Συμπληγάδων, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ποντικοῦ στόματος ἦσαν. Schol.

318. Κυανέας] καὶ ὅτι Κυάνεαι ἐκαλοῦντο διὰ τὸ χρῶμα, ἐν τῷ προσώπῳ ἀφανεῖς· ὁ δὲ διὰ πάντων, καὶ ἐκ προσώπου τῆς ἀκοῆς δεδίσσεται τοὺς ἥρωας, διά τε τῆς ποιᾶς χροιᾶς τῶν πετρῶν, καὶ διὰ τοῦ ἐν θαλάσσῃ στενοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ γῆς ἄγαν κινδυνῶδες καὶ φοβερόν ἐστιν. Ξυνοχὴν δὲ ἁλὸς, ὅπου στενοῦται ἡ θάλασσα. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου. Schol.

319. Διαμπερὲς ἐξαλέασθαι] τοῦτό φησιν ἐπεὶ οὐδεὶς οὐδέποτε ἀβλαβῶς τελείως ἐξέφυγεν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ Ἀργὼ, καίτοι Ἥρας προνοουμένης. Schol.

321. Ἀλλὰ θαμὰ] διὰ πάντων τὸ δεινὸν τοῦ λόγου ἐπαίρει, διά τε τοῦ μὴ ἁπλῶς συνιέναι, ἀλλὰ συνεχῶς· καὶ διὰ τοῦ ἐναντίαι. εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν πλαγίων ἑαυταῖς συνήρχοντο, τάχα ἄν πως δυνατὸν ἦν ὑποτηρήσαντα τὴν σύνοδον ἐκφυγεῖν. εἰ δὲ ἐξ ἐναντίας συνέρχονται, ἄντικρυς καὶ ὡμολογημένος ὁ κίνδυνος. δεινοποιεῖ δὲ, καὶ τῇ ἀκοῇ ἐκπλήττει τοὺς ἥρωας, ἐπεὶ μεγάλας εἶχε παρ' αὐτῶν τὰς εὐεργεσίας, ἵνα καὶ αὐτὰς μεγάλας αὐτοῖς καὶ δεινὰ προμηνύων, ὥσπερ ἴσος ἀντευεργέτης ὀφθῇ. Schol.

Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή.
Τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
Εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ μακάρων τ' ἀλέγοντες
Πείρετε· μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄληθε,
Ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.
Οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
Νηὸς ἀποπρὸ μεθέντες ἐφιέμεν· ἢν δὲ δι' αὐτῶν

In unum: superne autem multa maris attollitur unda
Effervescens; et ubique circum sonorum acutè fremit litus.
Idcirco nostris monitis morigeri estote,
Si modò prudenti mente, Deorumque curam habentes
Tenditis iter; nec temerè ultrò perituri
Inconsulto ruitis, obsequentes *ardori* juventæ
Ave autem prius columbâ periculum facite
E nave præmissâ; quæ si inter illas

322. Κορθύεται ὕδωρ βρασσόμενον] μετ' ἤχου καὶ ταραχῆς αἰρόμενον ὑπ' αὐτῶν τὸ ὕδωρ διϊκνεῖται. Schol.

323. Στρηνὲς] ἐστὶ τὸ ἀναπεταμένον, καὶ μέγα, καὶ ὀξὺ, καὶ διάτορον. ὄνομα δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος κεῖται. Στυφελὴ δὲ, ἡ τραχώδης ἀκτή. Schol.

324. Τῷ νῦν] διὸ νῦν, ἐπεὶ μέγας καὶ πολὺς ὁ κίνδυνος. Παραιφασίῃσι, παραινέσεσιν, ὑποθήκαις. Schol.

326. Πείρετε] πείρειν δὲ ἐνταῦθα μὲν, διαπλέειν καὶ διαπερᾷν (ὡς τὸ, "ἀλγεινά τε κύματα πείρων") ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ διατρυπᾷν. "σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες." Αὐτάγρετον, τὸ αὐθαίρετον δηλοῖ. Schol.

Ibid. Οἶτον ὄληθε] Censet Hœlzlinus legendum ὀλέσθαι, ut sit ordo, ἰθύνετε ὀλέσθαι. Sed nullâ videtur opus esse emendatione. Si enim in parenthesi includamus verba (αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄληθε) sententia erit satis perspicua. Nec (*sic enim vestrâ sponte illatâ nece pereatis*, &c.

327. Ἰθύνετ'] ἰθύνειν δὴ, τὸ ὁρμᾷν σημαίνει. οἱ δὲ ἰθυώειν γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. Schol.

328. Οἰωνῷ δὴ πρόσθε] τὸ ἑξῆς, οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσεσθε ἐφιέμενοι. Πρόσθε, τὸ πρότερον δηλοῖ. Πελειὰς δὲ, εἶδος περιστερᾶς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν. ὅτι δὲ ἐχρήσαντο περιστερᾷ πλεῖν μέλλοντες, καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν τραγῳδουμένοις φησίν. Schol.

Ibid. Οἰωνῷ, &c. Hinc fortasse sua sumpsit Virgilius de columbis viam ad ramum aureum præsignantibus. De hoc autem Phinei consilio, nempe ut columbam per Symplegadas emitterent, quæ si salva evaserat, ipsi quoque Argonautæ sequerentur, consule Hygin. L. I. fab. 19. et Apollodorum lib. I. nec non Spanh. ad Callim. Pall. v. 123, et Broukhus. ad Propert. L. II. Eleg. 20. v. 39. Upt.

329. Ἐφιέμεν] ἐφιέναι, ἐνταῦθα μὲν τὸ ἐνδιδόναι σημαίνει. ἔστι δ' ὅτε τὸ ἐντέλλεσθαι

Πετράων

Πετράων πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
Μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου·
Ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ,
Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
Ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Τῷ καί τ' ἄλλα μεθέντες, ὀνήϊστον πονέεσθε
Θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔτι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
Εἰ δὲ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
Ἄψορροι στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
Ἀθανάτοις· οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέασθαι
Πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.

Petras, pontum ſalva tranſvolaverit,
Nolite amplius et ipſi prohiberi ab itinere.
Sed validè conſtrictis remis veſtris in manibus,
Scindite iter per maris anguſtias; quoniam non tantùm ſalus
Vobis erit in votis, quantùm in viribus manuum.
Quare, omiſſis aliis, id quod utiliſſimum urgete
Audacter: prius autem Deos invocari minimè veto.
Si verò contra volans in medio perierit,
Retro navigate, quoniam multo melius eſt cedere
Immortalibus: non enim fas erit malum fatum evitare
E petris, nec ſi ferrea fuerit Argo.

καὶ ἐπιτρέπειν. παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσιν ἰδίως τὸ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον μεταβαίνειν. καὶ ἔφεσις, ἡ μετάβασις. Λουκιανός. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τοῦ Διὰ ἔσται. ἐφίεμαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ. Schol.

330. Σόη] ἀβλαβής. Δίηται. διωχθείη καὶ πετασθείη ἡ ὄρνις Schol.

332. Ἀλλ' εὖ καρτύναντες] ἀσφαλισάμενοι. καρτυνάντες. Δωρικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων διαλέγεσθαι. ὡς καὶ κραδίαν καὶ κάρτος λέγουσιν. Schol.

333. Ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον] ἡ διάνοια αὕτη γέγονε παρὰ τὴν ἐν ἄλλοις λεχθεῖσαν: "οὐδέ τι κῶας αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν." Schol.

Ibid. Flor. pro τι τοι, ſed malè. Non enim unicum aliquem, ſed univerſos Argonautas appellat Phineus.

335. Ὀνήϊστον] ὠφελιμώτερον ποιεῖτε καὶ πράττετε. λέγει δὲ τὸ καπηλατεῖν. Schol.

336. Πρὶν δ' οὔτι Θεοὺς] πρὸ δὲ τοῦ εἰς τὸν πορθμὸν ἐλθεῖν, οὐ κωλύω ὑμᾶς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι βοηθούς. Schol.

338. Flor. στέλλεσθαι.

339. Ἐξαλέασθαι. Supplendum ἔστι. l. 82. vel μόρσιμόν ἐστι. Haud tamen incommodè poſſet mutari in ἐξαλέηασθε, idem monente Stephano.

Ὦ μέλεοι,

Ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε πάρεξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,
Εἰ κέν με τρὶς τόσσον ὀΐεσθ' Οὐρανίδῃσιν,
Ὅσσον ἀνάρσιος εἰμὶ, καὶ εἰ πλεῖον συγέεσθαι,
Μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηῒ περῆσαι.
Καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται· ἢν δὲ φύγητε
Συνδρομάδας πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
Αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες,
Πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε

Ah miseri, ne sustineatis mea præter oracula pergere,
Nec si etiam triplò me arbitremini cœlicolis
Ultra quod sum, invisum esse, et majori odio haberi,
Ne sustineatis absque columbâ ulterius nave trajicere.
Atque hæc quidem utcunque fient, ita erunt: si verò fugeritis
Concursus saxorum, incolumes in Pontum *evadentes*,
Statim Bithynorum terram ad dextram habentes
Navigate, evitatis litoribus, usquedum

341. Ὦ μέλεοι] τοῦτο φησὶν ὡς τῶν ἡρώων μέγα φρονούντων ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς· διά τε τὸ τοῦ ξύλου μέγεθος, καὶ τὴν κατασκευάσασαν Ἀθηνᾶς τέχνην. Τὸ δὲ πάρεξ βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ χωρίς. συντάσσεται δὲ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Schol.

342. Εἰ κέν με τρὶς τόσσον] διὰ τοῦτο μάλιστα ὥσπερ ἐκ θεῶν τὸ κώλυμα τῆς ὁδοῦ λέγων εἶναι, πείθει αὐτοὺς ἐπαναχωρεῖν, ἐάν τι φαῦλον συμβῇ τῇ ὄρνιθι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ τοὺς παρὰ τῶν ἀδίκων λόγους, ὡς ἀπίστους καὶ ἀπληρώτους λαμβάνομεν, διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτῶν. φησὶν οὖν, εἰ καὶ τρὶς τοσοῦτον ἢ καὶ πλέον ὑπονοεῖτέ με μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν θεῶν ὅσον ἀληθῶς μισοῦμαι, μὴ τολμήσητε χωρὶς οἰωνοῦ παρελθεῖν. Schol.

344. Ἀνάρσιος] σημαίνει καὶ τὸν ἐχθρόν. οἱ γὰρ ἐχθροὶ ἀλλήλοις οὐ συμβαίνουσι. Schol.

345. Καὶ τὰ μὲν ὥς κε] καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἂν γένηται, καθὼς καὶ ἔστι καὶ εἵμαρται. Schol.

346. Συνδρομάδας] τὴν σύνοδον. διὰ δὲ τούτου πάλιν αἰνίττεται μᾶλλον ὡς οὐ ῥᾳδία αὐτοῖς οὐδὲ ἀκίνδυνος ἡ ἔξοδος. Schol.

347. Αὐτίκα Βιθυνῶν] μετὰ γὰρ τὴν Φινέως νῆσον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη ἐστὶ Βιθυνία παρὰ τὸν Βόσπορον. ταχέως γὰρ ἐκπλεύσαντι τὸ στόμα τοῦ Πόντου ἡ ἑτέρα πλευρὰ τῆς Βιθυνίας. ἡ γὰρ Βιθυνία, ὡς προείρηται, περὶ τὸν Βόσπορόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σαλμυδησσὸς Θρᾳκῶν αἰγιαλὸς. Schol.

348. Πλώετε] ἐχόμενοι τῆς Βιθυνίας πλεῖτε πρὸς τὰ δεξιά, φυλαττόμενοι τὰς ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ῥηγμῖνας. λέγει δὲ ἂν τοῦ Σαλμυδησσοῦ. ἐπειδὴ οἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν κατοικοῦντες Θρᾷκες, ἐπιτιθέμενοι διήρπαζον τοὺς παραπλέοντας. Schol.

Ῥήβαν,

Ῥήβαν, ὠκυρόην ποταμὸν, ἀκτήν τε μέλαιναν
Γνάμψαντες, νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
Κεῖθεν δ' οὐ μάλα πολλὸν δι' ἐξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
Γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος·
Ἀκτή τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει·
Δινήεις τ' Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
Ἄκρης ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.

Rhebam, rapidum fluvium, litusque nigrum
Circumvecti, Thyneæ insulæ stationem attigeritis.
Illinc non ita procul per mare, ex adverso sitam
Terram Mariandynorum appulsi eritis profecti.
Ibi quidem ad inferos facilis est descensus.
Litus enim prominens Acheruntium sursum porrigitur,
Quod vorticosus Acheron in imo dividens,
Provolvit fluenta, ex summo et ingenti barathro.

349. Ῥήβαν] ποταμὸν Βιθυνίας. ὠνομάσθη δὲ Σαλμυδησσὸς ἀπὸ τοῦ συῤῥέοντος εἰς αὐτὸν ποταμοῦ. Schol.

351. Κεῖθεν δ' οὐ μάλα] ἐκ τῆς Θυνιάδος νήσου πλεύσαντες, οὐ πολὺ ἐκ τοῦ πέραν εἰς τὴν Μαριανδυνῶν ἥξετε γῆν. Schol.

352. Γῆν Μαριανδυνῶν. τὴν δὲ Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ. παραῤῥεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ἀχέρων ποταμός. Ἀχέρων δὲ παρὰ τὰ ἄχεα εἴρηται. Schol.

353. Ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο] κατὰ τὴν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ ὡς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἅδου ποταμὸν Ἀχέροντα καταβατή τις ἐστὶν ὁδός. ὁ δὲ ῥεῖθρα σφοδρὰ ἔχων διατέμνει αὐτὴν τὴν Μαριανδυνίαν κάτωθεν ῥέων, καὶ εἰς ἄκραν αὐτὴν ἔκ τινος φάραγγος ῥέων τὰ ῥεύματα ἐκβάλλει. Schol.

354. Ἀκτή τε προβλὴς] ἄκρα κατὰ τὴν Ἡράκλειαν, ἣν Ἀχερούσιον καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ ξενίῳ ἐκείνῃ φασὶ τὸν Κέρβερον ἀνῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐμέσαι χολήν· ἐξ ἧς φῦναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήϊος ἐν τῷ περίπλῳ φησὶν Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι τῶν τόπων, οὗ θυγατέρα γενέσθαι Δαρδανίδα· ταύτῃ δὲ Ἡρακλέα πλησιάσαντα ἐσχηκέναι υἱὸν Ποιμβῆα λεγόμενον· ἀποθανόντων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τῆς τε Δαρδανίδος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ποιμβέος, τοὺς τόπους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι κατὰ τὴν Ἡράκλειαν Δαρδανίδα τε καὶ Ποιμβῆα. Schol.

Ibid. Schol. καὶ ἐμέσαι χολήν. Habet χυλὸν Dionysius 791. vide Schol. Upt.

355. Δινήεις τ' Ἀχέρων] καὶ ὁ Ἀχέρων ποταμὸς εἰς θάλασσαν ῥεῖ διὰ μεγάλης φάραγγος τέμνων τὴν Ἀχερουσίαν ἄκραν. παρὰ δὲ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μαριανδυνοῖς, Ἀχερουσίς ἐστι καὶ στόμιον πηλῶδες. Schol.

356. Φάραγγος] τοῦ ὄρους τραχύτητος, καὶ ὀρεινῆς κοιλάδος. φάραγξ γὰρ, ἡ ὀρεινὴ κοιλάς. Schol.

Ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ, πολέας παρανεῖσθε κολωνοὺς
Παφλαγόνων, τοῖσίν τ' Ἐνετήϊος ἐμβασίλευσε
Πρῶτος Πέλοψ· τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
Ἔστι δέ τις ἀκρὴ Ἑλίκης κατ' ἐναντίον Ἄρκτου,
Πάντοθεν ἠλίβατος· καί μιν καλέουσι Κάραμβιν.
Τῆς κεν ὕπερ Βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
Ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
Τήνδε περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
Αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
Ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο

Haud longè abhinc, multos prætervehemini colles
Paphlagonum, quibus Eneteïus præfuit
Primùm Pelops; cujus a sanguine *se ortos* gloriantur.
Extat autem adversus Helicam ursam quiddam promontorium
Undique excelsum, ac ipsum vocant Charambyn.
Super hoc Boreæ proscinduntur flatus,
Adeo longè in mare porrectum cœlo appropinquat.
Illud ubi circumierit aliquis, longum adjacet prætereà
Litus, et juxta fines longi litoris
Orâ prominenti fluctus Halyos fluvii

357. Ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ] ἐπὶ τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐπὶ δὲ τῇ Μαριανδυνῶν γῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παραπλέετε τὰ τῶν Παφλαγόνων ὄρη. Schol.

358. Ἐνετήϊος] ἀπὸ Ἐνέτης πόλεως Παφλαγόνων. Ὅμηρος. Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. τούτους δὲ Καύκωνας ἐκάλουν περὶ τῶν Τρωϊκῶν. Schol.

359. Πέλοψ] Πέλοπα δὲ, Παφλαγόνα τὸ γένος εἶπεν. ἄλλοι δὲ Λυδὸν αὐτὸν ἱστοροῦσιν. ὁ δὲ Εὐφορίων ἀμφοτέραις ταῖς δόξαις συνετέθειται. Τὸ καίπερ περισσὸν ἔχει τὸ περ. ἀπὸ τοῦ Πέλοπος γὰρ ἐλέγοντο κατάγεσθαι οἱ Παφλαγόνες. Schol.

360. Ἔστι δέ τις ἄκρη] ὅτι ἡ Κάραμβις ἄκρα ὑψηλή τε καὶ κατάντικρυ τῆς Παφλαγονίας, καὶ εἰς τὸ πέλαγος τείνει πρὸς Ἄρκτον, μνημονεύει καὶ Ἔφορος ἐν δ. ὁ δὲ νοῦς. ἔστι δέ τις ἐξοχὴ καὶ ἄκρα ὑψηλὴ εἰς τὸ πέλαγος τείνουσα, κατεναντίον τῆς Ἑλίκης Ἄρκτου κειμένη. Schol.

362. Τῆς κεν ὕπερ] ὑφ' ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου ἄελλαι περισχίζονται, τουτέστιν αἱ πνοαί. ἔστι δὲ ὑπερβατὸν, καὶ ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τοῦ ὑπό. ὑφ' ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου πνοαὶ σχίζονται. ἴσως δὲ βέλτιον συντάττειν οἰκείως, καὶ αἱ πνοαὶ τοῦ Βορέου σχίζονται, ἤτοι διαλύονται, ὑπὲρ τῆς Καράμβιδος, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω. ἐν γὰρ ταῖς κορυφαῖς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων νηνεμία ἐστὶν, ὡς οἱ φυσιολόγοι ἀξιοῦσι, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ ἐκείνας. δι' ὃ καὶ ἐπάγει, οὕτως ἀνὰ τὸ πέλαγος τετραμμένη τῷ αἰθέρι κύρει καὶ προσπελάζει. Schol.

366. Ἅλυος ποταμοῖο] Ἅλυς ποταμὸς Παφλαγονίας, ὃν φυλάττεσθαι ὁ Πύθιος τῷ Λυδῶν βασιλεῖ Κροίσῳ εἶπεν. ἔστι δὲ μεταξὺ Σύρων τῶν ἐν τῷ Πόντῳ καὶ Παφλαγόνων, εἰς τὸν Πόντον ἐκδιδοὺς περὶ Σινώπην πόλιν. Schol.

Δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τόνδ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις
Μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
Ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
Κόλπῳ εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην
Μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
Ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδίον· σχεδόθεν δὲ πόληες

Horrendum eructantur; ultraque eum vicinè fluens Iris
Minor albis volvitur in mare vorticibus.
Illinc ulterius ingens et eminens cubitus
Prætenditur terræ: juxta verò oſtium Thermodontis
In ſinum tranquillum ſub Themiſcyræo promontorio
Fluctus emittit, per latam devectus terram.
Porro ibi Doeantis campus; ac prope urbes

367. Ἐρεύγονται] τὸ μετὰ ἤχου ῥέειν σημαίνει. Μετὰ τόνδ' ἀγχίῤῥοος. μετὰ τὸν Ἅλυν πλησίον ῥεῖ ὁ Ἶρις, ἐλάττων ὢν τοῦ Ἅλυος κατὰ τὸ μέγεθος. Schol.

Ibid. Ἶρις. Conſule Dionyſ. περιηγ. v. 783. et Schol.

369. Κεῖθεν δὲ] ἐκεῖθεν προελθοῦσιν, ἀκτήν τινα εἶναι φησὶν ἐκκειμένην εἰς θάλασσαν. καμψάντι δὲ αὐτὴν, κόλπον εἶναι· εἰς ὃν καταφέρεσθαί φησι τὸν Θερμώδοντα ὑπὸ τὴν Θεμισκύρειον ἄκρην, ἔνθα ᾤκησαν αἱ Ἀμαζόνες. Ὑπείροχος. ὑψηλὸς καὶ μέγας κόλπος. Schol.

Ibid. Ἀγκὼν. Arrianus hoc loco Ἀγκῶνα portum commemorat: quo forte etiam Apollonius alludere noluit. L. Holſtenius.

370. Ἐξανέχει γαίης] ἀντὶ τοῦ ἐκκεῖται εἰς τὴν θάλασσαν. ἔοικε δὲ ὑπὸ ὁρᾶν περιέχεσθαι τὸν κόλπον, καὶ διὰ τοῦτο ὑπείροχον ἐξανέχειν ἔφη τὸν ἀγκῶνα. Ἐπισημειώσασθαι δὲ ἄξιον, ὅτι εἰπὼν στόμα Θερμώδοντος, ἐπήνεγκε μετοχὴν ἀρσενικὴν τὴν διαειμένος, δεικνὺς ὅτι ταυτόν ἐστι στόμα Θερμώδοντος καὶ Θερμώδων. Schol.

371. Flor. Κόλπῳ ἐν et pro ὑπ' ἐπ'.

372. Μύρεται] ἀντὶ τοῦ ἐκρεῖ. συνακτέον δὲ, αὐτῷ τὸ στόμα Θερμώδοντος κόλπῳ μύρεται. Διαειμένος δὲ, κατὰ ἀντιστροφὴν διαφερόμενος. μεθ' ὁρμῆς ῥέων. οἷον διὰ πολλῆς γῆς ῥέων ὁ ποταμὸς ὁ Θερμώδων κατὰ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν εἰς κόλπον εὐδιεινὸν ἐκρέει. ἀπὸ τοῦ ἵημι δὲ τὸ πορεύομαι, εἶμαι παρακείμενος. Schol.

373. Ἔνθα δὲ Δοίαντος] Δοίας καὶ Ἄλκμων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. πλησίον δὲ, φησὶ, τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκησαν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμισκύρα, καὶ Χαλυβία. Schol.

Ibid. Καὶ Χαλυβία. Depravatè legitur Χαλυβία pro Χαδησία. In enim in textu 1002 ejuſdem libri ſequitur, Νόσφι δ' ἀκροτόλοι Χαδήσιαι, quo loco Χαλήσιαι eſt; ſed perperam pro Χαδήσιαι. Hartungus.

In eod. ſchol. Pro Ἄλκμων legit L. Holſtenius Ἄκμων, unde infra ἄλσεος Ἀκμονίου 994. L. H.

Τρισσαὶ

Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων· μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
Τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
Ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
Ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοί,
Ζηνὸς εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.
Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούρειοι ὑλήεσσαν
Ἑξείης ἤπειρον ὑπωρείας τε νέμονται,
Δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες
Κάλλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Τοὺς παραμειβόμενοι, λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,

Tres Amazonidum; indeque laboris patientissimi homines
Asperum Chalybes et difficile solum colunt
Operarii; quibus sane curæ sunt ferrea opera.
Juxta colunt Tibareni, pecorum divites,
Jovis hospitalis Genetæum ultra promontorium.
Post hoc Mossynœci affines sylvosam
Deinceps regionem, et montium radices accolunt,
Qui ligneis in arcibus inædificare solebant domos
Ligneas, et turres firmatas, quas vocant
Mossynas; atque ipsi inde sunt cognomines.
His prætermissis, ad asperam insulam appulsi eritis,

374. Σμυγερώτατοι] ἤγουν ἐπιπονώτατοι. Schol.

375. Χάλυβες] ἔθνος Σκυθικὸν, μετὰ τὸν Θερμώδοντα· οἳ μέταλλα σιδήρου εὑρόντες, μοχθοῦσι περὶ τὴν ἐργασίαν. ἐκλήθησαν δὲ Χάλυβες ἀπὸ Χάλυβος τοῦ Ἄρεως υἱοῦ. μέμνηται αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος. "Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος, Γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν." Schol.

376. Μέλονται] ἀντὶ τοῦ φροντίδα ποιοῦνται. Schol.

377. Τιβαρηνοί] ἔθνος Σκυθικὸν, πλησιόχωροι Χαλύβων. Schol.

378. Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην] Γενηταία ἄκρα κυρίως ἐστὶ λεγομένη ἀπὸ Γενήτου ποταμοῦ, ἔνθα Διὸς ξενίου ἱερόν ἐστι. Schol.

379. Μοσσύνοικοι] ἔθνος καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διαγωγῆς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκός. Μόσσυνοι γὰρ οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται, οἷς καὶ αὐτοὶ ἐχρῶντο. ὅπερ καὶ αὐτὸς αἰνιττόμενος, ὑλήεσσαν γῆν αὐτοὺς οἰκεῖν ἔφη. ἀπὸ γοῦν τοῦ μόσσυνος, ὃ λέγεται ὁ ξύλινος οἶκος, ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι. Schol.

Ibid. Μοσσύνοικοι] Eos describit Dionysius περιφράζων. ἢ ἐτυμολογῶν. v. 766. Mela lib. I. cap. 20. *Mossynoeci turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo vescuntur*, &c.

384. Λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ] τῇ τραχ-

Μήτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδέας ἐξελάσαντες
Οἰωνούς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι
Νῆσον ἐρημαίην· τῇ μέν τ' ἐνὶ νηὸν Ἄρηος
Λάϊνον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότε στρατόωντο.
Ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
Ἄρρητον· τῷ κέν τε φίλα φρονέων ἀγορεύω

Poſtquam ſtudio omnigeno importuniſſimas abegeritis
Aves, quæ prope infinitæ circumvolitant
Inſulam deſertam; in quâ templum Martis
Lapideum ædificârunt Amazonidum reginæ
Otrera et Antiopa, cum expeditionem ſuſcepiſſent.
Ibi vos manet ex mari, unde nec ſperabitur, ſalus
Ineffabilis: ideo vobis bene volens jubeo

χέᾳ καὶ ὑψηλῇ. ἡ δὲ νῆσος καλεῖται Ἀρητιάς. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ νήσῳ αἱ Στυμφαλίδες ἦσαν ὄρνιθες, ἀπὸ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας πόλεως, ὑπὸ Ἡρακλέους διωχθεῖσαι. ἐν ταύτῃ οὖν τῇ νήσῳ, φησί, παντοίᾳ σπουδῇ κατάσχητε. ἐκεῖ γὰρ ὑμῖν ἐπιφανήσεταί τις ὠφέλεια. λισσὴ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμαλή. Ἀμερίας δὲ ἐν γλώσσαις λισσὸν τὸ ὑψηλὸν ἀποδίδωσιν. ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ. Schol.

386. Ἐφέπουσι] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ διατρίβουσι. Schol.

389. Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη] Ἀμαζόνων αὗται βασίλειαι. ποίαν δὲ στρατείαν, οὐδεὶς ἐδήλωσεν. Schol.

390. Ἔνθα γὰρ ὔμμιν] ἐνταῦθα γὰρ ὑμῖν ὄφελος ἐν τῇ Ἀρητιάδι νήσῳ ἐκ τῆς θαλάσσης ἥξει ἄρρητον. δηλονότι διὰ τὸ ναυάγιον. λέγει δὲ τοὺς Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρὸς παῖδας, οἵτινες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στελλόμενοι διὰ τὸν Ἀθάμαντος κλῆρον, ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ναυαγήσαντες, ἔτυχον ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἡρώων, καὶ ὁδηγοὶ αὐτοῖς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐγένοντο. εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ἄργος, Μέλας, Κυτίσωρος, Φρόντις. Ἀδευκέος. τοῦ ἀπροσδοκήτου. ἀντὶ τοῦ, τῆς παρ' ἐλπίδας ὑμῖν φανείσης. ἀδευκῆ δέ φησι τὴν θάλασσαν, ἤγουν πικράν. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Schol.

Ibid. Ἀδευκέος, ἐξ ἁλὸς

—— via prima ſalutis
(Quod minimè reris) Graiâ pandetur ab urbe
Æn. VI.

Vos nihil magis quàm naufragium formidatis, at inde ſperanda eſt vobis ſalus. Rem exitus ipſe docuit ſub hujus libri finem. Hœlzlinus.

391. Τῷ κέν τε φίλα] διὸ ἐπεὶ ὠφελήσει ὑμᾶς, εὐνοῶν ὑμῖν κελεύω προσσχεῖν τῇ νήσῳ. ἢ κατέχειν, ἤγουν μνημονεύειν αὐτῶν. Τὰ δὲ ἑξῆς παρίθησιν, ἐπεὶ ἔλαθεν ἑαυτὸν τὰ πάντα μέλλων λέγειν, τίνες τε εἴησαν οἱ συντευξόμενοι, καὶ ὅπερ αὐτοῖς ποιήσουσιν· καὶ παρεκβαίνει τὰ προαγγελθέντα αὐτῷ. ἔφη γὰρ τὰ πάντα ἀκριβῶς μὴ εἰπεῖν, διὰ τὸ μὴ προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς πάλιν. ἑαυτοῦ δ' ἐπιλαμβάνεται· καὶ τὰ μὲν κατὰ μέρος συμβησόμενα οὐ λέγει. τὰ δὲ ἑξῆς τῶν Μοσσυνοίκων ἔθνη καταλέγει. Schol.

Ἰσχέμεν·

Ἰσχέμεν· ἀλλὰ τίη με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι,
Μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἐνέποντα;
Νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
Φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
Ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι·
Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
Αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήϊοι· ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
Πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιΐδος, ἠδ' Ἀμαραντῶν

Ibi ſiſtere : ſed quid opus eſt me iterum peccare
Vaticinatione ſingula continuâ ſerie enarrantem ?
Ultra autem inſulam, et regionem ex adverſo ſitam,
Aluntur Phylyres ; ſupraque Phylaras degunt
Macrones, poſt hos numeroſa gens Bechirorum.
His contigui Sapires accolunt :
Byzeres autem poſt hos, finitimi, quos ultra
Ipſi Colchi habitant bellicoſi. Verùm in nave
Pergite, uſque dum in intimum mare deveneritis.
Ibi verò per regionem Cytäicam, et procul ab Amarantis

394. Νήσου δὲ περιτέρωσε] τῆς δὲ νήσου τῆς Ἀρητιάδος ἔμπροσθεν καὶ τῆς κατὰ τὸ ἐναντίον γῆς οἰκοῦσι Φίλυρες. Schol.

395. Φίλυρες] οἱ ἐκλήθησαν ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, γαμετῆς δὲ Κρόνου, μητρὸς δὲ Χείρωνος, ἐνταῦθα διατριψάσης. ἢ οὕτως. μετὰ δὲ τὴν νῆσον τὴν περαίαν γῆν νέμονται Φίλυρες.

396. Μάκρωνες] ὑπεράνω δὲ τῶν Φιλύρων καὶ ἔμπροσθεν εἰσὶ οἱ Μάκρωνες, ἔθνος Σκυθικὸν, ἄποικοι τῶν Εὐβοέων. ἡ γὰρ Εὔβοια καὶ Μάκρις ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν. Περιώσια. φησὶ δὲ τοῦτο, διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτούς. Schol.

397. Ἑξείης δὲ Σάπειρες] ἐπὶ τοῖς Βεχείροις. Σάπειρες δὲ ἔθνος Σκυθικὸν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν Σαπφειρίτην λίθον. Schol.

398. Ὁμώλακες] ὅμοροι. ὦλακας γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. καὶ Ὅμηρος· "ἱεμένων κατὰ ὦλκα." Schol.

399. Ἀλλ' ἐνὶ νηῒ] ἀλλὰ πείρετε καὶ πλεῖτε, φησὶν, ἕως ἂν εἰς τὸ μυχαίτατον τῆς θαλάσσης ἀφίκησθε. ἐνταῦθα γὰρ καὶ ἡ Σκυθία τελευτᾷ. καὶ τὴν μὲν Σκυθίαν διαδέχεται ἡ Σαρματία, τὸν δὲ Εὔξεινον ἡ Μαιῶτις. περιοικοῦσι δὲ τὴν Μαιῶτιν οἱ Σαρμάται. ὑπὲρ δὲ τοὺς Σαρμάτας ὁ Σαρματικός ἐστι καὶ Ἀρκτικὸς ὠκεανός. Schol.

401. Κυταΐδος] Κολχικῆς. Κύταια γὰρ, πόλις Κολχίδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης Κύταια, ὁμώνυμος τῇ Σκυθικῇ, ἀφ' ἧς φασὶ καὶ τὴν Κολχικὴν

Τηλόθεν

Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιό τε Κιρκαίοιο,
Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
Κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο,
Πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο,
Ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος· τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
Πεπτάμενον φηγοῖο, δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος· οὐδέ οἱ ἦμαρ
Οὐ κνέφας ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέα δάμναται ὄσσε.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τῶν δ' αἶψ' εἷλεν δέος εἰσαΐοντας.
Δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν

Montibus, campoque Circæo,
Phasis vorticosus latum flumen in mare provolvit.
Illius juxta ostia fluvii ubi impuleritis navem,
Turres cernetis Cytæii Æetæ,
Et umbrosum Martis nemus, ubi pellem in summâ
Suspensam fago, draco, monstrum horribile visu,
Quoquoversum oculis lustrat, observans: neque illi die
Nec nocte, dulcis somnus truces subigit oculos.
Sic fatus est; hos autem statim corripuit terror audientes:
Diuque stupore perculsi erant; serò tamen dixit

ἐσχηκέναι τὴν ἀρχήν. Ἀπολλώνιος δὴ Κυταΐδα τὴν πόλιν ἐνταῦθα φησίν.

Ἀμαραντῶν δὲ ἀπελαυνομένους, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. ἔστι δὲ Ἀμάραντος πόλις ἐν Πόντῳ. ὡς δὲ αὐτός φησιν, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν ὁ Φᾶσις ποταμὸς καταφέρεται. ἔστιν οὖν καὶ ἑτέρα Κύταια πόλις τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν ἔσπλουν τοῦ Εὐξείνου· ἐκεῖθεν δὲ τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσι. λέγονται δὲ οὕτως ὀνομαστικῶς. Κυταΐδα γὰρ τὴν Μήδειαν προσαγορεύουσιν. Ἀμάραντος δὲ πόλις ἐν Πόντῳ. ἢ ὄρη τῆς Κολχίδος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός· ὅθεν καταφέρεται ὁ Φᾶσις. ὅπερ ἀγνοήσας Ἡγήσανδρος ὁ Ἐφέσιος, Ἀμαραντίους ἀπέδωκε λιμένας τοῦ Φάσιδος. διὰ δὲ τὸ εὐθαλεῖς εἶναι, καὶ ἀμαράντους. ὅτι δὲ Ἀμάραντα ὄρη ἐστὶ Κόλχων, ἱστορεῖ Κτησίας ἐν β΄, ὁ δὲ Φᾶσις φέρεται μὲν ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ὀρῶν, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης· ἐκδίδωσι δὲ εἰς Κόλχους κατὰ θάλασσαν. Schol.

402. Κιρκαίοιο] Κιρκαῖον δὲ, τόπος ἐστὶ τῆς Κολχίδος, ἀπὸ Κίρκης τῆς Αἰήτου ἀδελφῆς. ἢ πεδίον. οὐ δύναται δὲ ἀπὸ τῆς ἑτέρας Κίρκης ὀνομάσαι. ἐγένοντο γὰρ Κίρκαι δύο, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. Τίμαιος δέ φησι πεδίον ἐν Κόλχοις εἶναι Κιρκαῖον. Schol.

406. Ἄλσος τε σκιόειν] ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός φησι κεῖσθαι τὸ δέρας, τοῦ δὲ ἐν Κόλχοις λεγομένου Ἀργοῦς πεδίου καὶ τοῦ αὐτόθι Ἄρεος τεμένους μεμνῆνται πολλοί. φασὶ δὲ ὅτι τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνακεῖται ἐν τῷ τοῦ Ἄρεος ἄλσει ἐπί τινος φηγοῦ, φυλασσόμενον ὑπὸ δράκοντος τερατίου τὸ μέγεθος. Τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ ι. Ἀφασίᾳ βεβολημένοι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀφασίας ἐκπεπληγμένοι. Schol.

Ἥρως

Ἥρως Αἴσονος υἱὸς, ἀμηχανέων κακότητι.
Ὦ γέρον, ἤδη μέν τε διήκεο πείρατ' ἀέθλων
Ναυτιλίης, καὶ τέκμαρ ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
Πειθόμενοι πόντονδε περήσομεν· εἰ δέ κεν αὖτις
Τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω
Ἔσσεται, ἀσπασίως κε παραὶ σέο καὶ τὸ δαείην,
Πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἅλος εἶμι κέλευθον,
Νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήισιν· Αἶα δὲ Κολχὶς
Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ὦ τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
Θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει

Heros Æsonis filius, animi anxius inter res adversas.
O senex, jam sane exposuisti exitus periculorum
Navigationis, et quo signo freti per terribiles petras
Pontum trajiciemus; si verò rursus
His evitatis, in Græciam nobis postea erit
Reditus, lubenter admodum a te et hoc cognoverim,
Quo pacto agam, quo posthac tantum maris conficiam iter
Inscius ipse cum sociis simul insciis: Æa nimirum Colchica
Ponti et orbis extremis sita est finibus.
Sic fatus est: hunc autem senior excipiens respondit.
Nate, ut primum evaseris horrendas per petras,
Bono sis animo; quoniam Deus reliqui cursûs dux erit

417. Ἀσπασίως κε] ἡδέως ἂν παρὰ σοῦ μάθοιμι εἰ καὶ ὑποστρέψαντος ἐκ Κόλχων ἐκφευξόμεθα. δύο δὲ μάλιστα ἐφίεται ὁ Ἰάσων μαθεῖν παρὰ τοῦ Φινέως· ἓν μὲν, πῶς ἂν αὖθις κατὰ τὴν ὑποστροφὴν διαπλεύσειε τὰς Συμπληγάδας· δεύτερον, πῶς ἂν μέχρις τῆς Κολχίδος ἀφίκοιτο, διαπλεύσας τοσαύτην θάλασσαν. τὸ δὲ δυσχερὲς τοῦ πλοῦ ἐνέφηνε διὰ τὸ τὴν Κολχίδα κεῖσθαι ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς καὶ τοῦ Πόντου. Schol.

419. Αἶα δὲ] ἡ Αἶα πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ' ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως Αἶαν καλεῖσθαι λέγουσι. Schol.

420. Ἐσχατιῇσιν] Errore sæculi illius heroici. Ὑπερβολὴν vocat Eustathius et ἐκτοπισμὸν Ulyss. ζ'. in colloquio Nausicaæ cum Ulysse, qui videndus. Hœlzlinus.

423. Ἐπεὶ δαίμων] ἐκ δὲ τῆς Αἴας, φησὶν, τουτέστιν ἐκ τῶν Κόλχων θεὸς ὑμῖν καθηγήσεται, (καὶ εἰς τὴν Αἶαν πλέουσι πολλοί εἰσιν) καθόλου πομποί. ἄλλως· ὑμῖν, φησὶ, χρονίσεται πλοῦς ἐκ τῆς Αἴας. τοῦτο δὲ λέγει, παρ' ὅσον οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων ὑποστρέψουσιν. Schol.

Ἐξ

Ἐξ Αἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
Ἀλλά, φίλοι, φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
Κύπριδος· ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
Καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης· ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἱέε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέαο κατ' αἰθέρος ἀΐξαντε,
Οὐδῷ ἐπὶ κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
Ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἱεμένοισιν ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
Ἆσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
Ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ἶρις ἐρύκακε τάσδε δαΐξαι,
Ὅρκιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν· αἱ δ' ὑπέδυσαν
Δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
Γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἐνὶ πάντες ἑταῖροι

Ab Æâ, ad Æam verò fatis erunt comitum.
Proinde, amici, curæ vobis fit Deæ callidum auxilium
Cypriæ, ex hâc enim felices exitus pendent certaminum.
Et ultra hæc me non amplius interrogate.
Sic dixit Agenoris filius: prope autem filii duo
Threicii Boreæ, per aërem irruentes,
Limini agiles immiferunt plantas: ipfi igitur profilierunt
A fedibus heroes, ut advenientes confpicarentur.
Zetes verò cupientibus, adhuc ingentem præ labore
Anhelationem efflans, narravit quàm longè
Abegerant *Harpyias*, et quomodo Iris prohibuerat illas interimere:
Utque facramentum Dea benigna dixerat; ipfæque fubierant
Metu, Cretenfis immane antrum montis.
Læti exinde in ædibus omnes erant focii,

424. Μετὰ δ' Αἶαν] ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς πρός. Schol.

425. Ἀλλά, φίλοι, φράζεσθε] Διὰ φροντίδος ἔχετε, φησί, τὴν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης δολίαν βοήθειαν. αἰνίττεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Μηδείας. Schol.

431. Ὅπως pro ὅτε et ὡς. Euftath. ad Il. α'.

433. Ὅσσον ἄπωθεν Ἤλασαν] ἀντὶ τοῦ ὅσον μακρὸν ἐπορεύθησαν. Schol.

436. Δικταίης] Δικταῖον ὄρος ἐν Κρήτῃ. Εἴρηται δὲ κατὰ μέν τινας τὰ ἀποθερμάσματα τῶν ὀρῶν. κατὰ δὲ τοὺς γλωσσογράφους, πάντα τὰ ὄρη εἴρηται καλύπτη. Schol.

Αὐτοῖς

Αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν· ὦκα δὲ τόνγε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐυφρονέων προσέειπεν.
Ἦ ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, Θεὸς ὃς σέθεν ἄτης
Κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὐτόθι πέλασσεν
Τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο.
Εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦ τ' ἂν ὀίω
Γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν.
Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
Ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί·
Ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ Θεὸς ἐγγυαλίξαι,
Καί τε θανὼν πάσῃσι μεθέξομαι ἀγλαΐῃσιν.
Ὣς τώγ' ἀλλήλοισι παρβλήδην ἀγόρευον.

Ipſeque ex nuncio Phineus: protinuſque eum
Æſonides, peculiari quâdam benevolentiâ, allocutus eſt.
Certè Deorum aliquis erat, ô Phineu, qui calamitatis tuæ
Curam habuit ærumnoſæ, et nos huc appulit
E longinquo, ut tibi filii opem ferrent Boreæ.
Quòd ſi et oculis tuis lumen præberet, certe exiſtimo
Me ita gaviſurum, ac ſi redux domum pervenirem.
Sic dixit: ille verò eum demiſſo vultu allocutus eſt.
Æſonis fili, hoc minimè revocabile eſt, nec aliquod remedium
Ultra reſtat; vacui enim abſumuntur oculorum orbes.
Ejus itaque loco mortem mihi citò concedat Deus,
Et mortuus omnis particeps ero nitoris.
Hoc modo illi mutuò inter ſe locuti ſunt.

440. Ἦ ἄρα δή τις] τὸ ἦ ἄρα, ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔοικε· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. "οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν." καὶ Ἡσίοδος. "οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος." οὐκ ἦν, ὡς ἔοικε, μία ἔρις. Schol.

443. Εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι] εἰ δὲ καὶ ἀναβλέψαι θεῶν τίς σε ποιήσειεν, χαρείην ἂν τόσον, ὡς εἰ σωθείην εἰς τὴν πατρίδα. Schol.

446. τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον. Eadem verba habet Callim. Hymn. in Pall. 103. Upt.

447. Ὑποσμύχονται] ὅπερ ἐστὶν, ὑπὸ βάθους ἠμαυρῶνται. ἔστι δὲ ὑποσμύχειν καὶ τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν, οἱονεὶ ὑποκεκαῦσθαι. Schol.

449. Καί τε θανὼν, &c. Anima corporis egreſſa ergaſtulo omnigenâ circumfundetur voluptate. Hœlzl.

Αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
Ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
Αἰὲν, ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
Τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
Ἔχραεν ἐνδυκέως· πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσεν
Μαντοσύνῃ· τῷ κέν μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
Σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦεν
Φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἐνὶ τούσγ' ἐνόησεν.
Πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Πείσματ' ἀνάψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
Οἵ τε οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.

Nec diu poſt, colloquendi vices mutantibus, orta eſt
Aurora: circa autem ipſum accolæ congregabantur
Qui et antea indies illuc confluebant
Semper, ſimul ferentes de ſuo partem victu.
His ſenex omnibus, etiamſi quis ſterili manu accederet,
Vaticinia edidit diligenter; a multiſque dempſit mala
Divinando; quocirca ipſum inviſebant et alebant.
Cum illis etiam adfuit Paræbius, qui quidem illi erat
Cariſſimus; libenter autem in ædibus hos conſpexit:
Antea enim ipſe principum claſſem virorum
Græciæ egreſſam ad urbem Æetæ
Retinacula injecturam prædixerat Thynidi terræ,
Qui ipſi Harpyias a Jove repellerent immiſſas.

451. Ἀμειβομένων, &c.
Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis, &c. Æn. VI.

453. Οἳ καὶ πρόσθεν] οἵτινες συνεχῶς ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. τὸ ἑξῆς, φέροντες μέρος τῆς ἰδίας τροφῆς. Schol.

458. Σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος] ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τὸν Παραίβιον φίλον Φινέως εἶναι φησίν· οἱ δὲ ἄλλοι, δοῦλον εἶναι φασίν. οἱ δὲ περὶ τὸν Παραίβιον, φησίν, ἐχάρησαν ἰδόντες τοὺς ἥρωας. Schol.

460. Πρὶν γὰρ δὴν] Αὐτὸς γὰρ ὁ Φινεὺς ὑπεμυθήσατο καὶ προεῖπε τῷ Παραιβίῳ τὴν τῶν ἡρώων ἔλευσιν. συνάπτειν γὰρ δεῖ τὴν ὑπὸ τῷ ἐμυθήσατο· λαμβάνειν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸ· ὥσπερ καὶ τὸ ὑπειπὼν, ἀντὶ προειπών. Schol.

462. Θυνίδι γαίῃ] τὴν περὶ τὸν Βόσπορον χώραν, πάλιν Θυνίδα εἶπεν, ἣν κατῴκει Φινεύς· ὡς εἶναι μέρος τι Θρᾴκης ὁ καλεῖται Θυνίς. Schol.

Τοὺς

Τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν
Πέμφ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόνγε
Σφωϊτέρων οἰῶν ὅ τις ἔξοχος εἰς ἓ κομίσσαι
Ἧκεν ἐποτρύνας· τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,
Μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
Ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες· ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Τοῖος ἐὼν ὧδ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
Εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσῃ,
Δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
Χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
Κύντερον· οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
Ἀλλ' ὅγε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
Ἀμπλακίης· ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων

Cæteros deinde comiter exceptos consultis dictis
Dimisit senex; solum verò Paræbium ibi manere
Jussit cum principibus viris; mox et ipsum
Ut de ovibus suis maximè eximiam ad se ferret,
Ablegavit et præcepit: eoque ex ædibus profecto,
Blando sermone frequentes compellavit remiges.
O amici, nequaquam omnes injuriosi sunt homines,
Aut beneficii immemores; velut hic quoque vir
Talis existens huc advenit, suum ut fatum cognosceret.
Quando enim quamplurimum laboraret, et ærumnas perferret,
Tunc equidem ipsum plus frequens victûs
Egestas atterebat, dieique dies succedebat
Funestior, nec requies erat ulla laboranti.
Enimverò ille patris sui miseram subiit vicem luendi
Sceleris, qui solus aliquando in montibus arbores proscindens,

472. Τοῖος, hoc est οὐ τοῖος. Aristophanes, ἴσως ἡ θύρα κεκλείσεται). Hoc est, *æquè non occludetur*. Hœlz.
Ibid. Μόρον] ἐνταῦθα, οὐ τὸν θάνατον, ἀλλ' ἢ τὴν δυστυχίαν ἔφη, ἢ τὴν πενίαν τῆς τύχης διάθεσιν. Schol.

473. Εὖτε γὰρ οὖν] ὁ Παραίβιος, φησὶ, πατρικὴν ἁμαρτίαν ἀποτιννὺς, ἀεὶ ἐν ἀπορίᾳ ἦν βίου, καὶ εἰ πλεῖστα μοχθήσειεν. Schol.
475. Χρησμοσύνη] ἀπορία, πενία, ἔνδεια. Schol.

Δή ποθ' Ἁμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
Ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
Τῷ δ' ἄρα νηκερδῆ Νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
Αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. Ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
Ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα

Hamadryadis nymphæ nihili habuit preces;
Quæ eum flens lugubri demulſit voce
Ne ſecaret truncum quercûs coætaneæ, in quâ longum
Ævum duxerat continenter: ille tamen eam
Imprudens amputavit, præ juventutis vehementiâ.
Idcirco infructuoſos labores et damna Nympha intulit poſthac
Et ſibi et liberis: ego quidem cum primò adeſſet
Delictum comperi, præcepique ut aram inſtauraret

479. Ἀμαδρυάδος Νύμφης] Ἀμαδρυάδας Νύμφας Μνησίμαχός φησι, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενέσθαι. ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, Νύμφαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ Νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεψεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν. ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα. πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν Νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον, "ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι." ὁ οὖν τοῦ Παραιβίου πατὴρ ἐκκόπτων δρῦν, παρεκαλεῖτο ὑπὸ Νύμφης μὴ τεμεῖν αὐτήν, συγγεγενημένην οὖσαν γὰρ, ἐὰν ἐκκοπῇ, παραιτίαν αὐτῇ ἔσεσθαι θανάτου. ἀπειθήσαντος δὲ αὐτοῦ, νεμεσῆσαι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἐγγόνοις, καὶ κενῶν γίνεσθαι παρείτιον. Schol.

481. Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, &c.
Unà enim et vivere et mori cum arboribus ſuis, unà dolere et gaudere feruntur Nymphæ Hamadryades. Rem explicat Spanhemius ad Call. Del. v. 80. ubi notat Apollonium ut in hoc loco, ſic in multis aliis Callimachi imitatorem et æmulum fuiſſe. Hunc autem Apollonii locum in animo forſan habuit Virgilius Æn. III. ubi de Polydoro eſt fabula.

485. Ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν] πρὸς ἐμὲ ὅτε ἦλθε, φησὶν, ὁ Παραιβίοιος μαντευσάμενος, καὶ τὴν ἀτυχίαν ἀνεκρινάσατο, ἔγνων αὐτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ἁμαρτίας δίκην ἀποτιννύοντα. Schol.

Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
Ἱερὰ, πατρώην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, ἔποτ' ἐμεῖο
Ἐκλάθετ', ἐδ' ἀθέριζε· μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
Πέμπω· ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης. Ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
Ἦλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς· ἀνὰ δ' ἵστατ' Ἰήσων,
Ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
Ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα,
Ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.
Κυρότεροι δ' ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
Ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηὸς,
Τοὶ δ' αὐτῷ κατὰ δώματ' ἀολλέες εὐνάζοντο.

Thynææ Nymphæ, et in eam piacularia faceret
Sacra, ſupplicans ut paternam devitaret ſortem.
Deinde, quando divinitus immiſſam effugiſſet calamitatem, nunquam mei
Oblitus eſt, neque neglexit: ægrè etiam invitum foras
Amitto, adeo perſtat mihi dolenti adeſſe.
Sic locutus eſt Agenoris filius; prope autem ſtatim duas
Rediit *Parœbius* ducens de grege oves; ſurrexit igitur Jaſon
Et Boreæ filii, præcepto ſenis.
Statim verò invocato fatidico Apolline,
Sacra fecerunt in foco, recèns die deſinente.
Juniores autem ſociorum jucundas epulas adornârunt;
Cumque bene epulati eſſent, alii quidem apud retinacula navis,
Alii ejus in ædibus conferti dormiebant.

487. Λωφήϊα ῥέξαι] ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται ἡ τῆς Νύμφης ὀργή· τουτέστι καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς. λωφήϊα, ἐξιλαστήρια, ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κεχόλωμένος. λωφῆσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχθος ἀποθέσθαι. καὶ λωφήσων ἀντὶ τοῦ λήξων, ἀναπαύσων, ἢ ἀναπαυσάμενος τὸν λόφον, τουτέστι τὸν τράχηλον. Schol.

490. —— ΜΟΛΙΣ Δ' ΑΕΚΟΝΤΑ θύραζε

Πέμπω ——
— ΜΟΛΙΣ Δ' ΑΕΚΟΥΣΑ τοκῆι
Πείθετο ——
Tryphiodorus. 431.

495. Μαντήϊον] μαντικόν. Schol.

496. Ἐπ' ἐσχαρόφιν] ἐν τῇ ἑστίᾳ. Νέον ἤματος. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης. Schol.

497. Ἀλέγυνον] εὐτρέπιζον. Schol.

Ἠρι

Ἦρι δ' Ἐτήσιοι αὖραι ἐπέχραον, αἵτ' ἀνὰ πᾶσαν
Γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.
Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος παρὰ Πηνειοῖο

Manè autem Etesiæ auræ increbescebant, quæ per totam
Terram simul tali Jovis perflant auxilio.
Cyrene perhibetur quædam paludem juxta Penéi

500. Ἦρι δ' Ἐτήσιοι αὖραι] ἐπιφέρει καὶ Ἀπολλώνιος δι' ἣν αἰτίαν πνέουσι τῷ θέρει. τοῦ γὰρ κατηστερισμένου Κυνὸς φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους, καὶ πολὺν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες, ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης ἐκ Φθίας. ὁ δὲ, παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο Ἰκμαίου, ἕνεκα τοῦ τοὺς ὄμβρους γίνεσθαι· καὶ τὸν Κύνα ἐξιλάσατο, καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κώοις μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. ὅθεν οἱ Ἐτησίαι πνέουσι, καταψύχοντες τῷ θέρει τὴν γῆν. καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες. ὅτι Ἐτησίαι ἔπνευσαν Ἀρισταίου αἰτησαμένου, ὃς ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐτύχου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ εὑρὼν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν τοῦ ἐλαίου κατεργασίαν, καὶ κατακαλεσάμενος τοὺς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, ἀγρεὺς καὶ νόμιος. περὶ δὲ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις, ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνέκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δὲ ποτὲ λέοντι, ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης. καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄρανθος ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν κομισθῆναι· ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιβύην. ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισσα· ἧς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. τινὲς δέ φασι τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. ἔνεμεν γὰρ παρ' αὐτῷ θρέμματα, οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν. Μνασέας δέ φησι κατ' ἰδίαν αὐτὴν προαίρεσιν ἐς Λιβύαν ἐληλυθέναι, οὐχ ὑπ' Ἀπόλλωνος διακομισθεῖσαν. Ἀκέστωρ δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθείη ἐς Λιβύην ἡ Κυρήνη. λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου, προσθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἆθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα. τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον, καὶ Ἀρισταῖον. φησὶ δὲ αὐτὴν Φύλαρχος ἐλθεῖν μετὰ πλειόνων εἰς Λιβύην. τούτων δὲ ἐκπεμφθέντων ἐπὶ τὴν κυνηγεσίαν, τούτοις καὶ αὐτὴν συνεξελθεῖν, κἀκεῖ ἀνελεῖν τὸν λέοντα, καὶ λαβεῖν τὴν βασιλείαν. ἐγέννησε δὲ ἐξ Ἀπόλλωνος παῖδας δύο, Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. τινὲς δὲ τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν. ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν, Καρύστου· ἄλλον δὲ Χείρωνος· ἄλλον δὲ, γῆς καὶ οὐρανοῦ· καὶ τὸν Κυρήνης. οἱ Ἐτησίαι ἄρχονται πνεῖν περὶ τὴν ἐσχάτην μοῖραν τοῦ ἡλίου ὄντος ἐν καρκίνῳ, μέχρις οὗ τὸν λέοντα παρέλθῃ. ὡς καὶ Ἄρατος. "Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο λέοντι, Τῆμος καὶ κελάδοντες Ἐτησίαι εὐρέϊ πόντῳ Ἀθρόοι ἐμπίπτουσι." Schol.

Ibid. Pro Κώοις in hoc Schol. legit Holstenius Κείοις.

502. Κυρήνη πέφαται] ἤγουν, λέγεται ὅτι Κυρήνην τὴν Ὑψέως ὁ Ἀπόλλων θεασάμενος παρὰ Πηνειὸν, εἰς Λιβύην ἐκόμισεν. ἔνθα μιγεὶς αὐτῇ (ὅπου καὶ Κυρήνη πόλις ἔκτισται) τὸν Ἀρισταῖον ἐγέννησε. λέγουσι δὲ Κυρήνην, οἱ μὲν, Πηνειοῦ, οἱ δὲ, Ὑψέως τοῦ Πηνειοῦ. Schol.

Μηκα

Μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὔαδε γάρ οἱ
Παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Τήν γ' ἀνερειψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν
Τηλόθεν Αἱμονίης, χθονίης παρακάτθετο Νύμφαις,
Αἳ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
Ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν· ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ νόμιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες.
Τὴν μὲν γὰρ φιλότητι Θεὸς ποιήσατο Νύμφην
Αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικε
Νηπίαχον, Χείρωνος ὑπ' ἄντροισιν κομέεσθαι.
Τῷ καὶ ἀεξηθέντι Θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν
Μοῦσαι, ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν.

Oves paviſſe priſcos apud mortales; placuit enim illi
Virginitas et lectus incontaminatus. At Apollo
Cum hanc ſurripuiſſet paſcentem oves juxta fluvium
Procul Æmoniâ, terreſtribus commiſit Nymphis
Quæ Libyam colebant, prope Myrtoſium verticem.
Ibidem Ariſtæum Phœbo peperit, quem vocant
Agreſtem et paſtoralem divites ſegetum Æmonienſes.
Hanc igitur præ amore Deus fecit ſponſam
Suam longævam et venatricem; filium verò tranſtulit
Infantulum, Chironis in antris educandum;
Cui et adulto Deæ nuptias paciſcebantur
Muſæ, artemque medicam et divinandi edocuerunt;

506. Αἱμονίης] τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἵμονος, υἱοῦ Ἄρεως. Χθονίαις. ταῖς ἐγχωρίαις. Schol.

507. Μυρτώσιον] τόπος ἢ ἄκρα περὶ Κυρήνην. Schol.

Ibid. Μυρτώσιον αἶπος. Mons Libyæ. Nomen loci Μυρτοῦσα, vel Μυρτοῦσσα, ut poſtremum apud Stephanum legitur. Unde pro Μυρτοῦσα dixit Apollonius Μυρτῶσα, ſicut vulgo ο et ω pro ου apud Doras. Sic Κόλχως pro Κόλχους Theoc. Idyll. ιγ'. v. ult. et γαυλῶς pro γαύλους. Id. ε'. 58.

509. Ἀγρέα καὶ νόμιον] τὸ μὲν, ὅτι ἐν ἄγρᾳ ἐμίγη τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόλλων· νόμιον δὲ, ὅτι νεμούσῃ ἐμίγη. οἱ δὲ, ὅτι τὴν κατὰ τοὺς ἀγροὺς θεραπείαν τοῖς νομεῦσιν εἰσηγήσατο. Schol.

Ibid. Ἀγρέα καὶ νόμιον.

ἄγχιστον ὀπάονα μήλων
ΑΓΡΕΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΟΝ
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.
Pind. Pyth. IX.

511. Μακραίωνα] πολυχρόνιον. Ἀγρότιν. τὴν Κυρήνην, ὅτι φιλοκύνηγος ἦν. Schol.

514. Ἀκεστορίην τε] ὑπὸ Μουσῶν γὰρ

Καὶ

Καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἥρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
Ἀμπέδιον Φθίης Ἀθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὄθρυν, καὶ ποταμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
Ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐνναέτῃσιν·
Τῆμος τόν γ' ἐκάλεσσαν ἐφημοσύνῃς Ἑκάτοιο
Λοιμοῦ ἀλεξητῆρα· λίπεν δ' ὅγε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην· ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο λαὸν ἀγείρας
Παῤῥάσιον· τοί πέρ τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης
Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο·

Ipſumque ovibus ſuis cuſtodem præpoſuerunt, quotquot paſtæ erant
Per campum Phthiæ Athamantium, circaque opacum
Othryn, et fluvii pulchra fluenta Apidani.
Quando autem de cœlo Minoidas torrebat inſulas
Sirius, neque diu erat aliquod remedium inhabitantibus,
Tunc ſane ipſum invocârunt, ex monitis Apollinis
Famis depulſorem; reliquit autem ille patris præcepto
Phthiam, et in Ceum tranſtulit ad habitandum quem congregârat
Arcadicum populum; qui quidem ſunt ex genere Lycaonis:
Et templum ædificavit ingens, Jovis Icmæi;

αὐτὸν τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μαντικὴν δεδιδάχθαι φησί. καὶ πρὸς γάμον Αὐτονόην λαβεῖν δηλαδὴ, τὴν Κάδμου θυγατέρα. Schol.

515. Θῆσαν ἥρανον] Καὶ τῶν ἰδίων ποιμνίων προστάτην αὐτὸν ἐποίησαν αἱ Μοῦσαι. Schol.

516. Ἀθαμάντιον] πεδίον οὕτω καλούμενον περὶ τὴν Ἅλον. κατῴκησε γὰρ Ἀθάμας ἐν Ἅλῳ τῇ νήσῳ, τῆς βασιλείας ἐξελθών. Ὄθρυς, ὄρος Θεσσαλίας ὑψηλόν. καὶ ὁ Ἀπιδανὸς δὲ, ποταμὸς Θεσσαλίας. Schol.

518. Μινωΐδας] τὰς Κυκλάδας φησὶν, ἐπεὶ Μίνως, Κρὴς ὢν, ἐβασίλευσε τῶν νήσων θαλασσοκρατῶν, τοὺς Κᾶρας ἐξελάσας. Schol.

519. Σείριος] ἤτοι παρὰ τὴν ζέσιν, ζείριος, καὶ σείριος· ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους. σειροῦν γὰρ, τὸ κενοῦν. ἢ τοῦ σεσηρέναι αἴτιος. τοὺς γοῦν κύνας διασεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγοιντο, οἱονεὶ τείρεα τινὰ ὄντα· ἢ διὰ τὸ τείρειν, τὸ διαμερίζειν· ἢ ὅτι τέρατα εἰσὶν, καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων. οἱ μέντοι ἀστρολόγοι τοὺς ἐν κινήσει ἀστέρας ὄντας, στίλβοντας καλοῦσιν. εἶναι δὲ τὸ ἄστρον, οἱ μὲν, τοῦ Ὠρίωνος κυνός· οἱ δὲ, τῆς Ἴσιδος· οἱ δὲ, Κεφάλου. ὁ δὲ Τιμοσθένης κύριον ὄνομα εἶναι φησί. Schol.

523. Παῤῥάσιον] Παῤῥάσιον λαὸν. τὸν Ἀρκαδικόν. ἀπὸ μιᾶς Ἀρκαδικῆς πόλεως, καλουμένης Παῤῥασίας. Schol.

524. Διὸς ἰκμαίοιο] ἕνεκα τῆς ἰκμάδος. ἐν τῇ Κῷ δέ ἐστιν ἱερὸν Διὸς ἰκμαίου, τουτέστι διύγρου. ἐπεὶ αἴτιος γέγονε τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων. Schol.

Ἱερά

Ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ· τοῖο δ' ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν Ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα. Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.
Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται. Ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
Μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήια δ' ἄσπετα Θυνοὶ
Πανῆμαρ Φινῆϊ χαριζόμενοι προΐαλλον.
Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
Βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,

Sacraque ritè fecit in montibus ſtellæ illi
Sirio, et ipſi Jovi Saturnio: ob eam verò cauſam
Terram refrigerant Eteſiæ à Jove auræ
Dies quadraginta: Ceoque etiamnum ſacerdotes
Ante ortum canis, peragunt ſacra.
Et hæc quidem ſic cantantur. Optimates autèm ibi
Manebant detenti; donaque hoſpitalia largiter Thynii
Singulis diebus Phineo gratificantes, afferebant.
Exinde verò, Diis duodecim exſtructâ
Arâ, maris in litore ulteriore, àc ſacris impoſitis,

526. Τοῖο δ' ἕκητι] ἤγουν τοῦ Διὸς χάριν. Schol.

528. Ἤματα τεσσαράκοντα] τὰς τῶν Ἐτησίων ἀνέμων ἡμέρας, οἱ μὲν, τεσσαράκοντα, ἄλλοι δὲ, πεντήκοντα φασὶν, ὡς Τιμοσθένης. ἄρχονται δὲ πνεῖν, ὄντος τοῦ ἡλίου ἐν τῷ τοῦ καρκίνου τέλει. πνέουσι δὲ δι' ὅλου τοῦ λέοντος, καὶ λήγουσιν ἐν τῷ διμοίρῳ τῆς παρθένου. Κέῳ δ' ἔτι νῦν. ἐνομοθέτησε γὰρ τοῖς Κώοις κατ' ἐνιαυτὸν μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. ὅθεν οἱ Ἐτησίαι πνέουσι, καταψύχοντες τῷ ἀέρι τὴν γῆν· καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες. Schol.

530. Ὑδέονται] ἀντὶ τοῦ ᾄδονται καὶ λέγονται. Schol.

531. Ἐρυκόμενους] κωλυόμενους, τοὺς Ἀργοναύτας, διὰ τοὺς Ἐτησίας. ἐναντίοι γὰρ ἐνιαύσιοι οἱ Ἐτησίαι τοῖς ἐκπλέουσι τὸν Πόντον, ὄντες Βορραῖ κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους· ὥσπερ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐναντίοι εἰσὶν οἱ Ζέφυροι. Schol.

533. Ἐκ δὲ τόθεν] ἤγουν μετὰ ταῦτα. Schol.

534. Βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην] ἐν δὲ τῷ πέραν (φησὶν) αἰγιαλῷ τῆς Ἀσίας διαπλεύσαντες, ἐπ' αὐτὸν βωμὸν τοῖς δώδεκα θεοῖς ἐδομήσαντο. καὶ ἔθηκαν ἐπ' αὐτοῦ, ἱερὰ, τοῦτ' ἔστι καλλιέρησαν. φανερὸν οὖν ἐστιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. καὶ γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἱερόν ἐστιν οὕτω καλούμενον ἐν τῷ πέραν τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀσιάδος. Δημοσθένης δέ φησι τοὺς μὲν Φρίξου παῖδας, βωμοὺς δώδεκα ἱδρύσασθαι τῶν θεῶν· τοὺς δὲ Ἀργοναύτας, τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδωρος δὲ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ φησὶ τεθηκέναι τοὺς Ἀργοναύτας, ἐφ' οὗ

Νῆα θοὴν εἴσβαινον, ἐρεσσέμεν· οὐδὲ πελείης
Τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
Δήματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος· γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες.
Αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσι
Κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρήν περ ἐοῦσαν,
Σεύατ' ἴμεν Πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
Ὡς δ' ὅτε τὶς πάτρηθεν ἀλώμενος (οἷά τε πολλὰ
Πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες) οὐδέ τις αἶα
Τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσὶ κέλευθοι·

Navem celerem ingreſſi ſunt, ad remigandum, nec columbæ
Pavidæ obliti ſecum fuerunt; ſed eam
Vinculo inhærentem ſuâ geſtabat manu tenens,
Euphemus: et a terrâ duplicia retinacula ſolverunt.
Nec ſane Minervam latuit, eos ulterius progreſſos eſſe.
Cum ſummâ autem feſtinatione, nube pedibus conſcenſâ
Levi, quæ ipſam properè ferret gravem licèt exiſtentem,
Impetum fecit ad Pontum eundi, bene volens navigantibus.
Sicut autem quando aliquis a patriâ vagatus, (ut ſæpe
Vagamur homines laboris patientes) nulla autem terra
Longè eſt diſſita, ſed omnes in conſpectu ſunt viæ,

Ἄργος ὁ Φρίξου ἐπανιὼν ἐπέθυσε. εἰσὶ δὲ οἱ δώδεκα θεοὶ οὗτοι, Ζεὺς, Ἥρα, Ποσειδῶν, Δημήτηρ, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἑστία, Ἄρης, Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ. Schol.

535. Οὐδὲ πελείης] οὐκ ἐπελάθοντο δὲ τῆς περιστερᾶς. τὸ ἑξῆς, ἀλλ' ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ὁ Εὔφημος. Schol.

537. Δήματι] γράφεται καὶ δείματι· τὸ μὲν διὰ τοῦ η, τὸν δεσμὸν σημαίνει· τὸ δὲ διὰ διφθόγγου, τὸν φόβον. Schol.

543. Ὡς δ' ὅτε τὶς] εἴρηται ἡ παραβολὴ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. "Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος." ὁ δὲ νοῦς, ὥσπερ δὲ ὅταν τις ἀπὸ τῆς πατρίδος πλανώμενος (οἷα πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις) τοὺς ἰδίους τῇ διανοίᾳ ἐθεάσατο οἴκους, οὐδὲ τὸ μεταξὺ διάστημα πολὺ αὐτῷ φαντασιοῦται εἶναι, ἀλλὰ καὶ πάσας καταφανεῖς πόλεις· ἅμα τε τοῖς εἰρημένοις ἢ εἰς τὰ οἰκεῖα ὁδὸς ἢ τε διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ὑποφαίνεται αὐτῷ, καὶ ἄλλοθι ἄλλην ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐστὶν ἐπέρχεται, καὶ ταχέως ἐν κινήσει ὀξείᾳ τὴν διάνοιαν ἔχων· οὕτω ταχέως διῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν μεταξὺ χώραν, καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὰς Κυανέας πέτρας. Τὸ ἀλώμενος, εἰς τὸ ἐνόησεν ἀναφέρειν δεῖ. ἐν δὲ τῷ, πλαζόμεθα τετληότες, μετάθεσιν ποιητέον. οἷον, πλαζόμενοι τέτλαμεν. ἐν δὲ τῷ, οὐ δέ τις αἶα, τὸ διάστημα δηλοῖ. Schol.

544. Οὐδέ τις αἶα] οὐδὲν αὐτῷ πολὺ φάσης διάστημα γῆς φαίνεται. Schol.

Σφωϊτέρους

Σφωϊτέρους δ' ἐνόησε δόμους· ἄμυδις δὲ κέλευθος
Ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλη
Ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀΐξασα,
Θῆκεν ἐπ' Ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο,
Τρηχείης σπιλάδεσσιν ἐεργμένον ἀμφοτέρωθεν,
Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
Νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο·
Ἤδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
Νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταί·

Suas verò ædes animo lustravit; simulque iter
Humidum siccumque apparet; ipse nunc huc, nunc illuc
Arctius res animo versans celeriter inquirit oculis;
Æquè velociter Jovis filia prorupta,
Posuit in Euxini pedes Thyneo litore.
Illi verò, quando ad vadi tortuosi angustias pervenissent,
Asperis scopulis utrinque circum munitas,
Subtus verò vorticosus retro inhiberet euntem
Navem fluxus; multâque formidine ulterius contenderent,
Jamque ipsis mutuò illisorum sonitus saxorum
Crebrò aures feriret, reboarentque mari circumluta litora;

546. Σφωϊτέρους] ποιητικῶς ἐχρήσατο τῷ σφωϊτέρους. ἔδει γὰρ εἰπεῖν σφετέρους. τὸ δὲ, ἐνόησε δόμους, ἀντὶ τοῦ, διανοίᾳ τοὺς ἰδίους οἴκους ἐθεάσατο. Schol.

547. Ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται] Ὑγρὴν κέλευθον Ὁμηρικῶς τὴν διὰ θαλάσσης νοεῖ, τραφερὴν δὲ τὴν διὰ ξηρᾶς. Schol.

548, Ὀξέα πορφύρων] πορφύρειν λέγεται τὸ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ κατὰ βάθους τι μεριμνᾶν. ἀπὸ τῆς πορφύρας τῆς ἐν βαθεῖ τῆς θαλάσσης εὑρισκομένης. Schol.

550. Ἀξείνοιο] τὸν Εὔξεινον πόντον φησὶν, οἱονεὶ κακόξεινον. τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν. πρότερον μὲν γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περιοικούμενος, Ἄξεινος ἐκαλεῖτο· καθαρθεὶς δὲ, Εὔξεινος τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη. Schol.

552. Ἐεργμένον] παράγεται μὲν ἀπὸ τοῦ εἴργω, τὸ κωλύω· σημαίνει δὲ ὅμως καὶ τὸ περικυκλούμενον, ὡς ἐνταῦθα. Schol.

553. Δινήεις δ' ὑπένερθεν] ὁ ῥοῦς (φησὶ) δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων ῥευμάτων, ἀνέκοπτε τὴν ναῦν· καὶ πολὺ εἰς τοὔμπροσθεν προῄεσαν μετὰ φόβου. Schol.

555. Ἀρασσομένων] ἀντὶ τοῦ, συγκρουομένων ἀλλήλαις. οὕτω δὲ ἀναγινώσκεται καὶ τὸ, θυρῶν ἀρασσομένων. Schol.

556. Νωλεμὲς] συνεχές. Ἁλιμυρέες ἀκταὶ, αἱ ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεόμεναι, ἢ περιῤῥαινόμεναι. Schol.

Δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρώρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀρωγῇ
Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
Εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα δι' ἐκ πέτρας ἐλάσειαν,
Κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. Τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
Οἰγομένας, ἀγκῶνα περιγνάμψαντες, ἴδοντο.
Σὺν δέ σφιν χύτο θυμός. Ὁ δ' ἀΐξαι πτερύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
Ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
Ἔπτατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
Ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκτυπον· ὦρτο δὲ πολλὴ
Ἅλμη ἀναβρασθεῖσα νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
Σμερδαλέον· πάντη δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας

Tunc ſane excitatus eſt columbam manu tenens
Euphemus in proram aſcendere; alii autem auxilio
Tiphyos Agneo ſati, promptam urſerunt
Remigationem, ut navem per petras agerent
Suis viribus freti: illaſque ſtatim, noviſſimè cæterorum
Apertas, poſtquam petrarum ſinus circumnavigâſſent, conſpexerunt.
Ipſis autem effuſus eſt animus: ut verò alis prorumperet,
Euphemus præmiſit columbam, et illi ſimul omnes
Suſtulerunt capita viſendi ſtudio: hæc inter eas
Volavit; quæ ſtatim rurſus adverſæ mutuò
Ambæ unà concurrentes fragorem ediderunt, et excitatum eſt multum
Salſuginis rebullientis, nubis inſtar; reſonuitque pontus
Horrendum; paſſim etiam ingens remugiit æther.
Cavæ inſuper ſpeluncæ ſub ſaxis aſperis

559. Θελήμονα] πρόθυμον καὶ ἐπιτεταμένην. οὐ γὰρ τὴν ἡσύχιον ἐνταῦθα σημαίνει. Schol.

560. Τὰς δ' αὐτίκα] τοῦτο ἔφη ἐπεὶ πεπρωμένον ἦν στηριχθῆναι αὐτὰς, ἂν διέλθῃ αὐτῶν ἡ ναῦς. Schol.

564. Προέηκε πελειάδα] ὅτι διὰ πελειάδας ἐπείρασαν οἱ Ἀργοναῦται τὰς Συμπληγάδας, καὶ Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ τραγῳδουμένων. Schol.

570. Σπήλυγγες] αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας. Schol.

Κλυζούσης

Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
Λευκὴ καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.
Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἶλει ῥόος· ἄκρα δ' ἔκοψαν
Οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος· ἡ δ' ἀπόρουσεν
Ἀσκηθής· ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς· οἴγοντο γὰρ αὖθις
Ἄνδιχα· τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχεν τρόμος, ὄφρά μιν αὐτὴ
Πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν
Εἴσω πετράων· τότε δ' αἰνότατον δέος εἷλε
Πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο πόντος.
Καί σφισιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθεν,

Ab æstuante mari intus murmurârunt, inque summum litoris
Alba cachinnantis undæ sese emisit spuma.
Navem autem deinde circumegit fluctus, summasque secuerunt
Caudatas *petræ* pennas columbæ; ipsa tamen evasit
Incolumis; remiges verò magnum clamârunt, ipseque vociferavit
Tiphys strenuè remigarent; nam iterum aperiebantur
Bifariàm: ipsos autem remigantes corripuit terror, donec
Æstus reciproco lapsu rediens, navem promovit
Intra rupes: tunc verò maximus terror invasit
Omnes; super caput enim erat incvitabile exitium.
Jamque hinc et illinc latus prospiciebatur pontus;
Ipsisque improviso oborta est immanis unda ex adverso,

571. Ἐβόμβεον] ἤχουν. ὅθεν καὶ βομβύλη, εἶδος μελίσσης. καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ τοῦτο στενοτράχηλον. Schol.

572. Καγχλάζοντος] Ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντος. περιέκλυζε τὰς ἐφ' ὕψους ἀκτὰς τοῦ κύματος ἀφρός. Schol.

573. Νῆα δ' ἔπειτα] περιῆγε δὲ τὴν ναῦν καὶ περιέστρεφεν ὁ ῥοῦς. Εἶλει, περιέστρεφε. Schol.

574. Οὐραῖα πτερὰ ταί γε] αὗται ἔκοψαν τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς πτερά. Schol.

578. Πλημμυρὶς] καὶ πλήμμυρις, διχῶς. ἄμεινον δὲ πλημμυρίς. τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων θηλυκὰ ὀνόματα εἰς ις, ὀξύνεται. βασιλεύω, βασιλίς· πλημμυρῶ, πλημμυρίς. Κατένεικε. κατήνεγκε τὴν ναῦν ἔσω τῶν πετρῶν. Schol.

581. Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα] γινομένων δὲ αὐτῶν μεταξὺ τοῦ στενοῦ, ἡ πρόσω καὶ ἡ κατόπιν θάλασσα ἐπεφαίνετο. ἢ τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου ἀνενεκτέον. Schol.

582. Ἀπροφάτως] ἀντὶ τοῦ ἀπροοράτως. Schol.

Κυρτὸν,

Κυρτὸν, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἶσον· οἱ δ' ἐσιδόντες
Ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν· εἴσατο γάρ ῥα
Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
Ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
Ἀγχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη.
Ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
Πετράων· ὑψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πάντας ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους
Ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος. Οἱ δ' ἀλαλητῷ
Κόπτον ὕδωρ· ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,

In altum tumida, prærupto monti ſimilis, quâ viſâ,
Declinârunt illi obliqua capita; videbatur enim
Totam navem illapſu coopertura.
Sed eam anticipavit Tiphys, *navem* remigatione gravatam
Laxans, illa verò multùm ſub carinam devoluta eſt.
Ipſamque a puppi elevavit longè navem
Supra cautes; ita ut in alto ſublimis ferretur.
Euphemus autem omnes ambiens inclamavit ſocios
Ut remis incumberent totis viribus: illi igitur cum clamore
Scindebant aquam; quantum autem obſecuta eſt remigibus navis,

583. Κυρτὸν, ἀποτμῆγι] ἀνεφάνη δὲ καὶ ἐπήρχετο αὐτοῖς ἀπροόπτως προπάροιθεν ὑψηλὸν καὶ μέγα κῦμα παραπλήσιον ἀπεῤῥηγμένῃ σκοπιῇ, ἤτοι ὄρει. Schol.

584. Ἤμυσαν] ἔκλιναν λοξὰς τὰς κεφαλὰς, ὡς καλυφθησόμενοι ὑπὸ τοῦ κύματος. Schol.

585. Κατεπάλμενον] ὑπερανωθέν. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ μέγα κῦμα. Schol.

586. Ἀλλά μιν ἔφθη] προέλαβε δὲ ὁ Τῖφυς βαρουμένην τὴν ναῦν τῇ εἰρεσίᾳ, ὑποχαλάσας καὶ ἐνδοὺς αὐτῇ, ἢ καταπαύσας τὴν εἰρεσίαν. ἢ βαρυνομένην αὐτὴν αἰσθανόμενος τῇ εἰρεσίᾳ ἀνεχάλασεν. Schol.

Ibid. Ἀλλά μιν ἔφθη. &c. Ordo βαρύθουσαν ὑπ' εἰρεσίῃ (ut Heſiodus) ὑπ' αὐτῆς βάρυθει) ἀγχαλάσας, nimirum gubernaculo. Ariſtoteles in Mechanicis c. 4. docet ὅτι ἡ κώπη μοχλός ἐστι, et ob id maris ponderi aliud pondus addat. Hunc autem Apollonii locum à Virgilio cogitatum exiſtimem, illis in verbis,

— tum prora avertit, et undis
Dat latus, inſequitur cumulo præruptus aquæ mons.

Hœlzlinus.

588. Ἐκ δ' αὐτὴν] οὕτω, φησὶν, ἐπῆρεν τὸ κῦμα τὴν ναῦν, ὡς καὶ ὑπὲρ τὰς πέτρας αὐτὴν γενέσθαι. Schol.

589. Μεταχρονίη] ὅτι μεταχθονίη γράφεται, εἴρηται. σημαίνει δὲ τὴν μετέωρον. Schol.

592. Ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε] ὁ νοῦς.

Δὶς

Δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι,
Ἠΰτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
Ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα κατηρεφὲς ἔσσυτο κῦμα.
Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός· ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος· αἱ δ' ἑκάτερθε
Σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νήϊα δοῦρα.
Καὶ τότ' Ἀθηναίη στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι.
Ἡ δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ.
Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα,

Alterum tantum retrò absiliit, incurvabanturque remi
Non aliter quàm inflexi arcus, summâ vi contendentium heroum.
Inde autem illicò superobruens irruit fluctus:
Sed ipsa, repentè, tanquam cylindrus, procacem transcurrebat fluctum
Antrorsum cum impetu in profundum mare: ita in mediis
Vorticosus eam tenebat fluxus scopulis, qui utrinque
Quassati reboabant; vincta verò sunt navalia ligna.
Et tunc sane Minerva solidâ eam revulsit à rupe
Lævâ manu; dextrâ verò protrusit in procursum:
Illa igitur alatæ instar sublimis erupit sagittæ.
Attamen aplustris abscinderunt summas extremitates

ὅσον δὲ ἄλλη ναῦς τῇ εἰρεσίᾳ πειθομένη ὑπεῖξεν ἄν, δὶς τόσον ἡ Ἀργώ· ἵνα διὰ τούτων τὸ τάχος δηλώσῃ τῆς Ἀργοῦς. ἢ οὕτως. ὅσον ἂν εἶξε καὶ ὑπεχώρησε τοῖς ἐρέταις ἡ Ἀργὼ, δὶς τοσοῦτον τῇ παλιῤῥοίᾳ ὑπέστρεφε. διὸ καὶ ἐπιφέρει, ἐπεγνάμπτοντο δὲ, ἠΰτε καμπύλα τόξα, τὸ βίαιον τῆς εἰρεσίας δηλῶν. Schol.

596. Κύλινδρος] κιονίσκος λίθινος στρογγύλος, ἑκατέραν βάσιν ἔχων ἐπίπεδον. Schol.

597. Προπροκαταΐγδην] εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Ἐν δ' ἄρα μέσσαις. ἐν δὲ μέσῳ τῶν Συμπληγάδων κατεῖχεν αὐτὴν ὁ ῥοῦς. Schol.

600. Καὶ τότ' Ἀθηναίη] καὶ τότε ἡ Ἀθηνᾶ τῆς πέτρας ἀντελάβετο καὶ κατεῖχε τῇ λαιᾷ, τῇ δὲ δεξιᾷ αὐτὴν ἐξέωσεν ἐκ τοῦ Πόντου. ὅμως δὲ τὰ ἀκροστόλια ἐπέκλασαν συνδραμοῦσαι αἱ πέτραι. Schol.

603. Ἀφλάστοιο κόρυμβα] τὰ ἀκροστόλια λέγει. Παρέθρισαν. ἀντὶ τοῦ παραθέρισαν, κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ τὸ ἀποκόψαι. Schol.

Ibid. Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο, &c.

Saxa sed extremis tamen increpuere corymbis
Parsque (nefas) deprensa jugis.
Val. Flacc. IV. 691.

Ναλεμὲς

Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι· αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ᾽ ἀνόρουσεν, ὅτ᾽ ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
Πέτραι δ᾽ εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσι
Νωλεμὲς ἐῤῥίζωθεν· ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
Ἐκ μακάρων, εὖτ᾽ ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περάσῃ.
Οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνεον ἄρτι φόβοιο,
Ἠέρα παπταίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
Τῆλ᾽ ἀναπεπταμένον· δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο
Σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων.

Multâ vi confligentes *petræ* inter ſe adverſæ: at Minerva
In Olympum emicuit, quando incolumes evaſerant.
Petræ autem in unum locum propè invicem
Fortiter firmatæ erant; quod ita erat fatis decretum
Ex Diis, ubi quis per viſas nave penetrâſſet.
Illi igitur aliquando ab acerrimo reſpirârunt pavore,
Simul aerem aſpectantes, et altum maris
Latè expanſum; dicebant enim ſe ex Orco
Servari: primus verò Tiphys ſermonem adortus eſt.

604. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι] βιαίως συμπεσοῦσαι τὰ ἀκροπόλια ἀπέκοψαν. Schol.

608. Ἰδών. Nemo Cyaneas ante Jaſonem interius vidit; et ipſæ lib. IV. Flacci, *nondum ullas vidêre rates.* Hunc igitur in modum Apollonius de Cyaneis egit. Quæ hìc appellantur πληγάδες, πέτραι συμπληγάδες, Κυάνεαι πέτραι. Euripidæ dicuntur Κυάνεαι ἀκταὶ, πόντου δισσαὶ συγχωροῦσαι πέτραι, κυάνεαι, συμπληγάδες, κυάνεαι συνόδοι θαλάσσης, συνδρομάδες πέτραι, δίδυμοι πόντου πέτραι. Simonidæ συνορμάδες. Plutarcho Πλαγκταὶ, quæ diis eſt conſueta appellatio Ulyſſ. μ΄. hoc eſt fictitia. Seneca in Medea — *Cum duo montes, clauſtra profundi, hinc atque illinc ſubito impulſu, velut æthereo gemerent ſonitu, ſpargeret aſtra nubeſque ipſas mare depreſſum.* Hæ rupes judicantur, atque adeò in Geographiâ traduntur eſſe inſulæ aut ſcopuli adverſi, quos interlabitur mare vadoſum et naufragii periculis plenum. *Cæruleæ* dicuntur quia vel ſunt ſubnigræ vel marinæ. Juvenalis, *Illic cæruleos, hic piſcem fluminis.* Harum concurſus vel eſt intelligendus de ſcopulorum fragminibus utrinque decidentibus, et fretum magis adhuc anguſtantibus, vel de latronibus qui utrinque obſederunt tranſitum, et quaſi occluſerunt, donec a Jaſone eſſent ſublati. Hinc illa fabulæ portenta quæ oſcitanti auditori tanquam cruſtula dantur à poetis, et vulgi oribus ſolent propagari. Ac veriſſimè, a Pauſania lib. VIII. dictum, homines τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομεῖν ἐψευσμένα. Moveri tamen inſulas teſtatur Seneca αὐτόπτης, Naturalium quæſtionum libro III. Hœlz.

Ἕλπομαι

Ἔλπομαι αὐτῇ νηῒ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
Ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅσσον Ἀθήνη,
Ἥ οἱ ἐνέπνευσεν θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἄργος
Γόμφοισι συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι.
Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν,
Εὖτε δὴ ἐκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἧμιν ὄπασσεν,
Μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
Εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Ἦ ῥ' ἅμα, καὶ προτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
Νῆα διὲκ πέλαγος σεῦεν μέσον· αὐτὰρ ὁ τόνγε
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπεν.
Τῖφυ, τί μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
Ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
Χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καταντικρὺ Πελίαο

Jam equidem credo nos unà cum ipsâ navi tutos evasisse:
Nec aliquis alius est hujus *salutis* auctor, quàm Minerva,
Quæ ei vim inflavit divinam, quando ipsam Argus
Clavis compingeret: non verò fas est ut vincatur.
Tu verò, Æsonis fili, regis tui mandatum
Quandoquidem Deus nobis petras effugere concesserit,
Haud amplius reformides; quoniam in posterum certamina
Perfectu facilia Agenoris filius cecinit Phineus.
Hæc cum dixisset, ulterius præter Bithyniam terram
Navem per pelagus direxit medium: sed eum ille
Blandis verbis vicissim allocutus est.
Tiphy, cur hæc mihi loqueris dolenti?
Erravi; contraxi calamitatem malam et irreparabilem.
Oportuit enim me, jubenti obstantem Peliæ,

613. Ἔλπομαι αὐτῇ νηῒ] ἤγουν δι' αὐτὴν τὴν ναῦν. ἢ, διὰ τῆς νεὼς αὐτῆς. ἢ λείπει ἡ σύν· ὁ δὲ νοῦς. ἐλπίζω ἤδη σεσῶσθαι ἡμᾶς σὺν αὐτῇ τῇ νηΐ. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, τῆς σωτηρίας αἰτία. ταῦτα δέ φησι παραθαρσύνων αὐτούς. Schol.

617. Αἰσονίδη, τύνη δὲ] ἐπειδή, φησὶν, ἅπαξ ἐφύγομεν τὰς πέτρας, μηκέτι εὐλαβοῦ τὸν θάνατον. Schol.

622. Σεῦεν] ἀντὶ τοῦ ἴθυνεν ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν τὴν ναῦν. Schol.

624. Παρηγορέεις] ἀντὶ τοῦ παραμυθικῶς λέγεις. Schol.

626. Χρειῶ γὰρ ἐφιεμένοιο] ἀντὶ τοῦ,

Αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε στόλον εἰ καὶ ἔμελλον
Νηλειῶς μελεϊστὶ κε δαιόμενος θανέεσθαι.
Νῦν δὲ πλειστὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
Ἔγκειμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
Νηΐ διαπλώειν, στυγέων δ' ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο
Βαίνωμεν· πάντη γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
Αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω,
Ἐξότε τοπρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,
Φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, ἀμφὶ δὲ τοῖο

Statim hanc recuſâſſe expeditionem, etſi eſſem
Crudeliter et membratim diſſectus, interimendus.
Nunc autem mihi permultus timor, et intolerabiles curæ
Incumbunt, qui formidem horrendas maris vias
Nave metiri, qui formidem etiam quoties in terram
Egrediamur; undiquaque enim iniqui ſunt homines.
Semper autem gemebundam, exacto die, noctem traduco,
Ex quo primùm tempore meâ gratiâ coiiſtis,
In animo verſans ſingula: tibi facile eſt concionari,
Qui tuæ duntaxat animæ curam geris; at ego
De meipſo nec vel minimùm ſolicitus ſum, ſed pro hoc,

ἐπιστάτησις. τὸ δὲ χρέω, ῥῆμά ἐστι. παρ' αὐτὸ γὰρ καὶ ὄνομα πίπτει τὸ χρεία· ὡς παρὰ τὸ δρῶ, δρᾶμα, ἐπίρρημα γὰρ οὐ δύναται εἶναι· ὅτι ἀπὸ ἐπιρρήματος οὐ χηματίζεται ὄνομα. Schol.

628. Δαιόμενος] διασπαρασσόμενος, μεριζόμενος. Schol.

629. Ἀτλήτους μελεδῶνας] ἀνυποστάτους μερίμνας ἔχω, ἀνυπομονήτους καὶ μεγάλας, Schol.

630. Στυγέων] ἀντὶ τοῦ δεδοικώς. καὶ Ὅμηρος. „τά τε στυγέουσι θεοί περ." καὶ αὖθις. „τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι." Schol.

Ibid. Ἔγκειμαι δεῖμα, ut Lucianus ἐπίκειμαι ἄχθος. Flor. ἄγχαιμαι.

633. Αἰεὶ δὲ στονόεσσαν] ἀεὶ πρὸς τῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ νυκτὸς τὰς τύχας ὀδύρομαι. Ὅμηρος. „νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις." Schol.

635. Σὺ δ' εὐμαρέως] εὐχερῶς. ὅθεν καὶ εὐμαρὶς, εἶδος ὑποδήματος, ᾧ εὐχερῶς ἐχρῶντο. Schol.

636. Ἑῆς ψυχῆς] ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς] Schol.

637. Εἷο] ἀντὶ τοῦ ἐμεῖο. τρίτον πρόσωπον ἀντὶ πρώτου. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ἐμαυτοῦ οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν ποιοῦμαι φροντίδα, περὶ δὲ σοῦ, καὶ τοῦδε καὶ τῶν ἄλλων δέδια. Ἰδίως δὲ ἠβαιὸν, τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, ἀβαιόν τι ὄν. Schol.

Καὶ

Καὶ τεῦ ὁμῶς, καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων,
Εἰ μὴ ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἀπήμονας ἄμμε κομίσσω.
Ὣς φάτ', ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
Θαρσαλέοις ἐπέεσσιν· ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
Κεκλομένων· καί ῥ' αὖτις ἐπιῤῥήδην μετέειπεν.
Ὦ φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξει.
Τοὔνεκα νῦν οὐδ', εἴ κε δι' Ἀΐδαο βερέθρων
Στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
Ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν· ἀλλ' ὅτε πέτρας
Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀΐομαι οὐκ ἔτ' ὀπίσσω
Ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον· εἰ ἐτεόν γε
Φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.
Ὣς φάτο· καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
Εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε

Pro illo, pro te, aliisque timeo sociis,
Ne in Græciam terram incolumes vos reportem.
Hæc dixit ille, tentans principes; qui infremuerunt
Animosis verbis: ille autem animo intimo exhilaratus est
Acclamantibus iis, et rursus apertè locutus est.
O amici, in vestrâ virtute fiduciam colloco;
Quapropter nunc, ne si per Orci voragines
Mitterer, amplius pavorem induam, quandoquidem sitis
Firmi in operosis periculis: sed petris
Plegadibus enavigatis, opinor haud amplius in posterum
Fore aliud tale formidolosum periculum, si modò verè
Observato Phinei consilio, tendamus iter.
Sic locutus est; et à talibus statim destiterunt sermonibus,
Remigando verò indefinentem exercuerunt laborem; et ocyus illi

640. Οἱ δ' ὁμάδησαν] ὁμοῦ ἀνεφώνησαν, θαρσύνοντες αὐτόν. ὅμαδος δὲ, παρὰ τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ὁμαδός τις ὤν. Schol.

642. Ἐπιῤῥήδην] φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον, οἱονεὶ ἀναφανδόν. Schol.

645. Τάρβος ἀνάψομαι] τὸ φόβον ἀναθήσομαι σημαίνει. Schol.

651 Αἶψα δὲ τοίγε] ταχέως δὲ κατέλαβον τόν τε Ῥήβαν καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ Ῥήβα σκόπελον, κολωνοειδῆ ὄντα. Schol.

Ῥήβαν, ὠκυρόην ποταμὸν, σκόπελόν τε Κολώνης,
Ἄκρην δ' ἐ μετ' δηθὰ παρὲξ ἐνέοντο μέλαιναν.
Τῆς δ' ἄρ' ἔπι προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Διψακὸς υἱ' Ἀθάμαντος ἑοῖς ὑπεδέξατο δόμοισιν,
Ὁππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγεν πόλιν Ὀρχομενοῖο.
Τίκτε δέ μιν Νύμφη λειμωνιὰς, ἐδέ οἱ ὕβρις
Ἥνδανεν· ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
Μητέρι συνναίεσκεν ἐπάκτια πώεα φέρβων.
Τῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα καὶ εὐρείας ποταμοῖο
Ἠιόνας, πεδίον τε, βαθυῤῥείοντά τε Κάλπιν

Rhebam rapidum fluvium, ſcopulumque Colonæ,
Et paulo poſt promontorium præterlegerunt nigrum.
Poſt hoc oſtia Phyllidis, ubi olim
Dipſacus filium Athamantis ſuis recepit in ædibus,
Quando unà cum ariete urbem fugeret Orchomeni.
Hunc ſane peperit Nympha pratenſis, nec illi flagitium
Placebat; quare volens ad patris ſui aquas
Cum matre habitavit, in litore paſcens oves.
Hujus quidem citò fanum, et latas fluvii
Ripas, campumque, nec non profundum Calpim

652. Κολώνης] Κολώνη ἐστὶ, οὕτω ἄκρα καλουμένη περὶ τὸν Λύκον ποταμόν. μέμνηται αὐτῆς Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας. Schol.

653. Ἄκρην, &c.

—— *nigrantia quam jam*
Litora, longinquique exirent flumina Rhœbæ.
Val. Flacc. IV. 697.

ubi Bermannus, "*nigrantia* rectè. Erat enim ibi promontorium *nigrum*, quod ἄκρην μέλαιναν vocat *Apollonius*. *Orpheus* v. 711. μέλαιναν ΑΚΤΗΝ. Unde et forte ΑΚΤΗΝ reſcribi poſſet apud Apollonium. Conjicio verò promontorium *nigrum* a ſylvâ et arboribus dictum, ut *nigri* colles Arcadiæ, Hor. et paſſim ſylvæ *atræ* et *nigræ* dicuntur.

654. Προχοὰς Φυλληΐδας] Φύλλις, ποταμὸς Βιθυνίας. Schol.

655. Διψακὸς] υἱὸς τοῦ Φύλλιδος καὶ Νύμφης τινὸς ἐγχωρίου· ὃς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος ἐξένισεν ἐπὶ τοῦ κριοῦ, ὅτε ἐξέφυγε τὸν θάνατον, μέλλων σφαγιάζεσθαι.

Υἱ' Ἀθάμαντος. τὸν Φρίξον ὑπεδέξατο ὁ Διψακὸς εἰς Κόλχους πορευόμενον. φασὶ δὲ ἐκεῖ σφαγιασθῆναι τὸν κριὸν τῷ Λαφυστίῳ Διΐ. καὶ μέχρι τοῦ νῦν νόμος εἶναι τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἰσιέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον, καὶ θύειν τῷ εἰρημένῳ Διΐ. Schol.

660. Καὶ εὐρείας ποταμοῖο] Διονύσιος, ὁ Ἀλβιανὸς ἱστορεῖ τὰς εὐρείας ἠϊόνας λέγεσθαι Ἀχιλλέως δρόμον. Schol.

Ibid. Ἀλβιανὸς. Puto legendum Ὀλβιανὸς. nam Olbia civitas non procul aberat a Dromo Achillis, ſita ad oſtium Boryſthenis.

L. Holſtenius.

661. Κάλπιν. Strabo Κάλπαν dixit

Δερκόμενοι

Δερκόμενοι παράμειβον· ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα
Νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.
Οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
Ἐργατίναι μογέουσι βόες, πέρι δ' ἄσπετος ἱδρὼς
Εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμματα δέ σφι
Λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀϋτμὴ
Αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
Χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται·
Τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
Ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
Φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι·
Τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες

Cernentes prætervecti sunt; simulque, exacto die, noctem
Tranquillam irrequietis traduxerunt remis.
Quemadmodum autem uda scindentes arva
Operarii laborant boves; circum verò prælargus sudor
Distillat èx lateribus et cervice, oculique ipsorum
Obliquè distorquentur sub jugo; at anhelitus
Siccus ab oribus indesinenter fremit; illi tamen in terrâ
Ungulas insigentes, toto die exercentur:
His similes heroes per mare ducebant remos.
Quando autem nondum dies alma, nec amplius crassa
Caligo est, tenuis verò incurrit in noctem
Lux, quam crepusculum vigilantes vocant;
Eo tempore, ad desertæ insulæ stationem appulsi

L. XII. μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας ῥέουσι ποταμοὶ πλεῖους, ὧν εἰσὶν ὅ τε Ψύλλις (nisi scribendum Φύλλις) καὶ ὁ Κάλπης. Sunt qui Κάλπην dicunt, in quibus Arrianus fuerit. Hœlz.

662. Ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι] ἡμέραν δὲ καὶ νύκτα ὁμῶς ἐν νηνεμίᾳ διῆγον κωπηλατοῦντες. Schol.

664. Πλαδόωσαν] ἔνυγρον ἔτι οὖσαν. Schol.

669. Χηλὰς σκηρίπτοντι] τὰς ὄνυχας ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες, ὅθεν καὶ τὸ σκηπάνιον. Schol.

670. Ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά] ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέφερον καὶ ἀνῆγον τὰς κώπας. Schol.

673. Ἀμφιλύκην μιν] σκοτεινήν. λύκη γὰρ ἡ σκοτία. καὶ λυγόφως ἐξ αὐτοῦ καὶ λυκόφως. Schol.

Ibid. Ἀμφιλύκην. De hâc voce vide Schol. Hom. ad Il. VII. v. 433.

674. Τῆμος ἐρημαίης] περὶ τῆς Θυνιάδος.

Θυνιάδος,

Θυνιάδος, καμάτῳ πεμπτήμονι βαῖνον ἔραζε.
Τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηθεν,
Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον ὑπερβορέων ἀνθρώπων
Ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι·
Λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιόν· ἀμφὶ δὲ νώτοις
Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
Σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
Τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
Ἀντίον αὐγάσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.
Σταν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ τηλοῦ

Thynidis, labore fecundo excenſum fecerunt in terram.
Illis verò Latonæ filius revertens e Lyciâ,
Procul ad infinitum populum Hyperboreorum hominum,
Apparuit; aurei autem ab utrâque genâ
Cincinni racemoſi quatiebantur euntis.
Lævâ argenteum verſabat arcum, et circum terga
Pharetra pendebat ab humeris, ipſaque ſub pedibus
Intremiſcebat tota inſula, volvebanturque undæ ad terram.
Illos autem intuentes corripuit terror immenſus; nec aliquis auſus eſt
Contra intueri ſplendidos oculos Dei;
Steterunt verò vultibus in terram demiſſis: ille autem longè

νιάδος νήσου προσείρηται), ὡς μέμνηται Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης. φησὶ δὲ αὐτὴν ἑπτὰ σταδίους ἔχειν τὴν περίμετρον. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ περίπλῳ, ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων φησὶ προσαγορεύεσθαι τήν τε χώραν καὶ τὴν νῆσον Θυνιάδα, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Θυνίαν. Schol.

677. Ὑπερβορέων ἀνθρώπων] Ὑπερβορείους μὴ εἶναι τελέως φησὶν Ἡρόδοτος· ἀλλ' εἰ εἰσὶν Ὑπερβόρειοί τινες, πάντως καὶ ὑπερνότιοι. Ποσειδώνιος δὲ εἶναι φησὶ τοὺς Ὑπερβορείους, κατοικεῖν δὲ περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας. Μνασέας δέ φησι νῦν τοὺς Ὑπερβορείους Δελφοὺς λέγεσθαι. Ἑκαταῖος δὲ μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶναι φησὶ τὸ τῶν Ὑπερβορείων ἔθνος. ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλίον ἐπιγραφόμενον περὶ τῶν Ὑπερβορείων. τιμᾶσθαι δὲ παρὰ τοῖς Ὑπερβορείοις ὁ Ἀπόλλων. διὸ καὶ ἐκεῖσε χωρῶν ὤφθη. Schol.

679. Πλοχμοὶ, &c. Ad imitationem Homeri, Il. α'. 529.

Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἘΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

681. —— ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ Σείετο νῆσος, &c. Poetis uſitatiſſimum eſt Deum aliquem incedentem deſcribentibus terram depingere tremiſcentem, et a tactu divino ſe, quaſi præ metu abſtrahentem. Sic in Homericis illis à Longino adeo celebratis,

Βῆ ῥ' ἴμεναι Πόντονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ὀρφεὺς ἔκφατο μῦθον ἀριστήεσσι πιφαύσκων.
Εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑῴου Ἀπόλλωνος
Τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάντεσσι φαάνθη
Ἠῷος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεστι,
Βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
Γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
Δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
Νῦν δ' αὔτως κνίσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
Κέκλομαι· ἀλλ' ἵληθι, ἄναξ, ἵληθι φαανθείς.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάσιν· οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες

Perrexit ire ad Pontum per aërem; ac vix tandem hujusmodi
Orpheus sermonem habuit, rem exponens principibus.
Agedum, insulam Eöo Apollini
Hanc sacram dicemus, quoniam omnibus apparuit
Matutinus transiens; ea autem sacrificabimus quæ adsunt
Erectâ litorali arâ: quòd si in posterum
In Æmoniam terram incolumem reditum præbuerit,
Tunc sane illi cornutarum femora imponemus caprarum.
Nunc quali quali nidore libisque eum placemus
Jubeo: sed propitius sis, ô rex, propitius sis post tui conspectum.
Sic dixit; et aram statim instaurârunt
E lapillis: alii autem per insulam obibant, investigantes

——τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

686. Ὀψὲ δὲ τοῖον Ὀρφεύς] Τὸν Ὀρφέα φασὶ καὶ μάντιν εἶναι. Ἐν δὲ τῇ Θυνίδι νήσῳ ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. Ἡρόδωρος δέ φησιν Ἑῷον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορεύεσθαι, καὶ βωμὸν αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ νήσῳ οὐ καθὸ ὄρθρου ἐπεφάνη αὐτοῖς, ἀλλὰ καθὸ οἱ Ἀργοναῦται ὄρθρου εἰς αὐτὴν κατέπλευσαν. Schol.

688. Εἰ δ' ἄγε] Τὴν νῆσον, φησὶν, οὕτω καλέσωμεν, Ἑῴου Ἀπόλλωνος. Schol.

693. Θήσομεν. H. Stephanus edidit, θύσομεν. Hœlzlinus notat θήσομεν esse Ὁμηρικώτερον.

697. Χερμάσιν] Χερμάσι. λίθοις μικροῖς. Ἐδίνεον, ἀντὶ τοῦ ἐστρέφοντο. Ἐξερέοντες. ἐξερευνῶντες. Schol.

Εἴ κέ τιν' ἢ κεμάδων ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
Αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείη βόσκεται ὕλη.
Τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δέ νυ πάντων
Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
Καῖον, ἐπικλείοντες Ἑώϊον Ἀπόλλωνα.
Ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
Καλὸν Ἰηπαιῆον', Ἰηπαιήονα Φοῖβον
Μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐῢς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
Ὥς ποτ' πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριζεν

Si vel aliquem hinnulum vel agrestem viderent
Capram, quales frequenter in profundâ pascuntur sylvâ.
Illis autem Latonæ filius capturam præbuit; et ex omnibus
Ritè in sacram duplicata femora aram
Incenderunt, invocantes Eöum Apollinem:
Circum autem incensa amplum chorum instaurârunt,
Pulchrum Iepæonem, Iepæonem Apollinem
Celebrantes; cumque ipsis bonus Oeagri filius
Testudine Bistoniâ argutum incepit cantum,
Quemadmodum olim sub petricoso jugo Parnassi,
Delphinem immanem sagittis confecerit

698. Κεμάδων] Κέμας δὲ, ἡ νέα ἔλαφος. Schol.

701. Ἀνὰ διπλόα μηρία] τῶν ἱερέων. Διπλόα δὲ, ἢ ὅτι διπλοῦς αὐτοῖς ὑπετίθετο καὶ ἐπετίθετο ἐπίπλους. Schol.

Ibid. Διπλόα. Quia τοὺς μηροὺς κνίσσῃ, τουτέστι πιμελῇ καλύπτοντες ἔκαιον; et quidem δίπτυχα ποιοῦντες, ἤγουν διπλώματα (lego διπλόα) τῇ πρὸς ἀλλήλοις ἐπιθέσει τῶν μηρῶν. Nimirum vel ipsa femora geminabantur, vel omenta illis imponebantur, vel denique duplici femora omento involvebantur, quo meliore conflagrarent omine. Il. 424. Hoelz.

704. Ἰηπαιήον'] Ἰηπαιήων ὁ Ἀπόλλων λέγεται, ἤτοι διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, ἢ ὅτι ἰάσεως ὁ θεὸς αἴτιος. Schol.

Ibid. Ἰηπαιήονα. De origine hujus acclamationis consule Spanh. in Call. Apoll. XXI. Upt.

706. Βιστονίῃ] Θρᾳκικῇ. Βίστονες γὰρ ἔθνος Θρᾳκῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστονος, τοῦ Κίκονος, ὡς Φιλοστέφανος ἱστορεῖ. Βιστονὶς, λίμνη Θρᾳκική. Schol.

708. Δελφύνην] τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος οἱ μὲν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ θηλυκῶς εἶπον· ὃ καὶ βέλτιον. ἄλλως δὲ, καὶ οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς. οἱ δὲ, ἡ Δελφύνη θηλυκῶς. ὅτι Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπεν. δράκαιναν δὲ αὐτὴν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. τὴν δὲ ἀναιρεθεῖσαν δράκαιναν Δελφύνην καλεῖσθαι θηλυκῶς φησὶ Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος. Schol.

Κοῦρος

Κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
Ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
Αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις· οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐν χερσὶν ἀφάσσει.
Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι Νύμφαι Πλείστοιο θύγατρες
Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, ἰήιε κεκληγυῖαι.
Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ,
Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
Ἀλλήλοις εἰς αἰὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,

Puer exiſtens adhuc imberbis, adhuc cincinnis gaviſus.
(Da veniam; ſemper tibi, rex, intonſi crines,
Semper illæſi, prout par eſt; ſola autem ipſa
Latona Cœo genita caris manibus tractat.)
Multa autem Coryciæ nymphæ, Pliſti filiæ,
Hortabantur verbis, ïëie clamantes.
Inde verò pulchrum hoc canticum ortum eſt Apollini.
Poſtquam verò illum chorico celebrâſſent cantu,
Inter libas puras conjurârunt, ſe opitulaturos
Sibi invicem in perpetuum, concordiâ animi,

711. Οἰόθι δ' αὐτὴ] μόνη ἐφάπτεται τῶν τριχῶν σου ἡ Λητώ. Schol.

712. Κοιογένεια] ἡ ἀπὸ Κοίου τὸ γένος ἔχουσα. Κοίου γὰρ θυγάτηρ ἡ Λητώ. ἔστι δὲ τὸ Κοιογένεια παθητικὸν, ἡ ὑπὸ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα. Schol.

713. Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι] ἄντρον ἐν Παρνασσῷ Κωρύκιον. κέκληται δὲ ἀπὸ Νύμφης Κωρυκίας· ἧς καὶ Ἀπόλλωνος παῖς Λυκωρεύς· ἀφ' οὗ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί. ὠνομάσθη δὲ Παρνασσὸς ἀπὸ Παρνασσοῦ τοῦ ἐγχωρίου ἥρωος, ὥς Ἑλλάνικος. Ἄνδρων δὲ, ἐπεὶ προσωρμίσθη ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὸ πρότερον Λαρνασσὸς ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ κατὰ φθορὰν τοῦ στοιχείου Παρνασσός. Πλεῖστος δὲ, ποταμὸς Δελφίδος. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι Πλείστοιο προπάροξυτόνως. ἐπεὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστὸς, ὡς καλός. ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. Πλεῖστος δὲ, ποταμὸς Δελφίδος. Schol.

Ibid. Pro Κωρυκίας in init. hujus Schol. legit Munkerus ad Hygin. Κωρυκείας.

714. Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν] ὅτε, φησὶν, ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώνουν αἱ Νύμφαι τοῦ βάλλειν αὐτὸν, ἵη ἵη βέλος. ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο Ἰηπαιήων. Schol.

716. Χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ] τῇ μετὰ χοροῦ λεγομένῃ ᾠδῇ. Schol.

717. Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν] ὤμοσαν, φησὶν, ὁμονοήσειν ἀλλήλοις· Ὅθεν καὶ Ὁμονοίας θεᾶς ἵδρυται ἱερόν. Schol.

Ἀπλόμβροι θυέων· καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκτο
Κεῖσ' ὁμονοίης ἱερὸν εὔφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
Αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.
Ἦμος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
Ἀκραεῖ ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
Ἔνθεν δ' ἀντιπέρην ποταμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
Ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
Δερκόμενοι παράμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες
Ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.

Attingentes ſacra: atque adhuc in hodiernum perſtat
Ibi concordiæ templum benevolæ, quod elaborârunt
Illi, glorioſam tunc Deam celebrantes.
Exortâ autem tertiâ Aurorâ, tunc equidem
Vivido Zephyro inſulam reliquerunt excelſam.
Deinde ex adverſo, fluvii os Sangarii,
Et Mariandynorum hominum valdè virentem terram,
Nec non Lyci fluenta, et Anthemoïſida paludem
Conſpicantes præternavigârunt: a flatu autem rudentes
Armaque omnia navalia quatiebantur inter currendum.

719. Ἀπλόμβροι θυέων.

Tango aras mediosque ignes.

Æn. XII.

Mos nimirum erat jurantium ut aram reſque ſacras manu contingerent.

721. Κυδίστην] ἀντὶ τοῦ κρατίστην θεῶν Ὁμόνοιαν τιμῶντες. Πορσαίνοντες γὰρ, ἀντὶ τοῦ τιμῶντες. ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖν. γράφεται καὶ κικλήσκοντες. Schol.

724. Ποταμοῦ στόμα] Σαγγάριος, ποταμὸς Φρυγίας. ὁ δὲ Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαί φησιν. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας φησὶν, Σάγγαν τινὰ ἀσεβήσαντα περὶ τὴν Ῥέαν, μεταβαλεῖν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ποταμὸν Σαγγάριον ὀνομασθῆναι. πλησίον δὲ αὐτοῦ ὀρείας Δήμητρος ἱερόν ἐστιν, ὥς φησι Ξάνθος. Schol.

Ibid. Σαγγάριος ποταμὸς Φρυγίας. Vide Strabonem. XII. 818. et Dionyſ. περιηγ. 793. 809. Lege autem pro Σάγγαν τινὰ, Σάγγαρον τινὰ.

725. Καὶ Μαριανδυνῶν] οἱ Μαριανδυνοὶ ὅμοροι τοῖς Παφλαγόσι. προσηγορεύθησαν δὲ ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδός. Schol.

726. Λύκοιο ῥέεθρα] Λύκος ποταμὸς ὁμώνυμος τῷ βασιλεῖ. ῥεῖ δὲ διὰ τῆς τῶν Μαριανδυνῶν χώρας. Ἀνθεμοεισίδα δὲ, ἀπὸ Ἀνθεμοεισίας τῆς Λύκου μὲν θυγατρὸς γυναικὸς δὲ Δασκύλου τοῦ Ταντάλου υἱοῦ. Schol.

Ἠῶθεν

Ἠῶθεν δ', ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
Ἀσπασίως ἄκρας Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
Εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὑπὸ πέτραι
Λισσάδες ἐῤῥίζωνται ἁλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι
Κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε
Κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔς' Ἀΐδαο
Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές· ἔνθεν ἀϋτμὴ
Πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο

Manè verò, vento per noctem ſedato,
Lubenter promontorii Acheruſidis portum pervenerunt;
Quod in præcipitia attollitur excelſa,
In mare proſpectans Bithynicum, ſub quo petræ
Leves radices egerunt, mari irriguæ; circumque illas
Fluctus volutus horrendum fremit: at ſupernè
Ingentes platani in vertice germinant.
Ex ipſo autem intus deſcendit ad continentem
Cavus rectà ſaltus; ubi antrum eſt Orci
Sylvâ et ſaxis opácum; unde vapor
Frigidus horribili exhalatus antro

729. Ἠῶθεν δ', ἀνέμοιο] νυκτὸς δὲ, φησὶ, τοῦ ἀνέμου λήξαντος, περὶ τὸν ὄρθρον, εἰς τὸ πέραν, εἰς ὅρμον κατήχθησαν. Schol.

731. Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν] ὅτι ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος, καὶ ἀποβλέπει εἰς δυσμὰς εἰς τὸ περὶ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι περισπίλον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδρὸς ἀποτελεῖ ἦχους· καὶ περὶ τῶν ἐπ' ἄκρας αὐτῆς πεφυκυιῶν πλατάνων, καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῇ πεδίου· καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι καταβάσεις εἰς ᾅδου ὑπάρχειν, Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας α φησί. παρ' οὗ Ἀπολλώνιος ἔοικε ταῦτα μεταφέρειν. Schol.

733. Λισσάδες ἐῤῥίζωνται] ὑψηλαὶ καὶ ἀνάντεις ἐν βάθει τεθεμελίωνται. Schol.

735. Ἀμφιλαφεῖς] ἀνθηραὶ, μεγάλαι καὶ περίσκιοι. Schol.

736. Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω] κατὰ τὸ πρὸς ἤπειρον δὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας τὸ Ἀχερόντειον σπήλαιόν ἐστιν, καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς. Schol.

737. Ὕπαιθα] τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐκ πλαγίου σημαίνει. Schol.

738. Ἐπηρεφές] ἀντὶ τοῦ σύσκιον. Φησὶ δὲ ὅτι πνεῦμα καὶ ψυχρά τις αὔρα ἀναφέρεται ἐκ τοῦ στομίου, καὶ διὰ τοῦτο κύκλῳ περιπεπάχνωνται. Schol.

739. Πηγυλὶς] ἡ παγετώδης καὶ ψυχρά. Schol.

Συνεχές, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
Ἥτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
Σιγὴ δ' οὔποτε τήνγε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
Ἀλλ' ἅμυδις πόντοιό θ' ὑποστενεῖ ἠχήεντος,
Φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσι.
Ἔνθα δὲ καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν,
Ὅστε δι' ἐξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων
Ἠοίην· κοίλη δὲ φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
Τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
Γῆν Μαριανδυνῶν· δὴ γάρ σφέας ἐξεσάωσεν

Indeſinenter, albam ſemper circumnutrit pruinam,
Quæ meridiano liqueſcit ſole.
Nunquam autem ſilentium tenet terribilem montem;
Sed ſimul à ponto gemit reſonante,
Foliiſque a vento agitatis cavernoſo.
Ibi etiam ſunt oſtia fluvii Acherontis,
Qui e promontorio eructatur, in mare ſe immittens
Orientale, cava autem vallis defert eum deſuper.
Hunc quidem apud poſteros Soonautem vocârunt
Niſæi Megarenſes, quando habitaturi erant
In terrâ Mariandynorum; tunc enim eos ſervavit

741. Ἰαίνεται] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λύεται ἢ τήκεται. Schol.

742. Σιγὴ δ' οὔποτε] φησὶν ὅτι καὶ διὰ τῶν δένδρων καὶ διὰ τῶν κυμάτων ἦχον ἢ ψόφον ἀποτελεῖ, καὶ ἡσυχίαν οὐκ ἔχει. Βλοσυρὴν ἐνταῦθα τὴν λαμπρὰν ἴσως σημαίνει. Schol.

745. Ἔνθα δὲ καὶ προχοαὶ] φησὶν ὅτι καὶ ὁ Ἀχέρων Σοωναύτης λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας φέρεται διά τινος φάραγγος εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς θάλασσαν. Schol.

746 Ἀνερεύγεται] οἷον καταῤῥεῖ καὶ ἔξεισι. Schol.

747. Ἠοίην. Steph. edidit. ἠῴην.

748. Σοωναύτην] οἱ εἰς τὴν Ἡράκλειαν κατοικήσαντες Μεγαρεῖς, ὅτε εἰς τὴν ἀποικίαν ἔπλεον, χειμασθέντες εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν κατέφυγον, ὅθεν καὶ διασωθέντες οἱ ναῦται, Σοωναύτην ἐκάλεσαν αὐτόν. οὗτοι δὲ οἱ Ἡρακλεῶται Μεγαρέων εἰσὶν ἄποικοι, καὶ Βοιωτῶν. κατοικοῦσι δὲ ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Σοωναύτης ποταμὸς περὶ Ἡράκλειαν οὕτως ὀνομασμένος, ἐπειδὴ πάντας τοὺς ναυτιλλομένους διασώζει, ἀπαθεῖς ἔχων καὶ ἠρεμαίους λιμένας. Schol.

749. Νισαῖοι. Scribit L. Holſtenius Νισσαῖοι. Vide Theoc. Idyll. XII. ejuſque Scholiaſten Græcum.

Αὐτῇσιν νήεσσι κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
Τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηῒ δι' ἐξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
Εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν.
Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
Καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες
Αὐθένται Ἀμύκοιο, κατὰ κλέος ὃ πρὶν ἄκουον,
Ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖο ἕκητι·
Αὐτὸν δ', ὥστε Θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο,
Πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπειὴ μάλα τοίγ' ἐπιδηρὸν
Ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.

Cum ipsis navibus, periculosâ appulsos procellâ.
Huc illi statim nave per Acherusium promontorium
Ante conspectum habentes, vento nuper sopito, appulerunt.
Nec diu sanè Lycum illius ducem terræ,
Et Mariandynos latuit, advenisse
Interfectores Amyci, ex famâ quam antea audierant:
Sed et amicitiam inierunt cum ipsis ejus causâ;
Ipsumque veluti Deum Pollucem salutabant,
Facto undique concursu; quoniam et ipsi diu admodum
Contra Bebrycas fœdifragos gessissent bellum.

751. Χρίμψαντας] ἐγχρίμψαι τὸ ἐμπεσεῖν σημαίνει. Schol.

753. Εἰσωποὶ] ἐναντίοι, ἐσώπτεροι γενόμενοι. Schol.

754. Οὐδ' ἄρα δηθὰ] Λύκον φησὶ τότε Μαριανδυνῶν βασιλεύειν, ὃς διὰ τὰ πρὸς τοὺς Βέβρυκας καὶ Ἄμυκον ἔχθος, φιλοξένως τοὺς Ἀργοναύτας ὑπεδέξατο. φασὶ δὲ αὐτὸν υἱὸν εἶναι Δασκύλου τοῦ Ταντάλου καὶ Ἀνθεμοισίας τῆς Λύκου τοῦ ποταμοῦ· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Νύμφις ἐν τῷ α τῆς Ἡρακλείας, καὶ Ἡρόδωρος παρεισάγων. ὑπεδέξατο δὲ τοὺς ἥρωας, ὥς τινες, διὰ τὸ τὸν Πέλοπα τὸν θεῖον αὐτοῦ τιμηθῆναι παρὰ τῶν Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν Ἀμύκου καὶ τῶν Βεβρύκων φόνον, ἐχθροὶ γὰρ ἦσαν τοῖς Μαριανδυνοῖς οἱ Βέβρυκες. Schol.

Ibid. Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, &c. Confer Val. Flacc. IV. 733. Upt.

756. Αὐθένται Ἀμύκοιο] συλληπτικῶς εἶπεν φονέας Ἀμύκου τοὺς ἥρωας· καίτοι Πολυδεύκους μόνου τοῦτο δεδρακότος. αὐθέντης δὲ λέγεται ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, οἷον αὐτοέντης τις ὤν. Κλέος. ἡ διαδεδομένη φήμη. Schol.

757. Ἀρθμὸν] ἀρθμὸς, ἡ φιλία. Schol.

760. Ἀντιβίην Βέβρυξιν] ἐχθροὶ ἀεὶ οἱ Μαριανδυνοὶ τῶν Βεβρύκων. ἠττήθησαν δὲ πολλάκις ὑπ' αὐτῶν. καὶ ὁ ἀδελφὸς δὲ Λύκου Πριόλας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμύκου ἀνῃρέθη. ὕστερον δὲ προσλαβόμενος Ἡρακλέα σύμμαχον πρὸς Ἀμαζόνας στελλόμενον, ἐξ εὐχερείας περιεγένετο τῶν Βεβρύκων. τινὲς δὲ τὸν Πριόλαον υἱὸν αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὸν ἱστοροῦσιν. Schol.

Καὶ

Καὶ δὴ πασσυδίῃ μεγάρων ἔνδοθε Λύκοιο
Κεῖν' ἦμαρ φιλότητι μετὰ πτολίεθρον ἰόντες,
Δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μὲν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
Σφωϊτέρων μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμάς·
Ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν·
Ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν.
Μυσίδα θ' ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ', ὅθι κάλλιπον ἥρω
Ἡρακλέην ἀέκοντι νόῳ· Γλαύκοιό τε βάξιν
Πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Ἄμυκόν τ' ἐδάϊξαν.
Καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε.
Ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὡς τ' ἀβόλησαν
Λητοΐδῃ κατὰ νῆσον. Ὁ δ', ἑξείης ἐνέποντος,
Θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἕλεν Ἡρακλῆϊ
Λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα.

Enimverò catervatim in Lyci ædibus,
Illo die, benevolè in urbem profecti,
Convivium curabant, delectabantque animum colloquio.
Æſonides quidem ei genus et nomina cujuſlibet
Suorum narrabat ſociorum, et Peliæ mandata;
Et quomodo a Lemniacis hoſpitio excepti erant fœminis,
Et quæcunque apud Cyzicum Dolioniam perfecerant;
Ac quomodo Myſiam pervenerant, Ciumque, ubi reliquerunt heroa
Herculem invito animo: tum Glauci monita
Dixit, et quomodo Bebrycas Amycumque interemerant:
Et inſuper Phinei narravit vaticinia, et calamitatem:
Nec non quomodo Cyaneas petras effugerant, et obviam facti erant
Apollini in inſulâ: hic verò, eo ordine ſingula narrante,
Demulcebatur animum ex auditu; dolor tamen eum invaſit ob Herculem
Relictum, taleque verbum inter omnes edidit.

767. Ὅσσα τε Κύζικον] οὐ Κύζικον τὸν βασιλέα τῶν Δολιόνων φησὶν, ἀλλὰ τὴν πόλιν. Schol.

769. Γλαύκοιό τε βάξιν] ὁ Γλαῦκος παρὰ τοῖς Ἴωσι τιμᾶται, γέρων καλούμενος. ἔστι δὲ ἄκρα Γλαύκου ἐκεῖ καλουμένη. Schol.

Ὦ φίλοι,

Ὦ φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
Πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον· εὖ γὰρ ἐγώ μιν
Δασκύλου ἐν μεγάροισι κατ' αὐτόθι πατρὸς ἐμεῖο
Οἶδ' ἐσιδὼν, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος Ἠπείροιο
Πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
Ἱππολύτης· ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
Ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
Ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξ ἔτι κείνου,
Ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα

O amici, qualis viri orbati auxilio
Dirigitis ad Æeten tantum iter! bene enim illum
Dascyli in ædibus hìc patris mei
Conspectum novi, quando hùc per Asiam terram
Pedes venit, cingulum bellicosæ ferens
Hippolytæ: me autem invenit primâ lanugine pubescentem.
Atque ibi, circa Priolaum, fratrem nostrum interemptum
A Mysis viris, quem quidem populus
Flebilibus modis luget ab illo tempore usque ad hunc diem,
In *funebri* certamine pugnans, Titiam devicit pugilatu certantem

779. Ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος] τῆς Λυδίας λέγει. Ἀσία γὰρ τοπρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Λυδία. ἐξ Ὅμηρος· "Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι" καὶ ἡ κιθάρα Ἀσία λέγεται, ἐπεὶ ἐν Λυδίᾳ πρῶτον εὑρέθη. Schol.

780. Πεζὸς ἔβη] ἀκολούθως τῷ μύθῳ, πεζὸν τὸν Ἡρακλέα φησὶν ἐπὶ τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης· δηλαδὴ διὰ τὸ τὰς Συμπληγάδας πέτρας τότε συντρέχειν. ἄθλος δὲ ἦν οὗτος ἔνατος. πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστῆρος εἰσίν. τινὲς γὰρ Ἱππολύτης, ἄλλοι δὲ Δειλύκης· Ἴβυκος δὲ ἰδίως ἱστορῶν, Βριάρεω θυγατρὸς φησίν. Schol.

782. Ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο] φησὶν ὅτι ἡνίκα Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ἐπορεύετο ζωστῆρα, κατέλαβε Μαριανδυνοὺς ὑπὸ Βεβρύκων καταπονουμένους· ἐπιστρατεύσας δὲ μετὰ Μαριανδυνῶν ἐχειρώσατο τοὺς πολεμίους. πεσόντος δὲ ἐν τῇ μάχῃ Πριολάου τοῦ Μαριανδυνῶν προηγουμένου, ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐτέθη ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐνίκησε Τιτίαν, ἕνα τῶν Μαριανδυνῶν. Ἔνθα δ' ἐπί. ἰδίως τὸν θρυλλούμενον Πριόλαον φησί· τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος. Πριόλας δὲ, ἀδελφὸς Λύκου. καὶ Πριόλα πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Schol.

784. Ἐλέγοισιν] τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Schol.

785. Τιτίην] τὸν δὲ Τιτίαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ, τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων. ὁ δὲ Μαριανδυνὸς, Φινέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι. Schol.

Καρτερὸν

Καρτερὸν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν
Εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας.
Αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσεν
Καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἧμιν ἀρούρας·
Φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
Ἔς τ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς, σκόπελόν τε Κολώνης.
Παφλαγόνες τ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι εἴκαθον αὔτως,
Ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
Ἀλλά με νῦν Βέβρυκες ὑπερβασίη τ' Ἀμύκοιο
Τηλόθι ναιετάοντος ἐνόσφισαν Ἡρακλῆος,
Δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο

Fortem, qui omnibus præſtabat adoleſcentibus
Formâ et viribus; et in terram ei excuſſit dentes.
Cæterùm unà cum Myſis meo ſubjecit patri
Etiam Phrygas, qui incolunt vicinà nobis arva:
Gentemque Bithynorum cum ipſâ in poſſeſſionem redegit terrâ
Uſque ad Rhebæum amnem, ſcopulumque Colonæ.
Poſt hos autem Paphlagones a Pelope orti ultro ſe dederunt,
Quoſcunque Billæi atra circumfrangitur unda.
Sed me nunc Bebryces, et iniquitas Amyci
Hercule procul habitante, privârunt
Jamdiu adempto bene multo agro, donec extenderunt

788. Αὐτὰρ ὁμοῦ] τὸ ἑξῆς, ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἐμῷ πατρὶ Λασκύλῳ ὑπέταξεν ὁμοῦ Μυσοὺς, καὶ Φρύγας. Schol.

789. Καὶ Φρύγας] τινες γράφουσι Μυγδόνας. ἵνα ᾖ, ὁμοῦ Μυσοὺς καὶ Μυγδόνας ὑπέταξε τῷ πατρί μου. ὅτι δὲ Φρύγας ἐχειρώσατο τοῖς Μαριανδυνοῖς, καὶ Νύμφις ἱστορεῖ. διὸ καὶ οὕτω γράφει. εἰ δὲ γράφοιτο Μυγδόνας, ἤτοι τοὺς Βέβρυκας ἀπὸ Μυγδόνος βασιλέως αὐτῶν οὕτω κέκληκεν· ἢ ῥητέον ὅτι Μοιριδι κατηκολούθησεν· οὗτος γὰρ Μυγδόνας ἔφησε καταπολεμῆσαι τὸν Ἡρακλέα. Schol.

791. Ἔς τ' ἐπὶ Ῥηβαίου] τὴν μὲν Παφλαγονίας μέχρι τοῦ Βιλλαίου ποταμοῦ κατεστρέψατο πᾶσαν. οὗτος δὲ διὰ τῆς ἐπικειμένης Φρυγίας ῥέων, ἐξίησι παρ' αὐτὴν τὴν Τιτάνων πόλιν· ἐκ δὲ ῥεούσης πρὸς δυσμὰς εἶναι τοῦ Ῥήβα καὶ τοῦ ἐπικειμένου σκοπέλου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τούτου. ὅτι δὲ τοὺς Παφλαγόνας ὑπέταξεν Ἡρακλῆς τοῖς περὶ Λύκον, ἱστορεῖ Δεινίας ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν δεκάτῳ Βιθυνιακῶν. Schol.

Ibid. Pro Τιτάνων, in med. Schol. legit Holſtenius Τιανῶν.

793. Βιλλαίοιο] Βιλλαῖος περισπωμένως. οὕτω φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς καθόλου. ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας. οἱ δὲ, Φρυγίας. Schol.

796. Ὄφρ' ἐβάλοντο] φησὶν ὅτι οἱ Βέβρυκες πολὺ ἀπετέμοντο τῆς Μαριανδυνῶν

Οὖρα

Οὔρεα βαθυῤῥείοντος ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο.
Ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐδέ σε φημὶ
Ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπιλάσσαι ἄρηα,
Τυνδαρίδη, Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.
Τῶν νῦν ἥντιν' ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρκιος εἰμὶ,
Τίσω προφρονέως· ἡ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν
Ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
Ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι
Δάσκυλον ὀτρυνέω ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
Ἦτ' ἂν εὐξείνοισι δι' ἐξ ἁλὸς ἀντιάοιτε
Ἀνδράσιν, ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.
Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἀκτῆς

Terminos, profundi ad paluſtria loca Hypii.
Attamen ex vobis dederunt pœnas: nec te puto
Die illo, invitis Diis, bellum intuliſſe
Bebrycibus, Pollux, quando virum illum interimeres.
Pro quibus quantum nunc gratiæ rependere me penes eſt,
Tantum gaudens rependam: ita enim decet imbelles viros
Quando inceperint præſtantiores alii benefacere.
Ut verò communem vobis omnibus comitem ſe præbeat
Daſcylum incitabo filium meum; quo ſane profecto,
Hoſpitalibus per mare obviam fietis
Hominibus, ipſius uſque ad os Thermodontis.
Seorſim autem Tyndaridis Acheruſio ſuper promontorio

χώρας, ὃ μέχρι τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ ἀποπεχάζοντο τοὺς ὄρους. ᾤκισαι δὲ παρὰ τὰ ποταμῷ ἐν τῇ Θυνίᾳ καὶ πόλις Ὑπία λεγομένη. Schol.

797. Εἰαμεναῖς] λέγει τοὺς καθύγρους τόπους. Ὁ δὲ Ὕπιος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν. Schol.

799. Ἐπιλάσσαι Ἄρηα] ἐπαγαγεῖν. οὐ χωρὶς θεῶν, φησὶν, ἀβουλίας, ὦ Πολύδευκες, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέκτεινας τὸν Ἄμυκον. Schol.

801. Τίσαι] τῖσαι, τὸ ἀποδιδόναι. Ἄρκιος ἐστὶν ὁ ἱκανὸς καὶ ὁ ἕτοιμος. Schol.

802. Ἡ γάρ. Monet Hœlzlinus ſcribendum ἦ pro ὡς, ut. II. 842.

803. Ὀφέλλειν] τὸ εὐεργετεῖν. Schol.

806. Ἀντιάοιτε] ἀντιᾶν, τὸ ἀξιτυχεῖν ἐντυχεῖν. Schol.

808. Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις] χωρὶς δὲ τούτων τοῖς Τυνδαρίδαις, τοῦτ' ἐστι, τοῖς Διοσκούροις, ἱερὸν ἱδρύσομεν ἐπὶ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας. Schol.

Εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
Ναυτίλοι ἀμπέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται.
Καί κέ σφιν μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷα θεοῖσι
Πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.
Ὣς τότε μὲν δαῖτ᾽ ἀμφὶ πανήμεροι ἑψιόωντο·
Ἦρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες,
Καί δ᾽ αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί᾽ ὀπάσσας
Δῶρα φέρειν· ἅμα δ᾽ υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι.
Ἔνθα δ᾽ Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔτι
Μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι.
Κεῖτο γὰρ εἱαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο

Altum extruam templum, quod quidem de longinquo omnes
Nautæ per mare profpectantes venerabuntur:
Ipfifque deinde ante urbem, veluti Diis,
Pinguia bene arati jugera campi feparabo.
Hoc modo circa convivium toto die confabulabantur.
Manè autem ad navem redierunt feftinantes;
Cumque ipfis unà Lycus ivit, infinita iis præbens
Munera ad auferendum, fimulque filium ex ædibus emifit ut unà iret.
Ibi autem Abantiadem deftinatum percuffit fatum
Idmona, vaticinio inftructum; fed nullo ei
Vaticinia ex ufu erant ad falutem, quoniam neceffitas occumbendi urgeret.
Jacebat enim in paluftri loco arundinofi fluvii,

812. Πίονας εὐαρότοιο] ἀντὶ τοῦ, τέμενος πρὸ τῆς πόλεως ἀπομερίσω αὐτοῖς. Schol.

813. Ὣς τότε μὲν] οὕτως τότε δι᾽ ὅλης ἡμέρας περὶ τὴν εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον. Schol.

814. Ἐγκονέοντες] ἐνεργοῦντες. ὅθεν καὶ γόνυ, οἷον κόνυ τι ὄν. παρὰ τὸ ἐνεργεῖν δι᾽ αὐτοῦ. Schol.

817. Ἔνθα δ᾽ Ἀβαντιάδην] περὶ τοῦ ἐν Μαριανδυνοῖς γενομένου θανάτου τοῦ Ἴδμονος καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους, ὡς Προμηθίδας εἶπε, καὶ Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας, ὡς Ἴδμων ὑπὸ συὸς ἐπλήγη. Schol.

818. Ἴδμονα. Val. Flacc. L. V. dicit Idmona *luè peftiferâ* fuiffe extinctum. Confule Burmannum de Argonautis in voce *Idmon*. Hyginus autem in L. I. fab. 14., ita fcribit, "*Idmon, Apollinis filius ibi apud Lycum cum ftramentatum exiffet, apro percuffus, decidit.*" Upt.

819. Χρεὼ] ἡ χρεία, ἡ εἱμαρμένη. Schol.

Ψυχόμενος

Ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
Κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας· ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
Ἠείδη, οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς ποταμοῖο
Νεῖσετ᾽ Ἀβαντιάδης· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐκ πόθεν ἀφρεσίοιο
Ὑψοῦ μάλ᾽ ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν
Ἄγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
Ὀξὺ δ᾽ ὅγε κλάγξας οὔδει πέσεν· οἱ δὲ τυπέντος
Ἀθρόοι ἀντιάχησαν· ὀρέξατο δ᾽ αἶψ᾽ ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέην φύγαδ᾽ εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
Καπρίου· ἔσσυτο δ᾽ αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἴδας
Οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί.

Refrigerans latera et vaſtum luto ventrem,
Aper albis dentibus, horrendum monſtrum, quem et ipſæ
Nymphæ paluſtres aliquantulum metuebant; nemo autem hominum
Nôrat, quippe ſolus in vaſtâ paſceretur palude.
Sed dum per limoſi ſalebras fluvii
Iret Abantiades, hic ſtatim de improviſo
Altè admodum ex cannis ſubſiliens, percuſſit femur
Impetuosè, medioſque cum oſſe nervos diſſecuit.
Acutum autem ille vociferatus, humi corruit; ſociique, eo vulnerato,
Frequentes occlamârunt: at ſubitò intendit ſævo
Peleus irritùm jaculum in paludem irruenti
Apro, qui iterum prorupit contrarius, Idaſque ei
Vulnus impegit, adeo ut frendens veloci indueretur haſtâ.

821. Ψυχόμενος] τῷ ψυχρῷ βρεχόμενος. Schol.

823. Ἑλειονόμοι] αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. Schol.

824. Τῖφος] ὁ ἑλώδης τόπος. Schol.

825. Ἀνὰ θρωσμοὺς] ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὰς ἐκβολὰς καὶ ἀναβάσεις, καὶ καθόδους. Schol.

826. Ἀφρεσίοιο] Ἄφραστον, ἀπροσδόκητον. Schol.

830. Ὀρέξατο] τὸ ἔτεινε σημαίνει. Schol.

831. Αἰγανέην] ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἱέναι· ἢ διὰ τὴν ἀγκύλην τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γεγονημένην· ἢ διὰ τὰς αἶγας, παρὰ τὸ ἐπ᾽ αὐτὰς ἱέναι. Schol.

833. Θοῷ] θοὸν τὸ ὀξύ. Schol.

Καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα·
Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα,
Ἀχνύμενοι· χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνὶ κάτθαν' ἑταίρων.
Ἐνθάδε ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι;
Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀχαλλόωντες.
Ἤματα γὰρ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
Τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέϊζε δὲ λαὸς
Αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
Ἣ θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν.
Καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
Τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι
Νηΐου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
Ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. Εἰ δέ με καὶ τὸ

Et hunc quidem humi liquerunt ibi proſtratum.
Illum verò ſocii ad navem ferebant palpitantem
Mœſti; interque manus ſuorum mortuus eſt ſodalium.
Tunc autem a curâ navigationis prohibiti
Circa ſepulturam mortui verſabantur triſtantes.
Dies quidem tres integros lugebant, at quartò ipſum
Funerârunt magnificè; unàque exequias celebrabat populus
Cum ipſo rege Lyco; juxtaque multa pecora
Prout fas eſt mortuis, funebria jugulârunt.
Et reverà extructus eſt illius viri in eâ tellure
Tumulus, monumentumque ineſt vel poſteris viſu,
Nautico ex oleaſtro palanga, foliiſque frondet
Paululum infra promontorium Acheruſium. Quod ſi me hoc etiam

835. Ψυχοῤῥαγέοντα] ἀποψυχοῦντα. Schol.

838. Κηδείῃ] Κηδείαν δὲ λέγει τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος. Schol.

840. Μεγαλωστὶ] μεγαλοπρεπῶς. Schol.

844. Τύμβος σῆμα δ', &c. Monet Hœlzlinus haud incommodè huc conferri poſſe quæ ſcripta ſunt de Miſeno, Æn. VI. et de Elpenore. Ulyſſ. λ. et μ.

845. Νηΐου ἐκ κοτίνοιο] κότινος οὐ μόνον ὁ ἀγριέλαιος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄκαρπος ἐλαία. Φάλαγξ δὲ, τὸ ἐπιμήκες καὶ στρογγύλον ξύλον. πολλὰς δὲ τοιαύτας εἶχον φάλαγγας οἱ ἀριστεῖς πρὸς τὰς πολκίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἴδμονος τάφῳ καὶ παρεχίνοσιν τοῦ Ὀρφέως μίαν λαβόντες περιέπηξαν, ἥτις βλαστήσασα, ἔτι καὶ νῦν δείκνυται. περὶ ταύτην δὲ, τὸν Ἡρακλέα ἐκπεσεῖν. Schol.

Χρειὼ

Χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
Τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσιν
Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιῤῥήδην ἱλάεσθαι,
Ἀμφὶ δὲ τήν γε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
Ἄστυ βαλεῖν. Οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ἴδμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσιν.
Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἔτ' αὖτις ἔχευαν
Ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
Δοιὰ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Ἀγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω, ἀλλά νυ καὶ τὸν

Oporteat intrepidè per Muſas canere,
Hunc urbis patronum enunciavit Bœotis
Phœbus Niſæiſque nominatim invocandum;
Circaque hanc palangam antiqui oleaſtri
Fundandam eſſe urbem. Illi verò pio pro Æoli nepote
Idmone, in hodiernum Agameſtora venerantur.
Quiſnam autem alius mortuus eſt? nam rurſus extruxerunt
Heroes tunc ſepulchrum defuncto ſocio.
Duo enim illorum adhuc monumenta apparent virorum.
Agniadem Tiphyn interiiſſe fama eſt, nec erat illi
Fatis decretum ut ulterius navigaret, ſed eum quoque

847. Χρειὼ ἀπηλεγέως] εἰ δεῖ με, φησὶ, καὶ τοῦτο δεῖ ἁπλῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐξειπεῖν, οὗτός ἐστιν ὁ Ἴδμων ὃν ἐχρησμῴδησεν ὁ θεὸς ἐξιλάσκεσθαι Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς, ὅτε τὴν Ἡράκλειαν ἔμελλον κτίζειν. τοῦτο δὲ ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος ὡς μὴ εἰδότων τῶν Ἡρακλεωτῶν τίς εἴη ὁ τεθαμμένος παρ' αὐτοῖς, καὶ χρησμῳδηθεὶς εἶναι πολιοῦχος ὑπὸ τοῦ θεοῦ. λέγει δὲ καὶ Προμαθίδας, ὅτι διὰ τὸ ἀγνοεῖν ὅστις εἴη, ἐπιχώριον ἥρωα καλοῦσιν οἱ Ἡρακλεῶται. ὅτι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν, καὶ Ἔφορος ἐν τῷ πέμπτῳ, καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν. Schol.

849. Ἐπιῤῥήδην] ὅτι διαῤῥήδην καὶ φανερῶς ἐπικαλεῖν αὐτὸν πολιοῦχον ὁ θεὸς προσέταξεν. Schol.

850. Ἀμφὶ δὲ τήν γε] περὶ δὲ τὴν ἀγριέλαιον τὴν ἐπιπεφυκυῖαν τῷ Ἴδμονος τάφῳ ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τοῖς Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς τὴν πόλιν κτίσαι. λέγει δὲ τὴν Ἡράκλειαν. ἐν γὰρ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπάρχει ὁ τάφος, ὥς φησιν Ἡρόδωρος, ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ ἀγριέλαιος. Schol.

851. Οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος] ὅτι τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμήστορος, λέγουσι τινὸς ἥρωος ἐπιχωρίου. Schol.

856. Ἀγνιάδην Τῖφυν] ὅτι ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ τέθνηκεν καὶ ὁ Τῖφυς, εἶτα Νύμφις. Ἡρόδωρος δέ φησιν ὅτι οὐκ ἀπιόντων εἰς Κόλχους τέθνηκεν ὁ Τῖφυς, ἀλλ' ὑποστρεφόντων. Schol.

Αὖθι

Αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος,
Εἰσότ' Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος.
Ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἕλοντο.
Δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκτερέϊξαν
Αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
Ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλημένοι, οὔτε τι σίτου
Μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι
Θυμόν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
Καί νύ κέ τι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀγκαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
Θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀστυπάλαια
Τίκτε Ποσειδάωνι· περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο
Ἰθύνειν· Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν.

Ibi breviculus a patriâ longè ſopivit morbus,
Dum Abantis filii cadaver ſepeliret cœtus.
Difficilem verò toleratu gravi ex jacturâ dolorem ceperunt.
Nam poſtquam hunc etiam juxtà funerâſſent,
Ibi, præ deſperatione ante mare prolapſi,
Quietè, ſtrictim obvoluti, neque cibi
Nec potûs recordabantur, ſed macerabant præ dolore
Animum, quoniam reditûs ſpes longius ablata eſſet.
Ac ſane quid ulterius exanimati, detenti fuiſſent,
Niſi Ancæo ſingularem injeciſſet Juno
Audaciam (quem juxta Imbraſi aquas Aſtypalæa
Peperit Neptuno, eximiè enim inſtructus erat peritiâ
Gubernandi) qui Pelea incitatus increpuit.

859. Εἰσότ' Ἀβαντιάδαο] ἐν ὅσῳ ἔθαψαν τὸν Ἴδμονα, ἐν τούτῳ καὶ ὁ Τῖφυς νοσήσας ἐτελεύτησεν. Schol.

860. Κῆδος] ἡ λύπη. Schol.

861. Παρασχεδὸν] ἐγγύς. ἤ, ἐν τῷ μεταξύ. Schol.

864. Κατήμυσαν] ἐσύγνασαν ταῖς λύπαις. κατεκλίνθησαν. Schol.

865. Ἐπεὶ μάλα] ὅτι ἀπηλπίκεισαν τὴν σωτηρίαν παντάπασιν. Schol.

868. Ἰμβρασίοισι] Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος "ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου." Ἀστυπάλαια, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ὁ Σάμιος Ἀγκαῖος ἦν παῖς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν μετὰ τὴν Τίφυος τελευτήν, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ. Schol.

869. Περιπρὸ γὰρ εὖ] ἀντὶ τοῦ διαφερόντως. Schol.

Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; οὐ μὲν Ἄρηος
Ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιΐστορα νηῶν.
Τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηῒ πελέσθω.
Ὡς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
Τῶν ὅντινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
Ναυτιλίην· ἀλλ' ὦκα παραιφάμενος τάδε πάντα,
Θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὣς φάτο· τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν.
Αὐτίκα δ' αὖ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοις ἀγόρευσε.
Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως;
Οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον ὃν ἔλλαχον οἶτον ὄλοντο.
Ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ
Καὶ πλέες· τῷ μή τι διατριβώμεθα πείρης·

Æaci fili, quomodo honeſtum ſit, neglectis certaminibus,
In alienâ terrâ diu manere? non ſane Martis
Adeo peritum me ducit ad vellus Jaſon
E Partheniâ, quàm naves gubernandi ſcientem.
Non eſt igitur quod vel tantillum metuas navigio.
Quin et alii hìc periti viri ſunt,
Quorum quemcunque puppi præfecerimus, nemo peſſum ſit daturus
Claſſem: idcirco celeriter admonens hæc omnia
Audacter incita ut memores ſint certaminis.
Sic dixit; illius autem animus gliſcebat gaudio,
Nec diu poſt inter medios concionatus eſt.
Boni viri, quare nunc dolorem vanum retinemus fruſtrà?
Illi enim aliquando, eo quod ſortiti ſunt, fato interierunt.
Nobis autem ſuperſunt gubernatores in cœtu,
Et quidem multi: quare nihil differamus profectionem;

874. Παρθενίης ἀπάνευθεν] Παρθενία δὲ ἡ Σάμος. ἐκέχρητο γὰρ πολλοῖς ὀνόμασι. καὶ γὰρ Μελάνθεμος καὶ Παρθενία καὶ Ἀνθεμοῦσα ἐκαλεῖτο. Schol.

877. Ὅτινα] ἀντὶ τοῦ ὅντινα. ὡς γὰρ ὅτου καὶ ὅτῳ λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ποιητικῶς. Τὸ δὲ ἰάψει, ἀντὶ τοῦ βλάψει καὶ διαφθερεῖ τὸν πλοῦν. Schol.

880. Ὀρέξατο] ὄρεξιν ἔλαβε, καὶ οἷον πρόθυμος ἐγένετο. Schol.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορρίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν.
Αἰακίδη, πῆ δ' οἵδε κυβερνητῆρες ἔασιν;
Οὓς μὲν γὰρ τοπάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
Οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
Τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
Εἰ δὲ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
Πετράων ἔκτοσθε· κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
Ἀκλειῶς κακὸς οἶτος ἐτώσια γηράσκοντας.
Ὣς ἔφατ'· Ἀγκαῖος δ' ἦ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
Νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπετ' ὁρμῇ.

Sed incitemini ad opus, difcuffâ triftitiâ.
Huic autem Æfonis filius animi incertior refpondit.
Æaci nate, ubinam funt illi gubernatores?
Quos enim antea peritos gloriabamur effe,
Illi defperantes, plus quàm egomet, triftantur.
Quare fimul cum mortuis malum prævideo fatum,
Si nec ad fævi urbem Æetæ
Concedetur, nec rurfus in terram Græciam venire,
Vitatis faxis; fed nos hoc loco cooperiet
Turpitèr malus interitus inaniter fenefcentes.
Sic locutus eft: Ancæus autem valde celeriter fubjecit
Se navem celerem gubernaturum; certè enim numinis impellebatur motu.

890. Κατηφήσαντες] κατηφῆσαι ἀντὶ τοῦ δυσανασχετῆσαι. Schol.

891. Τῷ καὶ ὁμοῦ] διὸ καὶ σὺν τοῖς ἀπολωλόσι καὶ αὐτὸς προορῶμαι τὴν ἀπώλειαν. Schol.

896. Ἀγκαῖος δ', &c. Ancæus ille, artis navigandi peritus, ideoque forfan dictus Neptuni filius, Tiphy mortuo, ad clavum admotus eft, teftibus Apollonio, Orpheo, aliifque. At *Val. Flaccus Erginum* dat Tiphyi fucceflorem; idque fuffragio ipfius navis fatidicæ Argûs, Herodorum forfan (quem hìc citat Scholiaftes) fecutus.

Mœfti omnes dubiique ratem fidiffima cujus
Dextra regat, fimul Ancæus folerfque petebant
Nauplius: *Erginum fato vocat ipfa monenti*
Quercus, et ad tonfas victi rediere magiftri. Upt.

897. Ἐτράπετ' ὁρμῇ] Μετέπειτα καὶ μετετράπη εἰς εὐελπισίαν ὁ Ἀγκαῖος. Ἡρόδωρος Ἐργῖνον φησὶ κυβερνῆσαι τὴν Ἀργὼ μετὰ τὸν θάνατον Τίφυος. Schol.

Τὸν

Τὸν δὲ μέτ' Ἐργῖνος καὶ Ναύπλιος Εὔφημός τε
Ὄρνυντ' ἰθύνειν λελιημένοι· ἀλλ' ἄρα τούς γε
Ἔσχεθον· Ἀγκαίῳ δὲ πλέες ἤνησαν ἑταίρων.
Ἠῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
Ἤματι· δὴ γάρ σφιν ζεφύρου μέγας οὖρος ἄητο.
Καρπαλίμως δ' Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς,
Ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
Λαιφέων πεπταμένων τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
Ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
Ἤλυθον· ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήιον υἷα,
Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
Ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,

Post illum autem Erginus et Nauplius Euphemusque
Surrexerunt, gubernandi cupidi; sed illis
Cohibitis, Ancæo plures suffragabantur socii.
Manè autem deinceps duodecimo conscenderunt
Die; illis enim zephyri plenus flatus aspirabat.
Statim autem Acheronta præterlegerunt remis,
Expanderuntque confisi vento lintea, ac longe ulterius
Velis passis, secuerunt navigationem, tempestatum immunes.
Statim autem Callichori ad ostia fluvii
Venerunt, ubi ferunt filium Jovis Nysæum,
Quando, relictis Indorum gentibus, se ad Thebas habitandum transtulit,
Orgia celebrâsse, chorosque instituisse ante antrum,

903. Καρπαλίμως] ταχέως διὰ τοῦ Ἀχέροντος ἐξήλασαν ποταμοῦ. ἔτυχον γὰρ μέχρι ε' σταδίων ἀναπλεύσαντες, διὰ τοῦ Ἀχέροντος καθορμισάμενοι, ὥς φησι καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις. Schol.

906. Ὦκα δὲ Καλλιχόροιο] ποταμὸς Παφλαγονίας ἱερὸς Διονύσου περὶ Ἡράκλειαν, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος. ἔξεισι δὲ διὰ στομάτων διοσῶν· οὕτω δὲ κέκληται ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον αὐτόθι στῆσαι χορὸν, ὅτε ἀπὸ Ἰνδῶν ὑπέστρεψε. τοῦτον δὲ πάλιν Ὀξείνοντα ἐκάλει. ὅτι δὲ κατεπολέμησεν Ἰνδοὺς ὁ Διόνυσος, Διονύσιος φησὶ, καὶ Ἀριστόδημος ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, καὶ Κλείταρχος ἐν ταῖς περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαις· προσιστορῶν ὅτι καὶ Νύσα ὄρος ἐστὶν ἐν Ἰνδικῇ· καὶ κισσῷ παρόμοιον φυτὸν φυτεύεται ἐκεῖ, ὃ προσαγορεύεται σκινδαψός. ὡσαύτως δὲ καὶ Χαμαιλέων ἱστόρησεν ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος. Schol.

Ibid. Ὦκα δὲ Καλλιχόροιο — Quem locum exprimens Val. Flaccus in quinto ita canit,

Ὧι ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας·
Ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
Ἠδὲ καὶ Αὐλίον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.
Ἔνθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ἀκτορίδαο·
Ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
Ἂψ ἀνιὼν (δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆϊ)
Βλήμενος ἰῷ κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς.
Οὐ μέν θην προτέρω ἀνεμέτρεον· ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο
Λισσομένην, τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
Τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
Τοῖος ἐὼν οἷος πόλεμόνδ' ἴεν. ἀμφὶ δὲ καλὴ

In quo horrendas, castas dormiebat noctes.
Ex quo Callichorum fluvium circumhabitantes
Antrumque Aulium cognomento vocant.
Inde autem Stheneli sepulchrum conspicati sunt Actore geniti,
Qui ex Amazonum præforti bello
Revertens, (unà enim ierat cum Hercule)
Sagittâ ictus, ibi maritimum ad litus occubuit.
Nec multum ulterius procurrebant; dimisit enim ipsa
Persephone animam flebilem Actoridæ
Orantem, ut paululum modò viros sui ordinis intueretur.
Summo itaque conscenso tumulo, conspicabatur navem,
Talis existens qualis ad bellum ierat, circum autem pulchra

Inde premente noto tristes Acherusidos undas
Præterit, et festâ vulgatum nocte Lyæi
Callichoron. —— Upt.

910. Ὧι ἐν ἀμειδήτους] ἤτοι φοβερὰς διὰ τὰ μυστήρια τοῦ θεοῦ. ἢ ὅτι φοβεραί εἰσιν αἱ νύκτες. Εὐριπίδης. "νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος." Schol.

913. Σθενέλου τάφον] ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ Σθενέλου τάφος ἐστὶ τοῦ Ἄκτορος· ὃς συστρατεύσας Ἡρακλεῖ ἐπ' Ἀμαζόνας, τρωθεὶς ἀνεχώρησεν· καὶ ἀπέθανε κατ' ὁδὸν περὶ τὴν Παφλαγονίαν. τὴν δὲ περὶ Σθενέλου ἱστορίαν εἴληφε παρὰ Προμαθίδου, τὰ δὲ περὶ τοῦ εἰδώλου αὐτὸς ἔπλασεν. Schol.

Ibid. Ἔνθεν δὲ Σθενέλου —— Confer Val. Flacc. V. 90.

917. Ἀνεμέτρεον] ἀντὶ τοῦ παρέπλεον. Schol.

Ibid. Ἀνεμέτρεον. Ald. et Flor. ἐν' ἐμέτρεον.

920. Στεφάνης] στεφάνην, τὴν ἄκραν. Schol.

Τετράφαλος

Τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
Καί ῥ᾽ ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέγαν ζόφον· οἱ δ᾽ ἐσιδόντες
Θάμβησαν· τοὺς δ᾽ ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Ἀμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
Οἱ δ᾽ ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
Πείσματ᾽ ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
Χύτλα τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
Ἄνδιχα δ᾽ αὖ χύτλων νηοσσόῳ Ἀπόλλωνι
Βωμὸν δειμάμενοι μῆλ᾽ ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
Θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ᾽ οἵγ᾽, ἀνέμοιο κατασπέρχοντος, ἔβησαν

Quatuor criftis, purpureo cono, affulgebat galea.
Et hic rurfus fubiit vaftam caliginem: illi autem, eo vifo,
Obftupuerunt; quos hortabatur vaticinans ut appellerent
Ampyci filius Mopfus, placarentque *fpectrum* libamentis.
Illi igitur celeriter velum collegerunt, et ejectis
Retinaculis, in litore circa Stheneli tumulum occupabantur.
Libaminaque ei fuderunt, ac cremârunt incifa pecudum.
At feorfim a parentatione, Apollini navium tutelæ
Extructâ arâ, pecora ufferunt; et infuper Orpheus
Dedicavit lyram, ex quo Lyra loco nomen eft.
Statim autem illi, vento inurgente, confcenderunt

922. Τετράφαλος. &c. *Quadruplicem* galeam heroi fuo tribuit Apollonius. Solenne fuit heroibus difcerni ab aliis galeâ *triplici* cono infigni. Interpres Eurip. in Orefte. Ἥρωες τρiλόφοις ἐχρῶντο. Virg. Æn. VII. 785.

> Cui *triplici* crinita jubâ galea
> alta Chimæram
> Suftinet.

928 Ἥγνισαν] ἀντὶ τοῦ ἐνήγισαν καὶ ἔκαυσαν. Schol.

Ibid. Janus Rutgerfius in variis lectionibus putat legendum effe ἔγισαν, quod mihi quoque arriferat magis, qui noffem ἁγνίζειν effe *purgare* aut *luftrare*: ἐγίζειν, ἁγίως *imponere aris*, καρποῦν, et *adolere*. Hœlz.

931. Ἐκ τοῦ δὲ Λύρη] οὗτος μὲν φησιν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος βωμῷ τὴν λύραν ἀνατεθεῖσθαι ὑπὸ Ὀρφέως· (διὸ καὶ τὴν χώραν προσηγορεῦσθαι) ὁ δὲ Προμαθίδας ἐπὶ στήλης τινος. Schol.

Ibid. ——— ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.

Hinc Val. Flacc. V. 101.

——— *nomenque reliquit arenis.*

Upt.

Νηΐ ἐπι· κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι πετάσαντο
Ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
Ἐντενές· ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
Ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ, φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει
Ῥιπῇ, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν.
Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος
Πρηϋτάτου ποταμοῦ παρεμέτρεον· ᾧ ἔνι κούρη
Λητωῒς ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνῃ,
Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.
Νυκτὶ τ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπιπροτέρωσε θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους,

In navem, velumque detractum expanderunt
In pedes utrosque: illa verò per pelagus ferebatur
Vehementèr, tanquam aliquis per aerem in sublimi accipiter
Aliş auræ immissis fertur velociter, neque quatit se
Inter projiciendum, quietis immotus existens alis.
Et sane Parthenii fluenta maritimi,
Tranquillissimi fluvii, præternavigârunt, in quo filia
Latonæ, quando a venatu in cœlum ascendit,
Corpus suum amabilibus refrigerat aquis.
Nocte autem deinde indesinenter ulterius procurrentes,
Sesamum, et excelsos præterierunt Erythinos,

934. Ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Ποὺς, τὸ χοινίον τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστοῦ, Schol. in Eurip. Orestem. Velum igitur in utrumque pedem dimittere, est veli sinus utrinque alligare, adeoque plenis navigare velis. II. 926. Hœl.

935. Ἐντενές] συντόνως. ταρσὸν δὲ τὸ σῶμα φησὶν, δηλοῖ δὲ τὰς πτέρυγας. Schol.

938. Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς] ποταμὸς Παφλαγονίας. ἐκβάλλει δὲ τὰ ῥεύματα περὶ πόλιν Σήσαμον. τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν πᾶσι περιέρχεται. Παρθένιον δὲ φησὶν αὐτὸν ὀνομασθῆναι Καλλισθένης, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἐν αὐτῷ λούεσθαι. ἔνιοι δὲ διὰ τὸ σύστημα τοῦ ῥεύματος καὶ ἤρεμον, φασὶν οὕτω προσαγορευθῆναι. Schol.

943. Σήσαμον] Σήσαμος, πόλις Παφλαγονίας. Ὅμηρος, "καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο." τὸ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Δάμαστρις, ἀπὸ Δαρείου ἀδελφοῦ θυγατρός. ἐκλήθη δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σήσαμον λαβεῖν παρὰ Καρῶν ἀντὶ τῆς χώρας, βουλόμενον κτίσαι τὴν πόλιν. Ἐρυθῖνοι δὲ, οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν. οὕτω δὲ λέγονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος. εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι. καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται. "κρωμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους." Schol.

Ibid. Τὸ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Δάμαστρις. Mendosè pro Ἄμαστρις, nam Strabo lib. II. tradit, Ἄμαστρις δὲ ἐν

Κρωβίαλον,

Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
Ἐνθάδε αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
Γνάμψαντες, περὶ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
Αἰγιαλὸν, πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς, καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα.
Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς, ἔνθα Σινώπην
Θυγατέρ' Ἀσωποῖο καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσε

Crobialum item et Cromnan, sylvosumque Cytorum.
Inde autem Carambim cum solis radiis
Circumvecti, longum præternavigârunt remis
Litus, per diem totum, et exacto die, noctem.
Continuò autem Assyriam venerunt in terram, quò Sinopam
Asopi filiam collocârat, et ei dederat

γυνὴ Διονύσου τοῦ Ἡρακλέους τυράννου, θυγάτηρ δὲ Ὀξυάτρου τοῦ Δαρείου ἀδελφοῦ, τοῦ κατ' Ἀλέξανδρον. Eustathius in H. Il. eadem refert, quem petas licebit.

944. Κρωβίαλον] πόλις περὶ Παφλαγονίαν, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν γεωγραφουμένοις· παρ' Ὁμήρῳ δὲ μεταγράφει ἀντὶ τοῦ Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε, Κρῶμναν Κρωβίαλόν τε. Ὑλήεντα δὲ εἶπεν, διὰ τὸν πύξον ἐκεῖ πολλὴν γίνεσθαι. Schol.

Ibid. Κρωβίαλον —— Val. Flacc. 103 — 106.

945. Mavult Stephanus ἐνθάδε δ' αὖτε. In Flor. et Ald. ἔνθα δ' αὖτε, versu non stante.

947. Αἰγιαλὸν] ἔστι γὰρ αἰγιαλὸς σταδίων μυρίων κάμψαντι τὴν Κάραμβιν μέχρι Σινώπης. Schol.

948. Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης] Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν Συρίαν τὴν Καππαδοκίαν. ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα, φησὶν, εἰς Εὔξεινον ἐκδίδοσθαι πόντον. τινὲς δὲ τὴν ἀρχαίαν Λευκοσυρίαν αὐτὴν ἐκάλουν. Ἔνθα Σινώπην. πόλις τοῦ Πόντου ἡ Σινώπη, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς Σινώπης, ἣν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων, κατὰ Φιλοστέφανον, ἤγαγεν εἰς τὸν Πόντον· καὶ μιγεὶς αὐτῇ, ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι. τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν, Λευκοσύρων φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου, κατὰ ἀντίφρασιν τῆς ἐν τῇ Φοινίκῃ Συρίας. ὁ δὲ Τήϊος Ἄνδρων φησὶ μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ. πίνουσάν τε πλεῖστον οἶνον, ὀνομασθῆναι Σανάπην. ἐπειδὴ μεταφραζόμενον τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν. ὅτι δέ τινες τοὺς Ἀσσυρίους Λευκοσύρους λέγουσι, φησὶ καὶ Ἀρτεμίδωρος. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς, Ἄρεος καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται ἡ Σινώπη. κατὰ δέ τινας Ἄρεος καὶ Παρνάσσης· κατ' Εὔμηλον καὶ Ἀριστείδην, Ἀσωποῦ. καὶ οὗτος μέν φησιν ὅτι Ἅλυν τε τὸν ποταμὸν ἐπλάνησε καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ Δία, αἰτησαμένη παρ' αὐτῶν πρότερον, ἵν' ἐπιτύχῃ οὗ ἂν ἐθέλοι. ἔπειτα εἰποῦσα παρθενίας ὀρέγεσθαι, ταύτης ἐπέτυχεν, ὡς ἂν ὅρκῳ δεδεμένων αὐτῶν. Φιλοστέφανος δέ φησι τοὐναντίον Ἀπόλλωνι αὐτὴν μιγεῖσαν, ἀποκυῆσαι τὸν προσαγορευθέντα Σύρον· ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παρὰ Θρᾳξὶ (τῇ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες) κληθῆναι τὴν πόλιν· ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπη. ἡ δὲ μέθυσος Ἀμαζὼν ἐκ τῆς πόλεως παρεγένετο πρὸς Αὐτόλυκον, ὥς φησιν Ἑκαταῖος. Schol.

Παρθένιον

Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
Δὴ γὰρ ὁ μὲν φιλότητος ἐέλδετο, νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ
Δωσέμεναι ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
Ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
Ὣς δ' αὖ καὶ Ἀπόλλωνα παρήπαφεν, εὐνηθῆναι
Ἱέμενον· ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Ἅλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
Τήν γε τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
Ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηιμάχοιο
Υἷες, Δηιλέων τε καὶ Αὐτόλυκος, Φλογίος τε,
Τῆμος ὅθ' Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες ἔναιον.
Οἵ ῥα τόθ' ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
Σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες.
Οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηΐ

Virginitatem ipse Jupiter pollicitis deceptus.
Ille enim amorem petebat, annuebatque ei
Illud se daturum, in quod ferretur vehementiore desiderio.
Hæc autem virginitatem rogavit astutiâ suâ.
Similiter etiam Apollini fraudem fecit, concumbere
Volenti; fluvioque post hos Halyi; nec virorum aliquis
Hanc inter ulnas amatorias fecerat mulierem.
Hic autem Triccæi illustris Deimachi
Filii, Deileon, Autolychus, et Phlogius,
Ab Hercule separati, habitârunt.
Qui quamprimum intellexerunt principum navigationem virorum,
Eos ipsos accuratè rem interrogârunt, obviam facti:
Nec amplius manere voluerunt firmiter, sed in navem

957. Τρικκαίοιο] ἡνίκα ὁ Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Ἀμαζόνας, σύμμαχοι ὄντες οἱ περὶ τὸν Αὐτόλυκον ἐπλανήθησαν, καὶ περὶ τὴν τοῦ καλουμένου Σινώπην ᾤκησαν. ἄλλοι δέ φασιν ἑκουσίως καταλειφθῆναι αὐτούς, ἵνα τοὺς περὶ Σινώπην καταπολεμήσωσι τόπους. Schol.

958. Δηιλέων τε] οὗτοι καταλειφθέντες ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν τῆς Ἀμαζόνος ζωστῆρα κεχωρηκότος, φήμης δοθείσης ὡς ἀπώλετο Ἡρακλῆς, τῶν Σινωπαίων λεγόντων, παραπλεόντων τῶν Ἀργοναυτῶν, παρακαλέσαι ἀναλαβεῖν αὐτοὺς τῇ νηΐ. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπλανήθησαν ἀπὸ Ἡρακλέους, καὶ περὶ τὴν τοῦ καλουμένου Σινώπην ᾤκησαν. Schol.

Ἀργέστου

Ἀργέστεο παρ' ἄσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
Τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
Λεῖπον Ἅλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίῤῥοον Ἶριν,
Ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
Γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήοχον ἄκρην·

Zephyro magis magiſque inſuſurrante, conſcenderunt.
Cum his autem ſimul veloci provecti aurâ,
Reliquerunt Halyn fluvium, et vicinè fluentem Irim;
Nec non Aſſyriæ alluvionem terræ: ac eodem die
Obierunt remotè Amazonum promontorium portuoſum;

963. Ἀργέστεο] τοῦ Ζεφύρου οὕτω λεγομένου. ἄρχεται δὲ πνεῖν ἀπὸ θερινῆς δύσεως. Παραπιπνείειν, τὸ ἐπ' ὀλίγον πνεῖν σημαίνει. ἄσσον, σημαίνει τὸ τὴν νῶς ἐγγὺς ἤδη πνέειν. Schol.

Ibid. Ἀργέστεο. *Zephyro.* Euſtath. ad Ulyſſ. λ. Diſtinctius Ariſtoteles II. Meteorol. ὁ ἀπὸ τοῦ ι, ὃν καλοῦσιν οἱ μὲν Ἀργέστην, οἱ δὲ Ὀλυμπίαν, οἱ δὲ Σκίρωνα. Et Zephyrus quidem ſpirat ἀπὸ δυσμῆς ἰσημερινῆς, Ἀργέστης δὲ ἀπὸ δυσμῆς θερινῆς, ſive ἀπὸ θερινῆς δύσεως. De mundo. C. 6. Quæ verba poſſunt norma eſſe Scholiorum. Hœl.

965. Ἅλυν] Ἅλυς καὶ Ἶρις ποταμοὶ τῆς Λευκοσυρίας. Schol.

966. Ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης] πρόχυσιν ἔφη τῆς Ἀσσυρίας, τουτέστι, τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις. "λεῖπον Ἅλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἁλιμυρέα χώραν, Ἀσσυρίης ἀνέχουσαν ἀπὸ χθονός." τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὔσης, διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμοὺς Ἅλυν καὶ Ἶριν. (καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς Ἄρκτοις ἡ χώρα ἔγκει). διὸ ποταμόχωστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμοὺς ἀμφοτέρους, μάλιστα δὲ τὸν Ἶριν, κατὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας ῥέοντα, ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτῃ μακροῖς αὐτὴν προχώμασιν εἰς μέσον ἐπεκτείνειν τὸ πέλαγος. διὸ δὲ σύμπτωσιν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν. βίαιον γὰρ καὶ πολὺν αὐτὸν, ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρᾶς φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. τοῦ δὲ κύματος παλίσσυτον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν, συμβαίνει τὴν χώραν ἐπιπολὺ παραύξεσθαι, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη. Schol.

967. Γνάμψαν Ἀμαζονίδων] ἀκρότατον εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ Σινώπης μέχρι Τραπεζοῦντος τῆς Κολχικῆς ἀπὸ τριῶν σταδίων λιμὴν ἄλλος οὐχ ὑπόκειται πλὴν τούτου, κατὰ τὸ Ἡράκλειον τόπον. τῆς δὲ Θεμισκύρας ἄκρας καὶ ἄνω μέμνηται. Ἔφορος δὲ ἐν ἐννάτῳ φησὶ τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπί τινα πόλεμον, τοὺς μὲν καταλειφθέντας ἀναιρεῖν, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ξένης προσιόντας μὴ δέχεσθαι. Διονύσιος δὲ ἐν δευτέρῳ κατὰ Λιβύην αὐτὰς ᾠκηκέναι φησί. ῥώμῃ δὲ διενεγκούσας καὶ τρεψαμένας τοὺς ὁμόρους ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ πολλὰς αὐτόθι πόλεις κτίσαι· ὑποτάξαι τε αὐταῖς τὸ Ἀτλαντικὸν ἔθνος, ὃ ἦν δυνατώτατον τῶν τῆς Λιβύης. Ζηνόθεμις δὲ αὐτάς φησιν ᾠκηκέναι ἐν Αἰθιοπίᾳ, καὶ διερχομένας ἐπὶ τὸ ἀντιπέραν, συγγίνεσθαι τοῖς αὐτόθι ἀνδράσιν· καὶ εἰ μὲν θῆλυ ἀποκυήσαιεν, προσεθίζειν τῇ ἀγωγῇ· εἰ δὲ ἄρρεν, τοῖς ἀνδράσι διδόναι. Λιμενήοχον ἄκρην. ἐὰν μὲν τὴν συνεχομένην, προπαροξυτόνως,

Ενθα

Ἔνθα ποτὲ προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Μελανίππην
Ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο· καί οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
Ἀμφὶ κασιγνήτης· ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
Τῆς οἵγ' ἐν κόλπῳ προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος
Κέλσαν· ἐπεὶ καὶ πόντος ὀρίνετο νισσομένοισιν.
Τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος· οὐδὲ ῥέεθρα
Τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἔθεν ἄνδιχα βάλλων.

Quò olim profectam de Martis genere Melanippam
Hercules heros insidiis excepit; atque ei redemptionis præmium
Hippolyta cingulum artificiosè variegatum dedit
Pro sorore: ille autem incolumem dimisit postea.
Hujus illi in sinu, ad ostia Termodontis
Appulerunt, quoniam et pontus turbaretur venientibus.
Huic autem nullus fluvius est similis, neque fluenta
Tot in terram fundit ex se separatim mittens.

ἐὰν δὲ τὴν συνέχουσαν τὸν λιμένα, παραξύοντας. Ἄκρην. τὸ δὲ περὶ Θεμισκύραν ἄκρας καὶ ἐπάνω μέμνηται, εἰπὼν περὶ τοῦ Θερμώδοντος, "Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην μύρεται." κατὰ δὲ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν καὶ ἡ καλουμένη Ἡράκλειος ἄκρα ἐστὶ, ἧς ἄλλοι τε καὶ Ἀρτεμίδωρος μεμνήνται· ἐφ' ἧς τὸ τοῦ Ἡρακλέους ἱερὸν ἵδρυται. Schol.

Ibid. Ἀπὸ τελῶν σταδίων, paulò post init. Schol. Nihili hæc lectio et manifestè corrupta. Puto olim sic numeros stadiorum fuisse conceptos, α, ω, ι'. Nam Arrianus ex portu Heraclio Trapezuntem numerat stadia cIↃIↃccc VIII. Medio autem spatio duas ponit stationes, Zephyrion et Cordylen, quæ fortassis parvi momenti, aut malefidæ ab Apollonio aliisque neglectæ. Sed puto scriptum fuisse rotundo et absoluto numero ,γ. quem editores mutarunt, in γ'. et pro τετρακισχιλίων substituendum τελῶν. Nam Arrianus ex Sinopa Trapezuntem numerat stadia 3348. Itaque posteriorem hanc emendationem priori præfero. L. Holstenius.

972. Τῆς οἵγ' ἐν κόλπῳ] τῆς προειρημένης ἄκρας ἐν τῷ κόλπῳ ὥρμησαν· Schol.

974. Τῷ δ' οὔτις ποταμῶν] ὅτι ὁ Θερμώδων ἐν τῇ Δοιαντος πεδίῳ ἐστὶν, ἣν πρότερον Ἀμαζόνες ᾤκησαν, οὐκ ἀγνοεῖται. φησὶ δὲ αὐτὸν Ἀπολλώνιος ἑκατὸν τεσσάρων δεούσας κατέχειν ἀπορρύσεις εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα μέρη, ῥεούσας ἀπὸ μιᾶς πηγῆς. ἄλλοι δέ φασι πόρους ἱεροὺς δέχεσθαι εἰς αὐτόν. ὁ αὐτὸς δὲ οὗτος Ἀράξης ἐκαλεῖτο τοπρότερον, ὁμωνύμως τῷ ἐκ τῆς Ἀρμενίας ῥέοντι. Schol.

975. Παρὲξ ἔθεν] παράδοξός ἐστιν ἡ παρά. ἔστι γὰρ, ἐξ αὐτοῦ χωρὶς βάλλων τοσαῦτα ῥεύματα ἀπὸ μιᾶς πηγῆς ἄλλης ὡς ἐκ ἰδίου ποταμοῦ. Schol.

Τετράκις

Τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴτις ἕκαστα
Πεμπάζοι· μία δ' οἴη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
Ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανείσεται ἠπειρόνδε
Ὑψηλῶν, ἅτε φασὶν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
Ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
Ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίστροφοι εἰσὶ κέλευθοι.
Αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπη κύρσειε μάλιστα
Ἠπείρου χθαμαλῆς, εἱλίσσεται· ἡ μὲν, ἄπωθεν,
Ἡ δὲ, πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
Ὅππῃ ὑπεξαφύονται· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Ἄξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
Καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν

Quatuor ad *complendum* centum opus haberet, si quis singula
Numeraret; unus autem solùm verus erat fons;
Qui quidem ex montibus demanat in terram
Excelsis, quos dicunt Amazonios appellari.
Inde autem altiorem intus diffinditur in terram
Ex adverso: quare ei retro versi sunt meatus.
Semper verò aliò alius, ubi maximè adeptus fuerit
Terram humilem, defertur, hìc quidem procul,
Ille autem prope; multi autem incompertum est
Ubi meatus effunduntur: ipse manifestè permistim cum paucis
Pontum in Euxinum sub curvum emittitur litus.
Et nunc sane morati cum Amazonibus conseruissent

977. Πεμπάζοι] Πεμπάζειν τὸ ψηφίζειν καὶ μετρεῖν σημαίνει. Schol.

978. Ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων, &c. Consule Strabonem L. XII. qui eadem tradit de hoc fluvio.

980. Ἔνθεν δ' αἰπυτέρην] ἐκ τῆς ἀντιπέραν φησὶ πηγῆς κατάντικρυ φερόμενον τὸν Θερμώδοντα ὑψηλὴ ὑποδέχεται γῆ· ὅθεν πολλὰς ἔχει ἀποῤῥύσεις καὶ ἐπιστροφὰς, διὰ τὸ ὕδωρ ἐκτρέπεσθαι. Schol.

982. Αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη] ἀεὶ δὲ ταπεινῆς οὔσης τῆς χώρας, τοὺς μὲν τῶν πόρων εἰς μακρὰν ἔχει πεμπομένους, τοὺς δὲ ἐγγύς. Schol.

983. Χθαμαλῆς] ἀντὶ τοῦ ταπεινῆς. Schol.

Ibid. Εἱλίσσεται. Flor. ἑλίσσεται.

985. Ὁ δ' ἀμφαδὸν] ὁ δὲ ὑπὸ τὴν κυρτὴν ἄκραν συμμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις, εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ῥεῖ. Schol.

986. Κυρτὴν] κυρτὴν τὴν ἄκραν φησὶν εἶναι, διὰ τὸ ἐπικαμπῆ εἶναι. Schol.

Ὑσμίνην,

Ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(Οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
Τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·
Ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μέμηλε.
Δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε
Νύμφης, ἥτ' Ἄρηϊ φιλοπτολέμους τέκε κούρας
Ἄλσεος Ἀκμονίοιο κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα)
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν ἀργέσταο
Ἤλυθον, οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἄκρην,
Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
Οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἄμπολιν, ἀλλ' ἀνὰ γαῖαν
Κεκριμέναι κατὰ φῦλα διάτριχα ναιετάεσκον.
Νόσφι μὲν αἵδ' αὐταί, τῇσιν τότε κοιρανέεσκεν

Prælium, nec fine fanguine concertâssent,
(Non enim Amazones valde tractabiles, nec juris
Cum respectu campum Dœantium circumhabitabant;
Sed injuria luctuosa et Martis opera iis curæ erant;
Etenim ex genere erant Martis et Harmoniæ
Nymphæ, quæ Marti belli cupidas peperit filias,
Saltus in Acmonii recessibus cum eo in concubitu mistâ)
Nisi ex Jove iterum flatus Zephyri
Orti fuissent, illique vento curvum reliquissent litus,
Ubi Themiscyreæ Amazones armabantur.
Non enim simul collectæ in unâ urbe, sed per regionem
Discretæ in tribus tripliciter habitabant.
Seorsim quidem illæ ipsæ quibus tunc præerat

989. Ἐπητέες] λόγιαι. παρὰ τὸ ἔπος. ἢ, οὐ συγγνώμονες καὶ ἀθεμηθεῖς, ἀλλὰ θρασεῖαι καὶ ἀπερίσκεπτοι. Schol.

990. Δοιάντιον] πεδίον Θερμώδοντος, ἀπὸ Δοίαντος οὕτω κληθέν. Schol.

992. Γενεὴν ἔσαν Ἄρεος] Ἁρμονίας, Νύμφη Ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναί φησι Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος. Schol.

994. Ἄλσεος Ἀκμονίοιο] οὐδὲ περὶ ἄλσος Ἀκμόνιον ἐδήλωσεν Εἰρηναῖος. ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα. μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β'. Schol.

997. Ἔνθα Θεμισκύρειαι] αἱ ἐκ τῆς Θεμισκύρας, φησὶν, Ἀμαζόνες ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἔνθα κατέπλευσαν, ὡπλίζοντο. ἔφθασαν δὲ ἀντιεχθέντες οἱ ἥρωες. Schol.

Ibid. Legendum Θεμισκύρειαι.

Ἱππολύτη,

Ἱππολύτη, νόσφιν δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαλήσιαι. Ἤματι δ' ἄλλῳ
νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο·
τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ μὲν οἵγε
ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν·
Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
Ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον· οὐδέ ποτέ σφιν
Ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσιν.

Hippolyta, feorfim item Lycaftiæ habitabant;
Seorfim item longè jaculantes Chalefiæ. Die autem proximâ
Et nocte infequente, ad Chalybum terram venerunt.
His quidem neque boum aratio curæ eft, neque alia quædam
Plantatio fructûs dulcis; nec fane illi
Greges rofcidis in pafcuis alunt;
Sed ferri feracem afperam terram fcindentes
Pretium permutant cibarium; nec iis unquam
Aurora exoritur fine laboribus, fed in atrâ
Fuligine et fumo laborem gravem perferunt.

1001. Λυκάστιαι.] χωρίον τῆς Λευκοσυρίας, ἀφ' οὗ Λυκαστίας εἶπε τὰς Ἀμαζόνας. Schol.

1002. Χαλήσιαι] Χαδησίας δὲ αὐτὰς εἶπεν Ἑκαταῖος ἀπὸ τοῦ χαδῆσαι. χωρὶς οὖν τὰς ἐκ Θεμισκύρας φησὶ, καὶ χωρὶς τὰς ἐκ Λυκαστίας ὁπλίζεσθαι κατὰ τῶν ἡρώων, διὰ τὸ κεχωρισμένας οἰκεῖν· ἔφθασαν δὲ ὅμως προσανεχθέντες οἱ ἥρωες. Schol.

Ibid. Recepit Steph. in textum Χαδήσιαι, et rectè.

1007. Στυφελὴν] Τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ, τὴν χέρσον. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ. ὡς τὸ, ἀπὸ στυφελοῦ Ἀφροδίτης. Schol.

1008. Ὦνον] Ὦνος ἐστὶ τὸ τῆς τροφῆς τίμημα. οἱ δὲ Χάλυβες μεταλλεύοντες σίδηρον, πωλοῦσι, καὶ οὕτω τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται, τραχεῖαν ἔχοντες καὶ ἄκαρπον τὴν γῆν. προείρηται δὲ ἤδη περὶ αὐτῶν. Schol.

1009. Κελαινῇ] κελαινὴν λιγνὺν τὴν αἰθάλην φησί. Schol.

1010. Ὀτλεύουσι] ὑπομένουσι. διὰ τὸ χαλκεύειν αὐτοὺς τὸν σίδηρον, περὶ τῷ καπνῷ ταλαιπωρεῖν φησι. Schol.

Ibid. —— κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι. Quære annon confultò hic poeta in quinto pede fpondæum pofuerit, ut ipfe verfus, tardiori greffu incedens, graves gentis illius labores quodammodo exprimat. Sic. lib. I. 272.

Τοὺς δὲ μετ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
Γνάμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
Αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
Κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ
Ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.
Ἱερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος καὶ γαῖαν ἄμειβον,
Ἧι ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
Ὅσσα μὲν ἀμφαδίην ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,

Post hos autem deinde Genetæi Jovis promentorium
Circumvecti, ferebantur præter Tibarenorum terram.
Ibi, postquam pepererint viris liberos mulieres,
Illi quidem gemitus edunt, in lectum prolapsi,
Capitibus circumvinctis; hæ verò benè curant cibo
Viros, et balnea ipsis puerperio idonea administrant.
Sacrum post hos montem et terram transierunt,
Ubi Mossynœci per montes inhabitant
Ligneas turres, et ipsi inde sunt cognomines.
His jus legesque diversa sunt;
Quæ enim in propatulo fas est facere, vel apud populum,

1012. Τιβαρηνίδα γαῖαν] Τιβαρηνοί, ἔθνος Σκυθίας. οὗτοι δικαιότατοι λέγονται. καὶ οὐδέ ποτε μάχην τινὶ συνέβαλον, εἰ μὴ πρότερον καταγγήλειαν καὶ ἡμέραν καὶ τόπον καὶ ὥραν τῆς μάχης. ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ λεχούς· ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἐν τοῖς νομίμοις. Schol.

1017. Ἱερὸν δ' αὖτ'] ὄρος οὕτω καλούμενον τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Ἄλλως. τοῦτο καθῆκόν ἐστιν ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α περιόδων· καὶ Σουΐδας ἐν β, περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας. ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ· ὃς καὶ ρ΄ ἀπέχειν σταδίους αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχον φησὶ περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν α περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. ὁ γὰρ Μνησίμαχος ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. ἔστι καὶ ἄλλο ἱερὸν ὄρος Θρᾴκης. Schol.

1019. —— καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. Ita Strabo lib. XII. Μοσσυνοίκους ἐκάλουν οἱ παλαιοί, τῶν πύργων Μοσσύνων καλουμένων.

1020. Ἀλλοίη. *Varium.* At hoc erat illis perpetuum. Supple igitur cum Hœlzlino, *varium à cæterarum nationum jure,*

Ἠ ἀγορῇ

Ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε
Ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ σύες ὣς
Φορβάδες, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
Μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων
Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
Σχέτλιος· ἢν γάρ πού τι θεμιστεύων ἀλίτηται,
Λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσιν.
Τοὺς παραμειβόμενοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
Νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν

Vel in foro, hæc omnia illi in domibus patrant;
Quæ autem nos in ædibus perficimus, ea foris
Irreprehensi mediis agunt in plateis.
Nec pudori illis est concubitus publicus, sed porcorum more
Armentalium, ne minimè quidem reveriti præsentes,
Miscentur humi communi amore cum uxoribus.
At in altissimâ rex falâ sedens
Incorrupta frequentibus jura populis dat,
Miser: si enim aliquid leges dando deliraverit,
Fame ipsum eodem die occlusum conficiunt.
Hos prætergressi, valde prope ex adverso
Insulæ Aretiadis secuerunt navigationem remis,

1025. Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς —— Hoc a Xenophonte etiam firmatum legimus, Anab. lib. V. p. 392. ed. Hutch. ἐζήτουν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες ἐμφανῶς συγγίνεσθαι· νόμος γὰρ ἦν σφίσιν οὗτος. Et iterum. Ἔν τε γὰρ ὄχλῳ ὄντες ἐποίουν ἅπερ ἄνθρωποι ἐν τῇ ἐρημίᾳ ποιήσειαν, μόνοι δὲ ὄντες ὅμοια ἔπραττον, ἅπερ ἂν μετ' ἄλλων ὄντες.

1027. Ξυνῇ φιλότητι] οὐχ ὡς αὐτῶν συνερχομένων ταῖς ἀλλήλων γυναιξὶ, τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φανερῶς. Schol.

1031. Λιμῷ μιν κεῖν ἦμαρ] ἱστορεῖ Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρος περὶ τούτων, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα, ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι. Schol.

1033. Νήσου Ἀρητιάδος] τὴν Ἀρητιάδα νῆσον φασὶν ὑπὸ Ὀτρήρης τῆς Ἄρεος κατοικισθῆναι. περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνέων μέμνηται Τιμάγητος. εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἳ λέγονται Στυμφαλίδες. Schol.

Ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλληξ' αὔρη.
Ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήιον ἀΐσσοντα
Ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο
Ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κατὰ νῆα θέουσαν,
Ἧκ' ἐπί οἱ πτερὸν ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
Δίου Ὀϊλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
Βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πτερόεν βέλος εἰσορόωντες.
Καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
Ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σφετέροιο κολεοῖο
Λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δὲ φαάνθη
Ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλά μιν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος· πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
Ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος· αὐτὰρ ἔπειτα
Πλῆξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἀγχόθι νηός.
Τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο παῖς Ἀλεοῖο.
Νῆσος μὲν πέλας ἧμιν Ἀρητιάς· ἴστε καὶ αὐτοὶ,

Diurni; secunda enim sub crepusculum defecerat aura.
Jamque aliquem superne Areïum irruentem
Insulæ habitatorem per aërem alitem conspexerunt,
Qui concussis alis in currentem navem,
Jaculabatur in eam pennam acutam, quæ lævo incidit humero
Illustris Oilei; demisit verò è manibus remum
Percussus; obstupuerunt autem illi, alato conspecto jaculo.
Et illud quidem extraxit, qui prope sedebat, Erybotes,
Vulnusque ligavit, postquam è vaginâ suâ
Solvisset dependentem fasciam: at verò apparuit
Alter priori advolans; ipsum tamen heros
Clytius Euryti filius (antea enim curvum tetenderat arcum
Immisit igitur velocem volucri sagittam) denique
Percussit, vertigine autem circumrotatus celerem prope navem decidit.
Eos autem Amphidamas allocutus est, Alei filius:
Insula quidem prope nos est Aretias; nôstis et ipsi

1045. Πρὸ γὰρ, &c. Notat Hœlzlinus esse hìc ἀποσιώπησιν, aut saltem, ἔλλειψιν, ut Eclog. VIII. *Tu mihi, seu magni,* &c.

Τέσδ'

Τούσδ' ὄρνιθας ἰδόντες· ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν· ἀλλά τιν' ἄλλην
Μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον, εἴ κ' ἐπικέλσαι
Μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι ὡς ἐπέτελλεν.
Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίηνδε,
Πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης
Ὤσασθαι τόξοισι (τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα)
Ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλατάγην ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
Δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δὲ φέβοντο

Alites hos conſpicati : ego autem opinor ſpicula
Non ſuffectura ad excenſionem ; ſed aliud quodvis
Conſilium paremus utile, ſi appellere
Curæ ſit vobis, in animo habitis Phinei mandatis.
Neque enim Hercules, quando in Arcadiam venit,
Ploïdas aves de Stymphalio potuit lacu
Abigere ſagittis (quod et ego ipſe vidi)
Verùm ille, æreo crepitaculo in manibus concuſſo,
Sonitum edebat præcelſâ in ſpeculâ ; iſtæ verò aufugerunt

1054. Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης] τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας, φησὶν, οὐκ ἠδύνατο ἀπώσασθαι, εἰ μὴ κρόταλον χαλκοῦν καὶ ψόφον ποιῶν ἐξεφόβησεν. Schol.

1055. Πλωΐδας] Πλωΐδες δὲ ὄρνιθες καλοῦνται, διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι τῆς Ἀρκαδίας, ἃς Ἡρακλῆς ἀπεδίωξεν.

Στυμφαλίδας. Στύμφηλος δὲ, πόλις Ἀρκαδίας· καὶ Στυμφαλὶς δὲ λίμνη. καὶ Ὅμηρος. "Στύμφηλόν τ' εἶχον." Στυμφαλίδες δὲ λέγονται περὶ αὐτὴν ὄρνιθες, ἃς Πλωΐδας εἶπεν Ἀπολλώνιος. οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος ἐν συμμίκτοις, καὶ Χάρων αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. ἰδίως δὲ Μνασέας φησὶ Στυμφάλου τινὸς ἥρωος καὶ Ὄρνιθος γυναικὸς γενέσθαι Στυμφαλίδας θυγατέρας· ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, καὶ ἐξένισαν τοὺς Μολίονας. Φερεκύδης δέ φησιν οὐ γυναῖκας ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀποσοβηθῆναι πρὸς Ἡρακλέους, πλαταγῇ διαθείσης αὐτοῦ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς· ὁμοίως καὶ Ἑλλάνικος φησίν. τὴν δὲ Στυμφαλίδα λίμνην φασὶ διὰ βερέθρων ἐκδοθεῖσαν ξηρανθῆναι. Schol.

Ibid. Στυμφαλίδας. Niſi viderem et apud Scholiaſtem lectionem quam habemus, Apollonium Στυμφαλίδος ſcripſiſſe crederem. Steph.

Στυμφαλίδος quocunque meo periculo legatur, aut magis Στυμφαλίδας. Hæ enim aves non ſunt Stymphalides, ut arbitror ego, ſed poeticæ illarum ſorores, aut pullicies. Illæ namque Πλωΐδες fuerunt, hæ volucres æreæ. Hoelz.

1057. Πλαταγήν. ὀξυτόνως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς καθόλου. σημαίνει δὲ τὸ κρόταλον. φασὶ δὲ αὐτὴν ἡφαιστότευκτον οὖσαν, Ἡρακλεῖ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς δοθῆναι. ὁ δὲ Ἑλλάνικος φησὶν αὐτὸν κατασκευάσαι. Schol.

Τηλοῦ

Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
Τῷ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν.
Αὐτὸς δ' ἂν τοπάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέπειμι.
Ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
Ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδίς, ἡμίσεες δὲ
Δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
Αὐτὰρ πανσυδίῃ περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
Ἀθρόοι, ὄφρα κολῳὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
Νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν.
Εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκώμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
Σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσατε δοῦπον.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίῤῥοθος ἥνδανε μῆτις.
Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
Δεινὸν λαμπομένας· ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
Φοινίκεοι· καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον,

Longè, terribili præ metu, ſublato clamore.
Quare nunc etiam tale aliquod excogitemus conſilium.
Ipſe verò quod antea commentus ſum, id juberem.
Poſtquam impoſueritis capitibus galeas triplici criſtâ altâque inſignitas,
Partim quidem veſtrûm remigate viciſſim; partim verò
Haſtis politis clypeiſque inſtruite navem.
Deinde totis viribus ingentem tollite clamorem
Omnes ſimul, ut ſtrepitum ob inſolentiam pertimeſcant,
Criſtaſque nutantes, et ſublatas haſtas in altum.
Quòd ſi ad ipſam inſulam venerimus, tunc deinde
Cum clamore ſcutis immanem excitate ſonitum.
Sic locutus eſt: omnibus autem utile placebat conſilium.
Circumpoſuerunt igitur æreas galeas capitibus,
Terribiliter fulgentes; ſuper verò criſtæ quatiebantur
Purpureæ; et hi quidem viciſſim remigabant,

1059. Ἀτυζηλῷ] ἐκπληκτικῷ· περισπαστέον δὲ τὸ ἀτυζηλῷ. ἔστι γὰρ ἀπὸ ἐξυτόνου τοῦ ἀτυζηλὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ὀγδόῳ τῆς καθόλου. Schol.

1062. Ἀερσιλόφους τρυφαλείας] ὧν οἱ λόφοι ὑπερῃρμένοι εἰσὶ καὶ μετέωροι. Schol.

1063. Ἀμοιβαδίς] ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως. Schol.

1070. Ἐπίῤῥοθος] ὁ ὠφέλιμος. Schol.

Τοὶ

Τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆα κάλυψαν.
Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
Δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
Ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
Ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.
Οἵη δὲ κλαγγὴ δήϊου πέλει ἐξ ὁμάδοιο
Ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
Τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδναται' αὐτή.
Οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
Χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵγε
Μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
Ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
Ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν

Illi verò hastis clypeisque navem muniverunt.
Sicut autem, quando aliquis tegulâ parietes coöperturus est,
Ut domui sit decori, et contrà pluviam præsidio,
Alii firmitèr alia vicissim adaptatur;
Hoc modo illi scutis navem instructam cooperuerunt.
Qualis autem fit clangor ex bellico tumultu,
Militum commotorum, quando concurrunt acies,
Talis in alto navis per aërem spargebatur clamor.
Nec avium aliquam amplius conspexerunt, sed quando insulæ
Appropinquantes scutis sonitum ciebant, illæ statim
Innumeræ hùc, illuc, in fugam sublatæ sunt.
Sicut autem quando Saturnius densam demisit grandinem
Ex nubibus, per urbem et domos, at sub illis

1075. Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ] ταῖς κεραμίσι κατασεγάζει. Schol.

1077. Ἄλλῳ δ' ἔμπεδον] ἄλλος δὲ ἄλλῳ, φησὶ, κέραμος ἀνθίσταται ἀσφαλῶς καὶ συνήρμοσται. ἐπαμοιβὸς, ἐπαμοιβοὶ γὰρ οὐχ οἱ ἀμείβοντες, ἀλλ' ἐπηλλαγμένοι τὴν σύνθεσιν. Schol.

1079. Οἵη δὲ κλαγγὴ] ὁποία δὲ βοὴ γίνεται ἐν πολέμῳ, ὁπόταν ἀλαλάξαντες ξυνέρχωνται. Schol.

1084. Μυρίοι ἔνθα, &c. Aliter rem narrat Apollodorus Lib. II. p. 94. Avesque hasce *partim fugatas, partim interfectas* tradit.

1087. Ἐνναέται] κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ι, ἵν' ᾖ, συναέται. Κλεινίας δή φησι καὶ τὸν ναὸν ποτὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἔνναιον, διὰ τὸ συναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. Schol.

Ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
Ἧνται ἀκὴν· ἐπεὶ οὔ σφι κατέλλαβε χείματος ὥρη
Ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρον·
Ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀΐσσοντες
Ὕψι μάλ᾽ ἀμπέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.
Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
Ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
Υἱῆες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ὀρχομενοῖο

Incolæ, crepitu ſuper tecta audito,
Sedent quietè (quoniam non eos deprehendit tempeſtas
Improvisò, ſed antea communiverant ædes)
Eodem modo denſas pennas in illos jaculabantur, cum impetu ſublatæ
Altè admodum trans mare, ad extremæ montes terræ.
Quænam verò Phinei erat ſententia, ut huc appelleret
Heroum divina claſſis? quidve deinceps
Aut quale commodum erat deſiderantibus acceſſurum?
Phryxo nati ad urbem Orchomeni

1088. Ἧνται ἀκὴν] καθῆνται ἐν οἴκῳ, ἐπιστρεφόμενοι τοῦ χειμῶνος ἢ τῆς χαλάζης, διὰ τὸ ἐξηρτημένους αὐτοὺς εἶναι. Schol.

1089. Μέλαθρον] τὴν ὀροφήν. Κράτης δὲ τὴν δοκὸν ἐδέξατο, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. "αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μελάθρου." Schol.

Ibid. ——— ἐπεὶ οὔ σφι κατέλλαβε
χείματος ὥρη
ΑΠΡΟΦΑΤΩΣ.
—— nunquam *imprudentibus* imber
Obfuit. Virg. G. I. 373. Hœlzlinus annotat hìc eſſe ἀδιαφορίαν τόνων, σφὶ pro σφί. Contra Thucydides σὲ pro σοί, de quo Scholiaſtes adenndus, L. I.

1090. Ὣς πυκινὰ πτερὰ] χαλάζης πυκνότερα ἐφίεσαν αὐτοῖς πτερὰ, φεύγοντες διὰ τῆς θαλάσσης. πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος τοὺς ὄρνιθας φησὶν εἰς Σκυθίαν ἀποπτῆναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεισαν. Schol.

1092. Τίς γὰρ δὴ Φινῆος] τοῦτο ἐρώτησις, ὡς ἀπὸ ποιητοῦ πρὸς τὰς Μούσας. τί φρονῶν, φησὶν, ὁ Φινεὺς ἐκέλευσεν αὐτοῖς προσορμισθῆναι τῇ τοῦ Ἄρεος νήσῳ; καὶ τίνα ὠφέλειαν αὐτοῖς προορώμενος, τοῦτο προσέταξεν. εἶτα, ὥσπερ ἐμπνευσθεὶς, ἐπιφέρει, υἷες Φρίξοιο. κατὰ δὲ τὴν Ἀρητιάδα νῆσον οἱ τοῦ Φρίξου υἱοὶ συναντήκασιν, ἔνθα ἦν καὶ τὰ σιδηρόπτερα ὄρνεα. Schol.

1095. Υἱῆες Φρίξοιο] οἱ παῖδες Φρίξου ἔπλεον εἰς Ὀρχομενὸν ἐκ Κόλχων, ἵνα τὰ πατρῷα κληρονομήσωσιν· ναυαγήσαντες δὲ ἐξεβράσθησαν πρὸς τὴν Ἀρητιάδα νῆσον· ὅθεν ἀναλαβόντες αὐτοὺς οἱ Ἀργοναῦται ἔσχον καθηγεμόνας, καὶ πάλιν αὐτοὺς ἀπήγαγον εἰς Ὀρχομενόν. Schol.

Ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται
Πατρός· ὁ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον·
Καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
Ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσεν
Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν·
Νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
Κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
Ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι
Ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρειστο.
Οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι στυγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,

Ex Æâ proficiſcebantur, ab Æetâ Cytæo,
Inſcenſâ nave Colchicâ, ut immenſas divitias acciperent
Patris: ille enim moriens juſſerat hoc iter,
Et ſane propè erant ad inſulam in eo die.
Jupiter autem Boreæ vim excitavit ad ſpirandum,
Imbribus ſignificans humidam viam Arcturi.
Ille quidem interdiu in montibus folia concuſſit
Paululum in ſummis leniter ſpirans ramis;
Nocte verò pontum invaſit vehemens, excitavitque fluctus
Reboans flatibus, nigra autem cœlum caligo
Involvit, nec ſtellæ alicubi tranſlucentes apparebant viſu
E nubibus, tenebroſa autem undique caligo inhæſerat.
Ipſi autem madidi, triſtem pertimeſcentes interitum

1100. Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο] δεικνὺς τὴν ἐφῶαν ἐπιτολὴν τοῦ Ἀρκτούρου, Βορέαν ἐποίησε πνεῖν, ὅπως ῥᾳδίως ὄμβρος καὶ ταραχὴ γένηται. Εἰώθε δὲ καὶ ὁ Βορέας ὄμβρους καταῤῥήσσειν. τοῦτο δὲ ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Ἀρκτούρου σφοδροὶ καταπίπτουσιν ὄμβροι, ὡς φησι Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ ἀστρονομίας. καὶ Ἄρατος. "Φράζεο δ' αὐτοῦ μεμνημένος Ἀρκτούροιο." Schol.

1101. Ἀρκτούροιο] ἔστι δὲ ὁ Ἀρκτοῦρος, ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. Schol.

1102. Ἠμάτιος] ὁ ἡμερινός. κατὰ τὴν ἡμέραν ὤν, φησὶν, ὁ Βορέας ἐτίνασσε τὰ φύλλα. Schol.

1103. Ἀήσυρος] ὁ ἐλαφρῶς πνέων. ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω. Schol.

1108. Μυδαλέοι] οἱ κάθυγροι. Schol.

Υἷες Φρίξοιο φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὔτως.
Ἱςία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὔτως
Νῆα διάνδιχ' ἔαξε τιναστομένην ῥοθίοισιν.
Ἔνθα δ', ὑποθημοσύνῃσι θεῶν, πίσυρές περ ἐόντες,
Δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου οἷά τε πολλὰ
Ῥαισθείσης κεκέδασο, θοοῖς συναρηρότα γόμφοις.
Καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο
Κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
Αὐτίκα δ' ἐῤῥάγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
Καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νήσου
Νησόν τ' ἤπειρόν τε περαίης ἐτρχόθι νήσου
Χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
Τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
Υἷας Φρίξοιο μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου

Phryxo nati, jactabantur paſſim fluctibus.
Vela inſuper dirupit venti impetus, navemque ipſam
In duas partes diffregit, quaſſatam fluctibus.
Inde autem conſilio deorum, quatuor licèt exiſtentes,
Trabem corripuerunt ingentem, quales multæ
Diffractâ navi, diſperſæ erant, validis compactæ clavis.
Eoſque ad inſulam, vel minimo à morte intervallo,
Fluctus ventique flatus ferebant malè affectos.
Illicò autem rupit ſe nimbus immenſus, compluitque in pontum
Et inſulam, et quamcunque obverſam inſulæ
Vel inſulam, vel continentem ulteriorem prope inſulam,
Regionem Moſſynœci violenti circumhabitabant.
Ipſos autem valido ſimul cum ligno procellæ impetus
Filios Phrixi ad litora devolvit inſulæ,

1111. Ῥοθίοισι] ῥοθίοιν, τὸ κῦμα. Schol.

1113. Ὠρέξαντο] ἀντὶ τοῦ ἐλάβοντο. Οἷά τε πολλά. οἷα πολλὰ ἦν ἀσύ- τερον μὲν συνηρμοσμένα τοῖς γόμφοις. τότε δὲ διαφθαρείσης τῆς νηὸς, διεσκορπίσθη τὰ ξύλα. Schol.

1114. Ῥαισθείσης] ῥαισθείσης, διαφθαρείσης. Κεκέδασο, ἀντὶ τοῦ διεσκόρπιστο. Schol.

1115. Παρὲξ ὀλίγον] παρ' ὀλίγον ἐκ τοῦ θανάτου. Schol.

Νύχθ'

Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
Λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
Ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινές ἐστε
Ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
Πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
Νηὸς ἀεικελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν,
Ἧι ἔνι τειρόμενοι ἅμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.
Τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουναζόμεθ', αἴκε πίθησθε,
Δοῦναι ὅσσονθ' εἴλυμα περὶ χροός, ἠδὲ κομίσσαι

Nocte sub obscurâ: immensa autem ex Jove aqua
Cessavit unà cum sole: statim prope obviam facti sunt
Invicem, primusque Argus sermonem adortus est.
Supplicamus vobis per Jovem Spectatorem, quicunque estis
Viri, faveatis et opem feratis indigentibus.
Quæ enim asperrimè incubuerunt mari procellæ
Navis vilis ligna omnia diffregerunt,
In quam simul afflicti ex necessitate ingressi sumus.
Quapropter nunc vobis supplicamus, si forte obtemperetis,
Ut detis aliquantulum vestitûs circa corpus, et sustineatis,

1123. Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην] τὴν σκοτεινὴν ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνο μέλαν. καὶ τὸν ἐνιαυτὸν λυκάβαντα οἱονεὶ λυγάβαντα. ἐπεὶ μετὰ λύγης βαίνει. Σοφοκλῆς Πολυξένη. "ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους." Schol.

1125. Ἄργος δὲ παροίτατος] εἷς τῶν Φρίξου παίδων οὗτος. τούτους δὲ Ἡρόδωρος φησὶν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον· Ἐπιμενίδης καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα. Schol.

1126. Ἐποψίου] ἐπόψιος. ἐπόπτης. Schol.

Ibid. Ζηνὸς ἐποψίου. *Jovis universa spectantis et intuentis.* Quamvis verò ab Apollonio Jupiter speciatim dicatur ἐπόψιος, cave tamen credas epithetum esse Jovi soli conveniens. Dii enim in genere dicti a Sophocle aliisque ΕΠΟΨΙΟΙ, *ceu inspectores.* In scholiis vero ad hunc versum pro ἐπόπτος scribe ἐπόπτης. Upt.

1130. Ἐμβεβαῶτες] μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος κεῖται τοῦ ἐμβεβήκαμεν. Schol.

1132. Δοῦναι ὅσσονθ'] εὐτελὲς καὶ βραχύτατον περίβλημα. Schol.

Ibid. Εἴλυμα. Reprehenderetur hoc ab Aristophane, qui et Euripidem sugillavit, quòd Τήλεφον δυστυχήσαντα πεποίηκε πήραν ἔχοντα καὶ προσαιτοῦντα: Sed heroas quoque casibus

Ἀνέρας

Ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
Ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσασθε
Ξεινίου ἱκεσίου τε· Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
Καὶ ξεῖνοι· ὁ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
Μαντοσύνας Φινῆος οἰσάμενος τελέεσθαι.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὥς πόθι γαίης
Ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπεὶρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει·
Αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Ἄργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότητι.
Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ἑλλάδος Αἶαν ἱκέσθαι
Ἀτρεκέως, δοκέω, που ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοὶ,
Φρίξον, ὅ τις πτολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
Κριοῦ ἐπεμβεβαώς· τὸν ῥα χρύσειον ἔθηκεν,

Misericordiâ usi in viros æquales, malo confligantes.
Quin hospites supplices Jovis causâ revereamini,
Hospitalis, et supplicum antistitoris; Jovis enim utrique, et supplices
Et hospites, qui nuper nobis inspectorem se præbuit.
Ab hoc autem Æsonis filius diligenter percontabatur,
Vaticinia Phinei ratus absoluta esse.
Hæc quidem statim omnia suppeditabimus benevoli.
Sed, age, dic mihi verè quò terrarum
Habitetis, et quæ necessitas trans mare navigare impulerit,
Ipsorumque vestrûm nomen inclytum, et genus.
Hunc autem Argus allocutus est perplexus rebus adversis.
Phrixum quendam Æoli natum a Cræciâ in Æam venisse
Haud dubiè, opinor, alicubi audivistis et antea ipsi.
Eum nempe Phrixum, qui in oppidum Æetæ ingressus est,
Ariete vectus, quem aureum fecit

humanis fuisse objectos nemo est quin sciat, et luculenta Euripidæ extat defensio in poet. Aristotelis C. 13, quâ etiam noster hic frui potest. Est hic locus ex Ulyss. ζ. ubi etiam legitur εἴλυμα, productâ mediâ. In Gallicano εἴλημα. Hœlz.

1147. Κριοῦ ἐπεμβεβαώς] Διονύσιος

Ἑρμείας· κῶας δὲ τὸ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε,
Πεπταμένον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσι.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι
Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ· καί μιν ἔδεκτο
Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξε
Χαλκιόπην ἀνάεδνον, ἐϋφροσύνῃσι νόοιο.
Τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος· ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
Γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
Ἡμεῖς δ' αὐτίκα πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες,
Νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι.
Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,

Mercurius: et vellus etiam nunc videatis
Suspensum in foliosis quercûs ramis.
Illum postea immolavit, ipsius mandato,
Fugæ faventi ante omnes Saturnio Jovi; ac ipsum recepit
Regiâ Æeta, filiamque ei nuptum dedit
Chalciopam indotatam, benevolentiâ animi.
Ex his utrisque genus nobis est; at ipse jam
Senex mortuus est Phrixus in Æetæ ædibus.
Nos verò statim patris præceptorum curam habentes,
Navigamus ad Orchomenum Athamantis causâ possessionum.
Si verò et nomen fortè cupias cognoscere,

ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶ κριὸν γεγενῆσθαι τροφέα Φρίξου. ὃν αἰσθόμενον τῆς ἐπιβουλῆς Ἰνοῦς, ὑποθέσθαι τῷ Φρίξῳ τὴν φυγὴν ποιήσασθαι. ὅθεν καὶ μεμυθεῦσθαι ὡς ὑπὸ κριοῦ διασωθείη. Ἡρόδωρος δέ φησιν ἐξ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς γενέσθαι παῖδας, Σχοινέα, Ἐρύθριον, Λεύκωνα, Πτοῦν· νεωτάτους δὲ, Φρίξον καὶ Ἕλλην· οὓς διὰ τὴν Ἰνοῦς ἐπιβουλὴν ἐκχωρῆσαι. πλανηθῆναι δὲ τὴν Ἕλλην κατὰ Πακτύην φασὶν, ὡς καὶ Ἑλλάνικος μαρτυρεῖ. Ἰνοῦς δὲ καὶ Ἀθάμαντος, Λέαρχος καὶ Μελικέρτης.

Τὸν μὲν χρύσειον. λέγεται γὰρ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπαφῇ τὸ δέρος τοῦ κριοῦ γενέσθαι χρυσοῦν. Schol.

1150. Ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι] τὸν κριὸν, φησὶν, ἔθυσε ταῖς ἑαυτοῦ ὑποθήκαις. τοῦτ' ἔστι, κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ τοῦ κριοῦ. αὐτὸς γὰρ ὁ κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ, τοῦτο ποιεῖν προσέταξε. Schol.

1151. Φυξίῳ ἐκ πάντων] Φύξιος Ζεὺς παρὰ Θεσσαλοῖς, ἤτοι ἐπειδὴ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατέφυγον κατακλυσμὸν, ἢ διὰ τὸ καταφυγεῖν τὸν Φρίξον εἰς αὐτόν. Schol.

1153. Χαλκιόπην] Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ Εὐωπίαν αὐτήν φησι καλεῖσθαι. ἐπώνυμον δὲ αὐτῇ Χαλκιόπη καὶ Ὀφιοῦσα. Schol.

Τῶδε

Τῷδε Κυτίσωρος πέλει οὔνομα· τῷ δέ τε, Φρόντις·
Τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον.
Ὡς φάτ'· ἀριστῆες δ' συμβολίῃ κεχάροντο,
Καὶ σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες: αὐτὰρ Ἰήσων
Ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
Ἦ ἄρα δὴ γνωτοὶ πατρώϊοι ἄμμιν ἐόντες
Λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητα.
Κρηθεὺς γάρ ῥ' Ἀθάμας τε κασίγνητοι γεγάασι,
Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγώ· σὺν τοῖσι δ' ἑταίροις
Ἑλλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἔσαῦτις ἐνίψομεν ἀλλήλοισιν·
Νῦν δ' ἕσσασθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ὀΐω

Huic nomen eſt Cytiſorus, huic autem Phrontis,
Huic Melas, ipſum verò me Argum vocaveritis.
Sic locutus eſt: optimates autem ob congreſſum gaviſi ſunt,
Ipſoſque amplexabantur, miro ſtupore perculſi: at Jaſon
Deinceps, prout fas erat, reſpondit his verbis.
Certè equidem cognati paterni nobis exiſtentes,
Oratis, ut benevoli ſublevemus miſeriam.
Cretheus enim et Athamas fratres fuerunt;
Crethei autem nepos ego ſum: cum his verò ſociis
Ex ipſâ Græciâ proficiſcor ad urbem Æetæ.
Verùm de his poſtea conferemus ſermones mutuos.
Jam autem prius induamini; conſilio equidèm opinor

1161. Συμβολίῃ] Συμβολίη τὸ σύμβολον, ἢ ἡ συμβολή. Schol.

Ibid. Ἀμφίεπον. Hoc expreſſum dedit Virgilius, lib. VIII. ubi Evander Æneæ,

——os oculoſque loquentis
Jamdudum, et totum luſtrabat lumine corpus,

Et. 10. de Pallade,

Miratus ſtupet in Turno, corpuſque per ingens
Lumina volvit, obitque (ἀμφιέπει) truci procul omnia viſu.

Hœlz.

1163. Κατὰ μοῖραν] κατὰ τὸ πρέπον.

1164. Γνωτοὶ] οἱ συγγενεῖς. Schol.

1166. Κρηθεὺς] Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας ἀδελφοί. Κρηθέως, Αἴσων· Ἰάσων· Ἀθάμαντος δὲ Φρίξος, Φρίξου Ἄργος. Schol.

Ibid. Κρηθεὺς, &c. Vid. Hygin. fab. XII.

Ἀθανάτων

Ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς χατέοντας ἱκέσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σφίσιν εἵματα δῦναι.
Πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Ἄρηος
Μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
Ἐσσυμένως, ἥτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ
Στιάων· εἴσω δὲ μέλας λίθος ἠρήρειστο
Ἱερός, ᾧ ποτε πᾶσαι Ἀμαζόνες εὐχετόωντο.
Οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοιντο,
Μήλων τ' ἠδὲ βοῶν τῇ δ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν,
Ἀλλ' ἵππους δαιτρεύον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτα πάσαντο,
Δὴ τότ' ἄρ Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων.
Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες

Immortalium, in manus meas vos egentes incidiſſe.
Dixit, et è navi veſtes dedit, ut induerent.
Simulque unà omnes poſtea ibant ad templum Martis
Pecora immolaturi; circa autem aram ſteterunt
Certatim, quæ extra excelſum erat templum,
E lapillis; intus autem niger lapis defixus erat,
Sacer, ad quem omnes Amazones vota obtulerunt.
Nec iis fas erat, quando ex adverſo venirent,
Ovium boumque ſacra in arâ illâ comburere,
Sed equos fruſtatim ſecabant, quos largiter ſaginaverant.
Poſtquam autem, peractis ſacris, paratas epulas deguſtâſſent,
Tunc ſane Æſonides interpellavit, ſermonemque adortus eſt.
Jupiter ipſe ſingula inſpicit, nec ipſum homines

1176. Στιάων] στῖαι αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται. ἡ ἐσχάρα οὖν καὶ ὁ βωμὸς ἐκ ψήφων κατεσκεύαστο. Καλλίμαχος. "πολυστιόεντι μέτωπον." Schol.
1180. Ἐπηετανὸν κομέουσαι] ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι. Schol.
1181. Ἐπαρτέα] ἑτοίμην. Schol.

1183. Ζεὺς αὐτὸς] τὸν Δία φησὶν ἐπιδέρκεσθαι ἕκαστα ὁ Ἰάσων, καὶ τὰ ἑξῆς. ἅμα μὲν παραμυθούμενος τὸν Ἄργον (περὶ αὐτὸν γὰρ ὁ λόγος) ἅμα δὲ καὶ λεληθότως βοήθειαν αἰτῶν παρ' αὐτοῦ, ὡς ἂν συνεργήσῃ αὐτοῖς ἀνακομίσαι τὸ δέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Schol.

Λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι.
Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο
Μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον·
Ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε
Χείματος οὐλομένοιο. πάρεστι δὲ τῇσδ' ἐπὶ νηὸς
Ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν,
Εἴτε μετὰ Φθίην, θείην πόλιν Ὀρχομενοῖο.
Τὴν γὰρ Ἀθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
Δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πέρι· σὺν δέ οἱ Ἄργος
Τεῦξεν· ἀτὰρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε
Πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ
Στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε,

Latemus prorſus, qui pii atque juſti.
Ut enim patrem veſtrum eripuit à cæde
Novercali, et ſeparatim immenſas dedit divitias,
Sic et vos rurſus integros ſervavit
A tempeſtate pernicioſâ: licet autem hâc in navi
Huc, illuc ire, ubicunque lubet, ſive ad Æam,
Sive ad Phthiam, inclyti urbem Orchomeni.
Hanc enim Minerva fabricavit, et ſecuit ferro
Ligna in cacumine Peliaco; cumque ipſâ Argus
Paravit: iſtam autem violenta unda diffregiſſet,
Vel priusquam ad rupes prope veniſſemus, quæ in ponto
Anguſto concurrunt toto die inter ſe mutuò.
Verum agite ſimiliter et vos nobis in Græciam aventibus
Vellus aureum reportare, adjutores eſtote,

1184. Pro οὐδὲ probat H. Stephanus ἠδέ. In Flor. eſt οὐ δὲ, ut δὲ ſerviat μιερισμῷ. Hœlzlinus legendum cenſet οὔ τι δίκαιοι, pro ἀδικοί τι.

1190. Μετὰ Φθίην] οἱ μὲν τὴν Φθίαν Ὀρχομενοῦ πόλιν φασὶν εἰρῆσθαι. Φθίην πόλιν Ὀρχομενοῖο· παρόσον οἱ Ὀρχομένιοι ἄποικοί εἰσι Θεσσαλῶν. διώνυται δὲ καὶ Ὀρχομενοῦ μνημονεύειν τοῦ μέθορίου Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας. ἔστι γὰρ Ὀρχομενὸς, καὶ ὄρος καὶ πόλις Θεσσαλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Ἀρκαδίας, καὶ Πόντου. Schol.

1197. Ἐπίρροθοι] ἐπιρροθεῖν, κυρίως τὸ τοῖς κυσὶν κελεύειν, καὶ ἐρεθίζειν, καὶ τὸ

Καὶ

Καὶ πλόου ἡγεμονῆες· ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
Στέλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν.
Ἴσχε παρηγορέων· οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες.
Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας. ὧδε δ' ἔειπεν
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι.
Ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγῆς
Σχήσεται οὐδ' ἠβαιὸν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
Αἰήτης· τῷ καὶ περὶ δείδια ναυτίλλεσθαι.
Στεῦται δ' ἠελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
Ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Ἄρει

Et curſûs duces: quandoquidem Phrixo ſacra
Proficiſcor perfecturus, ob Jovis iram in Æoli nepotes.
Conticuit cum hoc hortatu: illi verò extimeſcebant audientes:
Non enim opinabantur fore ut in mitem inciderent Æetam,
Vellus auferre arietis cupientes: et in hunc modum dixit
Argus, ægrè ferens tali eos navigatione occupari.
O amici, quantum nobis inſit virium, nequaquam auxilii
Recuſabitur vel tantillum, quando neceſſitas aliqua inciderit:
Sed mirum in modum horribili ſævitiâ præditus eſt
Æeta, ita ut pertimeſcam navigare.
Perhibetur autem eum à ſole natum fuiſſe; circa verò Colchorum
Innumeræ habitant gentes; et ſane Marti

τῇ νηῒ συνεργεῖν, παρὰ τὸ ῥόθιον, ὅ ἐστι τὸ κῦμα. ἐνταῦθα δὲ ἐπίρροθον ἁπλῶς τὸν βοηθὸν λέγει. Schol.

1199. Ζηνὸς χόλον] διὰ τὸ μηνῖσαι τὸ δαιμόνιον τοῖς ἀπὸ τοῦ Αἰόλου, Φρίξου κινδυνεύσαντος. νοεῖται δὲ ἐν τῷ χόλον ἡ διά, ἤγουν διὰ τὸν χόλον τοῦ Διός· ὡς τό, σὴν χάριν, ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν σὴν χάριν. τοιαύτῃ γὰρ προφάσει ὑπὸ Πελίου ἐξεπέμφθη. Schol.

1200. Ἔστυγον] ἐστύγνασαν. ηὐλαβήθησαν. Schol.

1201. Τεύξεσθαι ἐνηέος] οὐ γὰρ ὑπελάμβανον ἡδέως καὶ προσηνῶς προσδεχθήσεσθαι αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, διότι συνῆσαν τῷ Ἰάσονι. Ἐνηέος, προσηνέος, ἀγαθοῦ. Schol.

1203. Ἀτεμβόμενος] οὐχ Ὁμηρικῶς, ἀντὶ τοῦ στερισκόμενος. κεῖται γὰρ νῦν ἐπὶ τοῦ δυσχεραίνειν καὶ μεμφόμενος ἐπὶ τοιοῦτον αὐτοὺς στόλον στέλλεσθαι. Schol.

1208. Στεῦται] διαβεβαιοῦται. Schol.

Σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζει.
Οὐ μὰν οὐδ' ἀπονόσφιν ἑλεῖν δέρος Αἰήταο
Ῥηΐδιον· τοῖος μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
Ἀθάνατος καὶ ἄυπνος, ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν
Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίη ὅτι πέτρη·
Ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ
Βλήμενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας,
Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὔτως
Οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήϊον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειὰς
Αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον· αἶψα δὲ Πηλεὺς

Terribili voce et immenſo robore ſe parem exhibeat.
Haud equidem pellem auferre ab Æetâ
Facile erit: talis eam ſerpens circum undique cuſtodit
Immortalis, et ſomni expers, quem ipſa terra protulit
Caucaſi in ſaltibus, ubi Typhaonia petra,
Quò Typhaona perhibent, Jovis Saturnii fulmine
Percuſſum, quando ipſi validas intentaret manus,
Calidam a capite deſtillâſſe ſaniem. Is verò uti erat, venit
Ad montes et campum Nyſeium, ubi etiamnum
Jacet, merſus Serbonidis ſub aquâ paludis.
Sic dixit; at pleriſque pallor perfudit genas
Simul atque tale certamen audiverant: ſtatim autem Peleus

1212. Ὄφις. De dracone pellem auream cuſtodiente conſule Hygini interpretes, ad fab. I.

1214. Καυκάσου ἐν κνημοῖσι] περὶ τὸν Καύκασον, φησὶν, ἐν τῇ Τυφαονίᾳ πέτρᾳ κεραυνωθεὶς ὁ Τυφὼς, ἰχῶράς τινας ἀφῆκεν, ἐξ ὧν ἐγένετο ὁ δέρος φυλάσσων ὄφις. ὅτι δὲ ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος, καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσσαν αὐτῷ περιῤῥιφῆναι νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ Θεογονίᾳ ἱστορεῖ· οὐ μόνον ὅτι καὶ εἰς τοὺς περὶ Συρίαν τόπους ἠλάθη, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος. Schol.

1215. Τυφάονα] οὗτος, φησὶ, πληγεὶς ὑπὸ Διὸς, ὡς εἶχεν εἰς τοὺς περὶ Συρίαν τόπους Πηλούσιον παρεγένετο, διωκόμενος ὑπὸ Διός· ὅπου βυθισθεὶς κεῖται ἐν τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ. διήκει δὲ αὕτη ἀπὸ Συρίας μέχρι Πηλουσίου. τὰ δ' αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησίν. ἔνθα καὶ περὶ τῆς Νύσης ἱστορεῖ, λέγων. "ἔστι δέ τις Νύση, ὕπατον κέρας, ἀνθέον ὕλῃ, Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων." ὁ δὲ Καύκασος διήκει ἀπὸ τῆς Ἀμβρίων χώρας ἕως Κόλχων. ἡ δὲ Σερβωνὶς λίμνη διάκειται περὶ τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου. Schol.

Θαρσαλέως

Θαρσαλέως ἐπέεσσιν ἀμείψατο, φώνησέν τε.
Μηδ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ.
Οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε χερείους
Ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἴομ' ἐπισταμένους πολέμοιο
Κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐγγεγαῶτας.
Τῷ εἰ μὴ φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσει,
Οὔ οἱ χραισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων.
Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
Μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
Ἦρι δ' ἀνεγρομένοισιν ἐϋκραὴς ἄεν οὖρος·
Ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Τείνετο· ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Ἄρηος.
Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηίδα νῆσον ἄμειβον,

Audacter verbis respondit, dixitque.
Ne tam, bone vir, pertimescas animo.
Non enim adeo virium egentes sumus, ut deteriores
Simus armis cum Æetâ decertare.
Sed nos etiam existimo peritos belli
Illuc proficisci, qui fermè ex Deorum sanguine sati sumus.
Quapropter, nisi benevolè vellus aureum concesserit,
Nulli ei commodo futuras opinor gentes Colchorum.
Ita illi inter se vicissim confabulabantur,
Usque dum cibo satiati dormitum ierunt.
Manè autem experrectis temperata spirabat aura:
Sustulerunt igitur lintea, quæ flatu venti
Extendebantur; ac celeriter insulam liquerunt Martis;
Noctè verò insequenti, Philyræam præterlegerunt insulam;

1223. Μηδ' οὕτως, ἠθεῖε] πρὸς τὸν, τὸ καὶ περιδεείδια ναυτίλλεσθαι, ἀπολύτησιν ὁ Πηλεὺς, κελεύει μὴ δεδιέναι. διὸ θυμῷ χεῖρον. γράφεται δὲ καὶ μύθῳ. ἵνα ᾖ, μὴ ἐκφόβει ἡμᾶς τῷ περὶ Αἰήτου λόγῳ. ἐκφέρεται δὲ οὕτως. ἀλλ' ἐν πᾶσι, δειδίσσεο θυμῷ. κατ' οὐδὲν γὰρ, φησὶ, τοῦ Αἰήτου ἐσμὲν χείρους. τὸ δὲ ἠθεῖε, οἶμαι κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η γεγονέναι, ὥσπερ καὶ, τὸ βαιὸς, ἠβαιός· μύω, ἠμύω. σημαίνει δὲ κατὰ τὸ προσχήμα τὸ θεῖε, συγγενές, ἢ τὸ θαυμάσιε (μηδαμῶς ὦ θαυμάσιε) ἢ τὸ καλέ. Schol.

1224. Ἀλκὴν. Hœlzlinus mavult legere ἀλκῆς.

1235. Φιλυρηίδα νῆσον] τὴν τῆς Φι-

Ἔνθα

Ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισιν,
Ῥείην ἐξαπαφών, παρελέξατο· τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
Τέτμε θεὰ μεσσηγύς· ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
Ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ.
Ἡ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ὠκεανὶς Φιλύρη, εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν
Ἦλθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
Ἄλλα θεῷ ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
Γαῖαν, ὑπερφιάλους τε παρεξ' ἐνέοντο Σάπειρας,
Βυζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον

Ubi Cœli filius Saturnus cum Philyrâ, quando in Olympo
Titanibus imperaret, et ipſe ſub antro Cretenſi
Jupiter adhuc inter Curetes educaretur Idæos,
Deceptâ Rheâ, concubuit; eoſque in amoribus
Deprehendit Dea mediis; ille verò è lecto proſiliens,
Proruit, juboſo formâ ſimilis equo.
At præ pudore, loco illo et ſedibus relictis,
Oceani filia Philyra, in arduos montes Pelaſgorum
Ivit, ubi Chironem monſtroſum, partim quidem equo
Partim deo ſimilem, e mutuo peperit concubitu.
Hinc porro Macronas, et immenſam Bechirorum
Terram, ac violentos prӕternavigârunt Sapiras,
Et poſt hos Byzeras: ulterius enim uſque progrediebantur

λύραν φησίν, ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ, κατοικούσης περὶ τοὺς τόπους τούτους. Κρόνου δὲ μιγνυμένου αὐτῇ, ὅτε ἐβασίλευε Τιτάνων, τὴν Ῥέαν αὐτοὺς ἐπαυτοφώρῳ καταλαβεῖν. ὅθεν τὸν μὲν Κρόνον αἰδεσθέντα εἰς ἵππον μεταβληθῆναι, τὴν δὲ φυγεῖν εἰς Θεσσαλίαν. Φερεκύδης φησὶν ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη τῇ Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ· καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων. Σουίδας δὲ ἐν α Θεσσαλικῶν τὸν Χείρωνα Ἰξίονος εἶναι παῖδα φησίν, ἀδελφὸν δὲ Πειρίθου. Schol.

1237. Κρηταῖον ὄρος] τὸ Κρητικόν, γέγονε δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ Σιναίου. Schol.

1239. Ῥείην. Conſule Span. ad Call. in Jov. 36.

1241. Χαιτήεντι] χαιτήεις, χαίτην ἔχων· ἀπὸ τῆς χαίτης. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔρση, ἐρσήεις· καὶ τιμή, τιμήεις. Schol.

1246. Μάκρωνας] περὶ Μακρώνων καὶ Βεχείρων καὶ Σαπείρων προείρηται. Schol.

Ἐσσυμένως,

Ἐσσυμένως, λιαροῖο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
Καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο Πόντου·
Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
Ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.

Festinanter, secundo impulsi vento:
Et tunc sanè pergentibus sinus apparuit Ponti;
Quin imo Caucasiorum montium incipiebant apparere vertices
Excelsi, ubi membra ad asperas rupes
Circumligatus æreis pedicis Prometheus
Aquilam jecore suo pascebat, retrorsùm volantem.

1250. Μυχὸς] εἰπὼν δὲ, μυχὸς διεφαίνετο Πόντου, ἔδειξεν ὅτι ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Πόντου ἡ Κολχική. Schol.

1251. Καὶ δὴ Καυκασίων] τὰ περισσευόμενα Καυκάσια Ἐρατοσθένης πλησίον εἶναί φησι τῆς περισσευομένης Κασπιανῆς θαλάσσης. Ἐρίπναι. τῶν Καυκασίων ὀρῶν αἱ ἀπορρῶγες καὶ ἐξοχαί. τινὲς δὲ ἐρίπνας, τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί Schol.

1252. Τόθι γυῖα] ὁ Προμηθεὺς ἐδέδετο ἐν τῷ Καυκάσῳ, καὶ ὁ ἀετὸς τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατήσθιεν. Ἀγρέτας δὲ ἐν τρισκαιδεκάτῃ τῶν Σκυθικῶν, διαπαιζόμενος φησὶ τὸ ἧπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ, διὰ τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Αἰετὸν φθείρειν. ἧπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ οὖθαρ, τὴν εὔκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχετεύσαντος διορύξει τὸν ποταμὸν, τόν τε ἀετὸν δόξαι ὑπ᾽ αὐτοῦ κεχειρῶσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελύσθαι τῶν δεσμῶν. Θεόφραστος δὲ τὸν Προμηθέα φησὶ, σοφὸν γενόμενον, μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας. ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον ὡς ἄρα πυρὸς μεταδοίη. καὶ Ἡρόδωρος ξένως περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως ταῦτα. εἶναι γὰρ αὐτὸν Σκυθῶν βασιλέα φησί· καὶ μὴ δυνάμενον παρέχειν τοῖς ὑπηκόοις τὰ ἐπιτήδεια, διὰ τὸ τὸν καλούμενον Αἰετὸν ποταμὸν ἐπικλύζειν τὰ πεδία, δεθῆναι ὑπὸ τῶν Σκυθῶν. ἐπιφανέντα δὲ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ποταμὸν ἀποστρέψαι εἰς τὴν θάλασσαν (καὶ διὰ τοῦτο μεμυθεῦσθαι ἀνῃρηκέναι τὸν ἀετὸν Ἡρακλέα) τὸν δὲ Προμηθέα λῦσαι τῶν δεσμῶν. Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρᾳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τοῦ Φόρκυνος φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. καὶ ὅτι δὲ ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον. Schol.

1253. Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν. δεθῆναι τὸν Προμηθέα φησὶν Ἡσίοδος, καὶ τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπήν. Δοῦρις δέ φησι, διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι. ὅθεν τοὺς περὶ τὸ Καυκάσιον οἰκοῦντας μόνῳ Διῒ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν, διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους Προμηθεῖ γενέσθαι. καθ᾽ ὑπερβολὴν δὲ σέβειν Ἡρακλέα, τῆς τοῦ ἀετοῦ τοξείας χάριν. εἰκότως οὖν ὁ Ἀπολλώνιος περὶ Καύκασον γενόμενος, καὶ τούτων ἐμνήσθη. Schol.

1254. Αἰετὸν, &c. Haud ludet operam qui de hâcce fabulâ Scholiastem Hesiodi, optimè eam exponentem, consuluerit. Θεογ. 523.

Τὸν

Τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἴδον ἕσπερον ὀξέϊ ῥοίζῳ
Νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Λαίφεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν.
Οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν οἰωνοῖο,
Ἶσα δ' εὐξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄιον αὐδὴν
Ἧπαρ ἀνελκομένοιο Προμηθέος· ἔκτυπε δ' αἰθὴρ
Οἰμωγῇ· μέσφ' αὖτις ἀπ' ὄρεος ἀΐσσοντα
Αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
Ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο ἀλημοσύνῃσιν ἵκοντο
Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα, καὶ ἔσχατα πείρατα Πόντου.
Αὐτίκα δ' ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
Ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον· ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
Ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν· ὦκα δ' ἐρετμοῖς

Eam quidem viderant vespertinam stridore acuto
Super summam volantem navem, prope nubes; sed tamen
Vela omnia concussit lacessita alarum motu.
Non enim illa volucris altivolæ formam exhibebat,
Sed veloces quatiebat alas, politis æquales remis.
Nec diu postea gemibundam audiebant vocem
Jecur retrahentis Promethei; insonuit autem æther
Ejulatu, donec iterum è monte deruentem
Aquilam crudivoram, eâdem viâ, conspexerunt.
Nocturni verò, Argi peritiâ, devenerunt
Ad Phasin latè fluentem, et extremos fines Ponti.
Statim autem vela et antennam in cavum
Receptaculum detracta reposuerunt; tum ipsum
Malum statim submiserunt inclinatum, ac celeriter remis

1255. Τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης] παρὰ τὴν ἑσπέραν, φησὶν, εἶδον οἱ ἀριστεῖς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τὸν Προμηθέα. Schol.

1257. Παραιθύξας] παρακινήσας. τοῦτ' ἔστι, πνοὴν ποιήσας, τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία. Schol.

1258. Αἰθερίοιο] ἀντὶ τοῦ ἀεροπόρου. Schol.

1259. Ἶσα δ' εὐξέστοις] τὰ ἐν τοῖς πτέρυξι πτερὰ ἴσα εἶχεν ἐρετμοῖς, ὅ ἐστι κώπαις. τοῦτο δέ φησι δεικνὺς τὸ μέγεθος τοῦ ὄρνιθος. Schol.

1260. Δηρὸν] δηρὸν οὐ μετέπειτα, ἀντιστρόφως, ἔπειτα δὲ οὐ μετὰ δηρόν. Schol.

1264. Ἄργοιο] Ἄργοιο τοῦ Φρίξου υἱοῦ. Ἀλημοσύνῃ, τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων. Schol.

Εἰσέλασαν

Εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον· αὐτὰρ ὁ πάντῃ
Καγχλάζων ὑπόεικεν· ἔχον δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
Καύκασον αἰπήεντα, Κυταιίδα τε πτόλιν Αἴης·
Ἔνθεν δ' αὖ πεδίον τὸ Ἀρήιον, ἱερά τ' ἄλση
Τοῖο Θεοῦ· τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων
Πεπταμένον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
Οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς
Γαίῃ τ', ἐνναέταις τε Θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
Ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
Εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
Αὐτίκα δ' Ἀγκαῖος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπεν.
Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
Φάσιδος· ὥρη δ' ἧμιν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
Εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,

Ingreſſi ſunt fluvii alveum ingentem, qui quoquoverſus
Stridens recedebat: erat verò illis è ſiniſtrâ
Caucaſus excelſus, ac Colchica urbs Æetæ:
Ex alterâ autem parte, campus Martius, ſacraque nemora
Illius Dei, ubi vellus ſerpens tuebatur obſervans
Suſpenſum in foliosis quercûs ramis.
Ipſe autem Jaſon aureo in flumen poculo
Vini meri dulcia fundebat libamina
Telluri, et incolis Diis, animiſque mortuorum
Heroum; ſupplexque orabat, ut innoxii eſſent patroni,
Benevolè; et navis bono cum omine funes reciperent.
Statim autem Ancæus talem ſermonem ſubjecit.
Jam ſane in Colchicam terram pervenimus, et fluenta
Phaſidis; tempus igitur adeſt, quo inter nos conſultemus,
Sive comiter tentabimus Æetam,

1274. Πεπταμένον] Ἡρωδιανὸς παροξυνει. Schol.

1276. Μελισταγέας] γλυκέας. Schol.

1277. Ἐνναέταις τε Θεοῖς] τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς. τοὺς γὰρ ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θύειν θεοῖς ἐπιχωρίοις καὶ ἥρωσι. τοῦτο φασὶ καὶ Ἀλέξανδρον ποιῆσαι τὸν Μακεδόνα ἐν Ἰλίῳ. Schol.

1279. Καὶ νηὸς ἐναίσιμα] τὰ καθήκοντα. οἷον ἐπ' ἀγαθοῖς καὶ εὐπροσδέκτοις. Schol

1283. Εἴτ' οὖν μειλιχίῃ] ἄτε πρᾶως

Εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσεται ὁρμή.
Ὣς ἔφατ'· Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων
Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦεν
Νισσομένων, ἔνθ' οἵγε διὰ κνέφας ηὐλίζοντο.
Ἠὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοισι φαάνθη.

An alia aliqua tuta erit aggrediendi via.
Sic dixit: Argi autem hortatu Jaſon
Altè navem juſſit anchoris ſtabilirent,
Umbroſæ inactam paludi (ea autem erat proximè
Navigantes) ubi illi per noctem dormiebant.
Aurora autem paulo poſt deſiderantibus apparuit.

προσφερόμενοι τῷ Αἰήτῃ, ἀποπειραθείημεν αὐτοῦ, εἴτε ἄλλως πως. Schol.

1284. Ἐπήβολος] ἀσφαλής· οὕτω καὶ Ἀμειρίας ἀπέδωκεν ἐν ταῖς γλώσσαις. Schol.

1285. Παρηγορίῃσιν] παρηγορίαι, ἡ προτροπὴ καὶ ἡ συμβουλή. Schol.

1286. Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν] ἐν τῷ βάθει τοῦ ποταμοῦ. μὴ προσορμισθέντας τῇ γῇ. Ὅμηρος. "ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν." Ἐπ' εὐναίῃσιν. ἐπὶ τῶν ἀσχυρῶν ἑλκύσαι, ταῖς ἀγκύραις ὁρμίσαι. Schol,

1287. Δάσκιον] τὸ δασύσκιον, κατὰ συγκοπήν. Schol.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΤΡΙΤΟΝ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
Ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν

AGE nunc, adsis mihi, O Erato, et enarra
Quomodo inde in Iolcum reportaverit vellus Jason
Medeæ amore: tu enim et Veneris officium

1. Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ] τοῦ τρίτου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια, ἐστὶ τάδε. Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ βουλευσάμεναι, πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην τῇ Μηδείᾳ ἐπιπέμψαι τὸν Ἔρωτα. Ἰάσων δὲ μετὰ τῶν Φρίξου υἱῶν παραγενόμενος πρὸς τὸν Αἰήτην, ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος. ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης, ἄθλους αὐτῷ προστάττει μεγάλους· ὥστε τοὺς πυρίπνους ταύρους ζεῦξαι, καὶ σπεῖραι τοὺς τοῦ δράκοντος ὀδόντας, ὑφ' ὧν ἀνεδίδοντο γίγαντες. οὐ μόνον δὲ σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ τῶν γηγενῶν στάχυν θερίσαι. Μήδεια δὲ, διὰ τὸν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἔρωτα, ὑπάγεται ὑπὸ τῇ Χαλκιόπῃ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς βοηθῆσαι: καὶ δὴ συνθεμένη καὶ συντυχοῦσα τῷ Ἰάσονι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθεται ὃν τρόπον δεῖ πρὸς τὸ θέρος τῶν γιγάντων ἁρμόσασθαι. τοῖς δὲ φαρμάκοις χρησάμενος ὁ Ἰάσων ἤνυσε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ Αἰήτου τοὺς προτεθέντας ἄθλους. Ἐρατώ. ἀντὶ τοῦ Ἐρατοῖ, Ἀττικῶς. τὴν Ἐρατὼ φασὶν ὄρχησιν εὑρηκέναι. Εἰ δ' ἄγε νῦν. λέγεται, τῶν Μουσῶν ἡ μὲν Κλειὼ εὑρηκέναι τὴν ἱστορίαν· Θάλεια δὲ γεωργίαν, καὶ τὴν περὶ τὰ φυτὰ πραγματείαν· Εὐτέρπη δὲ μαθήματα· Τερψιχόρη, παιδείαν· Ἐρατὼ, ὄρχησιν· Πολύμνια, λύραν· Μελπομένη ᾠδήν· Οὐρανία, ἀστρολογίαν· Καλλιόπη, ποίησιν. Παρά τι. τὸ ἑξῆς, παρίστασο καὶ εἰπέ. ζητεῖται δὲ πρότερον μὲν διὰ τί οὐκ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως ἐπικαλέσατο τὰς Μούσας, νῦν δ' αὐτὸ ποιεῖ. δεύτερον, διὰ τί τὴν Ἐρατὼ, καὶ οὐ τὰς ἄλλας ἐπικαλεῖται. ῥητέον οὖν πρὸς μὲν τὸ πρότερον, ὅτι ἀρχόμενος μὲν, εἰκότως Ἀπόλλωνα τὸν τῶν Μουσῶν ἀρχηγέτην ἐπικαλέσατο· ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδή περ περὶ γάμων καὶ θαλίας διαλέγεσθαι μέλλει, θαλιῶν δὲ προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, διὰ τοῦτο νῦν τὰς Μούσας ἐπικαλεῖται. ὅτι δὲ θαλιῶν εἰσὶ προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται. "οὐδέ τι λήθονται Μουσῶν βροτοὶ, αἱ γὰρ ἔασι Κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χοροὶ θαλίαι τ' ἐρατειναί." πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἐπειδὴ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις ὀρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται, μέλλει δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τὸν τῆς Μηδείας καὶ Ἰάσονος γά-

Ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
Παρθενικάς· τῷ καί οἱ ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.
Ὣς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι
Μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν,
Ἥρη Ἀθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
Ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν θαλαμόνδε κιοῦσαι
Βούλευον· πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη.
Αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγατερ Διὸς, ἄρχεο βουλῆς,
Τί χρέος, ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
Χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο·
Ἦ καὶ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
Μειλιχίοις· ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς·

Sortita es, innuptasque curis tuis mulces
Virgines, unde tibi nomen amabile est inditum.
Sic inter densas, nemine observante, arundines
Manserunt proceres in insidiis locati: at verò intellexerunt
Juno et Minerva, et ab ipso Jove aliisque
Immortalibus seorsim Diis thalamum ingressæ,
Consultabant; tentabat autem Minervam primùm Juno.
Ipsa nunc prior, filia Jovis, aggredere consilium,
Quid rei, quidve doli confingas, quo captum
Aureum Æetæ vellus in Græciam auferant;
Aut ipsi, verbis decepto, persuadeant
Blandis; vehementèr enim est arrogans.

μενον διηγεῖσθαι, διὰ τοῦτο τὴν εὑρέτιν τῆς ἐπιθαλαμίου τῶν γάμων ὀρχήσεως ἐπικαλεῖται Μοῦσαν. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐπήνεγκε μεμοιρᾶσθαι τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων. τῷ γὰρ γάμῳ καὶ ὄρχησις ἕπεται. Ῥιανὸς δέ φησι μηδὲν διαφέρειν ἢ πάσας ἐπικαλεῖσθαι τὰς Μούσας, λέγων οὕτως. "πᾶσαι δ' εἰσαΐουσι, μιᾶς ὅτε τοὔνομα λέξεις." ἴσως δὲ καὶ ἐπειδὴ περὶ ἔρωτος μέλλει διαλέγεσθαι, ἡ Ἐρατὼ δὲ παρὰ τὸ ἐρᾶν παράγεται, διὰ ταῦτα ταύτης μνημονεύει, τὸ κοινὸν εὐεργέτημα αὐτῇ ἀναπτθεὶς διὰ τὸ ὄνομα. Schol.

Ibid. Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ.

Nunc age qui reges, Erato, Virg.

3. Σὺ γὰρ] Εὐλόγως δὲ ὁ Ἀπολλώνιος μεμοιρᾶσθαι τὴν Ἐρατώ φησι τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων, λέγω δὴ τῶν γαμικῶν· γάμοις δὲ ἔρως καὶ ὄρχησις ἕπεται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν. πρεσβυτέρων μὲν, κατὰ τὸν Κρόνον γενομένων· νεωτέρων δὲ, τῶν ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης. Schol.

5. Οἱ. Gall. τοι. Mihi Aldinum arridebat; quia ἑοῖ sic est in lib. I. in Apotreptico Hypsipylæ. Hœlz.

6. Ἀνωΐστως] ἀνυπονοήτως. Schol.

13. Μεθ' Ἑλλάδα] ἀντὶ τοῦ εἰς Ἑλλάδα. Schol.

Ἔμπης

Ἔμπης δ' ἤ τινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ παρ' ἄσσον Ἀθηναίη προσέειπε.
Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν
Ἥρη ἀπηλεγέως ἐξείρεαι· ἀλλά τοι οὔπω
Φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον ὅστις ὀνήσει
Θυμὸν ἀριστήων· πολέας δ' ἐπεδοίασα βουλάς.
Ἦ, καὶ ἐπ' οὔδεος αἵγε ποδῶν πάρος ὄμματ' ἔπηξαν,
Ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν· αὐτίκα δ' Ἥρη
Τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφατο μῦθον.
Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
Παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴκε πίθηται,
Κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι

Nullum tamen tentamen omittere oportet.
Sic dixit; hanc autem illico Minerva allocuta eſt.
Me etiam talia in animo verſantem
Juno, apertè rogas; ſed nondum
Excogitâſſe videor illum dolum, qui uſui erit
Animo procerum; multa tamen perlibravi conſilia.
Dixit; et in ſolo ante pedes oculos fixos tenebant
Bifariam inter ſe animo fluctuantes; at ſtatim Juno
Talem deliberans prior habuit ſermonem.
Abeamus hinc ad Venerem, quam conventam ambæ
Ut filio ſuo edicat hortemur, ſi modò paruerit,
Natam Æetæ venerorum peritam telis ſuis

16. Ἀποτρωπᾶσθαι] ἀποτρέπεσθαι. ὁ δὲ νοῦς, ὅμως οὐδεμίαν πεῖραν παρεῖναι δεῖ. Schol.

17. Τὴν δὲ παρ' ἄσσον] παραχρῆμα, εὐθέως. ἢ λείπει τὸ καθημένην. Schol.

19. Ἀπηλεγέως] σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀληθῶς καὶ ἁπλῶς, ἔτι δὲ καὶ τὸ σαφῶς· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποτόμως. ἐπιφέρει γάρ, ἀλλά τοι οὔπω φράσσασθαι νοέω. Schol.

23. Ἄνδιχα πορφύρουσαι] διῃρημένως μεριμνῶσαι. Schol.

25. Μετὰ Κύπριν] πρὸς τὴν Κύπριν. Ἐπιπλόμεναι. παραγενόμεναι καὶ ἐπελθοῦσαι.

26. Παιδὶ ἑῷ] Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ· Σαπφὼ δὲ γῆς καὶ Οὐρανοῦ· Σιμωνίδης δέ, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος. "σχέτλιε παῖ δολομήδεος Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει δολομηχάνῳ τέκεν." Ἴβυκος καὶ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει τὸν Ἔρωτα. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀρφέα, Κρόνου γενεαλογεῖται. "αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντα ἐτέκνωσε." Schol.

27. Αἰήτεω. Gall. Αἰήτου. A ſe mutatum monet Hœlzlinus, quòd Αἰήτεω ſæpe in ſequentibus.

Θέλξαι

Θέλξαι οἰστεύσας ἐπ' Ἰήσονι· τὸν δ' ἂν ὀΐω
Κείνης αἰνεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Ἀθήνῃ
Καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν.
Ἥρη, νήϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
Οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.
Εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Ἑσποίμην, σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὄρρα τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
Ὁππότε μιν τὰ πρῶτα παραὶ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
Ἕρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο

Percuſſam, allicere deſiderio Jaſonis; quem opinor
Illius aſſenſu vellus in Græciam allaturum.
Sic allocuta eſt; vafrum autem placuit conſilium Minervæ:
Et illi viciſſim reſponſum dedit verbis blandis.
Juno, inſciam me pater genuit hujus ictuum,
Nec rem aliquam novi quæ vim habeat alliciendi amorem.
Si autem tibi ipſi hæc ſententia arridet, certè ego
Aſſenſum præbitura ſum; tu verò compellandi vicem geres ubi conveneris.
Dixit; et proſilientes ad magnas ædes contenderunt
Veneris, quas ipſi extruxerat maritus utroque pede claudus,
Quando eam primùm a Jove duceret uxorem.
Mœnia autem ingreſſæ, ſub porticu thalami

28. Θέλξαι οἰστεύσας] νῦν ἀντὶ τοῦ ἀπατῆσαι, τὸ μὴ κρατῆσαι ἑαυτῆς διὰ τὸν ἔρωτα. Schol.

29. Κείνης αἰνεσίῃσι. Call. hymn. in Dian. Ἥρης αἰνεσίῃσιν, *Junonis conſiliis*. Rarior hæc vox, ἐννεσίῃσι paſſim. Conſule autem interpretes ad Call. Vide omnino infra v. 817.

30. Πυκινὴ] ἀντὶ τοῦ ἄρθρου καλῶς. ἀντὶ τοῦ πυκινὴ καὶ συνετὴ ἤρεσεν αὐτῇ εἶναι ἡ βουλή. Schol.

37. Ὄρρα τέ οἱ δεῖμεν] ὄρρα τί. οἱ Ἀριστάρχειοι δι' ἑνὸς ρ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν· Ἡρακλέων δὲ ἐν δυσίν. ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. "τόρρα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών." Schol.

Ibid. Δεῖμεν πόσις. Ἔθος ἦν τοῖς γήμασι θαλάμους οἰκοδομεῖσθαι. Schol. ad Il. β'. ubi de Proteſilao. Hœlz.

39. Αἰθούσῃ] αἴθουσαν λέγει τὴν παστάδα. Schol.

Ἔσταν,

Ἔσταν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει,
Νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχόν· ᾧ ἔνι πάντα
Δαίδαλα χάλκευεν ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μούνη
Ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἄντα θυράων.
Λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις,

Steterunt, ubi adornabat Dea lectum Vulcani.
Verùm ille quidem ad officinam et incudes mane iverat
In erraticæ insulæ latum recessum; quo omnia
Artificiosa opera ex ære ducebat ignis jactu: hæc igitur sola
Domi sedebat, versatili super solio, ex adverso forium.
Eburneis autem utrinque immissas húmeris comas

41. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς χαλκεῶνα] τῶν ἐν Αἰόλου νήσων Ἱερὰ καλουμένη, ἐν ᾗ φασὶ τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. Καλλίας δὲ οὐ τὴν Ἱερὰν φησὶν ἀνακεῖσθαι Ἡφαίστῳ, ἀλλὰ τὴν Λιπάραν. "νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ." εἰσὶ δὲ αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι ἑπτὰ αὗται, Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Ἱερὰ, Λιπάρα, Διδύμη, Ἐρικώδης, Φοινικώδης, περὶ Σικελίαν. Ἀλλ' ὁ μέν. τῶν Αἰόλου νήσων ἐστὶν ἡ Ἱερὰ καλουμένη, ἐν ᾗ φασὶ τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. ἱστορεῖ Καλλίας ἐν δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα· λέγων εἶναι καὶ ὄροφον ὑψηλὸν, ἐφ' οὗ κρατῆρές εἰσι δύο· ὧν ὁ ἕτερος ἐστὶ τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις. καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι, διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσιν. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται· μεθ' ἡμέραν δὲ, ἐκ τῆς κορυφῆς ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. Ἦρι, ἕωθεν. Schol.

Pro Καλλίας in init. Schol. lege Καλλίμαχος. Quod enim ibi citat Scholiastes legitur in Call. Hymn. in Dian. v. 47.

42. Πλαγκτῆς] Πλωτὴν δὲ αὐτὴν εἴρηκεν, ἀκολουθήσας τοῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν μυθολογοῦσι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ νῆσοι πᾶσαι ἐπλανῶντο, καὶ βάσεις οὐκ εἶχον. Schol.

Ibid. Πλαγκτῆς, *erraticæ*. Malim hoc haberi ὀνομαστικῶς dictum. Ulyss. μ'. Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι. Quod est præcidere ansam iis qui quærere curiosius possent quo tandem sub sole jacerent Planctæ. Et est hic μυθόπλαστος ἐκτοπισμὸς, de quo hunc in modum ἀστεΐζεται Eustathius. Πλαγκτὰς πέτρας ὁ ποιητὴς ὡς διά τινος πετροβόλου τερατείας μηχανῆς ἐκ τοῦ κατὰ Θράκην πορθμοῦ εἰς τὸν Σικελικὸν ἐξετίναξεν ὑπὸ ἀρχιτέκτονι τῷ μύθῳ. Quâ Homeri solertiâ etiam noster fruitur. Hœlz.

43. Δαίδαλα] διὰ δὲ τοῦ λέγειν, δαίδαλα χάλκευεν ῥιπῇ πυρὸς, ἐμφαίνει περὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ τοῦ Καλλίου ἀναφυσήσεως τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ χάσματος. Schol.

Κόσμου

Κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι· μέλλε δὲ μακροὺς
Πλέξασθαι πλοκάμους· τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
Ἔσχεθεν, εἴσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
Εἷσε τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
Ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.
Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
Δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκάνετον, οὔτι πάρος γε
Λίην φοιτίζουσαι; ἐπεὶ περίεστε Θεάων.
Τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν.
Κερτομέεις, νῶιν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.
Ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
Αἰσονίδης, ἠδ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἕποντο.

Componebat aureo pectine; ac longós
Plicatura erat cincinnos; eas verò coram conſpicata,
Deſtitit, introque vocabat, et è ſolio proſiliens
Locavit in ſellas; tum ipſa deinde
Reſedit, impexaſque manibus colligavit comas;
Et talia ſubridens affata eſt verbis blandis.
Venerandæ, quænam mens, quidve negotium vos hûc adducit
Longum adeò poſt tempus *jam conſpectas?* quare verò veniſtis, haud ſane antea
Admodum frequentèr commeantes, quippe eminetis inter Deas.
Illam autem Juno talibus reſpondens allocuta eſt.
Cavillaris tu quidem; nobis autem cor commovetur calamitate.
Jam enim in fluvio Phaſide navem detinet
Jaſon, et alii quotquot, pellis ſtudio, ſequuntur.

48. Ἔσχεθεν] ἐπαύσατο κτενίζεσθαι. Schol.

50. Ἀψήκτους] ἀκτενίστους. Schol.

52. Ἠθεῖαι] προσφώνησις παρ' Ὁμήρῳ νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους. Ἀπολλώνιος δὲ συλληπτικῇ τῇ φράσει κέχρηται. τὸ γὰρ τῇ Ἥρᾳ πρέπον, καὶ κατὰ τὸ Ἀθηνᾶς ἔταξεν. ταῦτα δὲ ἁρμόσει λέγεσθαι κατὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους, οὐ μόνον Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας, ἀλλὰ καὶ Διὸς ἐστὶ πρεσβυτέρα ἡ Ἀφροδίτη. Ἡσίοδος γὰρ αὐτὴν ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ φησὶ γενέσθαι. Schol.

53. Δηναιὰς] πολλοῦ χρόνου ὀφθείσας. Οὔτι πάρος γε. παραγράφει τὸ Ὁμηρικὸν, "πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις." Schol.

56. Κερτομέεις] εἰρωνεύῃ. Συνορίνεται. ταράσσεται, θορυβεῖται. Schol.

Τῶν

Τῶν ἤτοι πάντων μὲν ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρεν,
Δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα·
Τὸν μὲν ἐγὼν, εἰ καί περ ἐς Ἄϊδα ναυτίλληται,
Λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
Ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις,
Ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
Ὅς μ' ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκεν.
Καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
Ἐξ ὅτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἅλις πλήθοντος Ἀναύρου,
Ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησεν,
Θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα

Quibus sane omnibus, quoniam propè certamen ingruat,
Vehementer timemus; Jasoni autem maximè.
Eum ego, si vel in Orcum navigaret,
Soluturus infra ferreis Ixiona de catenis,
Salvum præstarem, quantum meis virium inesset membris,
Ut non rideat Pelias, vitato malo fato,
Qui, ob superbiam, honoris sacrorum me expertem fecit.
Aliam verò ob causam, jam olim mihi valde amatus est Jason,
Ex quo ad ostia bene pleni Anauri
Humanæ æquitatis periculum mihi facienti obviam factus est,
Venatu reversus: nive autem inalbebant omnes

62. Λυσόμενος χαλκέων] τὸν Ἰξίονα παρείληφεν, ὅτι δοκεῖ ἐπικεχειρηκέναι τῇ Ἥρᾳ. Φλεγύου δὲ υἱὸς Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης. "Φλεγύου γε ἔσπαρτ' Ἰξίων." Φερεκύδης δὲ, Αἴτωνος. φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἡϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἡϊονέως, βάραθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἡϊονεὺς ἀπώλετο. λύσσα δὲ τὸν Ἰξίονα ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται. Schol.

Ibid. Consule Hygin. fab. LXII. atque ibi interpretes. Vide editionem an. 1742. in addendis p. 947, ubi pro Αἴτωνος legendum putat clariss. editor Ἀντίωνος. Vide Diodor. Siculum. L. IV. p. 272. Upt.

68. Εὐνομίης] Εὐνομία, δικαιοπραγία καὶ ἡ καλοπραγία. Schol.

69. Νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο] τῇ χιόνι ἐσκέπαστο. Schol.

Οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες· οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
Χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
Γρηῒ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀναείρας
Αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι διὲκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
Τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· ὃ δέ κε λώβην
Τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύ γε νόστον ὀπάσσῃς.
Ὣς ηὔδα· Κύπριν δ' νεοστασίη λάβε μύθων.
Ἅζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἔθεν εἰσορόωσα·
Καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥγ' ἐπέεσσι.
Πότνα Θεὰ, μήτοι τὶ κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
Ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἵγε κάμοιεν

Montes, et speculæ celsissimæ, et ex ipsis
Torrentes cum strepitu devoluti ferebantur.
Anui autem me similem factam miseratus est, et sublatam
In humeros suos per impetuosam ipse transportavit aquam.
Quare mihi in perpetuum eximiè honoratur; nec pœnam
Luat Pelias, nisi tu reditum concesseris.
Sic locuta est: movit autem Venerem insolentia verborum,
Et Junonem sibi supplicantem non sine veneratione intuita est.
Ipsam igitur deinde verbis allocuta est blandis.
Venerabilis Dea, nihil deterius aliud esset
Cypride, si te orantem negligerem
Vel verbo, vel facto, quod hæ perficere possent manus

72. Ὀλοφύρατο] ὅτι τὸ ὀλοφύρατο ἄληπται ἐπὶ τοῦ ἠλέησεν. ὀλοφυρόμενος. συμπαθῶν, πάσχων. Schol.

73. Διεκπροαλὲς] κατώφορον, κατωφερές, καὶ ἐπὶ τὴν ἅλα προσιὸν, ῥοῶδες. Schol.

74. Τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται. Orpheus de Junone,

Ἔξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκε
Δαινοῦ ἥρωα περικλυτὸν Αἴσονος υἷα,

76. Κύπριν] λείπει τὸ ἐκπλήσσουσαν. Νεοστασίη. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐκπλήξει ἐγένετο γι[...] μύθων. ἡ μύθων ἐπίστασις ἄλλοι αὐτὴν [...] ἡ νεωστὶ προσπεπτωκότος λόγου σύνεσις. [...] ἡ νοῦς. ἐσέβετο ἡ παρακαλουμένην ὑπὸ τῆς Ἥρας ἑαυτὴν βλέπουσα. Schol.

77. Ἀντομένην] ἱκετεύουσαν, λιτανευομένην. Schol.

81. Χέρες. Gallic. Χεῖρες. Perperam. Cur enim fit χερὸς, χέρι, et in Hymno εἰς Πᾶνα, χέρας, nec dicere liceat χέρες; Hœl.

Ἠπεδανα

Ἠπεδαναί, καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.
Ὣς ἔφαθ'. Ἥρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν.
Οὔτι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
Ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ
Παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
Εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
Ῥηϊδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀΐω
Νοστήσειν ἐς Ἰωλκόν· ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν.
Ἥρη, Ἀθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα
Ἢ ἐμοί· ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
Τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
Οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
Καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,

Imbelles; nec aliqua mutua gratia sit.
Sic dixit; Juno autem iterum consultè locuta est.
Nihil virium indigæ advenimus, nihil manuum;
Sed tantùm quieta tuo impera nato,
Ut Æetæ filiam alliciat desiderio Jasonis.
Si enim illa cum eo conspiret benevolè,
Facilè ipsum, arrepto aureo vellere, existimo
Reversurum esse in Iolcum, quoniam valdè astuta est.
Sic inquit: ambas verò allocuta est Venus.
Juno, et Minerva, paruerit ille vobis multo citius
Quàm mihi; vestrûm enim, utcunque impudenti
Aliqua erit ei reverentia in oculis; me verò
Non curat, sed potius semper contendens spernit.
Quin imo irata in animo habui, obsessa malo,

85. Ἀκέουσα, &c. Huic loco eum similem esse fatetur Julius Scaliger, qui est Æn. I. de Junone et Æolo: at eundem ego hinc imitatione expressum aio: et respondent fere illa nostris. Hœl.

86. Παρθένον Αἰήτεω] ἀντὶ τοῦ θυγατέρα ἁπλῶς. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, τῶν Αἰήτου θυγατρῶν τὴν οὖσαν παρθένον. Schol.

89. Δολόεσσα] ἀντὶ τοῦ φρονίμη. ἔστι γάρ ποτε ὁ δόλος καὶ ἐπὶ τῆς φρονήσεως. Schol.

95. Μενέηνα] ὠργίσθην, ὑπερήλγησα. Schol.

Αὐτοῖσιν τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀϊστοὺς
Ἀμφαδίην· τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθείς,
Εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
Ἕξω ἐμάς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.
Ὣς φάτο· μείδησαν δὲ θεαί, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
Ἀλλήλαις· ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη προσέειπεν.
Ἄλλοις ἄλγεα τἀμὰ γέλως πέλει· οὐδέ τί με χρὴ
Μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἅλις εἰδυῖα καὶ αὐτή.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
Πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι· οὐδ' ἀπιθήσει.
Ὣς φάτο· τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός·
Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν.

Cum ipso arcu ingratè sonantes ei frangere sagittas
Palam: ita verò minabatur offensus,
Nisi procul manus, dum adhuc stomacho imperaret,
Abstinerem meas, fore ut deinceps me ipsam incusarem.
Sic dixit; subriserunt Deæ, et intuebantur è contra,
Inter se: ea verò iterum tristata respondit.
Aliis quidem dolores mei derisui sunt; nec sane necesse est
Me omnibus narrare, cum et ipsa satis noverim.
Nunc verò, quandoquidem vobis hoc cordi sit utrisque,
Periculum faciam, et ipsi abblandiar, nec abnuet.
Hunc in modum locuta est: illam verò Juno gracili apprehendit manu,
Ac leniter arridens vicissim respondit.

97. Χαλεφθεὶς] ὁ νοῦς. χαλεπῶς γάρ μοι χαλεπαίνων, ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἀπόσχοίμην τὰς χεῖρας, ἕως ἔτι τοῦ θυμοῦ κρατεῖ, ὡς μεμφοίμην ἐμαυτῇ. Ἑοῖ δὲ οὐκ εὖ κεῖται. ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ γὰρ λαμβάνεται. Schol.

Ibid. Γὰρ hìc omnino pro δὲ, quemadmodum sæpissime utitur Homerus.

106. Ῥαδινῆς] τρυφερῆς. Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν. "Ῥαδινοὺς πώλους." Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τοῦ τὸν οὐρανὸν βαστάζοντος κίονος, ῥαδινὸς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθους λέγει. Σιμωνίχος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου. "ῥαδινὰς δ' ἐπέπεμπεν ἀκοντίδας." Schol.

Ibid. —— ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός. Vide Hesych. in voce ῥαδινόν. Sic autem Theocritus Idyll. XVII. 37.

Κόλπον ἐς εὐώδη ΡΑΔΙΝΑΣ ΕΠΕΜΑΞΑΤΟ ΧΕΙΡΑΣ. Upt.

107. Παραβλήδην] ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. οὐ γὰρ ἀκούσιον ἐπὶ τοῦ

Οὕτω

Οὕτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
Ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ' ἐρίδαινε
Χωομένη σῷ παιδί· μεταλλήξει γὰρ ὀπίσσω.
Ἦ ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Ἀθήνη.
Ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
Εὗρε δὲ τόνγ' ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
Οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεος ἱμερθείς· ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ

Ita nunc, Cytherea, negotium illud, ut dicis,
Perfice celeriter; et ne quid irata sis, neque contendas
Offensa puero tuo; cedet enim *non nisi* post longum tempus.
Cum hæc dixisset, liquit sedem, simulque secuta est Minerva.
Iverunt autem ambæ hæ reversivæ: ipsa etiam Venus
Perrexit ire per plicaturas cœli, si quà istum inveniret.
Invenit autem ipsum seorsim Jovis florenti in campo,
Non solum, sed unà etiam Ganymedem, (quem olim Jupiter
In cœlum transtulerat, contubernalem Deorum,
Pulchritudinis desiderio perculsus) cum talis autem illi
Aureis, utpote pueri familiares, ludebant.
Ac abunde jam eorum sub mamillâ suâ

ἀπατᾶν. Παλαμήδης δὲ ἐξ ἀντιβολῆς, ἢ παραλογιστικῶς. νῦν δὲ ἐξ ἀποκρίσεως. Schol.

112. Παλίσσυτοι] ὀπισθόρμητοι. Schol.

114. Ἀπάνευθε Διὸς] ἀμφίβολος ἡ φράσις. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ἀπάνευθε Διὸς, χωρὶς τοῦ Διός· ὃ καὶ μᾶλλον. ἢ λείπει τὸ ἄλλων, ἵν' ᾖ, χωρὶς τῶν ἄλλων ἐν τῇ Διὸς ἀλωῇ. Schol.

115. Γανυμήδεα] τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ θεῶν, φησίν· οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὥστε Διῒ οἰνοχοεύειν. "τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν." Schol.

117. Κάλλεος ἱμερθείς. Cretensis est hæc fabula, ut Plato sensit I. Legum: itaque πάντες αὐτὸν κατηγοροῦμεν, hoc est de mendacio et impudentiâ postulamus. Ejus tamen allegoria seu alieniloquium evolvitur in scholiis ad Il. δ'. Hœl.

118. Ἑψιόωντο] ἀντὶ τοῦ ἔπαιζον. συμπαίζει γὰρ ὁ Γανυμήδης τῷ ἔρωτι. Φίλων δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν παρὰ τὸ ἔπος. Schol.

Μάργος

Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑπίσχανε χειρὸς ἀγοστῷ,
Ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. Ὁ δ᾽ ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
Σῖγα κατηφιόων. δοιὼ δ᾽ ἔχεν, ἄλλον ἔθ᾽ αὔτως
Ἄλλῳ ἐπιπροϊείς· κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
Καὶ μὴν τούς γε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
Βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ᾽ ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην· ἡ δ᾽ ἀντίη ἵστατο παιδὸς,
Καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε.
Τίπτ᾽ ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἦέ μιν αὔτως
Ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο νῆιν ἐόντα;
Εἰ δ᾽ ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος ὅ, ττι κεν εἴπω·

Protervus Amor lævæ tenebat manûs volâ,
Rectus ſtans; amabilis autem circà genas
Efflorebat rubor; alter verò inflexis ſtetit genibus,
Tacitè mœrens, ac duos tantùm habebat *talos*, alio temerè
Super alium miſſo; valdè etiam ſuccenſebat cachinnanti.
Verùm illis quoque citò ſuper priores amiſſis,
Diſceſſit vacuis cum manibus, nullum reliquum habens commentum, nec animadvertit
Venerem ſupervenientem; quæ coram adſtitit filio,
Eumque ſtatim, compreſſis genis, allocuta eſt.
Quid rides, malum infandum? an eum aliquo modo
Circumveniſti, nec legitimè viciſti inſcium exiſtentem?
Age verò promptè mihi perfice negotium, quod dictura ſum;

120. Μάργος Ἔρως] κατὰ μετωνυμίαν, ὁ μαργαίνειν ποιῶν. ὡς καὶ, μαινομένου Διονύσου. καὶ Ἀνακρέων, "πικρὸς δ᾽ ἐστὶ ἔρως." καὶ Ὅμηρος. "χλωρὸν δέος."
Ἡ δὲ λαιὰ ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ λάω, ὅ ἐστι βελτίονος. ὅθεν καὶ εὐώνυμος. Schol.

122. Ὀκλαδὸν] ἀντὶ τοῦ ὀκλάσας. Schol.

123. Δοιὼ] Λείπει τὸ ἀστραγάλους. Schol.

125. Ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας] καὶ τούτους ἐπαπολέσας τοῖς προτέροις, κεναῖς χερσὶν ἀμηχανῶν, ἤτοι ἐν ἀπορίᾳ φερόμενος, μὴ δυνηθεὶς νικῆσαι τὸν ἔρωτα, ἀπῆλθε. Schol.

127. Ἐπιπλομένην] ἀντὶ τοῦ ἐπελθοῦσαν, ἢ περιστρεφομένην ἐνταῦθα. Schol.

129. Τίπτ᾽ ἐπιμειδιάας] τί γελᾷς, κακὸν μέγα καὶ ἄρρητον; ἢ αὐτὸν ματαίως ἐξηπάτησας καὶ παραλογίσω, οὐδὲ δικαίως αὐτοῦ περιεγένου, ἀλλὰ παραλογίσω ἄπειρον αὐτὸν ὄντα; Schol.

Καὶ

Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
Σφαῖραν ἐΰτροχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
Διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται.
Κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
Κυανέη· ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
Ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν.
Τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο

Et profecto te donabo Jovis perpulchro ludicro,
Eo quod ipsi fecit cara nutrix Adrastea
Cum adhuc in antro Idæo puerilia saperet,
Globo volubili, quo tu nullum aliud oblectamentum
Bellius Vulcani acciperes manu.
Aurei quidem ei circuli fabrefacti sunt; et circa singulos
Duplices curvaturæ orbiculares ducuntur.
Occultæ autem suturæ sunt, et currit per omnes hedera
Cærulea; sed si hoc manibus tuis jeceris,
Stellæ instar, flagrantem per aërem, sulcum trahet.
Hoc ego te donabo; tu modò virginem Æetæ

133. Ἀδρήστεια] αὕτη τροφὸς Διός. Καλλίμαχος. "σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια." ἀδελφὴ Κουρήτων. Schol.

Ibid. Ἀδρήστεια. Ἀδρήστη, Ul. δ'. quod plenum, ἀδράστη νέμεσις. In schol. pro κοίμησεν rescripsi κοιμίσεν. Quod præterea a Latino Callimachi interprete acceptum est malè, quasi esset *circum gestavit*, cum sit, *sopivit*; in hym. Jov. Et quod hìc additur, ἀδελφὴ Κουρήτων, id verò est scholion Callimachicum. Hœl.

134. Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ] ἢ τῷ τῆς Κρήτης, ἢ τῷ τῆς Τροίας. ἀντιποιοῦνται γὰρ καὶ Τρῶες τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως, καθά φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος. Schol.

135. Σφαῖραν, &c. Confer Platonem, in Phædone, ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι, &c. Upt.

137. Κύκλα] κύκλα λέγει τοὺς ῥόμβους, κυκλώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τοὺς κύκλους· ὡς λύχνα καὶ δίφρα. Schol.

Ἰωνικῶς δὲ, &c. Consule Span. ad Callimachi Dian. v. 133, et Pall. v. 70. Upt.

138. Ἀψῖδες] αἱ συναφαί. Περιηγέες δὲ, περιφερεῖς, περίδρομοι. Schol.

140. Ἑαῖς] ἰδίαις σαῖς εἰπεῖν. Schol.

141. Ὁλκὸν] νῦν τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος λέγει. Schol.

Θέλξον

Θέλξον ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι· μηδέ τις ἔστω
Ἀμβολίη· δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
Μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
Νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχεν ἀμφιμεμαρπώς.
Λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἡ δ' ἀγανοῖσιν
Ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειάς,
Κῦσε ποτιχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.
Ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
Ἦ μέν τοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, κὰδ δὲ φαεινῷ
Μητρὸς ἑῆς εὖ πάντας ἀριθμήσας βάλε κόλπῳ.
Αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ,

Jaculo percuſſam in Jaſonis amorem ſolve; nec ulla ſit
Mora; alioqui jejunior erit gratia.
Sic locuta eſt: illi autem gratus ſermo erat audienti:
Omnes igitur abjecit delicias, et ambabus manibus veſtem
Fortiter utrinque Deæ tenebat comprehenſam,
Orabatque ut ſtatim daret abſque morâ: illa verò blandis
Aggreſſa verbis, attractis genis,
Oſculabatur eum complexa, reſponditque ſubridens.
Teſtor tuum nunc carum caput, et meum ipſius,
Certiſſimè me tibi donum præbituram, nec decepturam,
Si modò infixeris ſagittam filiæ Æetæ.
Dixit: verùm ille talos collegit, et ſplendido
Matris ſuæ diligenter omnes numeratos injecit ſinui.
Ac ſtatim pharetram aureo circumpoſuit cingulo,

143. Θέλξον] ἀντὶ τοῦ λῦσον τὴν ψυχήν. Schol.

144. Ἀμβολίη] Ἀμβολίαν λέγει τὴν βραδυτῆτα. Ἀφαυροτέρη, ἐλάσσων. Schol.

146. Μείλια] τὰ παίγνια δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται. Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ξενίων. "ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω Πολλὰ μάλ'." Schol.

148. Ἀγανοῖσιν] οὕτω τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ ἐπειρύσασα παρειὰς κῦσε. Schol.

150. Ποτιχομένη] περιλαμβάνουσα καὶ ἐπτομένη, ἀγανοῖς μύθοις ἀμείβετο μειδιῶσα. Schol.

153. Ἐνισκίμψῃς] ἐνεργήσῃς, ἐμβάλοις. Schol.

Πρέμνῳ

Πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον·
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
Αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
Αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
Οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
Οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονός· ἧχί τ' ἀερθεὶς
Ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύγεται ἀκτίνεσσι.
Νειόθι δ' ἄλλοθι γαῖα φερέσβιος, ἄστεά τ' ἀνδρῶν
Φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἐν αἰθέρι πολλὸν ἰόντι.
Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς

Arboris trunco reclinatam; curvumque prehendit arcum:
Ivit verò ex ædibus per Jovis omniparentem campum:
Et postquam portis exierat Olympi
Ætheriis, hinc declivis via est
Cœlestis, et duo poli erigunt vertices
Montium celsissimorum, cacumina terræ, quò sublatus
Sol primis emittitur radiis.
Infrà autem alibi terra frugifera, et urbes hominum
Apparebant; et fluviorum sacri fluxus; alibi iterum
Cacumina montium; circáque pontus per æthera assiduissimè currentem.
Heroes autem seorsim suæ super transtris navis

158. Βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο] Διὰ τούτων τῶν στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς εἶπεν, ἐπὶ τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ. καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν. Schol.

163. Ἐρεύγεται. Ut ibi constituatur fons luminis. Pythion. I. πηγαὶ ἐρεύγονται. Quemadmodum cor est scaturigo verborum. Psal. XLV. רחש לבי דבו. Hœl.

Hen. Steph, legit ἐρεύθεται, *sol primis rubescit radiis.* Et rectè legere videtur.

166. Ἐν αἰθέρι] ἀντὶ τοῦ ἀν' αἰθέρα: Schol.

167. Ἑῆς] ἔδει εἰπεῖν σφῆς, ἵν' ᾖ, τῆς ἑαυτῶν. τὸ μὲν γὰρ σφῆς, τῆς ἑαυτῶν· τὸ δὲ ἑῆς, τῆς ἑαυτοῦ. Schol.

Ibid. Ἑῆς. Scholiastes hanc vocem rapit in vitium quasi ἑῆς sit τῆς ἑαυτοῦ; non item τῆς ἑαυτῶν. Sed ipse Apollonius etiam sic loquitur, III. 170. I. 805. I. 1113, ut et Latini utuntur τῷ suus, quod ab illo esse constat. Hœlz.

Ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο·
Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, οἱ δ' ὑπάκουον,
Ἠρέμα ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
Ὦ φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ,
Ἐξερέω, τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.
Ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
Πᾶσιν ὁμῶς· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
Ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἶος ἀπούρας.
Ὧλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο
Υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
Πειρήσω δ' ἔπεσσι παροίτερον ἀντιβολήσας,
Εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,
Ἦε καὶ οὔ· πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσῃ.
Ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
Φρασσόμεθ' εἴτ' Ἄρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη

In fluvio, intra arundines in insidiis locati, consultabant.
Ac ipse Jason concionabatur; illi verò auscultabant,
Quietè suo quisque in loco ex ordine sedentes.
O amici, ego quidem quod mihi ipsi placuerit
Narrabo; hujus verò vos finem implere oportet.
Commune enim negotium, communes etiam sermones sunt
Omnibus æquè: qui verò silentio mentem ac consilium celaverit,
Sciat ille, se solum reditu classem hanc privare.
Cæteri quidem in navi cum armis quieti manete;
Ego verò ad ædes proficiscar Æetæ
Assumptis filiis Phrixi, et duobus ad hos sociis:
Tentaboque, verbis illum prius precatus,
An velit benevolè pellem auream concedere,
Nec ne; an fisus viribus advenientes spernat.
Sic enim ex ipso prius malum edocti,
Consultabimus, utrùm armis confligamus, an alia quæpiam

173. Ξυνὴ γὰρ χρειὼ] κοινὴ γὰρ ἡ χρεία, καὶ οἱ λόγοι, Schol.
174. Ὁ δὲ σῖγα νόον] ὁ δὲ κατὰ σιγὴν πράττων, καὶ ἐν ἑαυτῷ κρύπτων τὸ συμφέρον, οὗτος τὴν σωτηρίαν ἡμῶν παραιρεῖται. Schol.

Μῆτις

Μή τις ἐπίῤῥοθος ἔσται ἐεργομένοισιν αὐτῆς.
Μηδ' αὔτως ἀλκῇ πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
Τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας· ἀλλὰ πάροιθε
Λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν
Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ἧπερ ἐῴκει
Πρηΰνας. Ὁ δὲ καὶ πότ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
Μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς.

Ratio utilis ſuperſit, cohibitis nobis à prælio.
Neque temerè ipſum vi, priuſquam verbis tentaverimus,
Suâ privemus poſſeſſione; ſed antea
Satius eſt ut verbis eum demulceamus conventum.
Sæpe et facilè oratio, quod ægrè perficeret
Robur, id plenè perfecit, prout convenerit,
Deleniendo. Ille etiam inſontem Phrixum recepit olim
Matris fugientem inſidias et patris ſacrificia.

186. Σφέτερον κτέρας] οὐκ ὀρθῶς τὸ σφέτερον. ἔστι γὰρ τρίτον προσώπου πληθυντικόν. καὶ ἁμαρτάνει. ἔδει γὰρ ἑνικὸν, καὶ οὐ πληθυντικόν· ἀποχωρίσαι ἑὸν κτέρας. Schol.

Ibid. Σφέτερον. I. 167. II. 1042. III. 302. et alibi. Hoc corrigit Scholiaſtes in ἑὸν: non ſine inſcitiâ et injuriâ: nam σφετέρον etiam de unius poſſeſſione dicitur. Heſiodus in Scut.

Ὃς προλιπὼν ΣΦΕΤΕΡΟΝ τε δόμον ΣΦΕΤΕΡΟΥΣ τε τοκῆας.

Ὤχετο, &c. Ariſtoteles πολιτικῶν IV. 10. ἡ τυραννὶς ἄρχει πρὸς τὸ ΣΦΕΤΕΡΟΝ αὐτῆς συμφέρον. Æſchylus in Perſis de Dario, ἐκράτυνε ΣΦΕΤΕΡΑΙΣ φρεσί. Callimach. in Dian.

——— σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς ΣΦΕΤΕΡΗΣ ἐνεθήκατο νηῷ.

Orpheus de Æncæo ſolo, ΣΦΕΤΕΡΗΣΙ δαημοσύνῃσι κεκάσθαι. Ac plurima his ſimilia ex Appiano adducam et Polybio loca, ſi res poſtulet.

Hœl.

187. Λωΐτερον] ἀντὶ τοῦ λῷον, συγκριτικόν. τὸ δὲ λωΐτερον παρῆκται διὰ τὸ μέτρον. Schol.

190. Ὃ δὲ καὶ πότ'] ἀπὸ ὀξείας τὴν προφέρειν συλλαβήν. κατὰ ἀναφορὰν γὰρ λέγεται ἐπὶ τοῦ Αἰήτου. τὸ δὲ ἑξῆς, ὃ δὲ καὶ ποτὲ Φρίξον ἔδεκτο πατρὸς φεύγοντα θυηλάς. Schol.

191. Πατρός τε θυηλάς. De hâc fabulâ tractatur in Scholiis ad Il. η'. Ἰνὼ ἐπεβούλευσε τοῖς τῆς Νεφέλης παισίν. εὑροῦσα δέ τινα μηχανὴν, ἔφρυξε τὰ σπέρματα. Καὶ δὴ πολλῆς οὔσης ἀκαρπίας ἐν τῇ χώρᾳ ἔπεμπεν ὁ Ἀθάμας εἰς Πυθῶ θεοπρόπους· ἡ δὲ Ἰνὼ συνέπεισε τούτους, τεχνησαμένη τινὰ χρησμὸν κατὰ τοῦ Φρίξου, ὡς θῦμα τοῦ αὐτοῦ γονῆς προσενεγκὼν ἀπαλλαγήσεται τοῦ δεινοῦ, καὶ τὰ ἑξῆς. Hinc Virgilius ſuum illud de Sinone commentum accepit. Hœl.

Πάντες ἐπεὶ πάντῃ, καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν
Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ὣς φάτ'· ἐπῄνεσαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
Πασσυδίῃ, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅ τις ἄλλο κελεύοι.
Καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
Ὦρσε, καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
Σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἀνὰ νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
Χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ

Omnes omnino, vel impudentiſſimus hominum
Hoſpitalis reveretur Jovis jus atque obſervat.
Sic dixit: comprobârunt autem juvenes ſententiam Æſonis filii
Unanimiter, nec erat qui ſeorſim aliud juberet.
Et tunc ſane filios Phrixi et Telamonem, ut ſequerentur
Excitavit, et Augeam: ipſe verò corripuit Mercurii
Sceptrum; ſtatimque è navi per cannas et aquam
In litus egreſſi ſunt, in editiorem locum campi,
Qui Circæus appellatur; ubi plurimæ

199. Ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο] τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ ποταμοῦ τόπου, ὅπου ἐστὶ θορεῖν καὶ πηδῆσαι ἀπὸ τῆς νεώς. Schol.

200. Κιρκαῖον] Κιρκαῖον πεδίον, ἀπὸ Κίρκης. τὴν δὲ Κίρκην τινὲς μὲν Αἰήτου ἀδελφήν, τινὲς δὲ θυγατέρα φασὶν εἶναι. ταύτην Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, θυγατέρα Αἰήτου καὶ Ἑκάτης τῆς Περσέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας λέγει. ἡλίῳ γάρ φησιν υἱοὺς γενέσθαι δύο ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις, οἷς ὀνόματα ἦν, Περσεὺς καὶ Αἰήτης. τούτους δὲ κατασχεῖν τὴν χώραν· καὶ Αἰήτην μὲν Κόλχους καὶ Μαιώτας; Περσέα δὲ τῆς Ταυρικῆς βασιλεῦσαι· καὶ γῆμαι γυναῖκα τῶν ἐγχωρίων τινά, καὶ γενέσθαι αὐτῷ θυγατέρα, ᾗ ὄνομα Ἑκάτη. οἱ δὲ ἐκ Νύμφης τινὸς ἐγχωρίας τὴν Ἑκάτην φασὶν αὐτῷ γενέσθαι, ἀνδρείαν περὶ τὰ κυνηγετικά, καὶ πρώτην θανασίμους ῥίζας εὑρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γεγονέναι τῶν τε δηλητηρίων καὶ τῶν ἰάσεων διωκομένων, καὶ τὸν ἑαυτῆς πατέρα φαρμάκοις ἀποκτεῖναι. ταύτην γήμασθαι πεμφθεῖσαν εἰς Κόλχους Αἰήτῃ τῷ πατραδέλφῳ, ἀφ' ἧς γενέσθαι Κίρκην καὶ Μήδειαν. τὴν δὲ Κίρκην, πρεσβυτέραν οὖσαν, ὑπερβαλέσθαι τὴν ἑαυτῆς μητέρα· τὰ μὲν διδαχθεῖσαν παρ' αὐτῆς, τὰ δὲ καὶ αὐτὴν ἐφευρηκυῖαν, πολλὰ καὶ δεινά. Μήδειαν δέ, νεωτέραν μὲν Κίρκης, οὐχ ἡττωμένην δὲ αὐτῆς. ταῦτα μὲν οὗτοι. Ἡσίοδος δέ φησι τὴν Κίρκην τοῦ ἡλίου θυγατέρα εἶναι ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. "Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο Τίκτεν Ὀδυσσῆϊ ταλασίφρονι ἐν φιλότητι Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε." Schol.

Ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν.
Τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
Δέσμιοι· εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
Ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
Ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι·
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις,
Δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος· ἠέρι δ' ἴσην
Καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν· ἐπὶ χθονὶ ταρχύουσι
Θηλυτέρας· ἡ γάρ κε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νεισομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
Ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν

Ex ordine salices vitesque enatæ erant;
Quarum è fastigiis cadavera vinculis pendebant,
Ligata: nam in hodiernum usque piaculo est Colchis
Mares defunctos igne cremare; nec in terrâ
Fas est eos, monimento superimposito, sepelire;
Sed in crudis taurinis involutos pellibus,
Ex arboribus suspendere procul ab urbe: aëri autem æquale
Et terra sortita est munus: in terrâ sepeliunt
Fœminas: hic enim mos legis est.
Illis verò progredientibus Juno benè consulens
Multum caliginis aëriæ immisit per urbem, ut laterent

201. Πρόμαλοι. Non dubitant Steph. et Hœlz. quin legendum sit πρόμαλοι, quod εἶδος ἀγρίας δρυός.

202. Τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων] τὰ τῶν ἀρσένων σώματα οὐ θέμις Κόλχοις οὔτε καίειν οὔτε θάπτειν· βύρσαις δὲ νεαραῖς εἰλοῦντες ἐκρέμων τῶν ἀρσένων τὰ σώματα, τὰ δὲ θήλεα τῇ γῇ ἐδίδοσαν, ὥς φησι Νυμφόδωρος, ὡ ἠκολούθησε. σέβονται δὲ μάλιστα οὐρανὸν καὶ γῆν. Schol.

205. Στείλαντας. Ὑπακουστέον τοὺς Κόλχους, funeri nempe operam dantes: additur enim κατειλύσαντε, quæ haud infrequens est numeri ἀδιαφορία, ἄνδρε ἔχοντας, Il. ι'. Sic enim componuntur mortui, et arctantur, maximéque combusti, ut est in Sophoclis Electra, σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει. I. 355. Hœl.

209 Ἡ γάρ κε δίκη] ἀντὶ τοῦ, οὗτος γὰρ ὁ τρόπος τοῦ νόμου. Schol.

210. Τοῖσι δὲ νεισομένοις, &c. Respexisse videtur Apollonius ad hos versus Odyss. IV.

Καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλιν δ' ἴμεν, ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Πολλὴν ἠέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ', &c.

At Venus *obscuro* gradientes *aëre* sepsit,
Et *multo nebulæ* circum Dea *fudit amictu*. Æn. I.

Κόλχων

Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντας.
Ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώμαθ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασεν νέφος Ἥρη.
Ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος,
Εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας οἳ περὶ τοίχους
Ἑξείης ἀνέχον· θριγκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
Λαΐνεος χαλκέαισιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
Εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔπειτ' ἔβαν· ἄγχι δὲ τοῖο
Ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν
Ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον· αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
Ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἥφαιστος· καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
Ἡ δ' οἴνῳ· τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·

Colchorum numerosam gentem ad Æetæ *regiam* contendentes.
Quamprimùm autem è campo ad urbem et ædes venissent
Æetæ, tunc iterum dispulit nubem Juno.
Steterunt autem illi in vestibulo, cum stupore admirantes munimina regis,
Amplasque portas, et columnas quæ circa parietes
Ordine eminebant: super domum autem lorica
Lapidea æreis erat capitellis adaptata.
Taciti dein transcenderunt limen, quod juxta
Vites virentibus amictæ foliis,
In altum sublatæ valde floruerunt; et sub illis
Perennes fontes quatuor manabant, quos effoderat
Vulcanus; et hic quidem scatebat lacte,
Ille verò vino; tertius suaviter olenti fluebat oleo,

215. Τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος] τὴν ὀχύρωσιν τῆς οἰκήσεως, τῶν οἰκημάτων τὴν ἀσφάλειαν. Schol.

218. Χαλκέαισιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν] ἐπὶ χαλκοῖς τορεύμασιν, ἢ χαλκοῖς κιονοκράνοις. Schol.

Ibid. Χαλκείαις. Affirmat Hœlzlinus scripsisse Apollonium Χαλκείῃσιν. ut II. 1253.

222. Ἐλάχηνεν] ὤρυξεν. ἔσκαψεν. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κατεσκεύασεν. Schol.

Ibid. Ἀέναοι κρῆναι. Ad hos fontes confer quod dictum Ulyss. ε'. v. 68. et seq.

224. Θυώδεϊ νᾶεν] ἀρώμασι μεμιγμένον ὕδωρ ἔρρει, ἢ εὐῶδες ἔλαιον. Schol.

Ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μὲν ποθὶ δυομένῃσιν
Θέρμετο Πληϊάδεσσιν· ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
Κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
Τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
Τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
Καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε· χάλκεα δέ σφέων
Ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον

Et quartus aquam effundebat, quæ quidem occidentibus
Calebat Pleiadibus, et orientibus vicissim,
Glaciei in morem è cavâ prosiliebat rupe.
Talia in ædibus Colchici Æetæ
Artificiosus Vulcanus elaborârat admirabilia opera.
Quin etiam ei æripides tauros extuderat: æreaque ipsorum
Erant ora; et ignis horrendam flammam efflabant.
Insuper adnatum dentali solido de ferro aratrum

225. Ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε] ὁ Ἀπολλώνιος κατὰ τὴν Πλειάδων δύσιν λέγων τὴν κρήνην θερμὸν ῥεῖν, κατὰ δὲ τὴν ἐπιτολὴν ψυχρὸν, οὐ παρέστησεν εἰλικρινῶς τὸν καιρόν. δύο γάρ εἰσιν ἐπιτολαὶ τῶν ἀπλανῶν ἄστρων, καὶ δύο δύσεις. ἑῴα μέν ἐστιν ἐπιτολὴ, ὅταν ἔξω τῶν αὐγῶν τοῦ ἡλίου προελθὸν ἱστᾶταί τι ἄστρον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀνατέλλον ὀφθῇ. ἑῴα δὲ δύσις, ὅταν ἡλίου πρὸς τὴν ἀνατολὴν ὄντος, ὀραθῇ τι ἄστρον περὶ τὰς δύσεις ὕστατον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δύνει. ἑσπερία δὲ ἐπιτολὴ, ὅταν δύνοντος ἡλίου, ὀραθῇ τι ἄστρον ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς πρῶτον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνίσχει. ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται, ὅταν ἡλίου δύνοντος, ἄστρον ὀραθῇ τι πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκαταδῦνον αὐτὸ, ὡς ἂν ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς τοῦ ἡλίου γένηται. ὁ δὲ ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς χρόνος πᾶς κρύψις ὀνομάζεται. Schol.

Ibid. Δυομένῃσι, &c. Reprehenditur hoc a Scholiaste, quoniam non exprimitur quo occasus ortusve genere res istæ evenerint. At quis veterum scriptorum sic erit a culpâ liber? hæc sane τεχνικὰ vocabula ab omnibus studio occuluntur, ne quid scrupulosioris promineat diligentiæ, aut ὕψος deprimatur. Sed et χρονογραφεῖν historici magis est, quam fabulatoris poëtæ. Hœl.

226. Πληϊάδεσσιν] αἱ δὲ Πληϊάδες, Πληϊόνης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἄτλαντος, ὡς μέν τινες, ἀπὸ τῆς μητρὸς ἔχουσι τὴν ἐπωνυμίαν· ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ πλεῖονα, ὅ ἐστιν ἐνιαυτός. σημαντικαὶ γὰρ αὗται καὶ χειμῶνος καὶ θέρους. αὗται δὲ τὴν ἐναντίαν ἀεὶ πορείαν ποιοῦνται τῷ Ὠρίωνι. συναντῆσαι γάρ ποτε λέγεται τῇ Πληϊόνῃ μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν· καὶ εἰς ἔρωτα ταύτης ἐκπεσὼν, ἐδίωκεν, ἡ δὲ ἔφυγεν. γενέσθαι δὲ τὸν δρόμον αὐτῶν φασὶν ἀδιάλειπτον, καὶ οὕτω καταστερωθῆναι τὰς Πληϊάδας τὸν Ὠρίωνα φυγούσας. Schol.

230. Χαλκόποδας] ὅτι δὲ χαλκόποδες οἱ ταῦροι, καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί. Schol.

232. Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον] δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη. τὸ μὲν, πηκτόν· τὸ δὲ, αὐ-

Ἤλασεν,

Ἤλασεν, ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
Δέξατο Φλεγραίῃ κεκμηκότα δηϊοτῆτι.
Ἔνθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἐπὶ πολλαὶ
Δικλίδες εὐπηγεῖς θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα.
Δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν.
Τῶν ἤτοι ἄλλον μέν, ὅτις καὶ ὑπέροχος ἦεν,
Κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι·
Ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος ναῖεν πάϊς Αἰήταο,
Τὸν μὲν Καυκασίη Νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια,

Fabricârat, ſoli referens gratiam, qui ipſum equis
Excepit, Phlegræo laſſatum in prælio.
Hinc et media aula fabricata erat, inque eâ multæ
Valvæ bene compactæ, thalamique erant, hinc, illinc.
Variata inſuper porticus ab utrâque parte erat conſtructa.
Ex obliquò autem domus editiores ſtabant utrinque:
In quârum alterâ, quæ et eminentior erat,
Rex Æeta ſuâ habitabat cum conjuge:
In aliâ verô Abſyrtus habitabat filius Æetæ,
Quem Caucaſia Nympha peperit Aſterodæa,

τόγυον. πηκτὸν μέν, τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας, γύης καλεῖται· τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου, ἱστοβοεύς. τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα, οἱ μέν, ζεύγλας, οἱ δέ, μεσάβοα λέγουσι. τούτων μὲν τὸ πηκτόν. αὐτόγυον δέ ἐστιν, οὗ τινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. τὴν δὲ κατασκευὴν τῶν ἀρότρων, Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἀρχιτεκτονικῷ καταγράφει. Schol.

233. Ἤλασεν, ἠελίῳ] πέπλασται ὁ μῦθος διὰ τὴν τῶν ποδῶν χωλότητα. οὐ μέντοι πιθανῶς. μείζονα γὰρ εἶχεν δύναμιν τῶν γιγάντων, δι' ἧς αὐτοὺς ἐτρέψατο ἄν. ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος αἰτίαν ἀποδέδωκε, δι' ἧς ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε τῷ Αἰήτῃ τούς τε χαλκόνυχας ταύρους καὶ τὸ ἄροτρον. ὅτι δὲ δυνατὸς ἦν Ἥφαιστος, Ὅμηρος ἔδειξεν, ἐπὶ Ξάνθου τοῦ ποταμοῦ. Schol.

234. Φλεγραίῃ] Φλέγρα πεδίον Θρᾴκης, περὶ Παλλήνην, ἔνθα οἱ θεοὶ τοὺς γίγαντας ἐπολέμησαν. Schol.

235. Μέσσαυλος] τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. Schol.

237. Δαιδαλέη δ' αἴθουσα] στοὰ δὲ ποικίλη ἦν ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας. Schol.

238. Λέχρις] ἐκ πλαγίου δὲ τῆς αἰθούσης, ὑψηλότεραι ἦσαν οἰκοδομαί, ὅ ἐστι πύργοι. Schol.

242. Τὸν μὲν Καυκασίη] ὁ τὰ Ναυ

Πρὶν

Πρίν περ κουριδίην θέσθ' Ἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.
Καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
Ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
Τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε καὶ Αἰήταο θύγατρες
Ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε· ἡ μὲν ἄρ' ἤδη
Ἐκ θαλάμου θαλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα,
(Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ, πρὶν δ' οὔτι θάμιζεν
Ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
Νηὸν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα)
Καί σφεας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
Νήματα καὶ κλωστῆρας, ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι

Priusquam puellarem duxisset Idyam conjugem,
Tethyos et Oceani minimam natu filiam.
Ac ipsum Colchorum filii cognomine Phaëthonta
Vocârunt, quoniam omnibus præstaret adolescentibus.
Cæteras autem occupabant famulæ, et filiæ Æetæ
Ambæ, Calciope et Medea: et hæc quidem ibat
Ex thalamo in thalamum, sororem conventum,
(Juno enim eam domi detinuit, quæ quidem antea infrequens erat
In ædibus, totos dies occupata in Hecatæ
Fano, nam Deæ ipsa erat sacerdos)
Ut verò illos aspexit, exclamavit; celeriter autem audivit
Calciope; ac ancillæ, projectis ante pedes
Staminibus fusisque, confertim extra omnes

πακτικῶς πεποιηκὼς Εὐρυλύτην αὐτὴν λέγει. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος, Ἑκάτην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προείρηται. Σοφοκλῆς Νεαίραν, μίαν τῶν Νηρηΐδων· Ἡσίοδος δὲ Ἰδυῖαν. "Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο Γῆμε θεῶν βουλῆσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρηον." Ἐπιμενίδης δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ, Ἐφύραν φησί. Διοφάντης δὲ ἐν τῇ α' τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν, Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. προγενέστερον δέ φασι τὸν Ἄψυρτον Μηδείας γενέσθαι Αἰήτῃ ἐξ Ἀστεροδείης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος θυγατρός. Schol.

254. Δμωαὶ δέ. Mirum est priores editiones, ipsamque Stephanicam, aliis longè præcellentem, fecisse ut claudicaret versus, omittendo ποδῶν, quod inseruit Hœlzlinus, ex II. 52.

255. Ἔκτοθι πᾶσαι] ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, ἵνα τὸ εἰς τόπον σημαίνῃ. Schol.

Ἔδραμον· ἡ δ' ἅμα τοῖσιν ἑοὺς υἱῆας ἰδοῦσα,
Ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
Μητέρα δεξιόωντο καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες,
Γηθόσυνοι· τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον.
Ἔμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
Τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
Δειλὴ ἐγὼ, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
Λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσι νέεσθαι
Πατρός· ὁ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
Ἡμετέρῃ κραδίῃ· τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
Ὅστις ὅδ' Ὀρχομενὸς, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι,
Μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε;
Ὣς ἔφατ'· Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,

Procurrebant: verùm ea, ſuis inter eos conſpectis filiis,
Altè manus ſuſtulit præ gaudio: ſimiliter etiam ipſi
Matrem ſalutabant et amplexabantur viſam,
Læti: ea queribunda talem protulit ſermonem.
Nequaquam igitur, me negligenter relictâ,
Longius eſtis navigaturi; vos verò retruſit fatum.
Miſeram me! quanto Græciæ deſiderio, ex aliquâ noxâ
Triſti, Phrixi præceptis abibatis
Patris! ille ſane moriens præcepit quod gravi eſſet dolori
Cordi noſtro: quare verò ad urbem Orchomeni,
Quicunque ille Orchomenus, poſſeſſionum Athamantis cauſâ
Matre veſtrâ in luctu relictâ, irètis?
Sic locuta eſt: Æeta autem poſtremus veniebat foràs,

257. Ὑψοῦ χάρματι] ἀντὶ ὕψοσε. τὸ γὰρ ὑψοῦ, τὸ ἐν τόπῳ δηλωτικόν ἐστι· τὸ δὲ ὕψοσε, τὸ εἰς τόπον. Ὅμηρος. "ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο." Schol.

260. Ἔμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ'] Ἀφροντίστως με καταλιπόντες, ὅμως οὐκ ἐμέλλετε μακρὰν πορεύεσθαι. ὑποστρέψαι ἂν ὑμᾶς ἡ μοῖρα πεποίηκε.

261. Τηλόθι] κἀνταῦθα ἀντὶ τοῦ τηλόσε. Schol.

262. Ἔκ ποθεν ἄτης] ἀντὶ τοῦ, ἔκ τινος βλάβης. Schol.

263. Νέεσθαι. In Flor. νέεσθε.

265. Ὀρχομενοῖο] καὶ Ἑλλάνικος φησὶ τὸν Ἀθάμαντα Ὀρχομενὸν ᾠκηκέναι. Schol.

267. Μητέρ' ἐὴν] ἐὴν μητέρα, ἀντὶ τῆς ὑμετέραν. Schol.

Ἐκ

Ἐκ δ' αὐτὴ Ἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης ἀΐουσα· τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
Ἕρκος ἐπεπλήθει· τοὶ μὲν μέγαν ἀμφεπένοντο
Ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
Κόπτον· τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν
Ὃς καμάτου μεθίεσκεν ὑποδρήσσων βασιλῆϊ.
Τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
Τετρηχὼς οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
Τέλλεται, ὅντε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
Ὦκα δ' ὑπὸ φλοιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας
Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
Ἐκ δ' ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
Ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς

Ipſaque Idya conjux prodiit Æetæ
Auditâ Calciope: ſtatim autem univerſa ſtrepitu
Aula repleta erat: alii quidem circa vaſtum occupabantur
Taurum unà ſervi; alii ligna arida ſcindebant
Ferro; nonnulli aquam balneariam igne calefaciebant; nec aliquis erat
Qui à labore ceſſaret, ſubſerviens regi.
Interim Amor liquidum per aëra venit inviſus,
Exaſperati ad inſtar œſtri, qui junioribus armentis
Immittitur, et quem tabanum boum vocant paſtores.
Statim autem poſt poſtem in veſtibulo arcum intendens
E pharetrâ recentem valdè luctuoſam deprompſit ſagittam:
Levibuſque pedibus occultè limen tranſgreſſus eſt
Acutè circumjiciens oculos; ac poſt ipſum, in minutiem contractus

275. Πολιοῖο] πολιὸν, τὸ διαφανές. Schol.

276. Τετρηχὼς] ὁ δεδαμασμένος. Οἶστρος. διαφέρει οἶστρος μύωπος. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἀποζωννῦται τῶν ξύλων· ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. Schol.

Ibid. O δεδαμασμένος. Melior longe et veriſimilior Hœlzlini lectio, qui mutandum conjecit in ὁ ἀδαμασμένος. Virgilius de œſtro. G. III. 149. *Aſper* (τετρηχὼς) acerba ſonans, &c.

277. Τέλλεται] κατὰ ἀφαίρεσιν ἐστὶ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ στέλλεται. Schol.

279. Ἰοδόκης ἀβλῆτα, &c. Ex Homero Il. δ'. 117.

—— ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων. Upt.

281. Ὀξέα δενδίλλων] ἀντὶ τοῦ, σκυ-

Αἰσονίδῃ γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ.
Ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
Ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ· τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.
Αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
Καγχαλόων ἤϊξε· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
Νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, πυρὶ εἴκελον· ἀντία δ' αἰεὶ
Βάλλεν ὑπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα· καί οἱ ἄηντο
Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν' ἄλλην
Μνῆστιν ἔχεν· γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
Ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ πυρὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ

Æſonis filium, crenas medio impoſuit nervo;
Eoque ſtatim ambabus manibus diſtento, *telum*
Immiſit Medeæ: illius ſtupor corripuit animum.
Ipſe verò ſublimi retrò è regiâ
Cachinnans diſceſſit: interea ſagitta ardebat in virgine
Infra ſub pectore, igni ſimilis; contrariaque ſemper
Jecit in Jaſonem oculorum fulgura, et anhelabant ei
E pectoribus crebrò ob laſſitudinem præcordia, nec aliam aliquam
Memoriam habebat; dulci autem animus diſtabeſcebat dolore.
Sicut verò mulier igne candenti ramenta ſuperinfudit torri

στρέψας ἑαυτὸν καὶ ἀποκαλύψας, ὀξέως παρεπιστρεφόμενος· καὶ εἰς αὐτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέξιν, τὸ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεκκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, καθάπερ Ἀπολλόδωρος. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τοῦ προλείπειν τέθεικε τὴν λέξιν. Schol.

288. Ἀμαρύγματα] τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν λέγει. Καί οἱ ἄηντο. πολὺ ἔπεμπον, ἢ μετεωρίζοντο. Schol.

Ibid. Βάλλεν ὑπ'. Malim ἐπ'. Quod autem in hoc verſu habeamus ἄηντο, videtur diverſum ab eo quod legitur in hoc ipſo libro, v. 688.

Χαλκιόπη περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται.

In cujus verſus expoſitione malè apud ſchol. legitur, ὑπὸ τῶν υἱῶν pro ὑπέρ. Cui contra ſimile eſt hoc libri quarti,

Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄηται.

Sed cum his verbis

——καί οἱ ἄηντο
Στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες —

convenire videntur illa, Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν. Itidemque κάματον dixerat in præcedente verſu. Steph.

290. Mavult H. Steph. legere γλυκερῇ et ἀνίῃ in dandi caſu.

291. Ὡς δὲ γυνὴ] καὶ Ὅμηρος. "ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ." Schol.

Ibid. Ὡς δὲ γυνὴ, &c. In animo

Χερνῆτις

Χερνῆτις, τῇπερ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν,
Ὡς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
Ἄγχι μάλ' ἐγρομένη· τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο
Δαλοῦ ἀνεγρόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει,
Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
Οὖλος ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.
Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδὴν,
Αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύνοντο λοετροῖς,
Ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσαν.
Ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
Υἷας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.

Operaria, cui lanaria res curæ eſt,
Ut ſub tecto ignem noctu parare poſſit,
Admodum brevi reſurrectura; ille verò plurimus ex parvo
Torre renatus materiam omnem in cinerem redigit;
In hunc modum ſub pectore occultus ardebat latenter
Perniciofus Amor, teneraſque tranſmutabat genas
Interdum in pallorem, interdum in ruborem, mœrore animi.
Poſtquam autem ipſis ſervi paratas appoſuiſſent epulas,
Et ipſi a tepidis niteſcerent balneis,
Hilariter cibo potuque refecerunt animum.
At dehinc Æeta ſuæ rogavit natæ
Filios, talibus conſolans verbis.

habuiſſe videtur Apollonius hunc locum Ulyſſeæ ε', 488.

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
Σπέρμα πυρὸς σώζων, &c.

E noſtro apertè Maro, Æn. VIII. 408.

——cum fœmina primum
Cui tolerare colo vitam tenuique Minervâ
Impoſitum cinerem, &c.

294. Ἄγχι μάλ' ἐγρομένη] ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μίνανδρος, ἔγημεν ἔναγχος, ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως.

296. Εἰλυμένος] κεκαλυμμένος, οἷον κεκρυμμένος. εἰς γὰρ τοῦτο κατεστρέφει. Schol.

Ibid. Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος
ΑΙΘΕΤΟ ΛΑΘΡΗ
Οὖλος ἔρως,
—*tacitum vivit* ſub pectore vulnus. Æn. IV. 67.

298. Ἀκηδείῃσι] ταῖς πολυκηδείαις. τοῦτ' ἔστι ταῖς λύπαις. Schol.

302. Σφετέρης] ἀντὶ τοῦ ἰδίας. Schol.

Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
Ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
Πῶς Αἶανδε νέεσθε παλίσσυτοι; ἠέ τις ἄτη
Σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
Πείθεσθε προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
Ἤιδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν ἠελίοιο
Δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζεν
Κίρκην Ἑσπερίης εἴσω χθονός· ἐκ δ' ἱκόμεσθα
Ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Ναιετάει μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν,
Εἴπατ' ἀριφραδέως· ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
Ἀνέρες, ὁππότε καὶ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν

Natæ meæ Phrixique filii, quem ſupra omnes
Hoſpites in ædibus meis honoravi,
Quo pacto Æam reveniatis reduces? an malum aliquod
Servatis mediam interſecuit viam? haud equidem mihi
Paruiſtis oſtendenti immenſa ſpacia itineris.
Cognovi enim olim in patris ſolis curru
Verſatus, quando ſororem meam veheret
Circen, Heſperiam intra terram; pervenimuſque
In oram agri Etruſci, ubi etiamnum
Degit, longè admodum a Colchicâ terrâ.
Sed quid verbis opus eſt? quæ autem vobis occurrerunt
Exponite accuratè, quique ſint qui unà ſequuntur
Viri, et quando inſigni è nave exſcendiſtis.
Talia eum rogantem ante fratres

306. Ἠέ τις ἄτη] οἷον, κακόν τι ὑμᾶς ἐνεπόδισε κατὰ τὸν πλοῦν. Schol.

307. Ἐνέκλασσεν] ἐνέκλασε, κατὰ μεταφορὰν ἐνεπόδισε. Schol.

Ibid. Σωομένοις Gall. σωομένους.

311. Κίρκην Ἑσπερίης] ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος, κατῳκηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει. Ἑσπερίης εἴσω χθονός. περὶ τὴν Ἰταλίαν ᾤκησεν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ' αὐτῆς πολυφαρμάκου. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσιόδῳ ἑπόμενος, ἐπὶ τοῦ ἅρματος τοῦ ἡλίου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν. Ἑσπερίαν δὲ αὐτὴν εἶπεν, ἐπεὶ πρὸς δυσμαῖς κεῖται.

Ἄργος,

Ἄργος, ὑποδδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο,
Μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
Ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
Νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· Θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
Οὐδὲ γὰρ αἱ τοπάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
Ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ' ἔτι κείνας
Εὕρομεν· ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν ἐξαποβάντες
Νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
Ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
Αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν, ἅλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
Οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
Ἠδ' αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.

Argus, timens aliquantulum Jaſonis claſſi,
Blandè allocutus eſt; nam natu erat maximus.
Æeta, illam quidem ſtatim diffregerunt procellæ
Impetuoſæ; ipſoſque tabulis illapſos
Inſulæ Martis ad oras ejecit unda
Obſcurâ ſub nocte; nos autem Deorum aliquis ſervavit:
Nec enim, quæ antea in inſulâ deſertâ
Verſabantur aves Martiæ, eas aliquando
Offendimus; verùm iſti viri abegerant egreſſi
Nave ſuâ pridiè; eoſque retinuit
Noſtri miſertus Jupiter, aut fors aliqua:
Statim quippe hi deinde alimenti ſatis et veſtium dederunt,
Audito inclytiſſimo Phrixi nomine,
Et tuo ipſius; ad tuam enim urbem veniunt.

320. Διέχευαν. Heſychius διεμέλισαν, Virgilius, *disjecerunt*: Gloſſæ, ἐξήρθρωσαν, deartuarunt: Scaligeranæ ἀπήρθρωσαν. Cicero, exartuarunt. Gallic. διέχευσαν, minùs probè. Hœl.

322. Ποτὶ ξερὸν] ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ ποτὶ πρόθεσις παρὰ μὲν Δωριεῦσι πρὸς, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἴωσιν ἐλλείπει ἀντὶ τῆς παρά. Ὅμηρος. "ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ." καὶ ἡ Δωρικὴ παροιμία. τὸν λίθον ποτὶ τὸ σπάρτον ἄγειν. Schol.

327. Νηὸς ἑῆς] κακῶς τὸ ἑῆς, ἐπὶ πλήθους. ἔστι γὰρ ἑνικόν. ἔδει δὲ εἰπεῖν σφετέρης. Schol.

Χρειὼ

Χρειὼ δ', ἣν ἐθέλεις ἐξίδμεναι, οὐ σ' ἐπικεύσω.
Τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
Καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν,
Πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ' ὑπαλύξειν
Στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
Καὶ χόλον, οὐδ' ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς,
Αἰολιδῶν γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
Νῆα δ' Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην
Οἷαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασι,
Τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν· ἤλιθα γάρ μιν
Λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
Ἴσχεται, ἣν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
Ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ

Causam verò, si cupias cognoscere, non à te celabo.
Hunc conans à patriâ longè abigere
Et possessionibus quidam supra modum rex, quòd virtute
Suâ, omnibus præstaret Æoli nepotibus,
Mittit hùc ire, impotem negandi : neque aufugiturum
Asseverat implacabilis Jovis luctuosam iram
Et indignationem, nec inexpiabilem luem, Phrixique pœnas
Æolidarum genus, priusquam in Græciam pellis veniat.
Navem autem Pallas Miverva fabricavit; non omnino talem
Quales Colchicos intes homines naves sunt:
Harum pessimam nacti sumus; facilè enim eam
Insana unda ventusque diffregerunt; hæc vero compaginibus
Tenetur, vel si omnes ingruant procellæ:
Æquè autem vento currit, et quando viri ipsi

335. Σφωϊτέρῃ] κακῶς εἶπεν ἐπὶ ἑνικοῦ. ἔστι γὰρ δυϊκόν. ὁ δὲ Ἰάσων ἀπὸ Αἰόλου τὸ γένος κατάγει, ὡς Ἑλλάνικος. Schol.

337. Στεῦται ἀμειλίκτοιο] ὁ νοῦς. ὁρίζεται δὲ τοὺς ἀπ' Αἰόλου οὐκ ἐκφεύξεσθαι τὸν ἀνεξίλαστον χόλον τοῦ Διὸς, οὐδὲ τὸ μίασμα καὶ τὴν Φρίξου ποινὴν, πρὶν τὸ κῶας εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισθῆναι. τὰ δὲ ἑξῆς. στεῦται δὲ Αἰολιδῶν γενεὴν οὐχ ὑπαλύξειν ἀμειλίκτοιο Διὸς μῆνιν καὶ χόλον, πρὶν ἐς Ἑλλάδα ἱκέσθαι. Schol.

342. Τάων] τῶν Κολχικῶν κακίστης ἐτύχομεν νηός. Ἐπεκύρσαμεν, ἐνετύχομεν. Ἤλιθα, ἀθρόως. Schol.

Νωλεμέως

Νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς.
Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον
Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἄστεα, καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλὸς, εἴ οἱ ὀπάσσαις.
Αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδοι, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἱκάνει
Χερσὶ βιησάμενος· μέμονεν δέ τοι ἄξια τίσειν
Δωτίνης, ἀΐων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
Εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
Ἴδμεναι οἵτινες εἰσὶν, ἕκαστά γε μυθησαίμην.
Τόνδε μὲν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ὧλλοι ἄγερθεν,
Κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθείδαο.
Εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,

Indefinenter manibus inurgeant remis.
In hanc collecto, quantuscunque in omni Græciâ erat, flore
Heroum, tuam accessit urbem, multis oberratis
Et urbibus, et maris horrendi viis, si fortè ei *vellus* concedas.
Utcunque autem tibi ipsi placuerit, ità erit; non enim venit
Manibus vim illaturus; cupit autem tibi digna rependere
Dono, audiens a me mirè infenso esse animo
Sauromatas, quos tuis sub sceptris rediget.
Si verò et nomen cupias genusque
Cognoscere, quinam sint, singula memorabo.
Hunc quidem, cujus causâ cæteri è Græciâ collecti sunt,
Vocant Jasonem Æsonis filium Cretheo sati.
Quòd si ipsius Crethei reverà est dè genere,

348. —— τεὸν ἀστὺ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
Ἄστεα, &c.
—— Lavinaque venit
Littora, multum ille, &c.
Æn. I.

350. Αὐτῷ] ἀντὶ τοῦ σοί. Schol.

351. Βιησάμενος. Retinendum hoc pro βιησόμενος, quod in editione Gallicana. Sic enim χωρῆσαι pro χωρήσειν, Joh. XXI. ἐπαυρήσασθαι οἴω, Il. ζ'. ut legit Schol. πεύσασθαι et νιψάμενος Ulyss. β'. Il. δ'. ἀπετίσαμεν, hoc est ἀποτίσουσιν. Callim. in Del. ἐφύλαξα pro φυλάξω. Hœl.

354. Δῆθεν] παρέλκεται τὸ δῆθεν. εἰ δὲ προαιρῇ, φησὶν, ἱκέσε γνῶναι τὴν γενεὰν καὶ τοὔνομα, πάντα ἐξείποιμι. Schol.

356. Οἷό περ] Οὗτινος χάριν. Schol.

Οὕτω κεν γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,
Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην παῖς Αἰολίδαο.
Τόνδε δ' ἄρ', ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴτιν' ἀκούεις,
Δέρκεαι Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὅγε κυδίστοιο
Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
Ὣς δὲ καὶ ὤλλοι πάντες ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
Ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασιν.
Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις,
Εἰσαΐων, ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας (μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφι μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει.
Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψαν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο)
Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,

Hoc modo consanguineus paternus nobis sit:
Ambo enim Cretheus ac Athamas erant Æoli filii,
Phrixus autem Athamantis erat filius Æolidæ.
Hunc porro, si quem solis esse filium audis,
Cernis Augeam: hic verò est Telamon, à clarissimo
Æaco natus! Æacum autem ipse Jupiter genuit.
Similiter etiam cæteri omnes quotquot unà sequuntur socii,
Deorum aut filii aut nepotes sunt.
Talia locutus est Argus. Rex verò accensus est, auditis
Verbis, altéque irâ mentes inflatæ sunt,
Dixitque graviter affectus (maximè autem irascebatur filiis
Calciopes, horum enim illos advenisse causâ putabat,
Ejusque micuerunt oculi sub superciliis, incitati)
Nonne statim ab oculis longè meis, flagitiosi,
Cum ipsis dolis abitis retrofugi è terrâ,

359. Οὕτω κεν γνωτὸς] ἀντὶ τοῦ συγγενής. ἢ ἀνεψιδοῦς, διεξάδελφος. Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας ἀδελφοί, Αἰόλου παῖδες. Κρηθέως Αἴσων, Αἴσονος Ἰάσων, Ἀθάμαντος δὲ Φρίξος, οὗ Ἄργος. Schol.

368. Ἠερέθοντο] μετεωρίζοντο τῇ ὀργῇ χολουμένῳ. ἀντὶ τοῦ εἰδινοῦντο, ἐφυσῶντο. Schol.

Πρίν

Πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι,
Αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος; οὐδ' ἐπὶ κῶας,
Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.
Εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
Ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν, καὶ χεῖρε κεάσσας
Ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
Ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
Νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ· οὔτι γὰρ αὔτως

Priusquam aliquis luctuosam pellem, et Phrixum videat,
Huc usque unà comitati à Græciâ? non sane ad vellus *acquirendum*
Sed ad sceptrum, honoresque regios hùc venistis.
Quòd nisi meam antea contigissetis mensam,
Linguis exsectis, manibusque amputatis
Utrisque, solis remisissem pedibus,
Ut cohiberemini ab impetu in posterum faciendo.
Quanta verò contra beatos mentiti estis Deos!
Dixit, graviter succensens: mirè verò mentes Æacidæ
Ex imo intumuerunt; cupiebatque intus animus
Contrà loqui verbum perniciosum: illum verò cohibuit
Jason, qui ipse prior respondit verbis blandis.
Æeta, cohibe teipsum meâ causâ hâc in classe; non enim temerè

375. Αὐτίχα] ἀντὶ τοῦ νῦν. ἐν δὲ τῷ νέεσθε, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔολπα. Ἄλλως. ἐν δὲ τῷ αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες, προσεκτέον ὅτι ἀσαφῶς εἴρηται. ἴσως οὖν αὖθις ἀντὶ τοῦ αὐτίκα ῥητέον· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφ' Ἑλλάδος, ἐφ' Ἑλλάδα. ἵν' ᾖ, οὐκ ἄφαρ ὑποστρέψαντες εἰς Ἑλλάδα. ἢ σπεύσαντες εἰς τὸ Ἑλλάδα πλέειν, τὸ ἑξῆς ἐπιφέρειν δεῖ, οὐκ ἐπὶ κῶας δεῦρο νέεσθε, ἐπὶ τὰ σκῆπτρα δὲ καὶ τὴν βασίλειον τιμήν. ὥστε οὐ χρηστέον, οὐδ' ἐπὶ κῶας, ἀλλ', οὐκ ἐπὶ κῶας· οὐδὲ, σκῆπτρά τε, ἀλλὰ σκῆπτρα δέ. οἱ δὲ χωλιογράφοι ἐοίκασιν ἄλλῃ τινὶ γραφῇ ἐντυχεῖν. φασὶ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ νοεῖσθαι τὸ ἔολπα. οὐδαμοῦ δὲ εἴρηται τὸ ἔολπα. Schol.

386. Αἰήτη, σχέο μοι] ὦ Αἰήτη, ἐπίσχες ἢ ἀνάσχου μοι περὶ τούτου τοῦ στόλου. Schol.

Ibid. —— οὔτι γὰρ αὔτως

Ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι (τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
Τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας;) ἀλλά με δαίμων
Καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
Δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
Θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
Πρόφρονες εἶμεν Ἄρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβήν,
Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
Δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν, ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς
Διχθαδίην πόρφυρεν ἐπὶ στήθεσσι μενοινήν,
Ἤ σφεας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίζοι,
Ἤ ὅγε πειρήσαιτο βίης· τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
Φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.

Urbem tuam et ædes pervenimus, ut ſanè reris,
Nec cupiditate aliquâ *regni*, (quis enim tantam undam emetiri
Suſtineret volens alienas ob poſſeſſiones?) verùm me Deus
Ac ſeverum regis protervi impulit mandatum.
Veniam da precantibus; tuam verò ego per totam Græciam
Immortalem feram laudem: et nunc etiam
Parati ſumus ad rependendam bello citam gratiam,
Sive Sauromatas cupias, vel alium aliquem
Populum tuis ſub ſceptris redigere.
Dixit, demulcens miti voce: hujus autem animus
Duplicem verſabat in pectore ſententiam,
Utrumne eos adortus illico interficeret,
An periculum faceret virium; quod ipſi potius viſum eſt
Deliberanti; eum igitur viciſſim allocutus eſt.

Ἄστυ τεὸν, &c.
Non nos aut ferro Libycos
populare penates
Venimus, &c. Æn. I.

388. Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι] οὐδὲ ἐφιέμενοι τῆς βασιλείας. Schol.

395. Σφωϊτέροισιν] κακῶς τῷ σφωϊτέροισιν ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι. Schol.

396. Ἴσκεν] Ὁμηρικῶς. Schol.

399. Πειρήσαιτο βίης] πεῖραν λάβοι τῆς ἰσχύος τῶν ἡρώων. Schol.

400. Ὑποβλήδην] κακῶς τὸ ὑποβλήδην. κεῖται γὰρ πρὶν ἢ καταλῆξαι τὸν ἕτερον λέγοντα. Schol.

Ξεῖνε,

Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
Εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
Οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
Δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, ἤν κ' ἐθέλητε,
Πειρηθείς· ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
Ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
Πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
Τόν ῥ' αὐτὸς ἐπίειμι χεροῖιν ὀλοόν περ ἐόντα.
Δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήιον ἀμφινέμονται
Ταύρω χαλκόποδε στόματι φλόγα φυσιόωντε·
Τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
Τετράγυον· τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
Οὐ σπόρον ὁλκοῖσιν Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν,

Quare, hospes, singula prolixè recenses?
Si enim reverà estis Deorum genus, an alioquin
Me nihilo deteriores ad aliena venistis,
Dabo tibi abducendum vellus aureum, si volueris
Expertus; strenuis enim viris nihil invideo;
Qualem ipsi dicitis Græciæ dominatorem.
Tentamini autem virtutis et roboris erit certamen
Quod ipse subeo manibus, utcunque periculosum.
Duo mihi per campum Martium pascuntur
Tauri æripides, qui ex ore flammam efflant.
Hos impello jugatos per asperum novale Martis
Quatuor amplum jugera; quo ad fines usque perarato,
Non seminalem sulcis Cereris injicio frugem,

401. Διηνεκέως ἀγορεύοις] ἀντὶ τοῦ μακρηγορεῖς. Schol.
405. Μεγαίρω] ἀντὶ τοῦ οὐ φθονῶ ὑμῖν ὡς ὁ Πελίας. πεῖραν δὲ λαβὼν τῆς σῆς ἀνδρείας, παρέξω τὸ δέρας. οὐ γὰρ φίλον μοι τὸ φθονεῖν. Schol.
406. Ἑλλάδι κοιρανέοντα] τὸν Πελίαν λέγει. Schol.
408. Ὀλοόν] τὸν ἆθλον. Schol.
409. Δοιώ μοι πεδίον] καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ ἡφαιστοτεύκτους τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο. Schol.
411. Στυφελὴν] τραχεῖαν. πεντηκοντόγυον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ἕκτῃ. Schol.
413. Σπόρον] πυρόν. Ὁλκοῖσι. ταῖς ἐγχαράξεσιν. ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου, ἡ γῆ διαρρήγνυται. Δηοῦς, Δήμητρος. Schol.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
Ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
Κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
Ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
Παύομαι ἀμήτοιο· σὺ δ' εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
Αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι εἰς βασιλῆος.
Πρὶν δέ κεν οὐ δοίην· μηδ' ἔλπεο· δὴ γὰρ ἀεικὲς
Ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας,
Ἧσθ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
Βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρωφᾶ χρόνον· οὐδέ πη εἶχε
Θαρσαλέως ὑποδέχθαι· ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον.
Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
Τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,

Sed ſerpentis horrendi dentes, qui renaſcuntur
Viris corpus armatis; eos inibi diſcerptos
Interficio meâ ſub haſtâ circumcircà undique adverſantes.
Matutinus jungo tauros, et ſub veſperam
Quieſco a meſſurâ: hæc talia ſi tu perfeceris,
Eo die vellus auferes ad regis *ædes*.
Prius autem nullo modo concedam; nec ſperato; indignum enim eſſet
Virum fortem natum cedere ignaviori.
Sic locutus eſt: ille autem tacitè, ante pedes oculis defixis,
Sedebat prorſus elinguis, perplexus malis.
Conſilium huc, illuc, diu verſabat, nec aliquo modo potuit
Audacter polliceri, arduum enim videbatur facinus.
Serò tamen reſpondens allocutus eſt verbis aſtutis.
Æeta, haud injuriâ me valde admodum circumclaudis.
Quocirca et ego certamen, immenſum licèt,

416. Κείρω] κτείνω. Περισταδὸν. περιεστῶτας καὶ ἐναντιουμένους, ἢ ἐξισοῦντας. Schol.

422. Πάρος] νῦν ἐπὶ τόπου τὸ πάρος. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Schol.

427. Περιπολλὸν ἐέργεις] ὁ νοῦς. λίαν με τῷ δικαίῳ ἐγκλείεις, συνέχεις. διότι ἐγὼ καίπερ ὑπερφέροντα τῇ βίᾳ τὸν ἆθλον ὑποίσω μέχρι θανάτου. ἀρσενικῶς δὲ ἀπὸ τῆς μοίρας μόρον. Schol.

Τλήσομαι.

Τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος· ἐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
Ρῖγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' ἀνάγκης,
Ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
Σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀχαλόωντα.
Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον· ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο.
Εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδδείσαις ἐπαεῖραι,
Ἠὲ καὶ ἐλομένυ μεταχάσσεαι ἀμητοῖο,
Αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι· ὄφρα καὶ ἄλλος
Ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνυ ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Ἄργος
Οἶος· ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
Αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.

Suftinebo, vel mori fatum fit; neque enim aliud
Magis horrendum hominibus durâ accidit neceffitate;
Quæ me etiam huc proficifci impulit à rege.
Sic dixit, rei difficultate percuffus: cæterùm ille hunc
Sævis verbis allocutus eft triftantem.
Abi nunc ad turmam tuam, quandoquidem in animo eft tibi laborem subire:
Quòd fi tu bobus juga imponere metueris,
Aut periculofam refugeris meffem,
Mihi ipfi fingula fint curæ; ut et alius
Aliquis horrefcat fortiorem virum convenire.
Dixit intrepidè; à folio autem erupit Jafon,
Juxtaque Augeas et Telamon; fequebatur autem Argus
Solus; nam interim ut ibi manerent, innuit
Fratribus; ipfi verò ibant ex ædibus.

429. Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο] ὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις χεῖρον ἀνάγκης, καθ' ἣν ἀφίγμεθα πρὸς σὲ βιασθέντες ὑπὸ τῦ βασιλέως. Schol.

438. Μετελθεῖν] ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς πρὸς. πρὸς ἀμείνονα φῶτα ἐλθεῖν. Schol.

439. Ἀπηλεγέως] ἀποτόμως. Schol.

441. Μεσσηγὺς] τὸ μεσσηγὺς αἰτίας ἀποδοτικὸν διά τι κατόπιν ἐκείνων ἐπορεύετο ὁ Ἄργος. διότι, φησὶν, ἔνευσε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔτι λιπέσθαι καὶ μεῖναι ἐν τῇ οἰκίᾳ. Schol.

442. Οἱ δ' ἤεσαν] ἐξῆλθον, οἱ περὶ Ἰάσονα δηλαδή. Schol.

Θεαπέσιον

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
Κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠύτ' ὄνειρος,
Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
Καί ῥ' οἱ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες·
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο,
Καρπαλίμως θάλαμονδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.

Eximiè autem inter omnes prælucebat Æsonis filius.
Pulchritudine et venustate; et in eum oculos virgo
Obliquè juxta pulchram calyptram fixos tenens, admirabatur *eum*,
Cor dolore absumens; mens verò illi, tanquam somnium,
Repens volabat post vestigia abeuntis.
Ac hi quidem ex ædibus egressi sunt tristantes;
Chalciope autem, evitatâ Æetæ irâ,
Celeriter in thalamum cum filiis suis se recepit:

444. Ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα] ἐπ' αὐτῷ δὲ ἡ Μήδεια λοξὰ τὰ ὄμματα ἔχουσα, ἐθηεῖτο, παραθεμένη τὴν καλύπτραν. Schol.

445. Σχομένη θηεῖτο] ἔχουσα οὖν τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτῷ λοξὰ, παραθεμένη τὴν λιπαρὰν καλύπτραν, ἐθαύμαζε. Schol.

Ibid. Παρασχομένη, *obtendens*, Scholiasta magistro, qui exponit παραθεμένη. At verius est divisim legere, παρὰ καλύπτρην σχομένη ὄμματα. Obliquo nimirum et furtivo obtuitu feriebat Jasonem. Aliter enim esset illud ὄμματα destitutum verbo. Diversum est quod dixit Homerus Ulyssææ α'.

Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Hœl.

446. Κῆρ ἄχεϊ] τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν κατατρυχομένη καὶ ἀλγοῦσα. Νόος δέ οἱ. ὁ νοῦς. τῆς δὲ νῷ ἀνεθεώρει τὸν Ἰάσονα. οἷον, καθάπερ ὀνείρῳ μετέωρος ἐπορεύετο κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰάσονος. Schol.

Ibid. —— ἠύτ' ὄνειρος

Ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια.

Ingenti quidem sed irrito conatu. In somnis quippe

—— nequicquam avidos extendere cursus
Velle videmur, et in mediis conatibus ægri
Succidimus.

—— μετ' ἴχνια. Summam hanc sermonis venustatem æquavit pæne Flaccus in his libri VII.

Respexitque fores, et adhuc invenit euntem,
Visus et heu miseræ tunc pulchrior hospes amanti
Discedens: tales humeros, ea terga reliquit.

Hic autem est αἴσθησις adhuc recentior, et τοῦ παρόντος φάντασμα. Μνήμη in illis πρόσθε δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν. De qua cap. I. περὶ μνήμης, ἡ γὰρ γινομένη κίνησις ἐνσημαίνεται οἷον τύπον τινὰ τοῦ αἰσθήματος, καθάπερ οἱ σφραγιζόμενοι τοῖς δακτυλίοις. Hœl.

Αὔτως

Αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
Ὅρμαιν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
Αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἧστο,
Οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
Ἤιεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύρουσα
Ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
Αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
Τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
Ἤδη τεθνειῶτα· τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
Δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν.
Ἦκα δὲ, μυρομένη λιγέως, ἀνενείκατο μῦθον.
Τίπτε με δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων

Similiter et Medea secuta est; multaque in animo
Versabat, qualia amores incitant ad curandum.
Ante autem oculos illi adhuc apparebant omnia,
Et qualis fuerat ipse, et quibus vestibus indutus erat,
Qualiaque dixerat, quomodo in solio consederat, aut foràs
Iverat; nec alium aliquem putabat animo turbata
Esse virum talem: in auribus autem usque erant
Vox sermonesque mellei quos ediderat.
Metuebat insuper ejus causâ, ne eum vel boves, vel ipse
Æeta interimeret; immo lamentabatur eum, quasi prorsus
Jam mortuum: teneræque ei circa genas
Lachrymæ præ altâ miseratione fluebant et mœstitiâ.
Tacitam tandem inter argutos fletus protulit vocem.
Cur me miseram hic angit dolor? sive ille omnium

453. Προπρὸ δ' ἄρ'] ἐμφαντικῶς αἱ προσθέσεις τῶν συνεχῶς ἀνειδωλοποιουμένων τῷ νῷ ἐμφαίνουσαι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ, "προπροκυλινδόμενος." Schol.

Ibid. Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν. Huc respexisse videtur Virgilius IV. 3.
Multa viri virtus animo, multusque recursat
Gentis honos. Upt.

460. Ὀδύρετο δ' ἠΰτε] ἐθρήνει δὲ αὐτὸν ὡς ἤδη τεθνηκότα. Schol.

462. Ἐλέῳ] Ἐλέῳ δὲ συνεχομένη, ἔκλαιεν ἐπ' αὐτῷ λυπουμένη. Schol.

464. Εἴθ' ὅγε] τὸ εἴτε οὐ πρὸς τὸ φθίσειε, ἀλλὰ πρὸς τὸ προφερέστατος ἀναφέρειν δεῖ. ἵν' ᾖ, οὔτε ὅγε προφερέστατος

Φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
Ἐῤῥέτω· ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα Θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο·
Οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
Δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
Οὕνεκεν οὐχ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
Τὴν ὁδὸν, ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
Δὴ τότ᾽ Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσι.
Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥντιν᾽ ἐνίψω·

Periturus sit præstantissimus heroum, sive deterrimus,
Pereat: utinam tamen illæsus effugiat!
Hoc profectò eveniat, O veneranda dea, Perseo nata!
Domum redeat, evasâ peste: si verò ei est fato
Ut interimatur à tauris, hoc saltem antea sciat,
Me nullo modo infelici ejus lætari malo.
Sic utique angebatur animum curis virgo.
Postquam autem illi extra populum urbemque iverant,
Eâdem viâ, quâ antea advenerant è Campo,
Tunc sane Jasonem talibus allocutus est Argus verbis.
Æsonis fili, consilium quidem vituperabis, quod dicturus sum,

τῶν ἡρώων φθίσεται, εἴτε χείρων, ἤγουν χείρις. κεῖται γὰρ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ὑπερθετικοῦ. Schol.

Ibid. Τίπτε με δειλαίην, &c. Medea apud Val. Flacc. VII. 131.

Quid me autem sic ille movet, superetne labores,
An cadat? Upt.

466. Ἐῤῥέτω] φθειρέσθω. Ἠ ὤφελε χωρισθῆναι ἀπαθὴς, μηδὲν παθών. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀκήριος. Schol.

467. Πότνα Θεὰ Περσηΐ] Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τῆς Περσέως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται. "καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν." Βακχυλίδης δὲ νυκτός φησιν αὐτὴν θυγατέρα. "Ἑκάτα, δαδοφόρε νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ." Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός· Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.

470. Οὕνεκεν] ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς. ὁ δὲ λόγος ἐρωτικός. Schol.

471. Ἐόλητο] ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν. ὑπερβατὸν ἐστι. τὸν γὰρ Ἰάσονα ὁ Ἄργος προσεῖπεν. Schol.

Ibid. Ἐόλητο. Flor. αἰόλητο. Censet Hœlzlinus mutari posse in αἴολτο, ut est ἆλτο, ex ἥλατο, γένετο ex ἐγένετο, &c.

Πείρης δ' ού μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
Κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
Φαρμάσσειν Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσιν·
Τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος
Ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μήπως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
Ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιβολήσων·
Ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐΰφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω.
Βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
Ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
Ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
Ὡς ἔφατ', ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον· αὐτὰρ ἑταῖροι
Γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.

Tentamen verò nequaquam oportet omittere in rebus dubiis.
Virginem quandam antea ipſe ſubaudiſti à me,
Veneficia exercere ex Hecatæ Perſeo natæ diſciplinâ.
Huic ſi perſuaſerimus, opinor, haud amplius metuendum erit
Ne in certamine perimaris ? ſed vehementer admodum
Formido, ne quo modo mihi polliceatur hoc mater.
Attamen iterum adibo ſupplicaturus,
Quandoquidem in nos omnes communis impendeat interitus.
Dixit bene volens : ille reſpondit talibus verbis.
Amiciſſime, ſi hoc tibi placuerit, non invideo.
Vade age, et prudentibus matrem tuam verbis
Incita precando; inanis tamen nobis videtur
Spes, quando reditum committimus mulieribus.
Sic dixit : ſtatimque ad paludem receſſerunt; at ſocii
Læti ſciſcitabantur ex iis ubi advenientes conſpicati ſunt.

478. Ἑκάτης] εἰς ἣν αἱ φαρμακίδες ἀναφέρονται. Schol.

482. Ἀντιβολήσων] συναντήσων. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κοινολογήσομαι, συντάξομαι. Schol.

485. Ὦ πέπον] ὦ γλυκύτατε, ἡδύτατε, προσφιλέστατε. ἐπεὶ καὶ ὁ πέπων μείλιχος. Schol.

490. Παρεόντας] τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Schol.

Τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον.
Ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
Ἀντικρὺ κεχόλωται· ἕκαστα γὰρ οὔ νύ τοι τέκμωρ
Οὔτ' ἐμοὶ οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
Φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμεσθαι
Ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε.
Τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι,
Δώσειν δ' ἐξ ὄφεος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησιν
Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
Χρειὼ τούσδε δαΐξαι· ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
Βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑπέστην.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.
Δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο
Ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς

Illis Æsonis filius mœstus sermonem protulit.
O amici, Æetæ immitis ex imo cor contrà nos
Iracundiam concepit; singula enim *mandata* ad finem
Nec à me, nec vobis inquirentibus perduci possunt.
Dicebat autem duos per campum Martium pasci
Tauros æripides, qui ex ore flammam efflant;
Quatuor jugerum præterea imposuit *nobis* novale proscindendum,
Seque præbiturum è serpentis maxillis semen, quod reddat
Gigantas æreis cum armis; eodemque die
Necesse esse illos interficere; quod quidem ei (neque enim aliud
Satius erat quod dicerem) audacter pollicitus sum.
Sic dixit; cunctis autem videbatur certamen nullo modo perficiendum;
Diuque muti et taciti alii alios intuebantur
Calamitate et consilii inopiâ vultum demittentes: serò tamen Peleus

493. Ἀντικρὺ] φανερώτατα, ἐναντιώτατα. Schol.

494. Διειρομένοισι]· διερευνῶσιν ἢ λέγουσιν. ὁ γὰρ νοῦς. ἐναντίως ἡμῖν ἔχει. οὐ γάρ ἐστι τελεσθησόμενον οὔτε ἐμοὶ λέγοντι, οὔτε ὑμῖν ἐρευνῶσι τὰ ἐπιτασσόμενα. Schol.

497. Ἐφίετο] ἐνετείλατο. Schol.

500. Ὃ δή νύ οἱ] τὸ ἑξῆς. ὅπερ αὐτῷ συντόμως ὑπεσχόμην. οὐ ἦν γὰρ ἄλλο τι σκέψασθαι βέλτιον. Schol.

502. Ἀνήνυτος] δυσκατόρθωτος. Schol.

Θαρσαλέως

Θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν.
Ὥρη μητιάασθαι ὃ κ' ἔρξομεν· οὐ μὲν ἔολπα
Βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο
Ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
Ἦτ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο.
Εἰ δ' οὔτοι μάλα θυμὸς ἑῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν
Ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλων
Τῶνδ' ἀνδρῶν πάπτηνε παρήμενος· οὐ γὰρ ἔγωγε
Σχήσομ'· ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος.
Ὣς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
Σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας
Ὦρτο μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο.
Σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν

Audacter inter omnes proceres locutus est.
Tempus est jam decernendi quid agendum sit; non equidem puto
Salutem tantùm in consilio esse, quantùm in robore manuum.
Si igitur tu boves jungere Æetæ
Heros Æsonis fili, in animo habes, et animosè audes laborem,
Profectò, servatâ fide, ad opus accingere.
Quòd si tuus animus non omnino suæ confisus fuerit
Virtuti, nec adurgearis ipse, nec alium aliquem
His ex viris assidens circumspicias, non enim ego
Patiar, quoniam mors summus erit dolor.
Sic dixit Æaci filius: Telamoni autem animus commotus est,
Concitatusque prosiliit velociter: deinde tertius Idas
Impulsus est, magno animo, et insuper filii Tyndarei.
Unáque etiam Oenides annumeratus erat fortibus

510. Πεφυλαγμένος ἐντύναιο] φυλάττων τὴν ὑπόσχεσιν παρασκευάζου. ἐντύνω γὰρ τὸ παρασκευάζω. Schol.

511. Ἑῇ] κοινῶς τὸ ἑῇ. τρίτου γάρ ἐστι προσώπου, ἔδει δὲ σῇ. Schol.

513. Οὐ γὰρ ἔγωγε] ἀντὶ τοῦ, ἐγὼ οὐκ ἀνέξομαι. τί γὰρ πλέον ἢ θάνατός με περιμένει; ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ζεῦξαι τοὺς βόας· ὁ δὲ τὰ ναυπακτικὰ ποιήσας πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς. Schol.

Ibid. Παρήμενος. Flor. παρήμενοι. Quod melius.

Ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσον ἐπανθιόωντας ἰούλους
Ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀέξετο κάρτεϊ θυμός.
Οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον· αὐτίκα δ' Ἄργος
Τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου.
Ὦ φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον· ἀλλά τιν' οἴω
Μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθ' ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
Τῷ καίπερ μεμαῶτες ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηῒ
Τυτθὸν ἔθ', ὡς τοπάροιθεν· ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
Λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
Κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
Τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
Φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ·
Τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμήν,

Viris, quanquam nihil adhuc florentis lanuginis
Emisisset; tali ei efferebatur fortitudine animus.
Alii verò cedentes vocem comprimebant: statim Argus
Tale locutus est verbum cupientibus certaminis.
O amici, hoc certè postremum *certamen*; sed aliquod puto
Matris meæ fore utile vobis consilium.
Quare, utcunque cupidi, in nave vosmet contineatis
Paulum adhuc, sicut antea, quoniam compescere nos omnino
Satius est, quàm malum interitum profusâ audaciâ accersere.
Virgo quædam in ædibus alitur Æetæ
Quam Hecate dea eximiè docuit artificiosè parare
Venena, quæcunque terra profert, et diffusissima aqua.
Cum his vel indefessi ignis sedat flammam,

523. Ἀλλά τιν' οἴω] δοκῶ, φησίν, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ πείσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἆθλον. ἐν δὲ τοῖς ναυπακτικοῖς Ἴδμων ἀναστὰς Ἰάσονα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἆθλον. Schol.

524. Μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθ' ἐναίσιμον. Mavult H. Stephanus, ἔσσεσθαι ἐναίσιμον.

529. Δάε] δάεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. Schol.

530. Νήχυτον ὕδωρ] τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν σημαίνει, καὶ ἐπίτασιν. καὶ ἀχεύτον ὕδωρ, τὸ πολύ, κατὰ Ἴβυκον καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος. "πλαζομένοις ἵνα λύσαιν ἀχεύτον ἦχι βαλοῦσα." Schol.

531. Τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο, &c. Confer Virgilium Æn. IV. 484.

Καὶ

Καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
Ἄστρα τε καὶ μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
Μνησάμεθ', εἴκε δύναιτο κασιγνήτη γεγαυῖα
Μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
Εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσι τόδ' ἐφανδάνει, ἦτ' ἂν ἱκοίμην
Ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
Πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
Τρήρων μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
Ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν· αἶψα δὲ Μόψος
Τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευεν.

Et fluvios sistit de subitò quamvis impetuosè fluentes;
Astraque et lunæ sacræ impedit vias.
Hujus quidem ab ædibus in viâ hùc revertentes
Mentionem fecimus, si modò possit soror nata
Mater nostra ei persuadere ut opem ferat certamini.
Si verò hoc vobis placuerit, proculdubio venirem
Hoc ipso die iterum ad domum Æetæ,
Tentaturus, et forsan felici cum fortunâ tentaverim.
Sic dixit; illis verò signum Dii dederunt faventes.
Pavida fugiens violentiam accipitris columba
Ex alto Æsonidæ perterrita incidit sinui,
Accipiter autem in aplustre decidit; statimque Mopsus
Tale verbum inter omnes vaticinans edidit.

533. Ἄστρα τε καὶ μήνης] τὸ παραδεδομένον μῦθον λέγει, ὡς αἱ φαρμακίδες κατάγουσι τὴν σελήνην. τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν. τὸ παλαιὸν ᾤοντο αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον καθαιρεῖν. διὸ καὶ μέχρι τῶν Δημοκρίτου χρόνων πολλοὶ τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις ἐκάλουν. Σωσιφάνης ἐν Μελεάγρῳ. "μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη, ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις." Schol.

539. Τάχα] τὸ τάχα ἐν δισταγμῷ κεῖται. τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ θεῶν ὅτι ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης. διὸ καὶ λάγνον, παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾶν λέγεται. Schol.

Ὕμμι,

Ὕμμι, φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται·
Οὐδέ πη ἄλλως ἐςὶν ὑποκρίνεσθαι ἄρειον.
Παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
Μήτι παντοίῃ· δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
Εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε Θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόςον
Πέφραδεν ἔσσεσθαι· κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
Πότμον ὑπεξήλυξε· κέαρ δέ μοι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Τόνδε καθ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὣς δὲ πέλοιτο.
Ἀλλὰ, φίλοι, Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
Ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.
Ἴσκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
Μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήιος ἄνθορεν Ἴδας
Δεῖν' ἐπαλαςήσας μεγάλῃ ὀπὶ, φώνησέν τε.
Ὢ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόςολοι ἐνθάδ' ἔβημεν
Οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίῤῥοθον ἄμμι πέλεσθαι.
Οὐκ ἔτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος, ἐς δὲ πελείας

Vobis, ô amici, hoc oftentum Deorum voluntate offertur:
Neque aliâ meliore licet ratione interpretari.
Oportet autem vos virginem verbis orare et ambire
Arte omnimodâ; eam verò non opinor recufaturam,
Si modò verè Phineus in Deâ Venere reditum
Cecinit locandum: illius autem hæc cara avis
Necem effugit: ficut verò mihi in animo cor
Hoc per augurium præfagit, ita eveniat.
Sed, amici, Cythebeam invocantes, ut opituletur,
Jam nunc Argi monitis morigeri eftote.
Dixit: affenferunt autem juvenes, Phinei mandatorum
Memores; folus verò Aphareius profiliit Idas
Graviter indignatus, et ingenti voce locutus eft.
Proh Dii! certè mulierum comites hùc venimus,
Qui Venerem invocant, ut nobis fit auxilio.
Non amplius Martis ingens robur, fed columbas

551. Κέαρ δέ μοι] ὡς δὲ ἡ ψυχή μου αἰσθάνεται, οὕτως γένοιτο. Schol.

Καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
Ἔρρετε· μηδ' ὔμμι πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
Παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.
Ὣς ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
Ἦκα μάλ'· οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
Χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων
Αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευσεν.
Ἄργος μὲν παρὰ νηὸς, ἐπεὶ τάδε πᾶσιν ἕαδε,
Στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
Ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν· ἦ γὰρ ἔοικε
Μηκέτι δηθὰ κρύπτεσθαι πτήσσοντας ἀϋτὴν,
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
Καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς
Εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,

Et accipitres respicientes abhorretis à certaminibus.
Abite in malam rem, nec vobis bellica opera curæ sint,
Virgines verò precibus imbelles decipite.
Sic fatus est graviter iratus; multi autem fremuerunt socii
Tacitè admodum; nec aliquis ei contrarium protulit responsum.
Indignatus verò ille deinde resedit; ac talibus Jason
Protinus incitato animo suo, locutus est.
Argus quidem à nave, quandoquidem hoc omnibus placuerit,
Mittatur; nos autem ipsi ad terram ex fluvio
Palàm jam retinacula alligabimus; decet enim
Haud diutius latere, expavescentes pugnam.
Sic dixit: et hunc statim præmisit, ut iret
Celeriter iterum ad urbem: illi verò in nave
Subtractis anchoris, jussu Æsonidæ,

964. Μεμαώς] ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμενος, ... οὐ γὰρ ἐπὶ καλοῖς τις προθυμός ἐστι. Schol.

571. Μηκέτι, &c. Insignem hujus versus tarditatem notat Hœlzlinus, et pro more criticorum, novas semper in poetis suis venustates reperientium, non dubitat quin consulto exprimere voluit Apollonius priorem nautarum timiditatem.

Τυτθὸν ὑπ' ἐξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.
Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
Νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
Ἀτλήτους Μινύεσσι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
Στεῦτο δ', ἐπεί κεν πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
Ἄνδρα τὸν ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
Δρυμὸν ἀναῤῥήξας λασίης καθύπερθε κολώνης,
Αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
Ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
Οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον μάλα περ χατέοντα
Δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς περὶ πάντων
Ξείνων μειλιχίῃ τε, θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο·
Εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν

Paululum è palude terræ appropinquârunt remis.
Statim autem Æeta concilium habuit Colchorum
Extrà suam domum, ubi et antea solebant considere,
Intolerabiles Minyis dolos molestiasque excogitans.
Affirmabat verò, quamprimùm boves interfecissent
Virum illum, qui grave certamen susceperat elaborandum,
Sylvâ recisâ comosum suprà collem,
Ligna se navalia cum ipsis viris crematurum, ut dolendam
Contumeliam possent despumare, opus suprà vires molientes.
Neque enim Æolidem Phrixum licèt vehementer desiderantem,
Se recipere voluisse in ædibus domesticum, qui suprà omnes
Hospites comitate et pietate præditus erat,
Nisi ipse Jupiter de cœlo nuncium misisset

578. *Μινύεσσι.* Gallic. *Μινύαισι.* Sed, ut annotavit Hœlzlinus, non minùs est illud à *Μινύης*, quàm *Δημοσθενίεσσι* à suo recto. Possit etiam esse *Μινύῃσιν* a *Μινύδης*, ut *βασιλεῦσιν*, apud Herodotum.

579. Στεῦτο] ἀπὸ κοινοῦ τὸ στεῦτο. Schol.

583. Ἀποφλύξωσιν] ἀντὶ τοῦ ἐκφυσήσωσιν. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπτύσωσιν. ἔνθεν καὶ ὁ φλύαρος. Schol.

584. Οὐδὲ γὰρ δέχθαι] λείπει τὸ ὑπέμεινεν. Schol.

587. Εἰ μή οἱ Ζεὺς] ἄγγελον φησὶ Ἑρμοῦ ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμῃ. ὁ δὲ τὸ Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἁγνίσας τὸ δέρας, οὕτως [illegible] τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων. Schol.

Ἑρμείαν

Ἑρμείαν, ὥς κεν προσκηδέος ἀντιάσειε·
Μὴ καὶ ληϊστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
Ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
Ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
Κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
Αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
Νόσφιν δ' οἱ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
Υἷας Φρίξοιο, κακορρέκτῃσιν ὀπηδοὺς
Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδὸν, ὄφρα ἑ τιμῆς
Καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες (ὥς ποτε βάξιν
Λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν ἠελίοιο,
Χρῆναί μιν πυκινόν τε δόλον βουλάς τε γενέθλης

Mercurium, ut bene ei affecto obviam iret.
Nedum latrones suam in terram profectos
Diu futuros impunitos, quibus curæ erat
Ut alienis manum suam possessionibus admoverent,
Et occultos dolos molirentur, et pastorum
Stabula horrisonis incursibus perrumperent.
Seorsim verò sibi ipsi dixit idonea munera placabilia daturos
Filios Phrixi, qui maleficos secuti
Viros, simul reverterunt, ut eum ab honore
Et sceptris abigerent irreverentèr, (velut olim oraculum
Triste sui patris subaudierat solis,
Oportere nempe eum à vafro dolo et consiliis stirpis

588. Ὡς κεν προσκηδέος] ὅπως ἂν εὐμενῶς ἀντιάσειεν ὁ Φρίξος τοῦ Αἰήτου. Schol.

Ibid. Ἑρμείαν, ὥς κεν, &c. Vide Maronianam hujus loci imitationem, Æn. I. ubi, dimisso a Jove Mercurio,

—— regina quietum
Accipit in Teucros animum, mentemque benignam.

594. Νόσφιν δ' οἱ αὐτῷ μείλια τίσειν] τιμωρίαν ἀποτίσειν. χωρὶς δὲ αὐτῷ δώσειν τιμωρίαν ἔλεγεν τοὺς Φρίξου παῖδας. τούτους γὰρ αὐτῷ κακοὺς ἄνδρας ἐπαγαγεῖν, ὅπως αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἐγκρατεῖς γένωνται. ὡς καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἡλίου ἠκηκόει. ὅτι δὲ χρησμὸς ἦν Αἰήτῃ δεδομένος, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων ἀπολέσθαι, καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ἱστορεῖ. τούτου ἕνεκα καὶ τὴν ζεῦξιν τῶν ταύρων λέγει αὐτὸν ἐπινοῆσαι. Schol.

597. Ἀκηδέες] Ἀκηδὴς, ὁ ἀφρόντιστος, καὶ ὁ μὴ φροντίζων ἑτέρων. Schol.

599. Χρῆναι] [illegible] χρειώ. Schol.

 Σφωϊτέρης

Σφωϊτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι·
Τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπεν ἐς Ἀχαιΐδα γαῖαν
Πατρὸς ἐφημοσύνῃ δολιχὴν ὁδόν) οὐδὲ θυγατρῶν
Εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή πού τινα μῆτιν
Φράσσονται στυγερήν, οὐδ' υἱέος Ἀψύρτοιο,
Ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισιν;
Χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἐρύσθαι
Ἠδ' αὐτούς· ἵνα μή τις ὑπὲκ κακότητος ἀλύξῃ.
Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν μετιὼν δόμον Αἰήταο
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσιν,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Πρόσθεν μενοινάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν,

Suis, damnisque multiplicibus cavere:
Idcirco et cupidos miserat in Achaicam terram
Ex patris præcepto, longum iter;) non autem à filiabus
Vel minimùm se metuere, nè dolum aliquem
Struerent tristem, nec à filio Absyrti,
Sed Chalciopes sobole hæc tristia parari.
Quin etiam intolerabilia opera indixit popularibus
Iratus, graviterque ipsis minabatur ut navem observarent
Et ipsos, nè quis malum effugeret.
Interim autem matrem suam reversus ædes Æetæ
Argus variis cohortabatur verbis,
Ut Medeæ supplicaret opem ferre; quæ et ipsa
Antea consuluerat, timor verò ejus cohibebat animum

600. Σφωϊτέρης] κακῶς τὸ σφωϊτέρης δυϊκὸν ἐπὶ ἑνικοῦ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἑῆς, ἵν' ᾖ, τῆς ἑαυτοῦ. Schol.

601. Τῷ καὶ ἐελδομένους] παρατατικὸν εἴληφεν ἀντὶ ὑπερσυντελικοῦ. καὶ ἔστιν ὑπερβατὸν ἡ φράσις, καὶ λείπει τὸ ὡς. τὸ γὰρ ἑξῆς οὕτως ἐστί, διὸ καὶ ἐπιθυμοῦντας μακρὰν πλεῦσαι, προσεκδεκτέον καὶ τοῦτο, ὡς πατρὸς ἐντολῇ φράσαντος, ἐξέπεμψεν αὐτούς. Schol.

Ibid. Πέμπεν. In Gall. est πέμπειν, ut metro succurratur, At, ut annotavit Hœlzlinus, talis est λαγαρότης in λίπαι Il. α'. posteriore productâ.

603. Εἶναι δέος] λείπει τὸ ὑπελάμβανεν. Schol.

610. Παρηγορέεσκεν] παρεκάλει, ἐφιλοφρονεῖτο. Schol.

Μή

Μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἀεικέα μητίσαιτο
Πατρὸς ἀτυζομένη ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῆσιν
Ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
Λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν· ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες
Οἷά τ' ἀκηχεμένην ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
Τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
Οὔτι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
Οὐδέ τι τοῖο ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
Ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
Κουριδίην παράκοιτιν· ὀίετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
Αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι,
Σφωιτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
Οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
Προύθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον

Ne quodammodo vel contra decus insanum delinquere auderet
Patris metuentem sævam iram, vel precibus
Obsequentis manifesta et aperta fierent facinora.
Virginem verò à doloribus arctus requiescere fecit somnus
Lecto reclinatam: statim autem ipsam fallacia
Utpote tristitiâ affectam terribilia inquietârunt somnia.
Hospitem verò putavit suscepisse certamen,
Non tamen admodum cupidum vellus arietis auferre,
Nec hujus causâ ad Æetæ ædes
Venisse; sed ut se ipsam ad domum suam duceret
Puellarem uxorem: videbatur insuper cum bobus
Ipsa decertans facilè admodum laborem subire:
Parentesque suos *putavit* pollicita recusare,
Quòd non puellæ sed sibi ipsi jungendos boves
Proposuerant: ex quo dissensio orta est anceps

615. Ἀμφαδά] ἀκουστά, φανερά. Schol.

616. Κατελώφεεν] ἐκ τῶν λυπῶν αὐτὴν κατέπαυεν ὁ ὕπνος. Schol.

622. Σφέτερον] καὶ νῦν κοινῶς τὸ σφέτερον. πληθυντικὸν γάρ ἐστιν ἀντὶ ἑνικοῦ παραληπτικόν. ἔδει δὲ τὸν ἐμὸν εἰπεῖν. Schol.

625. Σφωιτέρους] οὐχ ὑγιῶς οὐδὲ τοῦτο τὸ σφωιτέρους. δυϊκὸν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἑνικοῦ. ἔδει οὖν εἰπεῖν ἑούς. Schol.

Πατρί

Πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτὴ δ' ἐπέτρεπον ἄμφω
Τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἔπειτα μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
Ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
Εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
Χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
Παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
Πάπτηνεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ὡς πάρος, ἐν στέρνοις· ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν.
Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
Δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
Ἡρώων· περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
Μνάσθω ἑὸν κατὰ δῆμον Ἀχαιΐδα τηλόθι κούρην,
Ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
Ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκ ἔτ' ἄνευθεν
Αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι· εἴ κέ μ' ἀέθλῳ

Inter patrem et peregrinos; ipſi autem committebant utrique
Ita rem fore, ut ſuo in animo vehementiùs cuperet.
Ipſa repentè hoſpitem, neglectis parentibus,
Elegit: illos verò immenſus dolor corripuit, exclamâruntque
Indignati: hanc autem ſomnus ſimul cum clamore reliquit.
Palpitans verò metu proſiliit, ac circa parietes
Spectavit thalami, et ægrè collegit animum
Sicut antea, in pectoribus, miſerabilem verò emiſit vocem.
Miſeram me! quàm horrenda me terruerunt ſomnia!
Extimeſco ne grande aliquod malum ferat hic appulſus
Heroum; pro hoſpite mihi mentes ſuſpenſæ ſunt.
Ambiat ſuo procul in populo puellam Achivam,
Nobis autem virginitas ſit curæ, et parentum ædes.
Poſito tamen fero corde, haud amplius abſque ſorore
Periculum faciam, ſi forſan me certamini

628. Ἄμφω] ἀμφότεροι δὲ ἐπέτρεψαν τῇ κόρῃ τὴν δίκην, ὁμολογήσαντες ἐμμένειν οἷς ἂν δικάσῃ. Schol.

629. Ὥς κεν ἰθύσειεν] ὡς ἂν ταῖς διανοίαις ἐπιβάλλοι. Schol.

641. Ἔμπα] ἀντὶ τοῦ ὅμως. Schol.

Χραισμεῖν

Χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα
Παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσει ἄλγος.
Ἦ ῥα· καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤιξε δόμοιο,
Νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
Αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
Δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐνὶ προδόμῳ θαλάμοιο
Αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω
Στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν ἄψ τ' ἀλέεινεν
Εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἦτοι ὅτι θύσειεν ἐρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·

Opem ferre oraverit, propter suos sollicita
Liberos: hoc mihi tristem in pectore sedaverit dolorem.
Dixit, atque erecta fores aperit domûs,
Nuda pedes, unâ tantùm veste induta, et valdè cupiebat accedere ad
Sororem, et septi limen transiit:
Diu verò ibi manebat in vestibulo thalami
Pudore cohibita, revertebatque iterum retrò
Versa, iterum prodibat intus, ac denuo refugit
Intrò: irriti autem pedes ferebant eam, hùc, illùc.
Nimirum quando proruere vellet, cohibuit eam intus pudor,

652. Ἦτοι ὅτι θύσειεν. Nisi mea conjectura hunc locum sanaverit, vix ulla nisi à vetere codice expectanda medicina fuerit. Ea certè conjectura et è propinquo posita est, et pro sensu, qui parum cum præcedentibus cohærere videtur, sensum cum illis maximè convenientem exhibet. Eam non longe petitam esse dico, quòd levi mutatione, ex ὅτι θύσειεν, faciam ὅ, τ' ἰθύσειεν. *Pudor* (inquit) *eam intus revocabat ab ea re, cujus desiderio accensa erat, vel ad quam animata erat.* Potest verò et aliis loquendi generibus, sed eodem pertinentibus, exponi. Siquidem pro eo quod à Græcis poëtis dicitur ἰθύω ποιεῖν, sive ὁρμῶ τόδε, Latini poetæ dicunt, *impetus me capit hoc faciendi* (interdum verò converso hoc genere loquendi dicitur) *impetum capio hoc faciendi vel toto animi impetu feror ad hoc faciendum.* Aut simplicius, *impetus est hoc facere.* Aut etiam, *tota mente feror ad hoc.* Quibus præterea modis exponi possit hoc verbum, ille meus Thesaurus te docebit, si doceri necesse habeas. Hoc addo ad meæ conjecturæ confirmationem, non solum poetas in genere hoc verbo ἰθύειν delectari, sed et isti nominatim placere. Legitur enim libro II. hujus operis,

——— νεῦσε δ' ἄγ' αὐτῷ
Ἀστεμφέως ὅ κεν ἧσι μετὰ φρεσὶν
ΙΘΥΣΕΙΕΝ.

Αἰδοῖ

Αἰδοῖ δ' ἐργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκεν.
Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο· τέτρατον αὖθις
Λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα.

Pudore verò cohibitam audax impulit Amor,
Ter quidem conabatur, ter retenta est: quartò iterum
Lecto prona incidit convoluta.

Utitur et alibi. Verùm et ex eo compositum ἐπιθύειν usurpat,

Εἰ δὲ καὶ ὕμμι δῆθεν ΕΠΙΘΥΕΙΣ γενεήν τε
Ἴδμεναι οἵτινές ἐστε.

Sed vereor ne dum tam multa ad meæ conjecturæ confirmationem congero, eam magis suspectam alicui reddam. Equidem brevior fuissem nisi viderem interpretem alioqui non indoctum, alteri lectioni, tanquam quæ recipi posset, acquiescentem, nullam usquam loci hujus, ut qui mendosus videretur, mentionem facientem, ita esse interpretatum. *Imbecilles autem pedes ferebant huc illucque. Nempe quòd sacrificâsset, ipsam intus verecundia coercuit.* Imo quorsum hìc sacrificii mentio? quum tantummodo describere velit poëta (et quidem describat tam eleganter, ut nihil in toto hoc poemate censeam elegantius) amoris cum pudore, sive pudoris cum amore pugnam, eamque acerrimam: quippe in ea puella quæ impotente amore capta esset, sive quæ impotens animi præ amore, aut etiam amoris (ut quidam locuti sunt) impotens esset. Sed nec illud placet (si obiter hoc attingere mihi licet) in istâ interpretatione, quòd τηΰσιοι πόδες velit esse, *imbecilles pedes*. Existimo enim potius ad pedes transferri quod dicitur de itinere; atque ut Homerus appellat, τηϋσίην ὁδὸν, *iter quod frustra conficitur*, sic τηΰσιοι πόδες appellari *pedes qui frustra iter conficiant eundo toties et redeundo*. Adeo ut τηΰσιοι πόδες liceat fortasse interpretari, *pedes frustra laborantes*. Neque tamen hic interpretationis istius locus, eo animo a me examinatur ut laudi interpretis detraham; quin potius, quamvis plurima in ea desiderem, vix alium poetam scire me profiteor cui tam elaborata contigerit, et cum hac conferri possit. Ac ne ipsum quidem Homerum excipio, quem tamen multo minus Apollonio obscurum esse constat. Verùm aliquid nunc mihi in mentem venit, quo necesse est, hanc annotationem, licèt plus satis longam, longiorem reddam. Recordatus enim sum istius versus, quem in hoc ipso libro aliquanto post habemus,

Πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν
ΕΘΥΕΝ.

ubi quum Schol. ΕΘΥΕΝ exponat, ὥρμα et ἐκινεῖτο, videri queat et huic loco posse convenire ΘΥΣΕΙΕΝ in ea significatione. Verùm si quis forte dubitationem illam mihi moveret, hoc responderem, præterquam quòd tam aptam significationem non haberet illud ΘΥΣΕΙΕΝ, neque verbo æquè usitato esset usus Apollonius, aliquam etiam syllabicæ mensuræ in ῦ, τι factum iri injuriam.

H. Stephanus.

654. Τρὶς μὲν ἐπειρήθη.
Ter sese attollens, &c.
Æn. IV. 690.

Ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισιν
Μύρεται, ᾧ μιν ἀδελφεοὶ ὤπασσαν ἠδὲ τοκῆες·
Οὐδέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν,
Αἰδοῖ, ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
Τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
Δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ
Σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,
Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
Τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο· τὴν δέ τις ἄφνω
Μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν
Δμωιάων, ἥ οἱ ἐπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν· ἡ δ' ἐνὶ παισὶν

Sicut autem sponsa aliqua florentem maritum in thalamis
Lamentatur, cui ipsam desponsatam dederant fratres atque parentes;
Neque adhuc cunctis immiscetur famulabus
Præ pudore et prudentiâ, sed in abdito tristata sedet;
Illum verò fatalis aliquis perdidit casus, priusquam gavisi fuissent ambo
Furtis maritalibus inter se: ipsa, quamvis intus incensa,
Tacitè admodum luget, viduum lectum intuita,
Ne ipsi cavillantes convicientur mulieres;
Huic similis Medea lamentabatur; eam autem aliqua repentè
Flentem interim superveniens animadvertit
Famula, quæ illi erat pedissequa adolescentula.
Chalciopæ verò nunciavit illico, quæ inter filios

656. Ὡς δ' ὅτε τις] ὁ νοῦς, καθάπερ νύμφη ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν ἀδελφῶν εἰς γάμον, ἀπολομένου κατά τινα μοῖραν τοῦ γήμαντος, πρὶν ἐπ' ἀλλήλοις τερφθῆναι, διακαιομένην τὴν ψυχὴν ὑπὸ λύπης, ἐν τῷ θαλάμῳ κλαίει· αἰδουμένη καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐντροπήν, ἵνα μή τις αὐτῶν μωμήσηται παρουσιῶν γυναικῶν. Schol.

662. Χῆρον] ἔρημον. Schol.

663. Ἐπιστοβέωσι] χλευάζουσαι λοιδορήσωσι. μωμήσωνται. Schol.

665. Ἐπιπρομολοῦσ'] προελθοῦσα· ἡ ἐπὶ προσθέσεις. ὡς ἐν τῷ ἐπιβουκόλος. Schol.

Ibid. Ἐπιπρομολοῦσα. In scholio dicitur ἡ ἐπὶ redundare. Sed est ἐπιπρομολοῦσα. I. 30. et seq. Hœlz.

666. Ἐπίτις] ἀκόλουθος ἣν νεάζουσα. Κουρίζουσα, νεάζουσα. Schol.

Ibid. Κουρίζουσα. Cavendum est, Hœlzlino monente, ne credamus hoc esse segne et otiosum epitheton, cum arguat puellulæ in procurrendo temeritatem, et nunciandi promptitudinem.

Ἧστ' ἐπιμηλιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
Μῦθον ἀνώϊστον· διὰ δ' ἔσσυτο θαμβήσασα
Ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
Κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψεν δ' ἑκάτερθε παρειάς.
Ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν.
Ὤμοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
Τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
Ἦ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος;
Ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης παρὰ πατρὸς ἐνιπὴν
Ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με μήτε τοκήων
Δῶμα τόδ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
Πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ὡς φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρήια· δὴν δέ μιν αἰδὼς
Παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
Μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε

Sedebat conſultans de ſorore perſuadendâ.
Sed ne ſic quidem immorigera erat, audito ex ancillâ
Nuncio inopinato; perrupit verò ſtupore perculſa
Ex thalamo in thalamum continuò, quo virgo
Recumbebat mœrore ſaucia, ac lacerabat utrinque genas.
Quando verò lachrymis vidit oculos ſuffuſos, inclamavit eam,
Hei mihi, Medea! cur has lachrymas fundis?
Quidnam paſſa es? quis tibi gravis mentem invaſit dolor?
An tibi divinitùs immiſſus percurrit per artus morbus?
An ſævam aliquam experta es à patre objurgationem
Propter me et liberos? utinam ego neque parentum
Ædes has aſpicerem, neque urbem, ſed in terræ
Extremis finibus habitarem, ubi nec ipſum nomen Colchorum.
Sic dixit: ejus erubuerunt genæ, diuque eam pudor
Virgineus cohibuit reſpondendi cupientem.
Sermo autem nunc quidem ei in ſummâ oriebatur

668. Ἀρέσασθαι] πεῖσαι. Schol.
676. Θευμορίη] ἐκ θεῶν μεμοιρα-μένη νόσος περιδέδρομεν. Schol.
680. Ἵνα] ὅπου. Schol.

Γλώσσης,

Γλώσσης, ἄλλοτ᾽ ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.
Πολλάκι δ᾽ ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῦεν ἐνισπεῖν,
Φθογγὴ δ᾽ οὐ προὔβαινε παροιτέρω· ὀψὲ δ᾽ ἔειπε
Τοῖα δόλῳ· (θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες.)
Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ᾽ ὀλέσσῃ.
Τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
Λεύσσω ὀνείρατα λυγρὰ, τά τις Θεὸς ἀκράαντα
Θείη· μὴ δ᾽ ἀλεγεινὸν ἐφ᾽ υἱέσι κῆδος ἕλοιο.
Φῆ ῥα κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
Ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
Τὴν δ᾽ αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη

Linguâ, nunc infrà in pectore errabat.
Sæpe amabile per os festinabat profari,
Sermo autem non provenit ulterius: serò tamen locuta est
Talia astutè; audaces enim inurgebant amores.
Chalciope, de tuis filiis animus mihi perturbatus est
Ne eos pater peregrinis cum viris illicò interficiat:
Talia jam brevi consopita somno
Vidi somnia horrenda, quæ utinam Deus aliquis irrita
Reddat, nec tristem propter filios dolorem sustineas.
Dixit, periculum faciens sororis, anne etiam se ipsa
Oraret prior, ut filiis suis opem ferret.
Hujus valde intolerabilis inundavit animum mœror

686. Φθογγὴ. Gall. φθογγῇ. Sed malè.

688. Περί μοι παίδων] ὑπὸ τῶν υἱῶν σου. ἄηται, τοῦτ᾽ ἔστι τετάρακται ἡ ψυχή μου, μὴ αὐτοὺς σὺν τοῖς ξένοις ὁ πατὴρ ἀποκτείνῃ. Schol.

689. Μή σφε] μὴ αὐτούς. κατὰ ἀφαίρεσιν γὰρ ἐκ τοῦ σφέας. Schol.

690. Νέον] νεωστί. Schol.

691. Λεύσσω. Hanc esse ἐναλλαγὴν haud inelegantem, ut III. 336. III. 894. III. 907. notat Hœlzlinus. Catullus, *quondam audet*. Possit etiam observari majorem vim habere Medeæ narrationem præsenti tempore utentis. Nimirum adeò horrenda erant somnia, et altè adeo menti infixa, ut eorum imagines longum post tempus ob oculos versarentur. Vult igitur, *non solum vidi, sed etiamnum video*.

694. Ἀντιάσειε] παρακαλέσειε. δυσωπήσῃ. Schol.

Δείματι· τοῖ' ἐσάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι.
Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
Εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
Ἀλλ' ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, ὅ, ττι τοι εἴπω
Σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
Λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
Μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
Λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
Εἴην ἐξ Ἀΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ἐρινύς.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
Νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσί.
Σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλον· ἔνθ' ἐλεεινὸν
Ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
Λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσιν.

Terrore; talia audiverat; respond itque ita verbis.
Ipsa etiam hæc omnia quæsivi in animo versans,
An aliquod molireris unà et strueres auxilium.
Sed jura terram et cœlum, quodcunque tibi dixero,
Te retenturam in animo, unáque adjutricem fore.
Precor per superos, per teipsam, per parentes,
Ne ipsos malo fato perditos intuear
Miserè: alioquin caris tibi cum pueris mortua
Fuerim ex Orco horrenda in posterum Erynnis.
Sic locuta est; largasque statim effudit lachrymas:
Infráque ambabus amplexa est genua manibus:
Unáque caput sinui injecerunt; unde miserabilem
Ambæ mutuò ediderunt fletum; excitatus autem est ejulatus
Flebilis per ædes conquerentium præ doloribus.

700. Σύν τε δρήστειραν] ὅπερ σοι εἴπω, φυλάξαι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ συνεργὸς γενέσθαι. Schol.

704. Εἴην ἐξ Ἀΐδεω, &c.

Et cum frigida mors animâ seduxerit artus
Omnibus umbra locis adero: dabis, improbe, pœnas.
Æn. IV.

Hanc enim, secundum Horatium, "Deorum esse vim manium" pro certo credidit antiquitas. Vim et potestatem animæ a corpore solutæ luculenter explicat Apuleius, lib. de Deo Socratis.

Τὴν

Τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα.
Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος; οἷ' ἀγορεύεις
Ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ἐριννύας· αἲ γὰρ ὄφελλεν
Ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷας ἐρύεσθαι.
Ἴστω Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
Αὐτὴ ἐποτρύνεις· μέγας οὐρανὸς, ἠδ' ὑπένερθε
Γαῖα, θεῶν μήτηρ· ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο
Μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἄνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα. Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης χατέοντι καὶ αὐτῷ
Ἢ δόλον ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου
Παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει
Ἄργος ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
Μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμον λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἐντόσθεν ἀνέπλατο χάρματι θυμός.

Hanc autem prior Medea allocuta eſt mœſta.
Infelix, quam tibi medelam inveniam? ita inclamas
Horribiles Diras atque Furias! utinam ſanè
Firmiter eſſet in nobis ſitum ut tuos ſervaremus filios.
Sciat Colchorum juramentum inviolabile, quod jurare
Ipſa me incitas, magnum cœlum, atque infrà
Terra, Deorum mater, pro meis viribus
Me non defuturam tibi, quamvis vix perficienda ores.
Dixit utique: Chalciope verò reſpondit talibus verbis.
Non igitur hoſpiti audeas, indigenti et ipſi,
Vel dolum aliquem vel artem excogitare certaminis
Meos propter liberos? et ſane ab ipſo venit
Argus incitans me tuum experiri auxilium:
Interim quidem eum domi reliqui hùc progreſſa.
Sic dixit; illi verò intus exultavit præ gaudio animus;

724. Ἀνέπλατο χάρματι] ἄγαν πιθανῶς δὲ χαρακτηρίζει ἡμῖν τὸν ἔρωτα· ἔχει αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐν χαρᾷ γενομένης. Schol.

φοινίχθη

Φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα· καδδὲ μὲν ἀχλὺς
Εἷλεν ἰαινομένην· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν.
Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
Ὣς ἔρξω· μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
Ἠώς, μηδέ με δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
Εἴ ἔτι σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
Σῶν θείην· οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασιν,
Κηδεμόνες τε φίλοι καὶ ὁμήλικες· ὡς δὲ καὶ αὐτὴν
Φημὶ κασιγνήτην τε σέθεν κούρην τε πέλεσθαι·
Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ,
Νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
Ἀλλ' ἴθι· κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
Λήσομαι, ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
Οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων.

Simulque rubefacta est pulchra cutis: interim caligo
Corripuit hilarescentem, talemque sermonem edidit.
Chalciope, sicut vobis gratum et jucundum fuerit,
Ita faciam: utinam enim mihi non in oculis illucescat
Aurora, nec me diu vivam intuearis,
Si quid aut tuâ animâ jucundius, aut quid liberis
Tuis ducam, qui et fratres mihi sunt,
Ac sobrini dilecti et æquales: nec minus ipsam me
Censeo non modò tuam sororem sed filiam esse;
Quandoquidem me æquè cum illis in tua sustulisti ubera
Infantulam, sicut ego continuò à matre audivi.
Sed abi, cela meum silentio officium, ut parentes
Lateam dum præstare parem promissa: diluculò verò ad templum
Feram Hecatæ pharmaca quæ vim habeant demulcendi tauros.

725. Καδδὲ μὲν. Vix dubitat H. Stephanus quin legendum sit μιν.

730. Εἰ ἔτι σῆς] ἔτι σοῦ προκρίναιμι, ἢ τῶν σῶν παίδων. Schol.

738. Οἴσομαι εἰς Ἑκάτης] ἔν τισι φέρεται μετὰ τό, οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων, καὶ ἕτερος στίχος. οἰσομένη ξείνῳ ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρε. ἐν τισι δὲ οὐ φέρεται, ὡς ἐνταῦθα. Schol.

Ὣς ἥγ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
Αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε· τὴν δέ μιν αὖθις
Αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
Τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.
Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
Ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
Ἤδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καί τινα παίδων
Μητέρα τεθνεότων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
Οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
Ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.

Sic illa ex thalamo rurſus abiit; filiiſque auxilium
Sororis nunciavit; hanc verò rurſus
Pudor triſtiſque metus corripuit ſolam relictam,
Quòd talia, invito patre, propter virum molita eſſet.
Nox deinde terris induxit caliginem, inque ponto
Nautæ Helicen et aſtra Orionis
Spectabant è navibus, ſomnumque viator
Et janitor unuſquiſque captabat, ac liberorum
Matrem mortuorum profundus occupabat ſomnus.
Nec canum jam in urbe latratus erat, nec murmur
Sonorum; ſed nigrantes ſilebant tenebræ.

739. Παισί τ' ἀρωγὴν] τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῆς Μηδείας τοῖς παισὶν αὐτῆς ἡ Χαλκιόπη διεσαφησεν. Schol.

741. Στυγερόν τε δέος] κατὰ μετωνυμίαν εἶπεν τὸ φόβου ποιητικόν. Schol.

742. Τοῖα παρὲξ] τοιαῦτα ἄνευ τῆς τοῦ πατρὸς γνώμης ἐπὶ τῷ Ἰάσονι βουλεύσασθαι. Schol.

743. Νὺξ μὲν ἔπειτ', &c.

Nox erat, et placidum carpebant feſſa ſoporem
Corpora per terras, &c.
Æn. IV. 522.

Nollem hanc aliquis comparationem, Julio Scaligero judice, præ Virgilianâ contemnat: non enim illa ἁπλῶς eſt quam noſtra melior, ſed eſt ἡρωικωτέρα, et altiloquentior: cum noſtra interea ſit ut humanior ita amabilior. Hœl.

Confer etiam Theocritum, Idyll. II. 38. De meritis autem utriuſque comparationis, hoc ſaltem neceſſe eſt ſtatuamus, adeo manifeſtè ab Apollonio mutuatum eſſe Virgilium, ut non ſub judice reliquerit utrum plus laudis debeatur excogitatori an imitatori.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ μάλ' ἐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
Δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
Φθεῖσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
Πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
Ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι
Ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
Ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης,
Δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς

Medeam tamen non ſuavis attigit ſomnus.
Multæ enim Jaſonis deſiderio curæ eam excitabant
Metuentem taurorum validas vires, quibus erat
Occubiturus indignâ morte in novali Martis.
Multipliciter autem ei cor in pectoribus commovebatur,
Solis veluti aliquis in ædibus reſultat ſplendor
Ex aquâ emergens, quæ modò aut in lebete
Vel fortè in ſitulâ infuſa, hùc, illùc,
Celeri gyro commovetur impulſa.
Ita in pectoribus cor jactabatur puellæ,
Lachrymæque ab oculis præ miſericordiâ fluebant, intuſque indefinenter
Conficiebat ac perurebat corpus dolor, circa miſeras

750. Ἀλλὰ μάλ' ἐ Μήδειαν] παρέλκει τὸ μάλα. τὸ δὲ ἑξῆς. ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπέλαβε γλυκερὸς ὕπνος, δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος. Schol.

751. Αἰσονίδαο πόθῳ] οὐχ ὑγιῶς τέθεικεν τὸν πόθον ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. πόθος γὰρ ἡ ἐπιζήτησις· ὁ δὲ ἔρως ἐπιτεταμένον ἐστὶ πάθος. Schol.

752. Δειδυῖαν] τοῦ δείδω ῥήματος παρακείμενος δέδια, ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δειδώς. τὸ θηλυκὸν δειδυῖα. Schol.

754. Ἔθυεν] ὥρμα· ἐκινεῖτο. ἔνθεν καὶ Θυάδες, αἱ Βάκχαι. Schol.

755. Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις] καθάπερ τὶς αὐγὴ ἡλίου κατ' οἶκον ἐξ ὕδατος ἀναφέρεται πρὸς τοῖχον, ὅπερ νεωστὶ κέχυται ἢ ἐν λέβητι ἢ ἐν κάδῳ· εἰς ἑκάτερα δὲ τὰ μέρη συνεχῶς κινεῖται στρεφομένη. Schol.

Ibid. Ἠελίου ὡς. &c.

Sicut aquæ tremulum labris ubi lumen ahenis
Sole repercuſſum. &c.
Æn. VIII.

761. Τεῖρ' ὀδύνη] κατεπόνει αὐτὴν ἡ ὀδύνη καίουσα. Ὅμηρος. "κατασμύξαι "πυρὶ νῆας." Schol.

Ἶνας

Ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
Ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
Ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκήψωσιν ἔρωτες.
Φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
Δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθεῖσθαι δὲ καὶ αὐτή.
Αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
Ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
Ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
Δειλὴ ἐγώ, νῦν ἔνθα κακῶν ἢ ἔνθα γένωμαι.
Πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
Πήματος, ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. Ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
Πρὶν τόνγ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι

Fibras, et capitis usque ad infimum nervum.
Ibi sane acerrimus subit cruciatus, quando dolores
Indefessi animo intruserint amores.
Dicebat jam se ei venena ad demulcendos tauros
Daturam, jam neutiquam, sed seipsam perituram;
Mox nec se perituram, nec venena daturam,
Sed omnino quietè suam sustentaturam miseriam.
Sedens deinde animo fluctuabat, et locuta est.
Miseram me! nunc vel hùc vel illùc in malis sum.
Omnino mihi mentes perplexæ sunt; nec aliquod est remedium
Mali; sed passim ardet indesinenter. Quàm vellem
Me prius citis Dianæ sagittis fuisse interfectam,
Priusquam hunc aspexerim, priusquam in Græciam venissent

763. Ἔνθ' ἀλεγεινότατον] καθ' ὃν τόπον ἄλγιστόν ἐστι μέρος τῆς ψυχῆς, ὅταν ἀδιαλείπτως τὶς τῷ ἔρωτι κατέχηται. ἐπιμαρτυρεῖ δὲ πιθανῶς τῷ χαρακτῆρι ἐληλεγμένης μὲν τῷ πάθει, λογισμῷ δὲ κεχρημένης. Schol.

764. Ἐνισκήψωσιν] ἐμπέσωσι. Schol.

766. Καταφθεῖσθαι] τῷ ἔρωτι δηλαδή. Schol.

Ibid. Καταφθεῖσθαι. Gallic. καταφθίσθαι.

768. Ὀτλησέμεν] ὑποφέρειν τὴν ἄτην ἐκαρτέρησε. Schol.

774. Ἀχαιΐδα] ἀντὶ τοῦ Θεσσαλικήν. Ὅμηρος "Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί." Schol.

Χαλκιόπης υἷας· τοὺς μὲν θεὸς ἤ τις Ἐριννὺς
Ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
Φθείσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
Μοῖρα πέλει· πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
Φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
Τίς δὲ δόλος; τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
Ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα
Δύσμορος; οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
Λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
Κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. Ἐρρέτω αἰδώς,
Ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς,
Ἀσκηθὴς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
Τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρων,

Chalciopes filii: eos sanè aut Deus aliquis aut Furia
Ut nobis flebili admodum essent dolori hùc adegit.
Interimatur in certamine, si ei in agro perire
Fatatum est: quomodo enim meos latere possim parentes.
Si venena paraverim; quale verbum narrabo?
Quis verò dolus, quænam *satis* furtiva erit ratio auxilii?
Ipsumne seorsim à sociis amplectar solum intuita,
Infelix? at non sane opinor, eo defuncto,
Fore ut quiescam à doloribus; sed tunc nobis malum adsit,
Quando ille vitâ privatur: valeat pudor,
Valeat gaudium: ille meo consilio servatus
Incolumis, quocunque ei animo placuerit, ibi discedat.
Ego verò eodem die quo ille perfecerit certamen,
Moriar, seu nexo de trabe jugulo,

779. Φάρμακα μησαμένη] λείπει τὸ δοῦναι. περιττὴ δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις. Schol.

780. Τίς μῆτις] τίς δέ μοι ἔσται παραλογιστικὴ βουλὴ τῆς βοηθείας. Schol.

783. Ἄμμι] ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ ἐμοὶ κεῖται τὸ ἄμμι. Schol.

788. Μελάθρων. Aldinum, μελάθρῳ. Suspicor scriptum fuisse μελάθρου. Ul. λ de Jocasta

Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο
ΜΕΛΑΘΡΟΥ.

Et nondum informis lethi trabe
nectit ab alta.
Æn. XII. l. 1065. Hœl.

Ἢ χ

Ἠ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
Ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω
Κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
Πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι
Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλη ἀεικέα μωμήσονται·
Ἥτις κηδομένη τόσσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
Κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
Μαργοσύνῃ εἴξασα· τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
Ὤμοι ἐμῆς ἄτης· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν,
Πότμῳ ἀνωΐστῳ κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
Πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.
Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ

Seu peremptoreo comeſo veneno.
Sed tamen et hoc modo mortuæ mihi illudent in poſterum
Conviciis; et omnis latè civitas perſonabit
Fatum meum; et me ſemper in oribus habentes
Colchicæ aliæ aliorſum indignè vituperabunt;
Utpote quæ tantùm deperierit virum alienum
Ut moreretur, quæ domum et parentes ſuos dedecore affecerit,
Laſciviæ obſecuta: quæ verò non mea erit infamia?
Heu calamitatem meam! certè multò ſatiùs eſſet
Hâc ipſâ nocte vitam relinquere in thalamo,
Fato inopinato mala probra omnia effugientem,
Antequam hæc perniciosa et infanda efficiam.
Dixit, et abiit allatum arculam, in quâ multa

790. Ἐπιλλίζουσιν] ἐπικαγχαμωμήσονται. κυρίως δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον. Schol.

792. Διὰ στόματος φορέουσαι. Ore et ſermone ſolam ferentes, adeo ut illis fiam fabula. Xenophon, Κῦρον ΔΙΑ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ἔχον. Hinc Latinum *ferre*, quod èſt, ut videtur, *perſeveranter dicere, tanquam feratur ore.* Æn. VII. Memini Auruncos *ita ferre* ſenes. Ac *ferre* pro *nunciare* eſt *non ore prius dimittere quàm ad alterum veneris.* Hœl.

795. Καὶ οὓς] κακῶς τὸ οὕς. βέλτιον δὲ τὸ ἑούς. ἵνα ἐκ τῶν γυναικῶν ᾖ ὁ λόγος. Schol.

801. Ἦ, καὶ φωριαμὸν] νῦν τὴν κοιτίδα λέγει. σαφὲς δ' ἐκ τοῦ, ἐνθεμένη ἐπὶ

Φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι᾽ ἔκειτο.
Ἐνθεμένη δ᾽ ἐπὶ γούνατ᾽ ὀδύρετο· δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ᾽ ἔῤῥεεν ἀσταγὲς αὕτως
Αἴν᾽ ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον· ἵετο δ᾽ ἥγε
Φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
Ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
Ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος· ἀλλά οἱ ἄφνω
Δεῖμ᾽ ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ᾽ Ἀΐδαο·
Ἔσχετο δ᾽ ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
Θυμηδεῖς βιότοιο μελεδῶνες ἰνδάλλοντο.
Μνήσατο μὲν τερπνῶν ὅσ᾽ ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,

Venena ei, partim bona, partim noxia posita erant.
Eâ verò genibus impositâ, plorabat, rigavitque sinum
Indefinentèr lachrymis, quæ defluxerunt effusè prorsus
Dum fatum suum vehementèr defleret: cupiebat insuper ea
Venena seligere lethalia, ut degustaret.
Jamque ligamina resolverat arculæ
Eximere ea valdè cupiens infelix: sed ei repentè
Horror ingens terribilis animum invasit mortis:
Tenebatur autem stupore longum tempus, circàque omnia
Jucunda vitæ studia obversabantur.
Meminit quidem voluptatum, quotquot viventibus adsunt,

γούνασιν. ἐτυμολογεῖ δὲ τὴν φωριαμὸν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ. "φωριαμὸν δὲ ἀνέμησαν ὅ μιν κύθε φώριον ἄγγελον· ἐκ δὲ φωριαμὸς κικλήσκεται ἀνθρώποισιν." Schol.

804. Ἀστυγὲς] ἀντὶ τοῦ πολυστυγές. τὸ γὰρ α νῦν ἐπιτατικόν· ὡς, "ἄξυλος ὕλη." Schol.

Ibid. J. Rutgersius legit ἀσταγὲς. et in scholiis πολυσταγές. Quod consentaneum quidem visum, sed non continuo sine manuscripti codicis auctoritate erat mutandum. Ego interea suspicor Scholiastem quidem non posse conciliari cum scriptura vulgata ἀστυγὲς, sed idem existimo, neglectis scholiis, posse illud exponi, si concedat usus, *incohibiliter*. Hoel.

806. Τόφρα πάσαιτο] τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται. τὸ δὲ ὄφρα ποτὲ μὲν τὸ ἵνα δηλοῖ (Ὅμηρος. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γένοιτο) ποτὲ δὲ προσηγμένον ἐστιν, ἀνταποδοτικὸν ἔχον τὸ τόφρα. Ὅμηρος. "ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ." Τὸ πάσαιτο οὐχ ὑγιῶς. οὐ γὰρ εἰς κόρον ἡ τούτου μετάληψις. Schol.

812. Ἐν ζωοῖσι] τὰ ἐν τῷ ζῆν ἀρεστὰ ἐλογίζετο. Schol.

Μνήσατο θ᾽

Μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη.
Καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι
Ἢ πάρος· ἦ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
Καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων
Ἥρης αἰνεσίῃσι μετάτροπος, οὐδέ τι βουλὰς
Ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
Ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
Φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὠπήν·
Πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
Αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ἠριγενής, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ἔνθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Ἄργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίεν προπάροιθε λιασθείς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν πατρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
Παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,

Meminit ſodalitatis coæqualis lætæ admodùm, prout puellæ convenit:
Ac ei ſol jucundior erat viſu
Quàm anteà: impensè quidem in mente inquiſivit ſingula,
Atque illam *arculam* ſuis iterum depoſuit genibus,
Junonis conſiliis mutata, nec ſententiam
Aliò atque aliò mutabat; ſed optabat, ut illicò appareret
Aurora exoriens, ut ei deliniendi vim habentia daret
Medicamenta ex pactis, et obviam iret in ejus conſpectum.
Frequenter autem clauſtra ſuarum reſolvit forium
Ut lucem aſpiceret: illi tandem gratum miſit jubar
Aurora, movebanturque per urbem ſinguli.
Tunc fratribus quidem diutius ibi manere juſſit
Argus, ut animadverterent mentem et conſilia puellæ,
Ipſe verò iterùm navem adiit, prior *ab iis* ſeparatus.
Ipſa verò quamprimùm lucentem vidit Auroram
Virgo, flavas quidem religavit manibus comas,

827. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν, &c. Vidit, &c. Æn. IV. 587.
Regina e ſpeculis ut primum albeſcere lucem

Αἱ

Αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο·
Αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
Νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
Καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηρέμενον περόνῃσιν.
Ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
Ἀργυφέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
Στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
Θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
Ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
Ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσύνουσαι,
Ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
Οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
Ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
Ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο

Quæ ſibi negligentèr demiſſæ, jactabantur,
Squalidaſque fucavit genas; deinde unguento
Nectareo niteſcere fecit cutem; induitque peplum
Pulchrum, flexibilibus adaptatum fibulis.
Odorato deinde capiti ſuperimpoſuit velamen
Candidum, ibique in ædibus verſans
Terebat ſolum, oblita malorum quæ ſibi ante pedes erant
Innumera, aliorumque quæ in poſterum erant eventura.
Juſſit deinde famulabus, quæ ſibi duodecim univerſæ
In veſtibulo thalami odorati verſabantur
Coæquales, quæ nondum lectum cum viris ornaverant,
Ut feſtinantèr mulos currui adjungerent,
Qui ipſam ad Hecates perpulchrum templum veherent.
Deinde igitur famulæ inſtruebant currum:
Ipſa interim ex cavâ exemit arcâ

834. Ἀργυφέην. Flor. ἀργυφέην, quæ vera videtur ſcriptura. IV. 1407.

835. Λήθῃ ἀχέων] λήθην ποιουμένη τῶν παρουσῶν λυπῶν, καὶ τῶν ἐπαυξηθησομένων. Schol.

Φάρμακον,

Φάρμακον, ὅῤῥα τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι.
Τῷ εἴκ' ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαῖραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,
Ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
Λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
Πρωτοφυὲς τόγ' ἀνέσχε καταστάξαντος ἔραζε
Αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἔνι Καυκασίοισιν
Αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
Τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχύιον ὕπερθε
Χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ ἐξεφαάνθη,

Medicamentum, quod aiunt Prometheum vocari.
Quo ſi quis, nocturnis placatâ ſacris
Proſerpinâ unigenâ, corpus ſuum humectaverit,
Ille neque frangibilis fuerit ferreis ictibus,
Neque ardenti igni cedat; ſed et robore
Pollentior per illum diem, et viribus fuerit.
Hoc primitùs natum ſe ſuſtulit, diſtillante in terram
Aquilâ crudivorâ in Caucaſi ſaltibus,
Sanguinolentam ſaniem ærumnoſi Promethei.
Hujus quidem flos, quaſi cubitali ſpatio, deſuper
Colore Corycio ſimilis croco apparuit,

844. Φάρμακον Προμήθειον. De herba Promethea alii alia tradiderunt: in magicis incantationibus valere exiſtimabant: ideo Medea utitur apud Val. Flac. VII. 355. Valet etiam ad amicitias diruendas. Vid. Propert. L. I. Eleg. XII. 10. et contra πρὸς ἀντιπαθείας, ſi fides adhibenda Plutarcho juniori περὶ ποταμῶν, qui ſcribit Medeam Caucaſea herba uſam fuiſſe πρὸς ἀντιπαθείας τοῦ πατρὸς. Upt.

846. Δαῖραν. Cur Hecate dicta Δάειρα, quaſi Δᾳδοῦχος, conſule Spanh. in Call. Dian. XI.

Ibid. Δαῖραν μουνογένειαν] τὸ Δαῖραν κατ' ἔλλειψιν ἐστὶ τοῦ ε διὰ τὸ μέτρον. Δάειρα γάρ ἐστι· λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν. νυχίαν δὲ εἶπεν, ἤτοι διὰ τὸ χθονίων βασιλεύειν (νύκτα γὰρ τὸν ἀφώτιστον τόπον φασίν) ἢ ἐν νυκτὸς οὔσης ἐξιλάσκεσθαι. εὔλογον γὰρ τὴν τῶν νυχίων τόπων κρατοῦσαν, κατὰ τὴν τῆς νυκτὸς ὥραν ἱλάσκεσθαι· ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοθένης ἐν τῷ ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται. καὶ Αἰσχύλος ἐν ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν. Schol.

854. Κωρυκίῳ] Κωρύκιον, καὶ χωρίον τῆς Κιλικίας, ἐν ᾧ διάφορος γίνεται κρόκος. τὸ δὲ ἄνθος αὐτοῦ φησὶ παραπλήσιον Κωρυκίῳ. Schol.

Ibid. Κωρυκίῳ. Strabo lib IV. in Cilicia ἔστι τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται.

Καυλοῖσιν

Καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
Σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
Τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ
Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
Ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φαρέεσσι.
Μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα
Ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς

Caulibus ſublimis geminis : at in terrâ
Carni recens incifæ ſimilis erat radix :
Ejus radicis ſuccum nigrum, qualis eſt montanæ quercus,
In concham Caſpiam collegerat ad medicandum,
Poſtquam ſe ſepties perennibus laviſſet aquis,
Septieſque Brimo nutricem juvenum invocâſſet,
Brimo noctivagam, ſubterraneam, inferis regnantem,
Tenebroſâ in nocte cum atris veſtibus.
Boatu verò ſubtùs tenebroſa quatiebatur terra,
Radice ſectâ Prometheâ, ingemuitque ipſe

857. Τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι] τὸ ἀποφερόμενον ὑγρὸν, ὀπὸν εἶπε τοῦ φηγοῦ. ἔχει δὲ ὁ ὠκεανὸς μεγίστους κόχλους, ἐφ' ὧν, φησὶ, τὸ φάρμακον εἵλετο. ἰδίως δὲ ὁ ποιητὴς τερατεύεται τὰ περὶ τὴν ῥίζαν. παρ' οὐδενὶ γὰρ τοῦ ῥιζοτόμου ἄρη). Schol.

858. Κασπίῃ ἐν κόχλῳ] Κάσπιον πέλαγος παρὰ τῷ ὠκεανῷ, παρ' ᾧ καὶ ἔθνος Κάσπιον, ὅμορον Πέρσαις. περὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἱστορεῖ Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν γεωγραφουμένων. ἔστι δὲ πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ· ἢ παράκειται) ἔθνος ὀνομαζόμενον Κάσπιον, ὅμορον δὲ Πέρσαις. Schol.

Ibid. Κασπίῃ. Scholiaſtes mare Caſpium ait prope abeſſe oceano, unde majores conchæ ſint, ſed Strabo cenſuit etiam illud mare eſſe ſinum ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάττης. L. II. quem lacum vocare malunt recentiores. Hœl.

859. Ἑπτὰ μὲν] ἐφ' ἑπτὰ ποταμῶν λουσαμένη ὕδασι. τερατεύεται δέ. Schol.

860. Ἑπτάκι δὲ Βριμὼ] ἑπτάκις δέ φησι καὶ τὴν Ἑκάτην ἐπικαλέσασθαι. δοκοῦσι γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν Ἑκάτην ἐπικαλεῖσθαι. Βριμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τοῦ δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκάταια· καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον. τοιοῦτος γὰρ πέλεται βρόμος. ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος. τὸ δὲ βρι, ἐπιτατικόν ἐστιν, ὡς τὸ "βριήπυος ὄβριμος ἄρης." ἴσως οὖν Βριμὼ, ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν. βρίμην ὡς τις εἴποι. Schol.

864. Τιτηνίδος] ἐπεὶ τοῦ Τιτᾶνος ἦν ὁ Προμηθεὺς, δι' ὃ τὴν ῥίζαν ἔφη Τιτηνίδα, διὰ τὸ ἐκ Προμηθέως βεβλαστηκέναι, ὃς εἷς ἦν τῶν Τιτάνων. διὰ τέκνον δὲ

Ἰαπετοῖο

Ἰαπετοῖο πάϊς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
Τόν ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
Ἥ τε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ στήθεσσιν ἔερτο.
Ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης.
Σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.
Αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο, καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
Δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
Ἀμφίπολοι πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθε
Τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.
Οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο
Ἠὲ καὶ Ἀμνησοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο

Iapeti natus, præ dolore languens animo.
Hunc illa *ſuccum* exemptum odoratæ impoſuit faſciæ
Quæ ei divina circà pectora pendebat;
Foráſque progreſſa velocem aſcendit currum:
Cumque eâ famulæ duæ utrinque aſcendebant.
Ipſa verò habenas corripuit, et habilem ſcuticam
Dextrâ, aurigavitque per urbem; reliquæ verò
Famulæ, prehenſo curru à tergo,
Currebant latam per viam, veſteſque
Tenues nivea uſque ad genua ſuſtulerunt.
Qualis verò ad limpidas aquas Parthenii,
Sive Amneſi lota fluvii,

περιττεύσαι τὰ περὶ τὴν τομὴν τῆς ῥίζης, καὶ τὸ συμπάσχειν τὸν Προμηθέα ἐπὶ τῇ ταύτης τομῇ. Schol.

Ibid. Ἔστενε δ' αὐτός. Legit αὔτως Burmannus ad Val. Flac. VII. 368. i. e. *fruſtra gemuit.* Ut Flac.

—— gemit *irritus* ille
Colchidos ora tuens.

875. Λιαροῖσιν] λαμπροῖς, ἢ καθαροῖς. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ θερμοῖς. Παρθένιος δὲ, ποταμὸς Παφλαγονίας. παραγράφει δὲ τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ.

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον
Τερπομένη κάπροισι. Schol.

876. Ἀμνήσοιο. Anne legendum ſit Ἀμνισοῖο, et 881. Ἀμνισίδες, conſule Spanhemium ad Call. hymn. in Dian. 15.

Χρυσείοις Λητωῒς ἐφ' ἅρμασιν ἑστηυῖα,
Ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάσῃσι κολώνας,
Τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης·
Τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς
Ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδες, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
Ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
Κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
Ὧς αἵγ' ἐσσεύοντο δι' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Εἶκον, ἀλευάμενοι βασιληΐδος ὄμματα κούρης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
Νηὸν δ' εἰσαφίκανε δι' ἐκ πεδίων ἐλάουσα,
Δὴ τότ' ἐϋτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
Ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.
Ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον· οὐδ' ἐνόησα
Μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν

Aureo Diana in curru ſtans
Pernicibus cervis tranſit juga,
De longinquo obviam euns multo nidore redolenti hecatombe;
Cum illâ autem ſimul Nymphæ ſequuntur pediſſequæ, aliæ quidem in ipſo
Habitantes fonte Amneſiaco, aliæ verò apud
Nemora et ſcopulos fontibus ſcatentes, circáque feræ
Murmure adulatorio blandiuntur ſubtremiſcentes euntem:
Sic illæ ruebant per urbem, circà autem populus
Cedebat vitans regiæ conſpectum virginis.
Poſtquam verò urbis bene ſtructos reliquerat vicos
Templumque advenerat, per campum aurigans,
Tunc ſane volubili deſcendit ibidem de curru
Lubenter, ac talia dixit famulabus.
O caræ, magnum profectò aliquod peccavi, nec animadverti
Ne accederem advenas ad viros, qui in terrâ

880. Ἀμορβάδες] ἀμορβάδας τὰς ἀκολούθους φησί. Schol.
889 Ἱεμένη] ἀντὶ τοῦ ἱεμένως, προθύμως. Ἡ δὲ μετὰ ἀντὶ τῆς πρός. ἵν' ᾖ, πρὸς τὰς δμωάς. οὐδ' ἐνόησα. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Schol.

Ἡμετέρην

Ἡμετέρην στρωφῶσιν· ἀμηχανίῃ βεβόληται
Πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
Τάων αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
Εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
Μειλιχίῃ, τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
Λεξάμεναι· τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονεισόμεθ' ὥρην.
Καὶ δέ κε σὺν πλέεσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε
Ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Χαλκιόπη· (τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι
Ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.)
Τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
Δῶρ' ἀποδεξαμένην, ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπῄνεον· ἠδὲ καὶ αὐτὸν

Noſtrâ verſantur: ſtupore perculſa eſt
Tota civitas: quapropter nulla venit hùc mulierum
Illarum quæ antea quotidianæ confluebant.
Quoniam verò convenimus, nemoque alius adeſt,
Agedum cantu animum affatim ſatiemus
Suavi, pulchris his floribus teneræ herbæ
Collectis; tum deinde ipſo temporis articulo revertemus,
Et multo ſanè cum lucro domum revenietis
Hoc die, ſi mecum comprobaveritis hanc ſententiam.
Argus enim me verbis hortatur, ac ipſa etiam
Chalciope: (tacitè autem in mente tenete quæ auditis
A me, ne ad patris aures ſermo perveniat.)
Hoſpitem illum me hortantur, qui certamen contra boves ſuſceperit,
Acceptis donis, periculoſis liberare à certaminibus.
Ego verò ſermonem approbavi, et ipſum

898. Λεξάμεναι] ἀντὶ τοῦ συλλεξάμεναι, ἢ ἀνακλιθεῖσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος. "λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεύς." Schol.

901. Παρατρέπει] περιτρέπει. Schol.

902. Σῖγα νόῳ ἔχετ'] σῖγα ἔχετε, σιωπῇ κατέχετε, μαθοῦσαι ἐξ ἐμοῦ. Schol.

904. Περὶ] ἀντὶ τοῦ ὑπό. Ὑπέστη. κατεδέξατο ἐπὶ τοῖς βουσὶν ἀγωνίσασθαι. Schol.

Κέκλομαι εἰς ὠπὴν ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἱκέσθαι,
Ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα κατὰ σφίσιν, εἴκεν ὀπάσσῃ
Δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
Φάρμακον· ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθέ μοι εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὣς ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
Ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
Ἦγε διὲκ πεδίου· μετὰ δέ σφισιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
Οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ συνεφράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ἔνθ' οὔπω τὶς τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
Οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
Ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,

Jussi seorsim à sociis in conspectum meum venire;
Ut ea inter nos dividamus quæ is dederit
Allata dona, illique vicissim nocentius aliud præbeamus
Medicamentum: seorsim autem à me discedite, quando ille venerit.
Sic dixit: omnibus autem furtivum placuit consilium.
Statim verò Æsonidem sociis seorsim avulsum
Argus, quando jam ex fratribus audiverat
Diluculo eam ad Hecatæ sacrum fanum profecturam,
Duxit è campo; simulque cum ipsis sequebatur Mopsus,
Ampyci filius, peritus quidem advolantes interpretandi
Aves, peritus etiam eadem sentiendi ausugientibus.
Eâ tempestate nondum aliquis talis extiterat priorum virorum,
Neque quotquot ab ipso Jove duxerunt genus, neque qui aliorum
Immortalium heroes de sanguine egerminârunt,

907. Εἰς ὠπὴν] εἰς ὄψιν μου. ἐναντίον ἐμοῦ. Schol.

908. Κατὰ σφίσιν. Legendum censet H. Stephanus μετὰ σφίσιν.

913. Κασιγνήτων] λείπει ἡ παρά. ἵν' ᾖ, παρὰ τῶν κασιγνήτων ἀκήκοε τὴν Μήδειαν κατὰ τὸν ὄρθρον ἀφίξεσθαι εἰς τὸν τῆς Ἑκάτης ναόν. Schol.

916. Ἐσθλὸς μὲν] ὁ νοῦς. ἀγαθὸς μὲν καὶ ἐπιφανέντας εὖ καὶ ἀπιόντας σημειώσασθαι. Schol.

Οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
Ἠ μὲν ἐς ἄντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
Τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
Λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀισσάμενος τὰ ἕκαστα.
Ἔστι δέ τις πεδίοιο κατὰ στίβον ἐγγύθι νηοῦ
Αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
Τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
Τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ἥρης ἠνίπαπε βουλάς.
Ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν,
Οἶδε νόῳ φράσσασθαι· ὅθ' οὕνεκεν οὔτε τι λαρὸν
Οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
Ἠιθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
Ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐδέ σε Κύπρις,

Qualem Jasonem exhibuerat Jovis conjux in illo die,
Seu coràm spectandus, seu compellandus foret.
Hunc etiam aspectantes stupebant ipsi socii
Renitentem venustate; lætatus autem est in itinere
Ampyci filius, jam sanè rata existimans singula.
Est autem quædam in campi semitâ, propè templum
Populus nigris foliis comata:
In hâc frequenter garrulæ commorabantur cornices;
Quarum aliqua, interim succussis alis,
Altè in ramis Junonis declaravit consilia.
Inglorius ille vates qui nec quæ pueri sciunt,
Novit mente prævidere; quòd nec dulce quicquam
Nec amabile puella verbum unquam alloquetur
Adolescenti, ubi eum comites alii sequuntur.
Abi in malam rem, infelix vates, maledice; nec te Venus

921. Οἷον Ἰήσονα θῆκε, &c.
—— solito formosior Æsone natus
Illâ luce fuit: posses ignoscere amanti. Ov. Met. VII.

928. Λακέρυζαι] αἱ φλύαροι διὰ τρίζειν καὶ ἐρίζειν. Schol.

931. Ἀκλειὴς] ἄδοξος. Schol.

934. Ἐπήλυδες] οἱ ξένοι, καὶ οἱ ἀκόλουθοι. Schol.

Οὐ

Οὔτ᾽ ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν ἔρωτες.
Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
Ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον· ὧδέ τ᾽ ἔειπε·
Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
Δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ᾽ ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
Ἔσσεται· ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Νῶϊ δ᾽, ἐγὼν Ἄργος τε, δεδεγμένοι εὖτ᾽ ἂν ἵκηαι,
Τῷδ᾽ αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ᾽· οἰόθι δ᾽ αὐτὸς
Λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα περιφραδέως· ἐπὶ δὲ σχεδὸν ἤνεον ἄμφω.
Οὐδ᾽ ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ᾽ ἄλλα νοῆσαι,
Μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥντιν᾽ ἀθύροι
Μολπήν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανεν ἑψιάασθαι.

Nec blandi faventes afflant amores.
Dixit convicians; subrisit autem Mopsus, auditâ
Voce avis divinitùs missâ, et sic locutus est.
Tu quidem ad Deæ templum ito, in quo puellam
Invenies, Jason; valde autem facili obviam ibis,
Veneris consiliis, quæ tibi unà adjutrix erit certaminis:
Sicut etiam antea Agenoris filius cecinit Phineus.
Nos verò, ego et Argus, expectantes donec veneris,
Hoc ipso in loco aberimus; ipse autem solus
Ora eam callidis persuasam verbis.
Dixit quidem astutè: simulque assentiebant utrique.
Nec Medeæ animus convertebatur ad alia cogitanda,
Quamlibet ludentis; omnes verò ei, quemcunque luderet
Cantum, non diu placebant ad ludendum:

937. Ἴσκεν ἀτεμβομένη] ἔλεγε μεμφομένη τοῦ Μόψου. Schol.

938. Ὀμφήν] φήμην. Θεήλατον, τὴν ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἥρας ἐλασθεῖσαν καὶ λεχθεῖσαν. Schol.

941. Ἥ τοι συνέριθος] ἥτις Κύπρις συνεργὸς καὶ συμπράκτειρα τῶν κινδύνων γενήσεται. Schol.

945. Λίσσεό μιν] εἶπε γὰρ ὁ Φινεύς. "ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων." Παρατροπέων. παρατρέπων, παραπείθων. Schol.

948. Ἀθύροι] παίζοι. Schol.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ μεταλήγεσκεν ἀμήχανος· οὐδέ ποτ' ὄσσε
Ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας, ἐς δὲ κελεύθους
Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
Ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
Ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο,
Ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν.
Ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
Ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
Ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος·
Γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
Ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως

Sed ceſſavit animi dubia; nec unquam oculos
Famularum ad cœtum dirigebat irretortè, ſed in vias
Longè circumſpectabat, inclinatis genis.
Toties autem cor ei effringebatur è pectore, quoties ſonitum
Sive pedis ſive venti prætereuntis ſibi videbatur audire.
Verùm ille non longo intervallo apparuit deſideranti,
Altè exiliens, tanquam Sirius Oceano,
Qui quidem pulcher et præclarus viſu
Exoritur, ſed pecori plurimum afferre ſolet calamitatis.
Sic ad illam acceſſit pulcher viſu
Æſonis filius, laborem verò minimè deſiderandum attulit conſpectus.
Puellæ autem cor è pectore excidit, lumina pariter
Caligabant, calidas genas occupabat rubor:
Genua neque retrorſum neque prorſum movere
Potuit; ſubtus verò pedes obriguere: interim

950. Μεταλήγεσκεν. Sic Flor. Gall. μεταλλήγεσκεν.

954. Δοάσσαι] ἔδοξεν ἀκοῦσαι παραδραμόντα. τὸ δὲ δοάσσαι τὸ θέμα δοάζω. σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι. Schol.

962. Θερμὸν] καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν. οἷον, ἐρυθρὰ ἐγένετο. Schol.

Ἀμφίπολοι

Ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
Τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
Ἢ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν εἰδόμενοι ἐλάτῃσιν·
Αἵ τε παράσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐῤῥίζωνται
Νηνεμίῃ, μετὰ δ' αὖτις ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο
Κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὧς ἄρα τώγε
Μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος.
Γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
Θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον.
Τίπτε με, παρθενική, τόσον ἅζεαι οἶον ἐόντα;
Οὔτοι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
Ἀνέρες, οὐδ' ὅτε περ πάτρῃ ἔνι ναιετάεσκον,
Ἦα πάρος· τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,

Ab illis cunctæ receſſerunt famulæ.
Ambo autem muti et ſine ſonitu unà conſiſtebant
Aut quercubus, aut longis ſimiles abietibus,
Quæ prope ſe quietè in montibus radices egerunt,
Tranquillitate, poſtea verò impetu venti
Commotæ ſtrepuerunt immenſum: ſic ſane illi
Satis erant locuturi præ flatu amoris.
Senſit autem Æſonis filius eam malo illapſam
Divinitùs miſſo, et talem ſubblandiens protulit ſermonem.
Quare me, virgo, adeo revereris ſolum exiſtentem?
Non ſum ègo quales alii malè glorioſi ſunt
Viri, nec cum antea in patriâ habitarem,
Talis eram; quapropter parce coram me nimis erubeſcere, virgo,

966. Τὼ δ' ἄνεῳ, &c.
Haud ſecus in mediis noctis nemoriſque tenebris
Inciderant ambo attoniti, juxtaque ſubibant,
Abietibus tacitis aut immotis cypariſſis
Adſimilès, rapidus nondum quas miſcuit Auſter. Upt.
Val. Flacc. VII. 403.

970. Ὁμάδησαν] κατεχρήσατο. ὅμαδος γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁμοφωνῶν τις ὤν. Schol.

973. Θευμορίῃ] τῇ ἐκ θεῶν μεμοιραμένῃ αὐτῇ ἄτῃ. Schol.

975. Οἷοί τε δυσαυχέες] ὡς καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς. Schol.

Ἦτι

Ἤ τι παρεξερέεσθαι ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοις ἱκάνομεν εὐμενέοντες
Χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
Ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδέ με τερπνοῖς
Φηλώσῃς ἐπέεσσιν· ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
Αὐτοκασιγνήτῃ, μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
Πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι ἠδὲ τοκήων,
Καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
Ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τ' ἔπι ἐνθάδ' ἱκάνω,
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων, στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,

Quò minus quæras quodcunque lubet, aut quid loquaris.
Quoniam verò mutuò convenimus benevoli,
Loco in ſacro, ubi non fas eſt decipere,
Liberè loquaris rogeſque, nec me mollibus
Palpes verbis; quandoquidem imprimis pollicita es
Sorori germanæ, te demulcentia daturam medicamenta.
Per ipſam te Hecaten obteſtor, et per parentes,
Jovemque, qui hoſpitibus ſupplicibuſque manum porrigit,
Simul autem ſupplex et peregrinus hùc venio,
Neceſſitate in genua detruſus: non enim abſque vobis,
Luctuoſi ſuperator ero certaminis.
Tibi autem ego poſtea referam gratiam ob auxilium,

981. Τερπνοῖς] παραλογιστικοῖς. Schol.

982. Φηλώσῃς] ἀπατήσῃς. ἀπὸ τοῦ φήληκος, ὃ ἀώρου σύκου. Schol.

984. Πρὸς αὐτῆς. Huic verſui opem ferre conatus, non aliter opitulari poſſe me vidi quàm ſi ſcriberem πρός σ' αὐτῆς. Ut ſit μειλίσσομαι σε πρὸς αὐτῆς Ἑκάτης. Plerique autem loci, iis qui in poetarum lectione ſunt exercitati, minimè novam videri hujus particulæ collocationem ſinent. Immo novum potius eſſe poſſit μειλίσσομαι hac in ſignificatione, viz. pro *precor:* ſed ea poetam hunc alibi quoque uti comperies. Neque vero eſt ſimpliciter *precor*, ſed propriè, *blandis verbis et ad demulcendum aptis precor.* At verò in hoc verſu

Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα
ΜΕΙΛΙΣΣΟΙΟ

placare ſignificat: quod poſtea dicit ἱλάσκεσθαι, Stephanus.

Ἡ, θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
Οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι
Ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
Ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες· αἳ νύ που ἤδη
Ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάασιν·
Τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
Δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
Παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Ἀριάδνη,
Ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηός, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
Σὺν τῷ ἐφεζομένη πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ

Prout fas eſt, et ut decet diviſim habitantes ;
Nomen tibi et præclaram reddens gloriam : ſic et alii
Heroes celebrabunt te in Græciam reverſi,
Heroumque conjuges et matres, quæ forſan jam
Nos in litore ſedentes lamentantur.
Harum ſane triſtes diſcuteres curas.
Fuit cum Theſea periculoſis liberaret certaminibus
Virgo Minoïa bene volens Ariadne,
Quam Paſiphae ſolis peperit filia.
Quin ea etiam et nave, cum iram repreſſiſſet Minos,
Cum eo inſcenſâ, liquit patriam : hanc autem et ipſi

992. Ἐς Ἑλλάδα] Ἑλλάδα νῦν τὴν Φθιωτικὴν ὅλην χώραν, ὁμωνύμως τῇ πόλει. ὃν τρόπον Ἄργος, καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα. Schol.

996. Δή ποτε καὶ Θησῆα] Διὰ τούτων ἠθικῶς παρακαλεῖται τὴν Μήδειαν εἰς τὸ ἀποπλεῦσαι σὺν αὐτῷ, παράδειγμα φέρων τὴν Ἀριάδνην τὴν Θησέως σώτειραν· στέφανον αὐτῆς καταστερίζων λέγων· οὐ πάνυ ἀληθεύων. καταλέλειπται γὰρ ὑπὸ Θησέως ἐν Νάξῳ, πεπαρθένευται δὲ ὑπὸ Διονύσου κατά τινας. ἐξ ἧς παιδοποιεῖ Οἰνοπίωνα, Θόαντα, Στάφυλον, Λάτραμυν, Εὐάνθη, Ταυρόπολιν. ὅτι δὲ οὐδὲ ἤγαγεν αὐτὴν εἰς Ἀθήνας, πλανηθῆναί τε καταλειφθεῖσαν ὑπὸ Θησέως, Ὅμηρος μαρτυρεῖ, δι' ὧν ὁ Ὀδυσσεύς φησι. "Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην, Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεὺς Γήμας οὐδ' ἀπόνητο." ὅτι δὲ ὁ στέφανος ὑπὸ Διονύσου κατηστέρισται, Ἄρατός φησιν. "αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκεν Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης." Schol.

999. Ἀλλ' ἡ μὲν] Διὰ τούτων προτρέπεται τὴν Μήδειαν πλεῖν σὺν αὐτῷ, παράδειγμα φέρων τὸν Ἀριάδνης ἔρωτα, ὅτι συνέπλευσε τῷ Θησεῖ εἰς Ἀθήνας. Schol.

Ἀθάνατοι

Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ᾽ Ἀριάδνης,
Πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
Ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσεις
Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον· ἦ γὰρ ἔοικας
Ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων· ἡ δ᾽ ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα,
Νεκτάρεον μείδησ᾽, ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
Αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
Οὐδ᾽ ἔχεν ὅ, ττι πάροιθεν ἔπος ποτιμυθήσαιτο,
Ἀλλ᾽ ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ᾽ ἀγορεῦσαι.
Προπρὸ δ᾽ ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
Φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ᾽ αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.

Dii dilexerunt, eique in medio cœlo ſignum,
Stellata corona, quam vocant Ariadnes,
Per totam noctem cœleſtibus volvitur ſimulachris.
Sic et tibi à Diis erit gratia, ſi ſervaveris
Tantam principum virorum claſſem: et ſane videris
Ex formâ, et comitate et ſolertiâ prædita.
Sic locutus eſt: ea verò inclinatis luminibus,
Suaviter ſubriſit, effuſuſque eſt ei intùs animus
Laudibus ſublatæ, ſuſpexitque è contrà oculis:
Neque novit quod prius verbum proferret,
Sed cuncta confertim eloqui ardebat.
Primùm igitur, omiſſis aliis, ex odoratâ deprompſit faſciâ
Medicamentum, quod ille ſtatim manibus recepit lætabundus.

1006. Ἐπητείῃσι] ἐπιστήμαις, φρονήσεσιν. Ὅμηρος. "ἐπητῇ δ᾽ ἀνδρὶ ἔοικας." Schol.

1008 Νεκτάρεον] ἀντὶ τοῦ προσηνές. ἐγὼ δέ φημι λαρὸν, παρὰ τὸ νέκταρ. Schol.

1010 Οὐδ᾽ ἔχεν, &c.

Nec quibus incipiat demens videt, ordine nec quo,
Quave tenus, *primâ cupiens effundere voce*
Omnia: ſed nec prima pudor dat verba timenti.

Val. Flacc. VII. 433. Upt.

1012. Προπρὸ δ᾽ ἀφειδήσασα.] χάριται, προπρὸ δὲ μειδήσασα. ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως. ἐμφαίνει

Καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
Ψυχὴν ἐγγυαλίξεν ἀγαιομένη χατέουτι,
Τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
Στράπτεν ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
Ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
Τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέοισιν ἐέρση
Τήκεται, ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
Ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
Αἰδόμενοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπὰς,
Ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.

Et jam fane ei omnem è pectoribus hauftam
Præbuiffet animam admirabunda, fi defideràffet;
Talis à capite flavo Jafonis
Corufcabat amor amœnum fulgur, et illius fcintillationes
Oculorum rapuit: exultabat verò in animo intùs
Tabefcens, qualiter in rofis ros
Diffluit, matutinis diffolutus radiis.
Ambo autem nunc in humum oculos figebant
Pudibundi, nunc rurfus fe mutuò feriebant luminibus,
Amabiliter lætis fub fuperciliis ridentes.

γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. Ἀφειδήσασα. ἀφροντιστήσασα περὶ τούτου εἰπεῖν. ἀντὶ τοῦ, μηκέτι ἀκριβωσαμένη, ἢ πολυπραγμονήσασα, ἀφεῖλεν ἐκ τοῦ στηθοδεσμίδος τὸ φάρμακον. διὰ δὲ τούτου φαίνεται ἡ ἐπίτασις τοῦ ἔρωτος. Schol.

1014 Ἀρύσασα] ἀντὶ τοῦ ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα, ἢ ἐκκενώσασα. Schol.

1017. Ἀμαρυγὰς] τὰς οἷον συνεχεῖς κινήσεις. καὶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς λέγεται) ἀμαρύσσειν, ἀπὸ τοῦ τὴν φλόγα συνεχῶς ἀΐσσειν. Ὅμηρος. "Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν." τὴν κατεπάλληλον δηλῶν κίνησιν. Schol.

1019. Τηκομένη] τὸ Ὁμηρικὸν παρέφρασε. "Ἰάνθη δ' ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση Ληΐου ἀλδήσκοντος." τὸ μὲν οὖν τηκόμενον πάντως καταχεῖται. Ὅμηρος. "αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέκλετο μεγάλη ἲς ἠελίοιο." οὐ πάντως δὲ ὅ τι ἰαίνεται, τοῦτο καὶ τήκεται. ὅθεν Ὅμηρος, εἰπὼν ἰάνθη, ἐπήνεγκεν, ὡσεί τε. μεταφορικῶς λέγων, ὅτι ὀρθὸν ἔχουσι τὸν στάχυν, οἷον μετεωριζόμενον. ὥστε εἶναι τὸ νοούμενον ἐμφατικὸν τῆς τῶν σταχύων ἡδονῆς, καθάπερ ἐμψύχων, τῆς δρόσου ἀντεχομένης τῶν καρπῶν. οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Μενελάου εἰς τέρψιν μετῆχθαι τοῖς λόγοις τοῦ Ἀντιλόχου. τὸ δὲ τήξει παραβάλλειν τὴν τερπομένην ψυχὴν οὐ πιθανόν. δύναται μὲν οὖν ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ τήκεσθαι ἐπὶ τέρψεως. τὸ γὰρ τηκόμενον πάντως λύεται καὶ μαλάσσεται. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι πᾶσα διελύθη, ἐφηπλώθη ἡ Μήδεια. Schol.

ὀψὲ

Ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη.
Φράζεο νῦν ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
Εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
Ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
Δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμμοιρηδὰ φυλάξας,
Ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
Βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
Αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νήσας ἐπὶ βόθρῳ.
Μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσοιο,

Serò tandem talibus ægrè allocuta eſt virgo.
Adverte nunc quomodo tibi molitura ſim auxilium.
Quando advenienti pater meus dederit,
E draconis maxillis horrendos ad ſerendum dentes,
Tunc ſane obſervatâ mediâ nocte, æqualiter diviſâ,
Perennis fluctibus lotus fluvii,
Solus ſeparatim ab aliis, in veſtibus atris,
Foveam effodias orbicularem, in eâque fœminam
Ovem mactes, et integram crudamque imponas
Pyræ in ipſam foveam ritè extructæ.
Unigenam verò Hecaten Perſeo natam places

1028. Διαμμοιρηδὰ φυλάξας] τινὰ λέγει τῶν ζωδίων μεσουρανοῦντα παραφυλάττειν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, τῶν πρὸς τῷ ὁρίζοντι, ἃ μὲν δυόντα, ἃ δὲ ἀνατέλλοντα, ἢ τοῦ τῆς ἄρκτου ὑψώματος. Ἄλλως. τὸ διαμμοιρηδὰ ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἴσας μοίρας εἰς ζώδια διαιρεῖσθαι τὸν οὐρανὸν, ὡς εἶναι μεσουρανοῦντα τῶν ζωδίων τὰ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἀνατέλλοντα. Schol.

1031. Περιηγέα] τὴν περιφερῆ, καὶ στρογγύλον. Schol.

132. Ἀρνειὸν σφάζειν] ἀντὶ τοῦ σφάξον. καὶ ἀδιαμέριστον θὲς ἐπὶ τὸ πῦρ. Ὠμοθετεῖν δέ ἐστι τὸ τοῦ ἱερείου ὠμοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν μελῶν. Schol.

Ibid. Μειλίσσοιο, et mox μειλισσῶν. *Melle* utebantur in inferorum ſacris, unde vox μειλίσσεσθαι. Vide Heinſium ad Sil. Ital. XIII. 434. Upt.

1034. Μουνογενῆ] Ἡσίοδος. "οὐδέ τι μουνογενὴς ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς." Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας, μιγῆναι· καὶ μιχθέντα δοῦναι τῷ Πέρσῃ, ἐξ ἧς τεχθῆναι αὐτῷ τὴν Ἑκάτην. Schol.

Λείβων

Λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
Ἔνθα δ' ἔπειτα Θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι.
Ἂψ δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
Ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
Ἠὲ κυνῶν ὑλακή· μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας,
Οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
Ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ
Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
Ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος· οὐδέ κε φαίης
Ἀνδράσιν ἀλλὰ Θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.
Πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
Καὶ ξίφος· ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
Γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα
Φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
Ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύ γε μήποτ' ἀέθλου

Libans ex paterâ alvearensia opera apum.
Deinde, postquam Deam memor placaveris,
Retrò à pyrâ recedas ; neque te strepitus
Sive pedum impellat retrorsùm converti,
Sive canum latratus ; nè singula irrita reddens
Nec ipse decenter tuis appropinquaveris sociis.
Manè verò ubi humectaveris medicamentum, velut unguento
Nudatum tuum corpus nitescere facias ; tibique robur
Inerit immensum, validæque vires, nec te putaveris
Viris, sed immortalibus æqualem Diis.
Præter autem ipsam hastam, et scutum sit oblitum
Cum gladio : exinde te non perruperint cuspides
Gigantum, nec toleratu difficilis *erit* irruens
Flamma horribilium taurorum. Talis tamen non diu
Eris, sed unum duntaxat diem : tu tamen nullo modo certamini

1039. Κολούσας] ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας ἕκαστα τῶν ἐνεργουμένων. Σοφοκλῆς δὲ ἐν ταῖς Κολχίσιν, εἰσάγει τὴν Μήδειαν ὑποτιθεμένην τῷ Ἰάσονι περὶ τοῦ ἄθλου δι' ἀμοιβαίων. Schol.

Ibid. Κολούσας. Sacra interrumpere et omina turbare piaculum esset. Confer Servium ad Æn. VIII. 110. *Ne qua inter sanctos*, &c. Upt.

Χάζεο·

Χάζεο· καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
Αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
Χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
Οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι γίγαντες,
Σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων·
Αἴκεν ὀρνυμένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
Λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
Καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
Ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
Ἰθῦσαι· τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό ῥ' ἕκητι
Οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης
Ἧι φίλον, εἴ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα,
Θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦε
Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο

Cedas : quin et aliud tibi ſubjiciam adminiculum.
Statim poſtquam validos adjugaveris boves, et celeriter totum
Manibus et fortitudine aſperum novale peraraveris,
Ipſique jam per ſulcos egerminare inceperint gigantes,
Satis ſerpentis atram in terram dentibus,
Si excitatos multos per novale obſervaveris,
Clàm lapidem illis immittas ingentem : illi verò, hâc de cauſâ
Tanquam rabidi pro cibo canes, conficient
Se mutuò : tunc ipſe maturato in pugnam
Ruere ; ac pellem in Græciam, hujus cauſâ,
Auferes Æâ procul : revertes tamen
Ubi libitum, ſi tibi placuerit ſeparato redire.
Sic dixit, et ſilentio ante pedes oculis demiſſis,
Largiter tepidis genas rigavit lachrymis,
Lamentans, quòd longè longéque à ſe

1053. Ἀνασταχύουσι. Malim ἀνασταχύωσι.

1056. Στιβαρώτερον] ἀντὶ τοῦ στιβαροῦ· τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. Schol.

1064. Ἑοῖο] τῇ κτητικῇ ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου. ἐμοῖο γάρ, σοῖο. ἧς τὸ ἀκόλουθον οἷο, ἀντὶ τοῦ αὐτῆς. Schol.

Πόντου

Πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
Ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
Δεξιτερῆς· ἤδη γὰρ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
Οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
Μνήσομαι. εἰπὲ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῆ τοι ἔασι
Δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηῒ περήσεις·
Ἦ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
Ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας· εἰπὲ δὲ κούρην,
Ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφόης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμεῖο.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
Οὖλος ἔρως· τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα.
Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι οὐδέ ποτ' ἦμαρ

Per mare navigaturus esset: mœsto igitur eum
Iterum contrà verbo allocuta est, prehensâ manu
Dextrâ, jam enim oculos reliquerat pudor:
Memineris saltem, si modò unquam redux domum adveneris,
Nominis Medeæ, sicut ego vicissim absentis
Recordabor: dic verò mihi libenter hoc, ubinam sunt tibi
Penates, quò nunc hinc trans mare nave trajicies.
An fortè ad opulenti confinia iturus sis Orchomeni,
Sive Ææam propè ad insulam: memora etiam mihi puellam,
Cujusmodi sit, quam nominâsti, nobilem natam
Pasiphaes, quæ patris mei cognata est.
Sic dixit: hunc autem et ipsum subiit lachrymis virginis
Nocens amor, et tale vicissim responsum dedit.
Prorsus sanè existimo me nec ullas noctes, nec dies,

1066. Εἷλε τέ χειρὸς, &c.

—— *tum verò extremo perculsa dolore*
Arripit Aesonidem dextra, ac submissa profatur.
Sis memor, oro, mei, contra memor ipsa manebo
Crede, tui, &c.

Val. Flacc. VII. 475.

1073. Ἠὲ καὶ Αἰαίης] νῆσος ἐν τῷ Φάσιδι ἐστὶν ἡ Αἰαία, ἐν ᾗ τὸ δέρας ἔκειτο· αὕτη δ' ἐστὶ Κόλχων μητρόπολις. Schol.

Σεῦ

Σεῖο δ' ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον· εἰ ἐτεόν γε
Φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα· μηδέ τιν' ἄλλον
Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
Εἰ δέ τι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
Ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
Ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Πάμπαν ἐΰρρηνός τε καὶ εὔβοτος· ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα·
Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνδε περικτίονες καλέουσιν·

Tui obliturum, evitato fato; si modò verè
Fugiam incolumis in Græciam, nec aliud quoddam
Æeta nobis objiciat periculosius certamen.
Si verò tibi quidpiam placuerit nostram perdiscere patriam,
Narrabo, maximè enim et meipsum animus impellit.
Est quædam arduis circumdata montibus terra,
Insigniter dives ovium, et ad pascendum apta, ubi Prometheus
Iapeto satus bonum genuit Deucaliona;
Qui primus extruxit urbes et condidit templa
Immortalibus, primus etiam hominibus regnavit.
Æmoniam autem illam dicunt accolæ.

1084. Ἔστι τις αἰπεινοῖσι] ὅτι ἡ Θεσσαλία περιέχεται ὄρεσι κυκλόθεν, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὅτι δὲ Προμηθέως υἱὸς Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας, Ἑλλάνικος φησί· καὶ ὅτι δώδεκα θεῶν βωμὸν ἱδρύσατο. εἰς αὐτὴν δὲ καὶ ἄλλων ποταμῶν εἰσβαλλόντων, τεσσάρων δὲ μάλιστα τῶν δοκίμων, Πηνειοῦ, καὶ Ἀπιδανοῦ, καὶ Πανισοῦ, καὶ Ἐνιπέως, τούτων συμμιγνυμένων, ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι κατακρατῶν, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ. Schol.

1085. Καὶ εὔβοτος] πρὸς τὸ βόσκειν ἐπιτηδεία· ἢ καλὰ θρέμματα ἔχουσα.
Ἔνθα Προμηθεύς. ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων φησί· καὶ ὅτι Προμηθέως καὶ Πύῤῥας Ἕλλην. ὅτι δὲ καὶ ὁ Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας, Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Δευκαλιωνίας φησίν. καὶ ὅτι δώδεκα θεῶν βωμοὺς ὁ Δευκαλίων ἱδρύσατο, Ἑλλάνικος ἐν τῷ αὐτῷ φησὶ συγγράμματι. Schol.

1086. Ἰαπετιονίδης] ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιώπηται. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀβαντος· οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς. Schol.

1089. Αἱμονίην δὴ τήνδε] Αἱμονία

Ἐν δ' αὐτῇ Ἰαολκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
Πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου. Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
Δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
Ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω;
Ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλειτήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος· τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
Παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις.
Αἴθε γὰρ ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
Ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.

In eâ Iolcus urbs mea, aliæque
Multæ inhabitantur, ubi nec ipſum nomen audire conceditur
Inſulæ Æææ. Minyam verò profectum
Inde, Minyam Æolidem, fama eſt Orchomeni
Quondam Cadmeis affinem urbem condidiſſe.
Sed cur tibi hæc vana omnia recenſeo?
Et ædes meas, inclytamque Ariadnem
Minoë ſatam, quo ſplendido nomine illam
Virginem nuncupabant amabilem, de quâ me rogas.
Utinam verò quòd tunc cum Theſeo convenerat Minoï
De illâ, ut tuus nobis pater amicus eſſet.

τοπρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο· καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυῤῥοδία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος. ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τοπαλαιὸν Πύῤῥα· ὡς Ῥιανός. "Πύῤῥαν δή ποτε τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον, Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο. Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις, ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς Γείνατο, φέρτατον υἱόν. ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων. τοῦ δ' ἄπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο." οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναι φασί. διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη τέσσαρα, Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Φθιῶτιν· ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγῳ. Schol.

1093. Αἰολίδην] οὐκ ἀπὸ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Αἰόλου. Σισύφου γὰρ παῖδες ἐγένοντο, Ἅλμος καὶ Πορφυρίων· Χρυσογένης δὲ τοῦ Ἅλμου καὶ Ποσειδῶνος, Μινύας, ὁ τὸν Ὀρχομενὸν κτίσας. καὶ κατὰ τοῦτο εἴρηται Αἰολίδης, ὅτι Σίσυφος Αἰόλου ἐγένετο. Μινύας δὲ κατὰ μητέρα Αἰολίδης, πατρὸς δὲ Ποσειδῶνος. τοῦτον οὖν Ἀπολλώνιός φησιν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσβαλόντα, ὅμορον Θηβαίοις Ὀρχομενὸν κτίσαι. Schol.

1099. Αἴθε γὰρ ὡς Θησῆϊ] πιθανῶς ἄγαν περιτρέπεται αὐτὴν εἰς τὸ ὁμολογήσασθαι τῷ Ἰάσονι τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, καλιστοχασμένος τὸν ἔρωτα. Schol.

Ὡς

Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψύχων ὀάροισι.
Τῆς δ᾽ ἀλεγεινότατοι κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι·
Καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσυνάς ἀλεγύνειν·
Αἰήτης δ᾽ οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ᾽ Ἀριάδνῃ
Ἰσοῦμαι· τῷ μήτι φιλοξενίην ἀγόρευε.
Ἀλλ᾽ οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ᾽ Ἰωλκὸν ἵκηαι,
Μνώεο· σεῖο δ᾽ ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
Μνήσομαι· ἔλθοι δ᾽ ἧμιν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
Ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ᾽ ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
Ἢ αὐτήν με ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
Ἐνθένδ᾽ εἰς Ἰαολκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
Ὄφρα σ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,

Sic dixit; blandis eam demulcens verbis.
Ejus verò acerbissimi cor irritabant dolores,
Ipsumque tristata miserabili affata est sermone.
In Græciâ fortasse honestum sit pactorum rationem habere:
Æeta autem non talis inter viros, qualem dixisti
Minoä Pasiphaes maritum, esse; nec ego Ariadnæ
Æqualis sum; quare nihil amplius de hospitalitate dicas.
Tu tantùm mei quando ad Iolcum veneris,
Memineris; tui verò ego, et invitis parentibus,
Recordabor: utinam autem ad nos veniat de longinquo aut fama quæpiam
Aut avis aliqua nuncia, quando mei oblitus fueris:
Aut ipsam me celeres trans pontum ferant
Hinc in Iolcum abreptam procellæ,
Ut tibi, ante tui ipsius oculos accusationes objiciens,

1101. Καλαψύχων] καταμαλάττων. Schol.

Ibid. Καταψύχων. *Refrigerans, exsiccans.* Hœlzlinus, interpres non omnino fidus, *Hâc amatoriâ eam allocutiunculâ tanquam aquulâ adspersit.* At Spanhemius in Call. Pall. 66. legendum omnino affirmat καλαψήχων: quem vide.

1103. Ἀδινῷ] ἀδινὸν ἐνταῦθα τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρόν. Schol.

1114. Ἐν ὀφθαλμοῖσι. ps.50. לעיניך ואערכה אוכחך Ita te convincam ut negare non possis. Aut. I. 475. ut erubescas. Hœl.

Μνήσῃ ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον· αἴθε γὰρ εἴην
Ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
Δάκρυα· τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε.
Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
Ὣς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
Εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
Τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν αἰδοίη τε
Ἔσσεαι· οἱ δέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσυνέουσιν,
Οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
Σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
Καὶ θαλεροὶ κακότητος ἅλις ἐσάωθεν ἀκοῖται.
Ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
Πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
Ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.

In memoriam revocem meo te consilio effugisse: utinam enim essem
De improviso tuis tunc familiaris in ædibus.
Sic dixit, miserabiles defundens à genis
Lachrymas: eam verò ille interpellanter allocutus est.
Carissima, inanes sine vagentur procellæ
Et ipsa etiam nuncia avis, quoniam vana loqueris.
Si verò illas ad sedes, terramque Græciam adveneris,
Honorata apud mulieres, et apud viros reverita
Eris; qui te omnino quasi deam percolent,
Eò quòd horum nati reduces domum attigerint
Tuo consilio; illarum rursus vel fratres vel cognati
Florentesque è clade servati fuerint mariti.
Nostrum insuper lectum in thalamis puellaribus
Participabis, nec nos distrahet ab amore
Aliud aliquid, priusquam mors fatalis obruat.

1123. Πορσυνέουσιν] πορσυνέουσιν νῦν ἀντὶ τοῦ τιμήσουσι καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτήν. Ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ἰάσων, ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι πορσανέεις, δηλοῖ ὅτι συνοικήσῃ καὶ αὐξήσεις, δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. Schol.

Ὣς

Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ·
Ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι
Σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν· ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
Ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκηται
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
Σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
Ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
Ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο (τέρπετο γάρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν)
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·
Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
Δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
Ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.

Sic dixit; ei verò intùs diffluebat animus, his auditis.
Facinora tamen visu terribilia exhorruit
Misera: nec tamen diu recusatura erat
Græciam inhabitare; hoc enim ita molita est Juno,
Ut Peliæ exitio, splendidam ad Iolcum veniret
Medea Æetæ filia, relictâ patriâ terrâ.
Jam verò famulæ quidem observantes de procul
Silentio tristabantur; postulabatque diei tempus
Ut retrò domum rediret ad matrem suam puella.
Illa verò nequaquam reditûs recordata fuisset (delectabatur enim ei
Animus simul formâ blandisque verbis)
Nisi Æsonides cautior serò licèt dixisset,
Tempus est revertendi, nè prius splendor solis
Occidat præveniens, et aliquis singula sentiat
Extraneus; rursus verò conveniemus hinc profecti.

1130. Κατείβετο] κατετήκετο, τῶν Ἰάσονος ἀκούσασα ῥημάτων. Schol.
1137. Ἐδεύετο] ἐδέετο. ἔχρηζεν. ἀπῄτει. ἢ ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός. Schol.
1144. Ἀβολήσομεν] συντευξόμεθα.

Ὡς τώγ᾽ ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσιν
Πείρηθεν, μετὰ δ᾽ αὖτε διέτμαγον· ἤτοι Ἰήσων
Εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι,
Ἡ δὲ μετ᾽ ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
Πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ᾽ οὔτι περιπλομένας ἐνόησε.
Ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
Αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ᾽ ἀπήνης
Καί ῥ᾽ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ᾽ ἡνία, τῇ δ᾽ ἄρ᾽ ἱμάσθλην
Δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
Θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα· τὴν δ᾽ ἄρ᾽ ἰοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.
Ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος, οὔτε τι μύθων
Ἔκλυεν, οὔτ᾽ αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο·
Ἷζε δ᾽ ἐπὶ χθαμαλῷ σφελαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν,
Λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν.

Sic hi mutuò inter se diu blandis verbis
Periculum fecerunt: postea verò divulsi sunt: Jason sanè
Ad socios et navem lætus incitabatur ire;
Illa verò ad ancillas, quæ propè obviam factæ sunt
Omnes simul: eas tamen nequaquam advenientes sensit.
Anima enim ei sublimis in nubibus volabat.
Ultroneis autem pedibus celerem conscendit currum,
Et alterâ manu corripuit habenas, alterâ scuticam
Artificiosè factam ad impellendum mulos, qui in urbem
Proruebant festinantes ad ædes: ex hâc autem reversâ
Chalciope de liberis solicita percontabatur.
Illa verò à reversione confusior, nihil verborum
Audiebat, nec respondere percontanti voluit:
Sed sedebat in humili scabello lectum infrà,
Obliquè suffultâ genæ manu lævâ,

1149. Περιπλομένας] παριούσας. ἐπὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος. "ἔγρεο καί τιν᾽ ἔχοντα περίπλοον." Schol.

1150. Μεταχθονίη] οὐχ ἡνιοχοῦντος τοῦ νοῦ. Schol.

1156. Παλιντροπίῃσιν] ἤτοι ταῖς περιεπιστροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχήν· ἢ δὲ τῇ ὑποστροφῇ ἐν ἀπόρῳ κατεστῶσα. Schol.

Ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
Οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
Ἐν χώρῃ ὅθι τούσγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
Ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα
Ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
Δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν. Ὁ δ' οἰόθεν οἷος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
Εὔκηλοι μέλλοντο περὶ σφίσιν· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ

Atque oculos uvidos inter palpebras tenebat, arctius cogitans
Quàm infandum facinus suo communicâsset consilio.
Cæterùm Æsonis filius quando suis iterum commistus erat sociis
In loco ubi ab illis relictis secesserat,
Cum iisdem prorupit ire, ad nunciandum singula,
Heroum ad cœtum: simul igitur appropinquârunt ad navem.
Illi eum visum amplexabantur, rogabantque:
Ille verò his omnibus nunciavit consilia puellæ,
Ostenditque medicamentum efficax. At verò seorsim ab aliis
Idas sedebat mordens iram, alii autem
Læti, tunc quidem, quoniam noctis cohibuit fuscedo,
Quieti sua curabant quisque; at simul cum Aurorâ

1168. Οἰόθεν οἷος ἑταίρων] οὐχ' ἁρμόζει νῦν τὸ οἰόθεν οἷος. μόνος γὰρ ἀπὸ πολλῶν. ἔδει δ' εἰπεῖν, οἷος ἀπ' ἄλλων. Schol.

1169. Δακὼν χόλον. *Mordens iram.* Il. ζ'. ὃν θυμὸν κατέδων. Magis se magisque ipse cruciabat. Aristoph. Vespis, χελώνην ἐσθίειν, mordere labra præ iracundiâ. I. 1389. Ac necessaria iræ repressio notatur in νεφέλαις. Act. V. sc. 2. Sed noster salsius dicit eum non solùm iram et animum exesse, sed ipsam bilem. Ut apud Sopatrum est δηξίθυμος ἅλμη. Eustath. ad Il. ζ'. Hœl.

1171. Εὔκηλοι μέλλοντο] σολοικισμός. ὁ γὰρ λόγος, ἥσυχοι ἐμέλλοντο αὐτοῖς, ὡς ἀλλήλων τινῶν μελλόντων αὐτοῖς. ἔδει δὲ εἰπεῖν, ἐμέλλοντο σφέων, ὅ ἐστιν ἑαυτῶν. Schol.

Ibid. Μέλλοντο. Malim μελέοντο scribere, ut legitur in editione Parisina, quàm μέλλοντο, ut habent Florentina et Aldina. Ac certè mirum apud Scholiastem quoque eam scripturam inveniri: nec mihi de eâ per-

Πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι σπόρον αἰτήσοντας
Ἄνδρε δύω· πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,
Σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ἑρμείαο.
Βὰν δ' ἴμεν· οὐδ' ἁλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσιν
Κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ἀονίοιο δράκοντος· ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ

Miſerunt qui ad Æetam profecti ſemen peterent,
Viros duos: præcipuè quidem ipſum bellicoſum Telamona,
Unáque etiam Æthalidem, inclytum filium Mercurii.
Perrexerunt autem ire, nec luſerunt operam itineris; præbuit enim illis profectis
Rex Æetes acerbos in certamen dentes
Aonii ſerpentis, quem in Thebâ Ogygiâ

ſuadere aliud poſſum, quàm quod de aliis nonnullis mendoſis, quæ apud eum inveniuntur, dixi. Quis enim unquam audivit μέλλειν pro μέλειν, aut μέλλεαζ pro μέλεαζ poni? Equidem ubicunque mihi oſtendetur, aut locum ſuſpectum erroris habebo, aut ſi is ſuſpectus eſſe non poſſit, talem eſſe licentiam dicam, quæ Græcæ linguæ injuriam faciat. Sed videamus annon injuriam ipſi Apollonio faciat hic Scholiaſtes quum Solœciſmum ab eo committi dicit in hoc loquendi genere, εὔκηλοι μελλέοντο περὶ σφισὶ, vel μέλλοντο, ut ipſe legit, ſive potius, ut quiſpiam apud eum repoſuit. Eſt, inquit, σολοικισμός. Nam λόγος ἐστὶ (vocat autem λόγον, quod grammaticorum Latinorum vulgus appellare ſolet ſenſum, quum dicunt, ſenſus eſt) ἥσυχοι ἐμέλλοντο αὐτοῖς. Et addit, ὡς ἀλλήλων τινῶν μέλλοντων αὐτοῖς Quibus verbis oſtendit ſe ita intellexiſſe quaſi hoc loquendi genus prima fronte videretur ſignificare, *Illi inter ſe mutuam ſui curam gerebant*. Atque ut illa ejus verba hoc ſibi velle putem, facit quod ab eo ſubjicitur, ἴδιον δ' αὐτῶν, ἐμέλλοντο σφίσιν, ὅ ἐστιν ἑαυτῶν. At ego pro Apollonio reſpondeo non adeo inſolens videri debere hoc loquendi genus, ut ſolœciſmi accuſetur; et lectori magis obvium eſſe hunc ſenſum, ἐμέλλοντο σφίσιν, quàm alterum quem ipſe affert. Quinetiam talem præpoſitionis uſum exemplo poſſe confirmari dico. Scio alioqui Scholiaſtem hunc, omnium quorum ad nos commentarii pervenerunt, haberi doctiſſimum. Neque hoc et ipſe negaverim. Sed his commentariis idem contigiſſe putandum eſt quod cæteris; ut multa illis infercirentur ex iis etiam quæ aliquis ex cogitatione extemporanea in margine exemplaris ſui annotaſſet. Quum autem illa quæ ex tempore et ſubitò in mentem veniunt viris etiam doctiſſimis quoſdam ſcriptorum locos legentibus plerumque parum tuta ſint, quid de illis dicendum eſt quæ aliquis ſciolus αὐτοσχεδιάζει, et quidem αὐτοσχεδιάζει ſibi, non aliis?

Steph.

1177. Ἀονίοιο δράκοντος] ἀντὶ τοῦ,

Κάδμος

Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
Πέφνεν, Ἀρητιάδῃ κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα.
Ἔνθα καὶ ἐνναάσθη, πομπῇ βοὸς, ἥν οἱ Ἀπόλλων
Ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.
Τοὺς δὲ Θεὰ Τριτωνὶς ὑπ' ἐκ γενύων ἐλάσασα,
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς αὐτῷ τε φονῆϊ.
Καί ῥ' ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἵσατο λαὸν,

Cadmus, quando Europam quærens illùc venerat,
Interemit, Aretio fonti custodem existentem.
Ubi et habitavit præitu bovis, quam ei Apollo
Dederat ex vaticinio indicem viæ.
Illos autem Dea Tritonia ex maxillis evulsos
Æetæ dono dedit, simulque ipsi interfectori.
Et ipse quidem cum Aoniis insevisset campis
Cadmus Agenoris filius, è terrâ genitum in civitatem transtulit populum,

Βοιωτικοῦ. Ἀονία γὰρ τὸ πρότερον ἡ Βοιωτία. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας, ἀπὸ Ὠγυγίου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κορίννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶπεν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ Ὠγύγιαι τῶν Θηβῶν πύλαι. περὶ δὲ Εὐρώπης καὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων συνείλεχε πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν. Schol.

1178. Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην] περὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων ἱστορεῖ· καὶ Ἑλλάνικος ἐν α' Φορωνίδος· ἱστορῶν ὅτι τοὺς ὀδόντας ἔσπειρε τοῦ δράκοντος κατὰ Ἄρεος βούλησιν· καὶ ἐγένοντο πέντε ἄνδρες ἔνοπλοι, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πολλοὺς οἴεται καὶ ἄλλους πολλοῖς πεπολεμηκέναι. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας λέγεται ὡς Κάδμος ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῷ τῆς βοός. Ἱππίας δὲ ὁ Δήλιος ἐν ἐθνῶν ὀνομασίαις φησὶν ἔθνος τι καλεῖσθαι Σπαρτούς. καὶ ὁμοίως Ἀτρόμητος. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ οὕτω φησίν. "ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβῃσιν, Ἄρης δίδοι αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ. καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος· καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας βάλλει αὐτοὺς λίθοισι· οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν βάλλεσθαι, κτείνουσί τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος καὶ Ὑπερήνορος. καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς ἐν Θήβαις." Schol.

1179. Ἀρητιάδῃ. Censent Stephanus et Hœlzlinus scriptum fuisse Ἀρητιάδι.

1185. Κάδμος Ἀγηνορίδης] τοὺς περιλειφθέντας ἐν τῇ μάχῃ σὺν Κάδμῳ κατοικῆσαι ἐν Θήβαις φησί. λέγει δὲ καὶ Ἑλλάνικος ὅτι Κάδμος ἐξελῶν τοῦ ὄφεως τοὺς ὀδόντας ἔσπειρεν. ἐκ δὲ αὐτῶν πέντε ἄνδρες ἔφυσαν, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ἐχίων, Ὑπερήνωρ. καὶ ὁ μὲν Ἑλλάνικος μό-

Ἄρεος ἀμώοντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο.
Τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορεν μετὰ νῆα φέρεσθαι
Προφρονέως· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσατο πείρατ' ἀέθλου
Ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.
Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
Ἑσπέριος νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων,
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἐπὶ ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
Ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν· αὐτὰρ Ἰήσων,
Αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης εὐφεγγέος ἀστέρες Ἄρκτου

Quotquot ex præliari meſſe haſtâque ſupererant.
Hos quidem tunc Æetes dedit ad navem ferri
Lubenter; nec enim eum putavit metas certaminis
Aſſecuturum, etiam ſi bobus juga injiceret.
Sol quidem de longinquo obſcuram ſubiit terram
Veſpertinus, ultimos ſuprà vertices Æthiopum;
Et equis nox juga impoſuit: ipſi verò ſtrata
Parabant heroes apud retinacula: at Jaſon
Statim poſtquam Helices pulchrè ſplendentis ſtellæ urſæ

νους φησὶ τούτους βεβλαστηκέναι, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πολλοὺς καὶ ἄλλους (ἵδρυσεν ὄχλον γηγενῆ Ἄρεος ἀμώοντος, ὅσσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο) καὶ ἀλλήλους πεφονευκέναι. ἄλλως. οἱ μὲν Ἀγήνορος λέγουσι τὸν Κάδμον, οἱ δὲ Φοίνικος. Φερεκύδης δὲ ἐν δ οὕτω φησίν. "Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοῖνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ, τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος." Schol.

1190. Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν] ἐρεμνὴν γαῖαν λέγει τὴν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα. δύσιν γὰρ εἴρηκε τὸν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παραδεδομένον ὁρίζοντα· ἐρεμνὴν δὲ γῆν, τὸ ἀφανὲς ἡμισφαίριον τὸ περὶ τὸ ἔρεβος. τοιοῦτον δὲ ἀκουστέον τὸν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα τόπον παρ' Ἀπολλωνίῳ. Schol.

1191. Ἑσπέριος] Ἑσπέριον δὲ τὸν ἥλιον εἴρηκε, τὴν ὥραν σημαίνων, καθ' ἣν ὥραν παρέπεται αὐτῷ τὸ δύειν. Νεάτας δὲ ἄκρας τῶν Αἰθιόπων, τὰς ἐσχατιάς, ὡς ὑπερκειμένας τὴν οἰκουμένην. οὐκ ὀρθῶς δὲ εἴρηκεν ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιόπων τὸν ἥλιον δύνειν. ὁ γὰρ ὁρίζων κύκλος οὐκ ἂν τῇ φύσει, τῇ ὄψει ἐπισημαίνεται. Schol.

Ibid. Ὑπὲρ ἄκριας. Scholiaſtes hoc notat, quia ὁρίζων aſpectu ſolùm noſtro ſcribatur. Sed Proclum ille audiat velim. Ὁ λόγῳ θεωρητικὸς ὁρίζων ἐστὶν ὁ μέχρι τῆς τῶν ἀπλανῶν ὀρώσεως ἀστέρων σφαίρας διήκων, καὶ διχοτομῶν τὸν ὅλον κόσμον. Ubi verò poetis hunc deſcribere horizontem negatum? Hœl.

1192. Νὺξ δ' ἵπποισιν] νεώτερος τῶν Ὁμήρου χρόνων ἡ τοῦ ἅρματος ὑπόζευξις. Schol.

1194. Αὐτίκ' ἐπεί] πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἑλίκης φησὶν ἀναβλέψαντα τὸν Ἰάσονα, σημειώσασθαι τὸν καιρὸν τὸν εἰρημένον ὑπὸ τῆς Μηδείας αὐτῷ. Schol.

Ἔκλιθεν

Ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ᾽ αἰθήρ.
Βῆ ῥ᾽ ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος, ἠΰτε τὶς φώρ,
Σὺν πᾶσι χρήεσσι· πρὸ γάρ τ᾽ ἀλέγυνεν ἕκαστα
Ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν γάλα τ᾽ ἔκτοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε, τὰ δ᾽ ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἴδε χῶρον ὅ τις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
Ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἱαμενῇσιν,
Ἔνθ᾽ ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
Εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας, ἀμφὶ δὲ φᾶρος
Ἕσσατο κυάνεον· τό μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.
Πηχυῖον δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας,
Νήησε σχίζας· ἐπὶ δ᾽ ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν·

Versæ sunt, et de cœlo tranquillus omnino factus erat æther,
In locum ivit desertum suspenso gradu, more furis,
Cum omnibus necessariis; antea enim dispofuerat singula
Interdiu: fœminam scilicet ovem et lac ex ovili
Argus digressus attulerat, reliqua verò ex ipsâ accepit nave.
Quando verò conspexit locum qui extra viam tritam erat
Hominibus, puris in tranquillo irriguus rivis,
Ibi ante omnia lavit fluvio
Ritè sacro tenerum corpus, circumque pallio
Se induit nigro, quo eum antea donaverat
Lemnia Hypsipyle, ut esset tristis monimentum amoris.
Cubitali deinde foveâ in solo effossâ,
Extruxit assulas, et insuper agnæ secuit jugulum:

1201. Ὑπεύδιος] ὑπ᾽ ἀνθρώπων εὔδιος. ἀντὶ τοῦ, ἐν εὐδίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ τυγχάνων ἀνθρώπων ὑγρὸς τόπος. Schol.

1205. Ἀδινῆς εὐνῆς] νῦν οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς, διὰ τὴν ἀπόλειψιν. Schol.

1206. Πηχυῖον] Idem de hac voce non dicam quod antea, nimirum eam mutandam mihi videri in πηχύιον, quod non solum apud alios sed etiam apud hunc invenitur. Hoc enim ibi dicebam quòd nimis dura videretur fore quæ facienda erat synizesis. At hìc nullam facere necesse fuerit. Liberum igitur hìc fuerit vel πηχύιον scribere trisyllabum, vel πηχυῖον relinquere quadrasyllabum; quod contra versus ille admittere non poterat

Τοῦ δ᾽ ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχυῖον ὕπερθε.

Steph.

Αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς
Πῦρ ὑπένερθεν ἱείς· ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην, ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα
Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ Θεὸς ἀντεβόλησεν
Ἱεροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες·
Στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
Πείσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ στίβον· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἱαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.

Ipsamque ritè extensam superimposuit, accenditque ligna
Igne subdito: mista deinde effudit libamina,
Brimo invocans Hecaten, auxiliatricem certaminum.
Atque ille postquam invocâsset, retrò cessit: ipsa verò, illo audito,
Latibulis ex intimis potens dea obviam facta est
Sacris Æsonis filii: circà autem ea cincta erat
Horribilibus, quernis cum ramis, draconibus.
Coruscabat immensùm facum lux; circáque eam
Acuto latratu subterranei canes personabant.
Tum omnia prata tremuerunt, illâ incedente: ipsæque ululârunt
Nymphæ paludum atque amnium cultrices, quæ circà illum
Phasidis Amarantii palustrem locum versantur.

1209. Ἐπὶ δὲ μιγάδας] τὰς μεμιγμένας· ἢ τὰς συμμιγεῖς ἔκ τινων. Schol.

Ibid. Πῦρ. Neque hic versus neque alii plerique ejusmodi, in quibus syllaba naturâ brevis, sequente μ, producitur, suspecti cuiquam esse debent. Nam et Homerum et alios poetas hoc sibi permisisse constat: sed hunc frequentius quàm ullum alium hac licentia (si tamen licentiam vocare oportet,) uti observavi. Steph.

1212. Κευθμῶν] Κευθμὸς δὲ ὁ κρύφιος τόπος. Ὕπατος, ὁ ὑψηλός· ἢ ὁ ἐνδότατος. Schol.

1213. Πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο] ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται ἡ Ἑκάτη, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα. "Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης, ἔγχος τὸ δι' Ὀλύμπου πολλὸν φέρει καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλέκτοις ὤμῳ σπειρήμασι δρακόντων." Schol.

1218. Ἑλειονόμοι νύμφαι] αἱ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἀναστρεφόμεναι. Schol.

1219. Εἱαμενὴν] Εἱαμενὴ ὁ κάθυγρος

Αἰσονίδην

Αἰσονίδην δ', ἤτοι μὲν ἕλεν δέος, ἀλλά μιν ἐδ' ὣς
Ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισι
Μίκτο κιών. Ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθεν
Καυκάσε ἠριγενὴς ἠὼς βάλεν ἀντέλλεσα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο
Θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
Σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα·
Χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
Λαμπομένην οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
Ἠελίε, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται ὠκεανοῖο.
Ἂν δὲ πολύρρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος
Δεινὸν, ἀμαιμάκετον· τὸ μέν ἐ κέ τις ἄλλος ὑπέστη
Ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα

Jaſonem quidem perculit metus, ſed nec ſic quidem
Retrò ſpectantem pedes ferebant, ut ſociis
Miſceretur reverſus. Jam autem lucem nivoſo deſuper
Caucaſo manè genita miſit Aurora exorta;
Et tunc ſane Æetes circà pectora induit
Thoracem rigidum, quem ipſi præbuerat Mars
Cum ſuis Phlegræum interfeciſſet manibus Mimanta.
Capiti autem galeam auream ſuperimpoſuit quatuor conis inſignem,
Effulgentem, ut rotundum ſolet apparere jubar
Solis, quando primùm emergit Oceano.
Multis deinde ex coriis confectum verſabat clypeum, haſtamque
Terribilem, immenſam, quam nemo alius ſuſtinuiſſet
Heroum, Hercule relicto,

τόπος. Ἀμαραντίε. Ἀμαράντιοι, ἔθνος βάρβαρον ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ· ὅθεν αἱ τοῦ Φάσιδος πηγαὶ ἐξερεύγονται. ἢ ὄρος Κολχικὸν καλέμενον Ἀμαράντιον, ὅθεν ὁ Φάσις καταφέρεται. Schol.

1225. Θώρηκα στάδιον] ὅτι οὐκ ἦν ἁλυσιδωτὸς, ἀλλὰ σταδιαῖος. ἀπὸ τῆς στάσεως ἐσχημάτισαν. τινὲς δὲ στάδιον, τὸν εὐπαγῆ· ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει. "στάδιον δ' ὑφιέσο χιτῶνα." Schol.

1226. Σφωϊτέρης χερσὶ] ταῖς ἑαυτοῦ ἰδίαις. Φλεγραῖον, τὸ ἀπὸ Φλέγρας. Φλέγρα δὲ πεδίον Θρᾴκης περὶ Παλλήνην. Μίμας δὲ, τὸ κύριον τοῦ γίγαντος. Schol.

1230. Πολύρρινον σάκος] τὸ πολύδερσον. Schol.

Τῆλε

Τῆλε παρέξ, ὅ κεν οἶος ἐναντίβιον πολέμιζε.
Τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὐπηγέα δίφρον
Ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
Βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἕχεν· ἐκ δὲ πόληος
Ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν, ὥς κεν ἀέθλῳ
Παρσταίη· σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
Οἷος δ' Ἴσθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
Ἅρμασιν ἐμβεβαώς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
Ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο·
Καί τε Καλαύρειαν μετὰ δῆθ' ἅμα νίσσεται ἵπποις,

Procul illinc, qui solus contrà pugnâsset.
Huic etiam velocium equorum fabrè compactum currum
Tenebat prope Phaethon, quem is conscenderet; mox igitur ille
Conscendit, manibusque corripuit habenas, et ex urbe
Aurigavit per latam viam, ut certamini
Adesset: ac cum illo infinitus proruit populus.
Qualis autem Isthmium Neptunus pergit ad certamen,
Curru inscenso, aut ad Tænarum, aut ad Lernæ
Aquam, aut lucum Onchesti Hyantii;
Sive ad Calaureiam crebrò proficiscitur quadrigis,

1235. Φαέθων] ὅτι ὁ Ἄψυρτος καὶ Φαέθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Τιμώναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν. Schol.

1239. Οἷος δ' Ἴσθμιον] Ἴσθμια τὰ ἐν Ἰσθμῷ τελούμενα τῆς Κορίνθου, πρότερον μὲν Ποσειδῶνι, ὕστερον δὲ Μελικέρτῃ, κατὰ κέλευσιν τοῦ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύοντος Σισύφου τοῦ Αἰόλου· ὅτι προσορμισθὲν τὸ τοῦ Μελικέρτου σῶμα ἰδὼν τῇ Κορίνθῳ, ἐπέγνω ἀδελφιδοῦν ὄντα, καὶ Ἀθάμαντος τοῦ Αἰόλου υἱὸν ἐτίμησεν, ὡς ἔδει, τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι· ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων, δύο φησὶ γίνεσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ· καὶ τὸν μὲν, Ποσειδῶνος εἶναι· τὸν δὲ Μελικέρτου. Schol.

1240. Ἢ Ταίναρον] Ταίναρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Λέρνη δὲ κρήνη τοῦ Ἄργους, ἱερὴ Ποσειδῶνος. Λερναίων ἀδύτων προεδρεύουσι ὀργεοφάντης. Schol.

1241. Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο] τοῦ Βοιωτικοῦ. Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ὅμηρος. "Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος." Ὑάντιον δὲ, ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Ὕαντες γὰρ Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον. ὅθεν καὶ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Schol.

1242. Καλαύρειαν] Καὶ ἡ Καλαύρεια δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος· καὶ ἀντήμειψαν, ἤγουν κατήλλαξαν. Schol.

Πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
Τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.
Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
Φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
Ἠδὲ δόρυ βριαρὸν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Πείρησαν τευχέων βεβιημένοι· οὐ δ' ἐδύναντο
Κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ περ· ἀλλὰ μάλ' αὔτως
Ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμοτον κοτέων Ἀφαρήιος Ἴδας,
Κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ,
Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές· οἱ δ' ὁμάδησαν
Γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
Καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δῦ δέ μιν ἀλκὴ
Σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
Χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.

Petramve Hæmoniam, aut denique arboriferum Gereſtum,
Talis ſane Æetes Colchorum dux erat viſu.
Interea, Medeæ monitis, Jaſon
Medicamento humectato, tum clypeum undique aſperſit
Tum haſtam validam, gladiumque; circáque ſocii
Periculum fecerunt armorum ſummâ vi anniſi, nec tamen poterant
Haſtam illam vel tantillum inflectere; ſed prorſus
Inflexibilis robuſtis induruerat manibus.
Verùm illis inſatiabiliter iraſcens Aphareius Idas
Magnum impegit enſem juxtà præferratam oram, ſed reſiliit
Haud aliter repercuſſa acies, ac malleus ab incudibus: ipſi fremuerunt
Læti heroes fiduciâ certaminis.
Ipſe poſt hæc oblitus erat, ſubiitque eum robur
Immane, ineffabile, intrepidum: ipſæ utrinque
Manus induruerunt robore, vehementes redditæ.

1243. Πέτρην θ' Αἱμονίην] τὴν Θεσσαλίαν πέτραν. χωρίον δέ ἐστιν ἐν ᾧ Ποσειδῶνος ἄγεται ἀγών· ὡς ἀπὸ τοῦ τόπου Πετραῖον καλεῖσθαι. Πίνδαρος. "παῖ Ποσειδᾶνος πετραίου." Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας. Schol.

1250. Ἀαγὲς] τὸ ἀκαμπές. Schol.

1257. Περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι] ἀκμάζουσαι. ῥωμαλεώτεραι τῇ δυνάμει ἐγένοντο. εὐτονοῦσαι ἐρρωμένως ἐκινοῦντο. τεταμέναι τῇ δυνάμει, σφριγῶσαι. σφριγανὸν γάρ ἐστι τὸ ἰσχυρὸν καὶ στερεόν. Schol.

Ὡς

Ὡς δ' ὅτ' Ἀρήϊος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο,
Σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
Κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων·
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,
Ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐν χερσὶ τινάσσων.
Φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
Χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
Ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγονται.
Καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
Μέλλον· ἀτὰρ κληῖσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
Ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἠπείγοντο.
Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
Ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα

Sicut autem quando equus bellicoſus, pugnæ ſitiens,
Pede hinniens pulſat ſolum, et ſupernè
Exultans arrectis auribus cervicem attollit,
Talis Æſonis filius exultabat fortitudine membrorum.
Crebrò autem hùc, illùc, ſublime veſtigium movebat,
Scutum æreum haſtamque in manibus vibrans.
Diceres ſanè per aëra caliginoſum irruens
Procelloſum fulgur frequens illuceſcere
Ex nubibus, cum nigerrimum poſtea imbrem afferunt.
Tunc deinde non diu amplius erant à certaminibus
Temperaturi ; ſed in ſedilibus ex ordine collocati,
Celeriter admodum ad campum Martium impellebantur:
Qui tantùm erat ulteriùs ex adverſo urbis,
Quantùm à carcere attingenda curru meta

1259. Σκαρθμῷ] τῷ ποδί. Schol.

1261. Ἐπαγαίετο] ἔχαιρε. ἐγαυρία. Schol.

1275. Μεταπαιφάσσεσθαι] γράφεται μεταπαιφάσσουσαν. ἑκατέρως τὸ διαλάμπον σημαίνει. Schol.

1267. Καί τότ'] οὐκ ἐπὶ πολὺ καιρὸν ἀφέξεσθαι ἔμελλον τῶν ἄθλων. Σχήσεσθαι, ἀφέξεσθαι. Schol.

1268. Κληῖσιν] Κληῖδες τὰ ζυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. Schol.

1269. Ἀρήϊον] τὸ πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρεος, ὅπου καὶ τὸ κῶας, Schol.

1271. Βαλβῖδος] βαλβίς ἐστιν ἡ ἐπι-

Γίγνεται,

Γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
Κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
Τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
Τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισι,
Τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.
Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
Δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον
Νηὸς ἄπο προθορών· ἅμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
Χαλκείην πήληκα, θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
Καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις γυμνὸς δέμας· ἄλλα μὲν Ἄρει
Εἴκελος, ἄλλα δέ πού χρυσαόρῳ Ἀπόλλωνι.
Παπτήνας δ' ἀνὰ νειὸν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων,
Αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
Χρίμψε δ' ἔπειτα κιών· παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
Ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.

Fit, quando certamina ob defunctum regem
Designatores peditibus proponunt et equitibus.
Offenderunt verò Æetam et reliquorum gentes Colchorum,
Hos quidem Caucaseis insistentes scopulis,
Illum verò juxta curvum litus fluvii.
Jason autem, quando retinacula alligâssent socii,
Tunc sanè cum hastâ clypeoque contendit ad certamen
E navé prosiliens; simul autem cepit undique fulgentem
Æream galeam, acutis repletam dentibus;
Ensemque circum humeros, nudus corpore, aliquatenus Marti
Similis, aliquatenus verò Apollini aureum gestanti ensem.
Circumspectans igitur per novale, vidit juga ærea taurorum,
Et præterea adnatum dentali solido ex ferro aratrum.
Appropinquavit autem ulteriùs progressus; juxtaque validam impegit hastam
Erectè, præferratâ nitentem ora; positamque fulcivit humo galeam.

καλοῦσιν οἱ δρομεῖς γραμμή. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐναντίαν τοῦ φρέατος. ὁ δὲ νοῦς. τοσοῦτον δὲ τῆς πόλεως ἀφέστηκεν, ὅσον ἡ νύσσα ἀπὸ τῆς βαλβῖδος, ἤτοι τῆς ἀφετηρίας. Schol.

1285. Χρίμψε] χρίμψας, τὸ πλησίον γενόμενος. Schol.

Βῆ δ᾽ αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
Ἴχνια μαστεύων· οἱ δ᾽ ἔκποθεν ἀφράστοιο
Κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τέ σφισιν ἔσκε βόαυλα
Καρτερὰ λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
Ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
Ἔδδεισαν δ᾽ ἥρωες, ὅπως ἴδον· αὐτὰρ ὁ τούσγε
Εὖ διαβὰς ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
Μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ᾽ ἀέλλαις.
Πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἱ δέ μιν ἄμφω
Μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν·
Οὐδ᾽ ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνόχλισαν ἀντιόωντες.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐνὶ τρητοῖσιν ἐϋρρίνοις χοάνοισι
Φῦσαι χαλκήων ὅτε μέν τ᾽ ἀναμαρμαίρουσι

Ivit deinde ulteriùs cum ſcuto, immania taurorum
Veſtigia indagatum: illi verò alicunde ex improviſis
Latibulis ſubterraneis, ubi ipſis erant bubilia
Communita, fuliginoſo involuta undique fumo,
Ambo ſimul proruperunt ignis flammam efflantes.
Expaverunt autem heroes, his viſis; ſed eos ille
Firmiter ſtans divaricatis cruribus *ſuſtinebat*, velut prominens in mari petra
Manet immenſis concitos procellis fluctus.
Ante autem ſe clypeum tenebat obverſum: illi verò ipſum ambo
Cum mugitu validis percuſſerunt cornibus,
Neque eum vel tantillùm everterunt occurſantes.
Sicut autem quando in foraminoſis et perflabilibus fornacibus
Folles fabrorum nunc quidem accendunt

1287. Νήριτα] νήριτον, τὸ πολὺ καὶ ἀνάριθμον. Schol.

1289. Κευθμῶνος] κευθμὼν, τὸ κοίλωμα. Βόαυλα, ἡ βούστασις. Schol.

1290. Καπνῷ] κεκαπνίσθαι φησὶ τὴν βούστασιν ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀποφορᾶς τοῦ στόματος τῶν ταύρων. Schol.

1298. Ἐϋρρίνοις] τοῖς εὐθύρσοις καὶ καλῶς ἐρρινημένοις. ἢ εὐπνόοις. διὰ γὰρ τῆς ῥινὸς τὸ πνεῦμα πέμπεται. Schol.

1299. Ἀναμαρμαίρουσι] κυρίως καίουσι. μετενήνοχε δὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς σφοδροτάτης φυσήσεως ἐνεργούσης ἔσωθεν. Schol.

Πῦρ

Πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν ἀϋτμῆς·
Δεινὸς δ' ἐξ αὐτοῦ πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀΐξῃ
Νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντε
Ἐκ στομάτων ὁμάδευν· τὸν δ' ἀμφί τε δήϊον αἶθος
Βάλλεν ἅτε στεροπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
Καί ῥ' ὅγε δεξιτεροῖο βοὸς κέρας ἄκρον ἐρύσσας
Εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρα πελάσσῃ
Ζεύγλῃ χαλκείῃ· τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλὰξ
Ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον· ὣς δὲ καὶ ἄλλον
Σφῆλε γνὺξ ἐπιόντα μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
Εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπτηῶτας
Γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
Θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. Οἱ δ' ἄρα τείως

Ignem vehementem ad ardendum, nunc ceſſant à flatu;
Ingenſque ex eo fit fremitus cùm erumpit
Ab imo; ſic ſanè hi velocem flammam efflantes
Ex oribus infremebant, circáque eum infeſta flamma
Percuſſit, fulguris more: tutabantur tamen eum medicamenta puellæ.
Ac ille, dextri bovis cornu ſummo prehenſo,
Traxit fortiter totis viribus, donec admoviſſet
Æreo jugo, eumque in terram dejecit geniculatim
Cùm agili pede impuliſſet pedem æneum: itemque alterum
Evertit accedentem in genua, uno percuſſum impetu.
Tum demum humi abjecto lato ſcuto, hinc, illinc,
Hâc et illâ parte firmiter ſtans ambos tenebat prolapſos
In genua anteriora, per flammam ſtatim extenſus.
Admiratus autem eſt Æeta robur viri. Interim

1303. Pro ὁμάδῳ, quod habent editiones Italicæ, Florentina et Veneta, habet Pariſina ὁμάδων. Stephanus ex duabus malis unam fecit bonam, ὁμάδευν, ut alibi legimus ὁμάδησαν.

Ibid. Αἶθος] λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ. Schol.

1307. Ὀκλὰξ] ἐπὶ τὰ γόνατα. καὶ ὀκλάζειν ῥῆμα. Schol.

1309. Σφῆλε γνὺξ] σφαλλῶσαι ἐποίησε, καὶ ἤνεγκεν ἐπὶ τὰ γόνατα. βεβολημένον. πεπληγότα. Schol.

1312. Ἐλυσθείς] ἐκταθείς. Schol.

Τυνδαρίδαι (δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν)
Ἀγχίμολον ζυγά οἱ πέδοθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
Αὐτὰρ ὁ εὖ ἐνέδησε λόφους· μεσσηγὺ δ᾽ ἀείρας
Χάλκεον ἱστοβοῆα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ
Ζεύγληθεν· καὶ τὼ μὲν ὑπὲρ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
Χαζέσθην· ὁ δ᾽ ἄρ᾽ αὖτις ἑλὼν σάκος ἄνθετο νώτῳ
Ἐξόπιθεν· καὶ γλύτο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
Πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ᾽ ἄσχετον, ᾧ ῥ᾽ ὑπὸ μέσσας
Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
Οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ᾽ ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
Τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
Οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον
Λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ᾽ ἀϋτμὴ,

Tyndaridæ (jamdiu enim illis edictum erat)
De prope juga ei è campo præbebant, quæ injiceret.
Ille verò ritè ligavit cervices, et in medium ſublatum
Æreum temonem acuto adaptavit apici,
De jugo: hi ab igni retrò ad navem
Ceſſerunt: ille reſumptum ſcutum humeris impoſuit
A tergo, recepitque acutis plenam dentibus
Galeam validam, haſtamque immenſam, quâ media
Agricola velut aliquis Pelaſgico ſtimulo pungebat
Vulnerans ilia; et admodum firmam, beneque compactam,
Ex adamante factam dirigebat ſtivam.
Illi quidem interea ſuprà modum indignabantur,
Inſanam efflantes ignis flammam, incitabatur autem flatus

1316. Λόφους] τοὺς ἱμάντας. Schol.

1317. Θοῇ] τῇ εἰς ὀξὺ ληγούσῃ κορώνῃ. Ἄρασσε, συνήρμοσε. Κορώνη, τῷ τοῦ ζυγοῦ κρίκῳ συνήρμοσεν. Schol.

1319. Χαζέσθην] εἰς τοὺς Τυνδαρίδας ἀνενεκτέον· οὓς ἀναχωρῆσαι φησὶν εἰς τὴν ναῦν ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥύμης. Schol.

1320. Θοῶν] θοοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς. Schol.

1322. Ἐργατίνης] ὁ ἐργάτης, ἢ ὁ γεωργός. Ἀκαίνῃ. ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρεμα· ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ, παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχος φησίν. "ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης." Schol.

Ἠΰτε

Ἠΰτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, ὅν τε μάλιστα
Δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
Ἤισαν· ὀκρυόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω
Σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
Δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὦλκας ἀρότρου
Βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ' αὐτὸς
Βαθμὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑοῖο
Βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
Ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειεν
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς. Οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
Χαλκείῃς χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
Ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
Λείπετ' ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
Ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,

Ad inftar ventorum refonantium fremitûs, quos maximè
Formidantes decimanum velum demittere folent nautæ.
Non diu verò poft juffi fub haftâ
Iverunt, ac afpera refcindebatur terra retrò
Fiffa taurorum robore fortique aratore.
Terribilem verò fragorem ediderunt fimul per fulcos terræ
Glebæ fractæ viris gravidæ; fequebatur autem ipfe
Veftigium forti premens pede; ac procul à fe
Jecit aratam densè in glebam dentes,
Refpectans, ne fibi prius obviam iret
Gigantum horribilis feges: illique fanè ante
Ferreis ungulis innitentes laborabant.
Quando autem tertia pars diei *jam pene* tranfacti
Relinquitur ab Aurorâ, invocantque feffi
Operarii dulcem fibi illico advenire vefperam,

1330. Ὀκρυόεσσα δ' ἐρείκετο] τουτ' ἐστὶ ἡ τραχεῖα διεσχίζετο γῆ. Schol.

1334. Βαθμόν. In Flor. et Ald. legitur λαιόν.

Τῆμος

Τῆμος ἄρ' ἤροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
Τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
Καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι,
Αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς
Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Θάρσυνον μύθοισιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων
Αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ σβέσεν ὕδατι δίψαν.
Γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρά, μέγαν δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀλκῆς μαιμώων· συῒ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
Θήγει θηρευτῆσιν ἐπ' ἀνδράσιν· ἀμφὶ δὲ πολλὸς
Ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
Οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες, φρίξαν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι,
Δούρασί τ' ἀμφιγύοις, κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν,
Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη

Tunc sanè aratum erat novale ab indefesso aratore,
Quatuor licèt amplum jugera; et ab aratro solvebantur boves.
Et hos quidem terruit ut in campum fugerent,
Ille verò ad navem rediit, postquam adhuc steriles
Terrigenarum conspexit sulcos: circùm autem socii
Animabant verbis. Ille ex fluvii fluentis
Postquam ipsâ hausisset galeâ, restinxit aquâ sitim.
Flexit deinde genua levia, magnumque implevit animum
Prælii valdè cupiens, apri ad instar, qui dentes
Acuit in venatores, circùm autem plurima
Spuma ab ore in humum defluit irascentis.
Jamque universum per arvum expullulabant
Gigantes, circáque inhorruerunt validis scutis
Hastisque utrinque acutis, galeisque fulgentibus,
Martis ager hominum interemptoris: pervenit autem splendor

1344. Διεπτοίησε] ἐθορύβησεν ὥστε φεύγειν. Schol.

1354. Φρίξαν] Ἐξωρθοῦντο. Φοβεροὶ ἐφαίνοντο. Schol.

Νειόθεν

Νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος,
Αἶψ' ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἄελλαι
Λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, τὰ δ' ἀθρόα πάντα φαάνθη
Τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός· αὐτὰρ Ἰήσων
Μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
Αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ἀπὸ τυτθὸν ἄειραν.
Τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
Ἀΐξας· αὐτὸς δ' ὑφ' ἑὸν σάκος ἕζετο λάθρη
Θαρσαλέως· Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
Ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι.
Τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο

Ab imo in cœlum uſque per aëra coruſcans.
Sicut verò, poſtquam conferta in terram deciderit nix,
Hibernas nubes iterum diſpulerunt procellæ
Tenebroſâ ſub nocte, ipſaque plurima undique apparent
Aſtra micantia per tenebras; ſic ſane hi
Fulgebant emergentes ſuper terram: At Jaſon
Meminit Medeæ peraſtutæ conſiliorum;
Arripuitque è campo magnum rotundum ſaxum
Mirum bellicoſi diſcum Martis: non ipſum viri
Adoleſcentes quatuor vel paululum à terrâ ſuſtuliſſent.
Hoc manu correptum procul admodum injecit in medios
Saltu uſus: ipſe verò poſt ſcutum ſuum clam reſedit
Audacter; Colchique valde clamabant, ſicut quando mare
Reboavit acutis adfremens ſcopulis.
Ipſum verò invaſit ſtupor jactu validi diſci

1357. Οὔλυμπον] τὸν οὐρανὸν λέγει, κατὰ τοὺς νεωτέρους. Schol.

1362. Ἀναλδήσκοντες] ἀναδιδόμενοι, αὐξανόμενοι. Schol.

1364. Περιηγέα] περιφερῆ. Schol.

1365. Σόλον] σόλος ὁ δίσκος. Schol.

1371. Τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη] οὗτος καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ Μήδεια πρὸς Ἴδμονα διαλέγεται. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν Αἰήτην·

Αἰήτην· οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιον· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
Μητέρα πίπτον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠύτε πεῦκαι,
Ἢ δρύες, ἅς τ' ἀνέμοιο καταΐγες δονέουσιν.
Οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ
Ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν οἵ μιν ἴδωνται
Μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος ἀΐξαντα·
Τοῖος ἄρ' Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο γηγενέεσσι.
Γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὖτα δὲ μίγδην
Ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε,

Æetam: illi porrò, velocium more canum, grassantes
Se mutuò cum fremitu interimebant, et in terram
Matrem ceciderunt suis sub hastis, tanquam piceæ
Aut quercus, quas venti procellæ evertunt.
Qualis autem de cœlo rutila trahit stella
Sulcum subsplendescens, portentum hominibus, qui ipsam vident
Cum splendore tenebrosum per aëra erumpentem,
Talis sane Æsonis filius irruit in Gigantes.
Nudo è vaginâ stricto ense, percussit eos promiscuè
Demetens, plurimos quidem ad ventrem & latera

ἀγγέλου τοῦ Αἰήτου πυθόμενον περὶ τῶν πεπραγμένων, οὕτως. "ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὐπιχώριος, Καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηνώματι, Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μὴ συνεξίδω." ταῦτα δὲ Ἀπολλώνιος παρέγραψε. Schol.

1375. Καταΐγες] συστροφαί. Schol.

1376. Οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται] γράφεται καὶ ἀπολάμπεται. περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥᾳδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται, οἳ τῇ τῆς ὀξύτητος φορᾷ παραπλήσιόν τι ἔχουσιν ὑπόλειμμα. Schol.

1377. Ὁλκὸν] λέγει τὸ ὑπὸ τῆς ὀξύτητος παρασυρόμενον αὐτῷ φέγγος. τὰς δὲ τοιαύτας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένας φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι. τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους Ἀπολλώνιος ποιητικῶς μαρμαρυγὰς εἴρηκε. τὰς γὰρ γινομένας ἀκαταλήπτους διὰ τὴν ὀξύτητα ἀποστίλψεις, μαρμαρυγὰς καλοῦσιν. ἀπίθανον δὲ τῷ τοιούτῳ ἀστέρι παραβάλλειν τὸν Ἰάσονα πρὸς ἐπικίνδυνον ἆθλον παραδυόμενον τῷ ἅμα τῷ φανῆναι εὐθέως σβεννυμένῳ. εἰ δέ τις λέγει τῷ πυρόεντι αὐτὸν ὡμοιωκέναι, περὶ οὗ Πτεργηνὴς ἐν τῷ περὶ τῆς Χαλκιδικῆς τῶν μαθηματικῶν, προσαπτὸν περὶ τῶν πλανήτων, λέγων ὑφ' ἓν εἶναι τὸν πυρόεντα προσαγορευόμενον δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων Ἄρεος, ὑπὸ δὲ Χαλκιδέων Ἡρακλέους. ἐπισυρομένου γε μὴν αὐτοῦ, μαρμαρυγὰς καὶ σπινθῆρας γίνεσθαι. ὁ δὲ πυρόεις δυσκίνητός ἐστιν. Schol.

In hoc Schol. pro Χαλκιδικῆς et Χαλκιδέων scribe Χαλδαϊκῆς et Χαλδαίων. Vide Rutger. Var. lect. L. V. C. VI. et Hygin. L. II. C. XLII. poet. Astron. et interpretes.

Ἡμίσεας

Ἡμίσεας δ' ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
Ὤμων στελλομένους, τοὺς δὲ, νέον ἑστηῶτας·
Τοὺς δ' ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς Ἄρηα.
Ὡς δ' ὁπότ' ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
Δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
Ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
Ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσι
Μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
Ὣς τότε γηγενέων κεῖρε στάχυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
Ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι·
Πῖπτον δ', οἱ μὲν ὀδὰξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
Λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ' ἔμπαλιν, οἱ δ' ἐπ' ἀγοστῷ
Καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
Ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε

Dimidiatos surgentes in auras: alios verò humerorum tenus
Prominentes; nonnullos modò stantes,
Quosdam denique jam pedibus ruentes in prælium.
Quemadmodum autem, juxtà agri fines excitato bello,
Metuens colonus ne sibi *hostes* præmetant segetes,
Falce incurvâ recens acutâ manibus arreptâ,
Immaturam valdè festinans metit spicam, nec ut radiis
Siccetur solis in æstatem manet;
Sic ille tunc terrigenarum desecuit segetem: sanguine autem sulci
Implebantur, tanquam fontales meatus rivis.
Conciderunt autem hi quidem mordaciter glebam asperam dentibus
Corripientes proni, illi retrorsum, alii in cubitum,
Et latera, cetis similes corpore visu.
Multi autem vulnerati priusquam super terram vestigium ponerent,
Quantum sursùm emerserunt in auras, tantùm in terram

1388. Οὐδὲ βολῇσι μίμνει ἐς ὡραίην] παραγώγως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν καὶ τὸν δέοντα καιρόν. Ὅμηρος. "ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει." τὸ δὲ ἑξῆς, οὐδὲ μίμνει ὥστε εἰς ὥραν περσήμεναι βολαῖς ἠελίοιο. Schol.

1394. Δομὴν] τὴν τοῦ σώματος σύστασιν, καὶ χροιάν. Schol.

1396. Προὔτυψαν] προῆλθον. ὅσον οὖν προῆλθον ἢ προεῖχον ὑπὲρ τῆς γῆς, τόσον καὶ ὑπὸ γῆν. Schol.

Βεβριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
Ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε
Κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
Τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
Κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον· ὣς τότ' ἄνακτος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνῖαι.
Ἤιε δ' ἐς πτολίεθρον ὑπότροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
Πορφύρων ἤ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳτο.
Ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

Madidis aggravati capitibus refigebantur.
Tali fermè modo germina, Jove affatim pluente,
In plantario modò nutrita reclinantur in terram,
Radicitus effracta, hortensium labor virorum.
Ipsum verò mœstitia et acer invadit dolor
Possessionum dominum plantarum altorem: ita tunc regis
Æetæ graves animum invaserunt dolores.
Ivit verò ad oppidum reversus simul cum Colchis
Arctius cogitans, an alio quovis diriori modo illis occurreret.
Dies occidit, et ab illo certamen erat perfectum.

1397. Πλαδαροῖσι] πλαδαρὸν, τὸ δίυγρον. Schol.

Ibid. Βεβριθόμενοι, &c.

Purpureus veluti cùm flos succisus aratro
Languescit moriens, *lassove* papavera *collo*
Demisere caput, pluvia si forte gravantur. Æn. IX.

1402. Σημαντῆρα] τὸν δεσπότην. Schol.

